

Giới thiệu Style Vợ Đáng Yêu

Style Vợ Đáng Yêu là câu chuyện sắc ngập mặt, khi thanh niên ngu ngốc Hứa Đa Bảo gặp Giang Mộ Hi đại nhân cường thế phúc hắc từ đó bị anh chiếm đoạt ăn sạch đến cuối cùng. Duyên phận là một điều kì lạ và càng kì lạ hơn khi hai người đứng xa nhau tưởng chừng như không gặp nhau nhưng rồi lại chạy vào tầm mắt của nhau và cứ thế tiến triển như không thể dừng lại.

Cuộc sống là những cuộc hội ngộ và chia ly. Ngày nào cũng có người bước vào cuộc đời em, em chào buổi sáng, em chào buổi tối, có người ở lại vài phút, người vài tháng, người một năm, có người là cả đời. Cho dù người đó là ai thì em cũng gặp gỡ rồi chia ly.

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bảo muội muội từ trên trời rơi xuống

Ông trời mở cho gia tộc này một cánh cửa đồng thời sẽ đóng một cánh cửa của gia tộc khác.

Hứa Đa Bảo vẫn luôn tin tưởng “lời lẽ chí lý” do mình tự chế này.

Nhà họ Hứa chỉ có cô là đứa con gái duy nhất, cha đứng hàng út, phía trên có hai anh trai, hơn nữa cũng không chịu thua kém muốn nhà họ Hứa có thêm cháu trai.

Ngày nay sống ở xã hội hài hòa, quan niệm của mọi người bắt đầu thoát khỏi trói buộc phong kiến mục nát, ngày càng bắt kịp tư tưởng, trào lưu mới, nam tôn nữ ti trọng nam khinh nữ sớm không tồn tại ở nhà họ Hứa, cô là con gái độc nhất không là vấn đề, vấn đề chính là ở nhà họ Hứa trừ giới tính của cô độc nhất vô nhị ra, cô cũng là thông minh độc nhất vô nhị.

Hai anh họ, quả thật chính là không phải người Trái Đất, xã hội bây giờ tài hoa chính là phải học giỏi, nhưng mà ở trong mắt Đa Bảo, hai người anh họ này không phải có thể quơ đũa cả nắm thành học giỏi được, quả thật chính là gấp n lần học giỏi!

Anh lớn——du học đại học Stanford nước Mĩ khoa bác sĩ, chuyên ngành hóa học; anh thứ hai——từ sau khi tốt nghiệp đại học liền nhận lời mời làm ở một trong bốn Sở hành chính quốc tế lớn nhất ở Thượng Hải; mà cô, Hứa Đa Bảo, đi học một khoa chính quy bình thường, học xong cầm hai bản chứng chỉ thực tập và kế toán sơ cấp nhỏ nhỏ “vinh quang” tốt nghiệp, ở xã hội nhân tài cạnh tranh ngày càng kịch liệt này, công việc đều là bố già nhà mình mặt mo nhờ vào các mối quan hệ mà tìm được, một kế toán nhỏ nhỏ trong bộ tài vụ một công ty quảng cáo nổi danh. . . . .

Cho nên, Đa Bảo vẫn cảm thấy mình chính là cánh cửa bị đóng của nhà họ Hứa, vì cái gì cùng là mầm non nhà họ Hứa lại khác biệt to lớn như vậy? Đa Bảo cảm thấy điều này cũng không thể đổ toàn bộ nguyên nhân cho mình, truy cứu nguyên nhân nhất định là do tổ tiên truyền lại! Di truyền thêm gene đột biến mới khiến cô bình thường như thế! Ờ hèm! Nhất định là tổ tiên nhà mình!

Thường nói, sau lưng một người đàn ông có nguyên tắc luôn có một người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi. Bingo~ Đa Bảo cảm thấy những lời này hình dung nhà bọn họ quả thật thích hợp hơn cả. Mặc dù câu cửa miệng này cũng chỉ là câu cửa miệng của cô.

Lúc vẫn còn học đại học Đa Bảo liền căn tuân lời răn “phòng cháy phòng trộm phòng mẹ già” ngoan cường mà sống đến bây giờ.

Muốn nói đến mẹ già nhà mình, đơn giản chính là phiên bản ngoài đời của tổng hợp các bà mẹ ở các đại gia đình trong phim, tuyệt đối bản chính, người nào trộm ai biết!

Ước mơ của Đa Bảo vẫn rất đơn giản, chính là ước một ngày kia có thể ném thừ làm “trạch nữ” trong truyền thuyết một lần, nhưng vì sự tồn tại mạnh mẽ của mẹ đại nhân, Đa Bảo cảm thấy cơ hội thực hiện nguyện vọng này là 0.

Thời đại học cô đã được “chủ nghĩa cực kỳ tàn ác” của mẹ đại nhân quan tâm, bây giờ tốt nghiệp tiếp tục chịu đủ tàn phá, về nhà một lần chính là các loại phê bình giống như đóa hoa vẫy chào với cô.

Mẹ đại nhân: “Con nói xem con nói xem, mẹ nuôi con làm cái gì? Con có thể làm cái gì? Ăn ngủ ngủ ăn, nuôi heo còn có thể giết bán thịt! Thật là cái gì cũng không nên hồn!”

Đa Bảo buồn ngủ mông lung ngồi trước máy vi tính nói: “Vậy mẹ đi chăn heo đi, nuôi con có thể dưỡng già, chăn heo chỉ có thể nuôi mỡ béo, mẹ phải học thả dây dài câu cá lớn chứ, chăn heo bán thịt kiếm được tiền là nhất thời, nuôi con về sau không chỉ có làm ra tiền còn có thể dưỡng lão ôm cháu ngoại, một công đôi việc, dù sao cũng hơn về sau mẹ ôm heo con đến ‘bà ngoại’ cũng không gọi được chứ? Lại nói nếu nó có thể gọi nó cũng không tình nguyện gọi thì sao? Mẹ nói có đúng hay không?” Đa Bảo lời lẽ hoang đường chính trực mà nói.

“Hứa Đa Bảo! Con cứ nồm loa mép giải đi! Con xem một chút con đã lớn thế nào rồi! Con cũng 24 rồi! Cả đối tượng cũng không có! Mẹ đây lúc lớn như con chính là đã sinh con, còn phải làm đủ thứ việc, con thì sao! Chăn cũng không gấp!” Mẹ đại nhân lại bới móc.

Đa Bảo kinh sợ không biết, gấp chiều phá chiều.

“Không thể nói như thế đâu mẹ, thời đại tiến bộ, thời của mẹ là cách mạng sản xuất, mà bây giờ là Xã Hội Chủ Nghĩa, xã hội bây giờ nhân tài khan hiếm, chúng con hưởng ứng quốc gia kêu gọi, theo đuổi tự lực cánh sinh, hăng hái hướng về phía trước không bao giờ dừng bước, giới tri thức đề xướng kết hôn muộn sinh nở muộn, cho nên đối với tượng gì đó đều là phù vân!”

Nhìn mẹ đại nhân đã giận đến xanh cả mặt, Đa Bảo chột dạ. . . . .

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách! Cẩm túi của mình định chuồn.

“Hứa Đa Bảo trở lại! Gấp chân của con lại!” Mẹ đại nhân trực tiếp lên tiếng.

“Ai nha, dù sao còn phải ngủ gấp làm gì cho mệt, không nên quá tiêu hao sức lao động của giới tri thức, đại não sẽ cung không đủ cầu đấy!” Đa Bảo vẫn cảm thấy gấp chân là chuyện lãng phí thời gian nhất, một cái chân, sớm muộn gì đều phải ngủ, nó sẽ ở nguyên đó bất di bất dịch, gấp rồi lại gỡ ra không phải là rảnh quá về việc ra để làm sao.

Có câu nói núi cao còn có núi cao hơn, vậy mà mẹ đại nhân nói lời kinh người, “Được, nếu con nghĩ như vậy về sau đi WC cũng không cần ra khỏi bồn cầu nữa!”

Đa Bảo bắt đầu vạch đen đầy đầu. . . . .

“Dù sao con cũng muốn giảm phiền toái hết mức có thể, phải hiểu thời gian kéo quần cũng cần tiết kiệm, có sao mà không làm đây?”

Đa Bảo hóa đá trong nháy mắt. . . . . Mẹ, mẹ choáng rồi!

Đa Bảo N lần đại chiến mẹ, lần nữa bại hoàn toàn~ing. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bạn cùng phòng kỳ hoa

Vì tránh né “kim cô chú” của mẹ, Đa Bảo muội muội đáng thương của chúng ta lấy lý do công việc, đặc biệt từ trong nhà chuyển vào ký ký túc xá dành cho nhân viên công ty, bạn cùng phòng đều là đồng nghiệp, đều có sự kỳ hoa riêng.

Ký túc xá tổng cộng 6 người, quan hệ với Đa Bảo cũng không coi là xấu, nhưng là dù sao cũng là đồng nghiệp, cái gọi là tranh đấu gay gắt cũng đều không nói ra mồm, mặc dù bình thường Đa Bảo hi hi ha ha nhưng là cũng không ngu, những lời nên nói những lời không nên nói cô vẫn biết rõ trong lòng.

Người trong ký ký túc xá đều xán xán tuổi với Đa Bảo, tính ra Đa Bảo còn là nhỏ nhất, nhưng bởi vì nhân duyên tốt, Đa Bảo vừa tiếp xúc là có thể nhanh chóng hòa đồng với cùng mọi người, nhưng là thường nói ba người phụ nữ thành cái chợ, phụ nữ tụ chung một chỗ liền dễ dàng nổi lên tranh chấp, nhất là phải cẩn thận với hai người đang cãi nhau. . . . .

“Chắc chắc chắc, bây giờ phim truyền hình cũng quá không theo thời đại, vẫn là phim Hàn đẹp mắt, trai đẹp cũng nhiều!” Lúc Đa Bảo trở lại ký ký túc xá liền nghe muội muội ở cửa hàng người ta gọi là Tứ Hỷ bàn luận viên vông.

Tại sao gọi Tứ Hỷ, bởi vì cô mập, tròn trịa như thịt viên Tứ Hỷ*, phốc. . . . .

* 1 món ăn ở Bắc Kinh, nằng nạt quan tâm có thể search ggl.

Nghe cô nói như thế có người không vui lòng rồi, Bát Bảo lập tức phản bác, “Thân ái, quan điểm của cậu là편견, tớ cảm thấy hoạt hình Nhật Bản cũng rất đáng yêu.”

Nếu là cảm thấy cái nick name Bát Bảo này đến từ xôi Bát Bảo* vậy thì sai bét rồi, Bát Bảo đam mê hoạt hình Nhật Bản, thích nhất chính là 《Khuyến dạ xoa》, trong đó cô yêu thích không buông tay tiểu hồ ly Thất Bảo, cất chứa một đồng thú nhồi bông Thất Bảo đặt ở gian làm việc trên bàn làm việc.

* nó là từ này八宝饭, một loại xôi ngọt, trông như chè ấy, bạn nào quan tâm có thể search ggl hình ảnh.

Nói thật, Bát Bảo ở công ty dấp dấp cũng không tệ, thuộc loại muội muội bé nhỏ, cho nên cũng là đối tượng nhiều đồng nghiệp nam đưa tranh theo đuổi, chỉ là có một ngày có một đồng nghiệp nam thích cô, vì cùng cô làm quen thấy cô giữ thú nhồi bông liền tự cho là rất hiểu rõ mở miệng, “Thì ra là em thích Bát Bảo, anh cũng rất thích, nó thật đáng yêu, cũng đáng yêu như em. . . . .”

. . . . .

Lúc ấy người trong công ty ở đó hóa đá trong nháy mắt. . . . .

Sau đó chuyện này trở thành chuyện cười trong công ty, từ đó Bát Bảo liền bị gọi là Bát Bảo.

Bởi vì đều có chữ Bảo, nói đúng ra Đa Bảo cùng Bát Bảo quan hệ là tốt nhất, Bát Bảo trừ lời nói ác độc một chút, tính tình cực tốt, điểm này thật không thể phủ nhận.

Người ở ký túc xá cũng không biết đi đâu rồi, mọi người đều là người trưởng thành, mỗi người đều có cuộc sống riêng, cho tới bây giờ mọi người đều không can thiệp chuyện của nhau, cho nên Đa Bảo trở lại hai người đều coi như không.

“Thôi đi, hiện tại sự kiện đảo Triều Ngự* đang giai đoạn gay cấn, cậu còn thích đồ Nhật Bản, thật là không còn gì để nói.” Tứ Hi ám phúng, Tứ Hi là một phần tử trong bộ tộc cuồng nhiệt Hàn quốc, hơn phân nửa áp-phích ở ký túc xá đều là cô chiếm cứ, đều là các loại minh tinh Hàn quốc anh tuấn, hơn nữa mỗi lần có minh tinh Hàn Quốc nào tới Trung Quốc cô đều sẽ làm đoàn fan bám đuôi “võ trang đầy đủ” nghênh đón, đưa tiễn lên máy bay đều có bóng dáng không biết mặt của cô, một người “già cà” đã qua tuổi teen như cô sức mạnh vẫn dồi dào như thế quả là không dễ dàng, dĩ nhiên, vì vậy số tiền khấu trừ trốn việc cũng là tương đối “khả quan”!

*tranh chấp đảo giữa NB và TQ, cũng tựa tựa như Hoàng Sa và Trường Sa của nước mình ấy.

“Ah ~ lời này của cậu chẳng lẽ là nói tớ sinh ngoại? Nói tớ bán nước? Tứ Hi, cậu thích người Hàn Quốc dường như cũng không khác tớ chút nào đâu?” Bát Bảo không vui vẻ, gây sự với người ta.

Sau đó hai người phụ nữ liền bắt đầu tranh luận, Đa Bảo vẫn còn ở đang lấy laptop của mình đã cảm thấy giữa hai người có ngọn lửa lan tràn, nảy sinh.

Đa Bảo cảm thấy hai người thật quá không thú vị, liền thuận thế lăm mồm một câu.

“Ai. . . . . Bồng tử* với Quỷ Nhật có ai cao quý hơn ai. . . . .” Cô sâu kín thờ dài nói, nhưng. . . . .

* Bồng tử: cách người TQ gọi người HQ, vốn có nguồn gốc tiếng Hàn là Bangja [방자], chỉ đám người nô bộc, phục dịch, hoặc con của kỹ nữ với nhà quan)...

Vô số Tiểu Lý Phi Dao bay đến, Đa Bảo còn không có ý thức được tình huống đã bị bắn chết vô số lần.

“Ôi mẹ nó! Hứa Đa Bảo, cậu cũng không biết xấu hổ mà mở miệng? Cậu thích người nước Mỹ cao quý nhất đúng không? Làm sao cậu không nói Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ cậu thích năm đó là liên quân tám quốc!” Giọng Bát Bảo nhất thời sắc bén vang dội cả ký túc xá.

Đa Bảo thật là dẫm phải quả lựu đạn, ai cũng biết Đa Bảo mê phim Mỹ, thích nhất là vai diễn Da-mon Ian Joseph Somer-halder trong《Nhật ký Vampire》, đây chính là tương đối mê luyến, cho nên Đa Bảo vừa nói như thế vừa lúc bị Bát Bảo độc miệng chộp được nhược điểm ngã xuống đất bỏ mình.

Đa Bảo xấu hổ. . . . .

“Giờ chứ, vừa nảy tớ chính là thả cái rắm, trừ thói chửi cũng là không khí, các cậu không nên để tớ quấy rầy nhả hứng, tiếp tục tiếp tục. . . . .”

Cái gọi là cuộc sống chính là khỏe mạnh lớn lên dưới bóng một người mẹ cường đại cùng bạn cùng phòng kỳ hoa!

Năm nay Đa Bảo đã 20 lẻ 4 rồi, mẹ có thể nói là tương đối gấp gáp và bận tâm về hôn sự của cô, vì có thể cho cô thể diện gả đi, đến cả phòng ở mới cũng mua xong rồi, gần đây đang bận trang trí, Đa Bảo xem chừng theo dự tính thông thường, cuối năm là có thể thuận lợi mang người một nhà vào rồi.

Bởi vì hiện nay giá phòng cao tới đáng sợ, mẹ không mua phòng ở nội thành mà mua ở vùng ngoại ô, mặc dù xa một chút, nhưng là tiết kiệm không ít Mao gia gia cho gia đình công nhân nhà cô, trong mắt mẹ Đa Bảo châm ngôn sống chính là —— gây khó dễ với ai cũng không được gây khó dễ với Mao gia gia.

Chỉ là mua xa một chút cũng tốt, về sau có thể thoát khỏi mẹ xa hơn, đối với Đa Bảo mà nói đây là phúc không phải họa, cô cũng không muốn kết hôn còn chạy không khỏi Ngũ Chi sơn của mẹ.

Ah ~ nghĩ một chút đã cảm thấy kinh khủng

Chỉ là bởi vì ba người trong nhà đều có công việc, cho nên cũng chưa ai có thể đi gặp người trang trí, dù sao phòng này cũng là đồ cưới sau này của Đa Bảo, người một nhà vừa thương lượng lựa chọn công ty trang trí tốt nhất ở Kỳ Hạ —— Công ty thiết kế trang trí tinh phẩm Giang thị.

Nói đến Giang thị, có thể nói trong nước không ai không biết, số một nhà tài phiệt lớn trong nước, tập đoàn lớn, đồng đảo tập đoàn ở Kỳ Hạ, trong đó bao gồm cả nhà mới của Đa Bảo đều là công ty này trang trí.

Danh tiếng của Giang thị vang dội, chất lượng đảm bảo, cho nên cả nhà Đa Bảo rất yên lòng giao tất cả công việc lắp đặt cho công ty trang trí, đi làm công việc của mình, nhất là Đa Bảo, quả thật yên tâm một trăm phần trăm, nhớ năm đó Giang thị vang dội chính là công ty cô tha thiết ước mơ, nhưng đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc đầu óc không có tiền đồ của cô. . . . .

Trưa hôm nay Đa Bảo đi đến phòng ăn ăn cơm cùng Bát Bảo và Tứ Hi, Tứ Hi rất mập, lại thích ăn nhưng còn kén cá chọn canh, cho nên mỗi lần gọi thức ăn cũng nề nheo, khiến người xếp hàng phía sau rất phiền lòng.

“Tôi muốn cái đó, cái đó. . . . . Từ từ! Không cần cái kia, ta đổi cái đó, không không không, đổi cái này! Cho cá nhiều một chút đi! Nhiều hơn chút nữa!”

Công lực khiến người tức chết có thể nói là càng ngày càng tăng, bạn học Tứ Hi, đây là nhà ăn ăn cơm không phải chợ mua thức ăn! ! Cò kè mặc cả em gái cậu ấy! ! Không chỉ có đồng nghiệp phía sau muốn đập bàn, cả Đa Bảo cũng muốn phát nổ rồi.

“Chị hai à, nhiều người như vậy chờ mình cậu đó, cậu có thể nói ngắn gọn hay không? Chúng tớ cũng muốn nhanh được ăn cơm!” Một mỗi một buổi sáng Đa Bảo đã sớm đói meo rồi, si còn có ý định ở chỗ này chậm rãi chờ cô chọn đông chọn tây.

“Cậu là quỷ chết đói đầu thai chưa từng ăn cơm à!” Tứ Hi bị quấy rầy không khỏi cảm thấy khó chịu.

“Đúng vậy, làm sao cậu biết! ?” Hiện tại Đa Bảo thật lòng không rảnh để ý tới cô, chỉ muốn cô nhường đường nhanh chút.

Tứ Hi tức giận liếc Đa Bảo một cái còn ra oai phủ đầu, “Cậu có bản lĩnh thì gọi nhanh cho tớ nhìn một chút, cậu nói ngắn gọn kiểu gì!”

Đa Bảo thật đúng là không phải dễ chọc, hừ hừ ~ ai sợ ai ~

“Bác à! Cho cháu Thổ Lỗ Phiên*!” Đa Bảo trực tiếp quát to.

* Thổ Lỗ Phiên là 1 địa danh

Mọi người thần thờ. . . . . Thổ Lỗ Phiên không phải ở Tân Cương sao? Cùng ăn cơm có quan hệ chết tiệt gì vậy?

Sau đó thấy bác gái kinh ngạc, Đa Bảo không biến sắc bữu môi nhân tiện giải thích một chút. . . . .

“Sợi khoai tây, trứng kho, trứng chiên cà chua, cảm ơn. . . . .” (3 từ này bắt đầu bằng thổ, lỗ và phiên :v)

Phốc. . . . . Mọi người học máu bò mình, Đa Bảo muối muối! Cô cường đại!

Kể tiếp Đa Bảo liền nhìn đến nét mặt tức giận đến nội thương của Tứ Hi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: tiểu thí ngư dao

~ Haizzz, quả thật là lười đến thiên lí bất dung. Cả tháng rồi mới đẻ ra được 1 chương. Ai cho ta động lực đi aaaaa~

“Đa Bảo, nếu tuần này không có việc gì ngày mai trở lại mẹ con mình đi xem phòng mới một chút.” Vừa đến thứ sáu mẹ sẽ không có chuyện gì gọi điện thoại tới đây thúc giục Đa Bảo về nhà, cũng may lần này không phải gọi cô về xem mắt, Đa Bảo vừa nghe nói là xem phòng mới cũng thoáng yên tâm, không nói hai lời đồng ý luôn.

Buổi tối ở ký túc xá dọn dẹp đồ, Bát Bảo nhìn tư thế của cô, vừa sửa móng tay vừa hỏi, “Lão gia, ngài lại trở về phủ?”

“Đúng vậy, về thăm phòng ốc một chút, đây chính là đồ cưới của lão tử ta, đồ cưới nên được quan tâm chút.” Đa Bảo đường đường chính chính nói.

Bát Bảo im lặng, “Tớ nói này. . . . . Trong sáu người trong chỉ có cậu nhỏ nhất đi Hứa Đa Bảo, gái ế chúng tớ còn chưa có gấp gáp, cậu đến đồ cưới cũng chuẩn bị xong, lại vẫn còn mỗi ngày đều kêu gào quả trứng* à!”

*1 dạng chữ thề

“Cậu cầm trái trứng gào lên cho tớ nhìn một chút!” Đa Bảo liếc cô một cái, “Cậu cũng không phải không biết mẹ tớ! Như kiểu chỉ sợ tớ không ai thêm lấy, tớ cũng rất khờ tằm đó, understand?” Đa Bảo thờ dài lại thờ dài, dưới uy quyền của mẹ, cô trối gã không chặt thì có biện pháp gì!

Bát Bảo chép chép mồm bày tỏ đồng tình, “Cũng may tớ không ở cùng thành phố với mẹ, mẹ là một sinh vật mạnh mẽ, lúc trước muốn yêu đương, sinh vật này đều sẽ thỉnh linh xuất hiện và can thiệp —— ‘không cho yêu sớm!’, bây giờ muốn hưởng thụ thanh xuân thật tốt, bà lại đột nhiên xuất hiện ‘Có đối tượng chưa? Con nhìn đối tượng đưa bé nhà đó vừa tìm được, vừa có công việc vừa tốt! Con. . . . .’ sau đó bla bla thao thao bất tuyệt, quả thực là nữ Đường Tam Tạng!” Điềm này Bát Bảo cũng có đồng cảm mãnh liệt.

“Ai nói không phải! Ba ba cũng bị hại nặng nề!” Hôm nay vừa lúc nhĩ* hotgirl cũng ở ký túc xá, người giống nick name, là cô gái nhĩ nhất ký túc xá, trạch

nữ, lại đam mê chơi game online, đi làm không làm cũng đắm vào trong thế giới trò chơi, bởi vì Đa Bảo mới biết thì ra là có một loại phần mềm tên là “Phím ông chủ”, chỉ cần cài đặt ở trong máy tính mặc kệ mở ra trò chơi gì, chỉ cần đề xuống phím mình cài đặt là có thể ẩn toàn bộ trở về màn hình công việc, quả thực là công cụ nguy trang phòng boss cực phẩm chuẩn bị cho nhân viên tốt!

* nhĩ: ngu ngốc- ngôn ngữ mạng

Bởi vì đam mê Võng Du, thỉnh thoảng cô ấy lại chửi vài câu, cũng quen tự xưng ba ba, ban đầu mọi người còn có thể nói cô ấy mấy câu, nhưng mà bây giờ quen cô ấy đứt dây thần kinh não, cũng coi như thấy nhưng không thể trách rồi.

“Ba ba cũng không thích về nhà, ba ba lớn như vậy không thích nhất chính là con nhà người ta! Ở đâu ra nhiều con nhà người ta như vậy! Kéo ra cho ba ba nhìn một chút xem nào!” Nhĩ hotgirl đồng đặc ôn ào, mở miệng một tiếng ba ba làm cho người ta nghe rất cảm thấy là lạ.

Cho nên từ trên tổng hợp lại, mẹ trên khắp thế giới đều hắc ám không hay ho!

“Con trai phải về nhà nữa à ~” Lúc Đa Bảo đi còn bị nhĩ hotgirl đùa giỡn.

“Cút!” Đa Bảo mới sẽ không bị cô ấy chiếm tiện nghi, lập tức phản ứng lại.

“Lão Bảo* đi an toàn nhé! Không tiễn!” Bát Bảo cũng muốn thò một chân vào.

* đồng âm với “tú bà”

Đa Bảo mặt hung thân ác sát, nổi trận lôi đình, “Cậu mới là má mĩ! Cả nhà cậu đều là má mĩ!”

. . . . .

Sáng sớm ngày thứ hai Đa Bảo liền cùng mẹ đi xem phòng ở mới, công nhân quét sơn đang sơn, từng người đều nghiêm túc làm cho người ta không khỏi cảm thán công ty trang hoàng Giang thị Kỳ Hạ chính là khác biệt, danh tiếng tốt thật không phải thổi phồng.

Vậy mà, thiên hạ không có chuyện thập toàn thập mỹ, một giây kế tiếp chuyện xảy ra thiếu chút nữa khiến cho Đa Bảo tức giận đến đại não Giang thị.

Đây đều là “huyết án” đến từ một cái bồn rửa. . . . .

Lúc mẹ thị sát phòng mới thấy bồn rửa sắp lắp trong phòng bếp ồ ồ định định nằm trên tủ bát, nhưng mẹ hóa nhãn kim tinh, chỉ là thoáng nhìn như vậy đã nhận ra có vấn đề.

Còn nguyên đóng gói như đã bàn đâu? Bồn mới tinh như đã bàn đâu? Hứa hẹn như đã bàn đâu?

Hiện tại, trước mắt mẹ con cô không phải cái bồn tuyệt đối còn nguyên bao mới tinh lúc ấy đã nói, rõ ràng là một cái bồn rửa đã được cài đặt và tháo dỡ, nhìn có vẻ giống như mới, một khi cài đặt xong, nhìn từ bên ngoài căn bản không biết được là đã bị động chân động tay, bởi vì dấu vết đều ở phía dưới bồn rửa, lắp xong còn ai nhìn thấy!

Hết sức ~ chúng ta đi. . . . .

Nhất thời Đa Bảo và mẹ đều không vui mừng nổi.

“Mẹ, về chuyện này, mẹ thấy thế nào?” Xem xét kỹ lưỡng bồn rửa đáng ghét, Đa Bảo sáu kén mở miệng.

“Mẹ nghĩ. . . . . Oan có đầu, nợ có chủ, chúng ta phải đòi một lời giải thích từ Giang thị!” Mẹ kinh sợ không biến, thâm trầm như thế.

“Khỏi giá!” Đa Bảo nói đi là đi, chuyện này đến cô cũng nuốt không trôi, đây không phải là bắt nạt người ta sao! Thấy một nhà ba người họ đều có công việc, dùng cái bồn rửa cũ che mắt đúng không? Nếu hôm nay hai mẹ con họ không đến thăm chẳng phải là thật sự bị lừa gạt rồi sao, còn thay Giang thị bọn họ đếm Mao gia gia dâng lên bằng hai tay!

Đa Bảo càng nghĩ càng giận, người thành thật không thể bị bắt nạt như vậy được! Vì sao nói khách hàng là thượng đế! Thượng Đế đó! Đắc tội Thượng Đế cũng không phải là dễ nói chuyện!

Đa Bảo lôi kéo mẹ có ý đi ngay, nhưng mẹ không có theo cô cứ như vậy mà đi, mà là để Đa Bảo gọi điện thoại cho nhân viên của công ty vẫn phụ trách lắp đặt nhà bọn họ trước, bồn rửa là bộ phận tiêu thụ của công ty họ đặt hàng, mẹ cũng không tin cô nhân viên bán hàng không hiểu.

Đa Bảo làm theo, nhưng cô gái bình thường bình dị gần gũi không khác Đa Bảo nhiều sau khi biết được chuyện này một mực phủ nhận, thái độ chột biến đổi, kháng kháng cường điệu bọn họ là công trang trí Giang thị, không thể nào làm ra chuyện mất danh tiếng như vậy, cuối cùng lại còn nói là Đa Bảo đặt điều.

Đa Bảo vốn đã chán ốm có thể nói là tương đối khó chịu, đang muốn mở miệng mắng người lại bị mẹ cướp mất điện thoại, chỉ thấy mẹ kinh sợ không biến, lâm nguy không loạn, lạnh nhạt mở miệng, “Tần tiểu thư, trước đây chúng tôi vẫn rất tin tưởng công ty của các cô, giao toàn bộ công việc trang hoàng cho công ty các cô, không có nhúng tay hơi tới một chút xúi, nhưng mà tôi cũng muốn nhắc nhở cô, chúng tôi là khách hàng của cô, chắc hẳn cô cũng đã từng được huấn luyện, biết câu khách hàng là thượng đế chứ?”

“Đúng, mỗi một vị khách của Giang thị đều là Thượng Đế của chúng tôi, nhưng các người đặt điều giả dối không có thật làm hỏng danh dự của Giang thị, chúng tôi sẽ không bởi vì lời nói của một bên mà tùy tiện thừa nhận.” Đầu kia vẫn còn nói năng hùng hồn.

Mẹ tôi cười nhạt, mở miệng lần nữa, “Giả dối không có thật. . . . . Được lắm. . . . . Tần tiểu thư, thái độ của cô đã thể hiện lập trường của cô một cách rõ ràng, nếu quý công ty không có thành ý như vậy, tôi và cô cũng không có gì để nói nữa, tôi hỏi cô một lần cuối cùng, chuyện bồn rửa có phải giả dối không có thật hay không! Cô chỉ cần trả lời tôi là đúng hay sai!”

“.....”

Đa Bảo còn chưa kịp nhìn ra ý đồ của mẹ đã nghe được giọng nói có chút áp bức của mẹ vang lên, “Tần tiểu thư, trước khi cô trả lời nhớ suy nghĩ cẩn thận một chút, bây giờ bồn rửa đang ở trong tay tôi, chứng cứ xác thật, ngày sau nếu vì chuyện này mà mời quý công ty lên tòa án, tất cả lời nói của cô cũng sẽ trở thành lời khai trước tòa, ngại quá, bây giờ mới nhắc nhở cô, từ lúc cô bắt đầu nghe điện thoại đến bây giờ, điện thoại di động tôi vẫn luôn ghi âm. . . . . Ha ha. . . . .”

Đa Bảo khiếp sợ. . . . .

Kể tiếp quả thật muốn hung hăng quỳ bái mẹ!

Mẹ uy vũ khí phách! Chiêu đánh đòn phủ đầu này quá tuyệt! Gừng càng già càng cay! Hôm nay coi như Đa Bảo đã thấy được.

Đầu kia dù sao cũng là cô gái trẻ mới tốt nghiệp, bị giật mình như vậy thật sự là kiểm chế không được, với người khác chống chế là có thể lừa dối trót lọt, nhưng mẹ Đa Bảo cũng không phải là một người bình thường, mẹ tùy tiện ra một chiêu đã dọa cô ta sợ đến mất hồn mất vía rồi.

“Cái đó. . . . . Hứa phu nhân, chuyện bồn rửa, cũng không thể 100% nói công ty chúng tôi không có xảy ra vấn đề, có lẽ là cấp dưới sơ suất, như vậy, tôi đi kiểm tra một chút được không, ngài. . . . .”

“Không cần!” Đầu kia cảm thấy không ổn lập tức thay đổi thái độ muốn trấn an mẹ, lại bị mẹ lạnh lùng cự tuyệt.

“.....”

“Hành động và dịch vụ của công ty các cô khiến cho tôi rất không hài lòng! Nhất là thái độ của cô khiến tôi thất vọng vô cùng! Tôi đã cho cô cơ hội, Tần tiểu thư! Cô không kịp thời giải quyết phiền phức của chúng tôi còn hung hỏ dọa người như vậy, chúng ta đã không có gì để nói rồi, chuyện bồn rửa tôi sẽ truy cứu tới cùng, coddax không giải quyết được ổn thỏa, tôi đi tìm giám đốc của các cô được chứ?” Mẹ nhìn xa trông rộng, không cho đối phương một chút đường lui.

Vừa nghe đến tìm giám đốc, cô gái nóng nảy, còn muốn mở miệng cứu vãn cũng đã không còn cơ hội, mẹ không cho cô ta bất cứ cơ hội nào trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Đa Bảo đột nhiên thấy người mẹ phát ra ánh sáng chói lòa, sáng chói kinh sát trùng của cô.

Hôm nay cô mới phát giác được hình tượng của mẹ to lớn chói lòa đến thế nào!

“Mẹ, mẹ thật lợi hại! Cô gái kia cũng bị mẹ dọa đến đái ra quần!” Đa Bảo chân chó* khác thường.

*chân chó: ngôn ngữ mạng, nghĩa là ‘nịnh hót, nịnh bợ’

Mẹ vẫn bình tĩnh như cũ, “Người trẻ tuổi các con gặp chuyện trù kêu gào, hành động theo cảm tính còn biết làm cái gì? Lòng người phức tạp, không phải chỉ dùng miệng lưỡi là có thể giải quyết, còn phải dùng mưu! Con quá non, cố gắng học chút đi!” Mẹ hết lòng dặn dò.

“Vâng vâng vâng! Lập tức dâng trà bái sư học nghệ cho ngài!” Đa Bảo nhân lúc còn nóng nịnh hót.

Lúc này mẹ cầm bồn rửa chuẩn bị đi.

“Đúng rồi mẹ, mẹ học mở chức năng ghi âm trong điện thoại di động của con từ khi nào vậy?” Đa Bảo theo sau tò mò hỏi.

Mẹ lạnh nhạt nhìn cô một cái, “Ghi âm cái gì, ngay cả máy máy thu thanh mẹ còn không mở, công nghệ cao trên điện thoại di động càng không động, thuận miệng nói như vậy ai biết cô ta dễ bị dọa như vậy.” Mẹ bĩu môi đi xuống lầu.

Để lại Đa Bảo đứng ở hành lang khiếp sợ lần nữa.

“Cao! Thật sự là cao!”

Một lúc lâu, Đa Bảo mới thốt ra một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp gỡ Cọc Gỗ

“Hứa phu nhân, Hứa tiểu thư, mong hai người bình tĩnh lại, tôi sẽ xử lý chuyện này một cách cẩn thận.”

Đa Bảo cùng mẹ đi tới công ty thiết kế trang trí tinh phẩm Giang thị, Tần tiểu thư vừa trong điện thoại bằng chứng như núi lúc này trăm miệng cũng không thể bào chữa, hiện tại cô ta chỉ muốn xoa dịu cảm xúc của mẹ con Đa Bảo trước, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, ngay từ đầu thật sự là thấy cả nhà Đa Bảo đều bận công việc của riêng mình, cho là len lén lấp đặt là người không biết, quý không hay rồi, hơn nữa chuyện này đều là phía trên mưu đồ đã lâu, cô ta chỉ là một nhân viên bán hàng nho nhỏ nào gan to như vậy, nhưng bọn họ cẩn thận mấy cũng có sơ sót, người tính không bằng trời tính, thật sự là không nghĩ tới đúng lúc đó gặp phải bọn họ đến xem phòng mới, bọn họ tiết kiệm tiền vốn cho công ty nhưng đồng thời cũng gây nguy hiểm, chuyện này bị bại lộ, người tham dự chuyện này trong Giang thị cũng sẽ lao đao, mà cuối cùng người chết thay nhất định là cô ta, cô gái có địa vị thấp nhất vừa rồi tốt nghiệp, phía trên nhất định sẽ chối bỏ chuyện không còn một mống quan hệ, cô ta vì giữ được chén cơm của mình, cần phải hạ thủ vi cường* trước, cho nên vẫn tươi cười với hai mẹ con Đa Bảo.

* hạ thủ vi cường : ra tay trước chiếm lợi thế

“Tần tiểu thư, tôi nhớ là, vừa rồi ở trong điện thoại cô cũng không có thái độ khiêm tốn như vậy.” Mẹ là người tương đối so đo, vừa rồi cô ta lên mặt bắt nạt người khác ở trong điện thoại làm cho mẹ tương đối khó chịu, bây giờ chuyện bại lộ, mẹ muốn tố cáo khiến cô ta bắt đầu sợ.

“Hứa phu nhân, tôi còn trẻ người non dạ, mới ra làm việc, nói chuyện làm việc còn có thiếu sót, đây là sơ sót của chúng ta, tôi xin lỗi ngài trước, xin ngài bớt giận.” Tần tiểu thư thật lòng sợ sự việc bị làm lớn lên, chỉ thiếu dập đầu với hai mẹ con cô.

“Cuối cùng cô cũng thừa nhận là công ty của các cô sai sót? Nhưng tôi là người tiêu dùng, tôi tin tưởng các người mới giao tất cả cho các người, các người không chỉ không cho tôi thấy thành ý, sau đó còn khiến tôi thất vọng như thế, chuyện này tôi nói rồi, tôi sẽ không dễ dàng dừng tay, tôi chắc chắn sẽ tố cáo công ty của các người!” Bây giờ đến lượt mẹ trở mình làm chủ.

“Hứa phu nhân! Chúng ta có chuyện gì cũng từ từ thương lượng!” Tần tiểu thư vừa nghe hai chữ “tố cáo” đã cả kinh thất sắc.

“Đa Bảo, gọi điện cho hiệp hội người tiêu dùng! Các người không phải là muốn lừa gạt khách hàng chúng tôi sao!” Tư thế của mẹ như thật sự muốn đập nôi chìm thuyền* bởi xấu công ty thiết kế trang trí tinh phẩm Giang thị.

*đập nôi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)

Nhưng nhìn là thế, thật ra, chỉ có trong lòng Đa Bảo và mẹ mình biết rõ.

Suy nghĩ của Mẹ Đa Bảo còn không biết sao, có bồn rữa cái này làm lợi thế, có thể yêu cầu bồi thường hợp lý, bây giờ mẹ muốn đóng kịch hù dọa bọn họ một chút! Công lực tương đối thâm hậu, khiến Đa Bảo bội phục sát đất. . . . .

Đa Bảo cũng không phải là đèn đã cạn dầu, mặc dù cô gái kia cũng rất đáng thương nhưng đã hát bè cùng với mẹ thì phải tiếp tục diễn thôi, cô vẫn nghe lời làm bộ lấy điện thoại đi động ra.

“Hứa tiểu thư, đừng như vậy! Chúng ta thương lượng!” Lần này Tần tiểu thư thật sự là bị dọa tè ra quần, nếu là thật sự đến tai hiệp hội người tiêu dùng, đừng nói chén cơm của cô ta khó giữ được, cả bộ phận bọn họ cũng sẽ bị liên lụy, vậy cô ta chính là tội nhân thiên cổ đó!

Đang kể xướng người họa ở phòng tiếp tân, từ trong sảnh đi ra một đồng người, cầm đầu là một người đàn ông trẻ tuổi.

Mặc đồ Tây, vóc người cao gầy, thật chói mắt, Đa Bảo vẫn còn đang cười ngửa xem hoa bên cạnh mẹ, thấy có người đi ngang qua nên thoáng nhìn. . . .

Ai gu ~ không tệ nha ~

Người đàn ông cao lớn anh tuấn, phong thái bất phàm, mặc bộ quần áo công sở màu đen toát lên vẻ kiên nghị làm cho người ta có cảm giác nho nhã thân sĩ.

Trai đẹp! Hình mẫu lý tưởng!

Ánh mắt Đa Bảo cũng đi theo trai đẹp, đến nỗi mắt hồn mất vía.

Bình thường Đa Bảo không háo sắc, háo sắc lên thì không giống người.

Lúc ánh mắt hẹp dài câu hồn nhìn thẳng vào mắt, Đa Bảo không cẩn thận thật sự nhấn phím call, sau đó liền nghe thấy trong điện thoại có người bắt đầu nói chuyện, “Alo, ngài khỏe chứ, đây là hiệp hội người tiêu dùng. . . . .”

Đa Bảo cầm nín rồi, nhìn về đôi mắt ý vị sâu xa của mẹ, ánh mắt như đang mắng “đứa bé ngốc nghếch diễn trò cũng không biết! ! !”.

“Xin hỏi, chuyện gì?” Người đàn ông vốn định đi thẳng lại tiện đường rẽ vào, giọng nói từ tính, vừa mở miệng Đa Bảo đã cảm thấy tương đối êm tai dễ nghe~

“Tổng. . . . . Tổng. . . . .” Sắc mặt Tần tiểu thư lập tức trở nên trắng bệch hoảng hốt.

Người đàn ông khẽ vuốt cằm, sau đó khoé miệng nhàn nhạt mỉm cười, mở miệng như là giải thích, “Xin chào, tôi là Tổng giám bộ phận tiêu thụ. . . . .”
Dừng một chút lại bổ sung một câu, “Họ Mộc. . . . .”

“Phốc. . . . .” Đa Bảo nhin không được bật cười.

Sao lại có người họ Mộc* chứ, nếu là tên là Đầu là hay rồi, Cọc Gỗ Cọc Gỗ**, ha ha ha ~

*Mộc và Mộc đồng âm /mu/

** Mộc Đầu= Cọc Gỗ

Nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của đối phương, Đa Bảo lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trong điện thoại di động, người tiếp điện thoại của hiệp hội người tiêu dùng chậm chạp không cúp điện thoại, sau lưng Cọc Gỗ còn có vài người, chẳng lẽ đều là nhân viên cấp cao của công ty trang hoàng thiết kế tinh phẩm?

Lại nói, một Tổng giám bộ phận tiêu thụ nho nhỏ, Đa Bảo cảm thấy thật lòng ở công ty không được mấy cân mấy lạng.

“Tổng giám đứng không? Cũng tốt, tự cậu nhìn ‘chuyện tốt’ bộ phận các cậu làm một chút!” Ngón tay mẹ chỉ bồn rữa an tĩnh nằm trên bàn trà, ý bảo anh nhìn, hai chữ “chuyện tốt” được đặc biệt nhấn mạnh.

Cọc Gỗ theo phương hướng nhìn sang, hình như rất nhanh đã hiểu ra cái gì.

Tần tiểu thư đứng ở một bên có vẻ khẩn trương khác thường, Đa Bảo cũng cảm thấy cô ta đang run rẩy, một Tổng giám nho nhỏ đáng sợ đến như vậy sao, còn run cầm cập nữa?

Giang thị không hổ là Giang thị, cấp bậc nhân viên rõ ràng như vậy, có trật tự. Không giống công ty các cô, không nhìn lãnh đạo, không có trật tự, lãnh đạo vừa đi, muốn làm gì thì làm, cho nên mới có Nhị hotgirl đâm vào trong trò chơi như vậy, nếu Nhị hotgirl ở đây đã bị kéo ra ngoài cười hô vô số lần rồi. . . . .

Cọc Gỗ không nhanh không chậm liếc mắt về phía Tần tiểu thư một cái, hình như Tần tiểu thư run run so lúc trước lợi hại hơn.

Xem ra Tổng giám này vẫn rất có uy vọng nha.

Đa Bảo cảm thán trong lòng, lại nghe thấy giọng anh vang lên lần nữa, “Nhân viên công ty tôi sai lầm đã mang tới phiền toái cho mọi người, tôi xin lỗi, thật xin lỗi đã khiến cho mọi người thất vọng.” Anh tràn đầy áy cúi người thật sâu với Đa Bảo và mẹ Đa Bảo một cái.

“Bởi vì nhân viên xử lý chuyện không chu toàn khiến mọi người không vui, trừ tiền đặt cọc ban đầu, tất cả công việc lắp ráp sau này, công ty chúng tôi sẽ phải nhân viên tốt nhất, tất cả khoản phí bao gồm trước phí dụng cho các người phục vụ đều giảm một nửa coi như bồi thường, bồn rữa cũng sẽ đổi miễn phí thành sản phẩm tốt nhất của công ty chúng tôi.”

Quả nhiên lãnh đạo chính là lãnh đạo, phong cách làm việc dứt khoát y như bề ngoài!

Đa Bảo gật đầu bày tỏ hài lòng, mẹ vẫn còn đứng lý không tha, muốn nhân cơ hội moi móc thêm chút.

“Ha ha. . . . . Cậu là lãnh đạo, nhân viên của cậu nói năng lỗ mắng đã tạo thành tổn thất tinh thần cho tôi thì bồi thường thế nào đây?. Không biết có phải là thường ngày quý công ty đào tạo công nhân chống đối khách hàng hay không.” Bà sâu sa mở miệng.

“Mẹ. . . . .” Đa Bảo cảm thấy mẹ có chút quá mức, ý bảo có chừng có mực.

Mà Tần tiểu thư vẫn đứng hình ở đó đã khóc như mưa rồi, Đa Bảo nhìn cũng không nhẫn tâm, dù sao cô ta cũng đã xin lỗi.

Mẹ lại vẫn bày ra tư thế ngạo nghễ cho bọn họ nhìn.

“Nhân viên trẻ tuổi không hiểu chuyện, hai người đừng nên so đo, như vậy, chi phí lại giảm đi một nửa nữa, phu nhân cảm thấy công ty chúng tôi có thành ý rồi sao?” Cọc Gỗ không tức giận chút nào, mặt vẫn mỉm cười đưa ra điều kiện nhượng bộ.

“Tổng. . . . . Tổng giám. . . . . Chuyện này. . . . .” Hình như người phía sau anh muốn mở miệng nói gì đó, lại bị anh phát tay ý bảo dừng lại.

Mẹ đạt được mục đích, khẽ mỉm cười, lại còn khẩu phật tâm xà.

“Như vậy mọi người mới có thể tiếp tục hợp tác, Mộ Tổng giám thật là vất vả rồi.”

“Không khách khí, cần phải vậy. . . . .” Cọc Gỗ thân sĩ khách sáo như cũ.

Mặc dù mục đích của mẹ đã đạt được nhưng Đa Bảo không vui vẻ chút nào, coi như ban đầu cô là bên bị hại, đòi bồi thường là chuyện phải làm, nhưng mẹ công khai lòng gặt như vậy là sao!

Đa Bảo không thích như vậy, cho nên lúc đi về cũng nghiêm mặt.

Mẹ đây không phải giữ uy nữa, đã biến thành ham món lợi nhỏ trước mắt rồi! Không vui, không vui chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hai mặt duyên phận

Tớ cảm thấy cũng không to tát quá. . . . . Mẹ cậu như vậy về tình cũng có thể tha thứ, cơ hội tốt như vậy, là tớ, tớ cũng phải lừa Giang thị một khoản ra trò mới được! Ai bảo Giang thị có tiền như vậy!” Thử hai đi làm, lúc quẹt thẻ, Bát Bảo nghe xong Đa Bảo kể chuyện, quả quyết đứng về phía mẹ Đa Bảo, thế không thay đổi.

Đa Bảo ghét bỏ, “Tớ nói, mấy người dung tục các cậu có thể đừng luôn nghĩ tới việc chiếm lợi ích từ người khác không! Dù sao tớ cảm thấy lần này mẹ tớ có chút quá mức, cậu cũng vậy! Dù gì cậu cũng là người của giới trí thức, sao có thể tục như mấy bà bác thế! Một đám người phạm tục!” Đa Bảo tức giận quẹt thẻ quay đầu đi luôn.

“Đúng vậy, chúng tớ là người phạm, cậu là Bảo muội muội trên trời rớt xuống! Cũng không phải sao! Đa Bảo muội muội có thể không là tiền nữ hạ phạm sao! Chặc chặc!” Bát Bảo vừa dứt lời, cổ liền bị móng vuốt của Đa Bảo bóp. . . . .

“Buổi tối chúng ta đến nội thành ăn đồ nướng đi!” Cho tới bây giờ, Tứ Hi giờ là người miệng không thể dừng ăn được, mỗi lần ăn hàng đều là cô ấy giục giã trước, thừa dịp quản lý không để ý lẻ ghế xoay từ khung làm việc của mình, như quỷ xuất hiện trước mặt Đa Bảo.

Đa Bảo thật đúng là bị giật mình.

Thử nghĩ xem, bạn đang chăm chỉ mà làm việc, đột nhiên một gương mặt trắng như trứng gà bóc xuất hiện không báo trước trước mặt mình, có thể không bị dọa sao!

Đa Bảo nhức đầu che đầu kêu đau, “Tứ Hi, tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần là phải lên tiếng trước rồi!”

“Không phải là tớ đang nói đây sao!” Tứ Hi tỏ vẻ vô tội.

“Thỏ phi viên*, cậu lại cuồng ăn đấy à! Cần thận không ai thêm lấy!” Bát Bảo ở sát vách cười như tên trộm, cô thích nhất là đá kích Tứ Hi.

* nickname của Tứ Hi, nghĩa là cục đất tròn :v

“Cậu mới là cục đất tròn! Cả nhà cậu đều là cục đất tròn!” Tứ Hi kiên kị nhất chính là người khác nói cô ấy là cục đất tròn, nói cô ấy mập không quan trọng, nhưng là không thể nói cô ấy d1end4nB@uyd0n đất (quê mùa)! Cũng không thể nói cô ấy mập tròn! Mập với vừa mập vừa tròn là khác nhau! Huống chi cô ấy chỉ là mập giả tạo! Tuy chỉ có chính cô cho là như thế.

“Được rồi được rồi, buổi tối tớ đi cùng cậu là được, trở về làm việc đi!” Đa Bảo sợ hai cô càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng chẳng phân biệt được trường hợp, cãi vã ở công ty, nơi này không thể so với ký túc xá, cô phải lập tức kéo ra họ.

“Được rồi! Tớ đi mua tập thể đây*!” Tứ Hi vừa nghe đến Đa Bảo đồng ý lập tức dòi đi chú ý của lực không để mắt đến Bát Bảo, lại nhanh chóng lướt về.

* dạo này cách mua này khá phổ biến ở nước mình. Khi bạn mua đồ gì đó với số lượng lớn thì sẽ được giảm giá. Thế nên những người cần mua tập hợp lại với nhau thành 1 đơn hàng, vẫn mua được số lượng nhỏ mà giá vẫn rẻ.

Đa Bảo nhìn ghế xoay linh hoạt phía dưới Tứ Hi, nhất thời vạch đen đầy đầu. . . . . Chất lượng ghế xoay của công ty đúng là tương đối tốt!

Buổi tối Đa Bảo “trang bị đầy đủ”, tai đeo chụp tai con thỏ nhỏ ngây thơ, miệng đeo khẩu trang con thỏ nhỏ, lộ ra cặp mắt to sáng ngời, cưỡi xe máy điện “Rùa con” của Tứ Hi chở cô ấy tới khu vực thành phố.

Đa Bảo rất thích cưỡi “Rùa con”, mỗi lần cô cưỡi lên xe lại cảm thấy mình giống như đang thủ vai diễn công chúa Audrey Hepburn trong《Roman Holiday》.

Mặc dù phía sau không phải nam chính đẹp trai phong độ mà là Tứ Hi “Bốn lạng đẩy ngàn cân” . . . . .

Đọc đường đi hai người ngâm nga hát mấy bài hát, tâm trạng đi ăn thịt vô cùng vui vẻ, ha ha ~

Nhưng, ... Đa Bảo cũng là bởi vì quá vui sướng mất hồn, chờ hồi hồn mới bỗng nhiên phát hiện không biết lúc nào con đường phía trước xuất hiện một con xe Maserati.

“Aaaaaa!” Chỉ nghe Đa Bảo hét lớn một tiếng, vội vàng phanh xe.

Sau lưng, Tứ Hi cũng nhìn thấy, muốn kêu Đa Bảo ngừng lại, lại thấy càng ngày càng tiến tới gần chiếc xe kia, trong nháy mắt, Tứ Hi hoảng sợ ngẩn ra. . . . .

“yu~~~~~” Trong con hoảng loạn, Đa Bảo nghe được tiếng kêu đáng đánh đòn của Tứ Hi.

Mẹ nó! Yu em gái cậu ấy! Thì ra cô ấy vẫn ôm chặt cổ cô là xem như cương ngựa mà kéo lại! Coi cô như ngựa cưỡi đi chơi sao! Serena Nguyen, diwnd4nl\$quysdOn

“Bành!”

Mặc dù Đa Bảo đã phanh rất kịp thời, nhưng bởi vì tốc độ vừa rồi quá nhanh, nên vẫn không sai không lệch đâm vào chiếc xe.

“Tớ đã cố hết sức. . . . .” Miệng Đa Bảo dấu sau khẩu trang áp úng mở miệng.

Giờ phút này các loại kiến thức vật lý chọt lóe lên trong đầu Đa Bảo. . . . .

Trọng lượng càng lớn quán tính càng lớn.

Cô giật mình, tại sao mình không có dừng lại là bởi vì quán tính, mà theo suy luận trên, bởi vì có sự tồn tại mạnh mẽ của Tứ Hi khổng lồ cho nên làm tăng quán tính, đụng vào là tất nhiên!

Nghĩ như vậy, Đa Bảo cũng yên tâm thoải mái hơn.

Nhưng chuyện quan trọng không phải là nghiên cứu vấn đề này, cô đã đụng vào xe thịn đó nha! !

Maserati đó! ! Chính là bán cả phòng ký túc xá của các cô đi cũng không đền được một bánh xe của người ta.

Một lúc lâu sau, tài xế chậm rãi hạ cửa sổ xe xuống, là một người đàn ông trung niên, ông nhìn Đa Bảo, mặt không chút thay đổi.

Đa Bảo mất đối mặt nhìn đôi mắt ti hí của ông ta thật lâu, vẫn không dám nói chuyện.

“Đa Bảo. . . . . Nếu không, chúng ta truon thôi.” Tứ Hi ở phía sau nhút nhát nói, cái này nếu thật đụng hư, sao các cô bồi thường nổi.

“Hứa Đa Bảo tớ dám làm dám chịu, đâu phải là đồ chuột nhắt!” Đa Bảo lấy khẩu trang xuống mạnh miệng nói, lộ ra khuôn mặt nhỏ bé đẹp đẽ của cô.

Phốc. . . . . Thật ra thì cô chút chột dạ. . . . . Thật, tay run run như người bệnh mắc chứng Parkinson!

“Bác à. . . . . ngại quá. . . . . như vậy đi, bác ra cái giá chúng ta giải quyết riêng?” Sau đó Đa Bảo liền nom nớp lo sợ mà mở miệng với chủ xe.

Người đàn ông xấu hổ. . . . . Sắc mặt âm trầm.

“Không cần, các cô đi đi.” Bỗng dưng ông mở miệng đáp lại.

Đa Bảo cùng Tứ Hi cũng ngây ngẩn cả người.

Wtf? Thật hay giả?

“Tứ Hi, tớ không nghe lầm chứ?” Đa Bảo chất vấn lại lần nữa.

Tứ Hi lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Không có!” Cô ấy nói như chém đinh chặt sắt.

“Thật sao bác?” Đa Bảo còn chất vấn, để phòng ngừa bất trắc, lại hỏi một lần.

Sắc mặt người đàn ông càng thêm khó coi, “Tôi không có già như vậy đâu. . . . .” Trầm giọng nói một câu như vậy.

“Áy áy. . . . . Trời tối, gió lớn em nhìn không kĩ, ha ha. . . . .” Đa Bảo đồ mờ hồi ầm ầm, ngoài cười trong không cười nhìn người đàn ông kia mà da đầu tê dại, “Ngại quá, anh này! Nghìn lần đừng để bụng! Em trông có vẻ già nhưng thật ra thì em rất nhỏ!” Sau đó lập tức đầu óc trở nên thông suốt ân cần giải thích, lại càng tỏ càng đen.

Mặt người đàn ông khẽ co quắp, nhúc nhúc bóp trán, nhẹ nhàng phát phát tay, “Lần sau lái xe cẩn thận một chút, các người đi đi.”

“Cám ơn anh! Anh thật là người tốt! Chúc anh lên đường bình an, hạnh phúc an khang!” Đa Bảo điện thoại vui lên lại bắt đầu nói nhảm, sau đó vội vàng khởi động rửa con chó Tứ Hi nghênh ngang rời đi.

Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ, đối ý thì sao! Cho nên cô như một làn khói bốc lất đã không thấy.

“Trốn rất nhanh. . . . .” Sau khi Đa Bảo biến mất, chỗ ngồi sau xe bỗng vang lên một giọng nam ồ ồ.

Trong bóng tối, trên ghế sau là một bóng dáng cao ráo, lại không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lóe sáng, chứng kiến một màn vừa rồi, khóe môi nhếch lên thành nụ cười khó phát hiện.

“Giang tổng, cứ bỏ qua cho nha đầu kia như vậy?” Tài xế vừa đối thoại với Đa Bảo không cam lòng.

Đàn ông phía sau vẫn ngồi nghiêm chỉnh không nhúc nhích.

“Khuyến chú phải có lòng khoan dung. . . . . Ngày mai xem xem đựng hồng ở đâu, gọi điện thoại cho công ty bảo hiểm, đi thôi, tôi còn phải đi họp.” Anh sâu kín mở miệng.

“Được. . . . .” Người đàn ông lập tức không nói thêm gì nữa, ấn cửa xe lên, khởi động xe. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ngàn năm vạn chịu

Sự thật chứng minh cấp bậc xe có quan hệ trực tiếp với chất lượng xe, ngày hôm qua lúc đi, Đa Bảo cố ý để ý cửa xe Maserati bị cô đụng vào, đừng nói là vết lõm xuống, cả vết xước cũng không có, nhưng rửa con của Tứ Hi không may mắn như thế, đèn trước hồng không nói, cả đầu xe cũng có chút không bình thường.

Ông trời ơi! Đây chính là chuỗi thức ăn trong truyền thuyết sao!

Nhưng Đa Bảo chỉ nghe thấy cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm tép chưa từng nghe qua xe tốt ăn xe điện!

Rửa con anh dùng hiến thân trên tay cô, cho nên cô cũng không hề chối bỏ trách nhiệm sửa chữa rửa con, chia đều phí sửa chữa với Tứ Hi, ngày hôm qua coi như là ăn không rồi.

Đây cuối cùng tính là xui xẻo hay may mắn đây, nói xui xẻo, ít nhất cô cũng gặp được người tốt, nói may mắn, cô chỉ đi ăn một bữa cơm còn gặp “tai nạn xe cộ”.

Đa Bảo ngửa mặt lên trời thét gào —— Mẹ nó! Đây chính là cuộc sống chó má!

Cuối cùng chuyện lắp ráp nhà cũng coi như là được giải quyết dứt điểm, chuyện này dạy cho Đa Bảo một bài học sâu sắc, về sau lắp đặt thiết bị gì phải tự mình đi nhìn, lắp đặt thiết bị là chuyện nhỏ, uy tín là lớn, từ nhỏ Đa Bảo là một đứa bé ngoan thành thật, rất ghét bị lừa gạt, bởi vì chuyện này, hình tượng Giang thị trong lòng cô giảm bớt nhiều, công ty lớn thì sao, hiện tại người và sự việc càng lớn càng không đáng tin! Nếu là Đa Bảo có khả năng đã đến《Trung tâm phòng vấn》của đài truyền hình, khai bọn họ ra ánh sáng! ! !

Bởi vì sự kiện bồn rửa, mấy ngày gần đây tần số mẹ đi xem phòng ở mới cực kỳ cao, đi đứng cực kỳ nhanh nhẹn, có thời gian rảnh rỗi là đi, Đa Bảo rất vui, mẹ dỗi đi lực chú ý, được lợi chính là cô, mấy ngày nay không ai điện thoại đọc Kim Cô Chú bên tai, cuộc sống vui vẻ miễn chê ~

Thứ sáu Đa Bảo tan việc, bởi vì mẹ bận đi giám sát phòng mới mặc kệ ba bữa cơm của cô, trông cậy vào bố già nhà cô là không thể nào, Đa Bảo lại rất lười cho nên tuần này định không về nhà, tan việc cùng các chị em ở ký túc xá ra ngoài đập phá.

Ký túc xá rất lâu không cùng đi dạo phố, một đám con gái, rất náo nhiệt.

Muốn hỏi Đa Bảo một đám con gái các người có thể tán gẫu cái gì, Đa Bảo sẽ cười khò nói cho người biết. . . . .

Còn có thể tán gẫu cái gì, chuyện của con gái đó ~

Con gái nói chuyện, đề tài vĩnh viễn không thể rời bỏ người khác phái, ba vòng, bát quái (tin đồn)!

Hôm nay, 6 cô gái ở ký túc xá cùng hiện thân, hai “thần thú” khác cũng nổi trên mặt nước.

Trừ Bát Bảo, Tứ Hi, Nhị hotgirl, hôm nay cuối cùng Yêu Tinh và Mi của ký túc xá cũng đồng ý liều mình đi cùng các cô.

Yêu Tinh, là cô gái quyến rũ nhất ký túc xá Đa Bảo, người cũng như tên, người cao ráo, đáng người có tỷ lệ tốt nhất, thích nhất ăn mặc đẹp, ở công ty có thể nói mị hoặc chứng sinh.

Nhưng con gái đẹp thường thường không đáng tin, Đa Bảo là rất phản cảm với cuộc sống cá nhân và tính tình của Yêu Tinh, hơn nữa lòng hư vinh của Yêu Tinh rất lớn, theo đuổi danh lợi, thế tục thực dụng, Đa Bảo cảm thấy cô ấy và mình không phải một thế giới, cũng may Yêu Tinh cũng không thường trở về ký túc xá, trao đổi không nhiều lắm, ít nhất cô ấy và mọi người mặt ngoài cũng không tệ lắm, nhưng trong lòng Đa Bảo biết rõ thật ra mọi người vẫn còn có chút thành kiến với cô ấy, hết cách rồi, cùng chỗ chung một mái nhà, có một số việc mắt nhắm mắt mở thôi.

Mi có gia cảnh bình thường nhất ký túc xá, bình thường cô ấy rất tiết kiệm, trừ công việc chính thức, cô ấy còn làm gia sư cho học sinh trung học, còn làm mấy việc vặt, đây cũng là lý do tại sao cô ấy cực ít xuất hiện tại ký túc xá. Mi là người mộc mạc, lòng tự ái mạnh lại nhạy cảm, mọi người cũng hầu như là tránh làm tổn thương cô ấy, bởi vì tiết kiệm, mỗi lần mọi người thấy cô ấy ở phòng ăn, cô ấy đều đang ăn mì, dần dà trong công ty có danh hiệu "Mi nữ vương". Đa Bảo biết, món đồ kia thỉnh thoảng ăn cũng tạm được, thật ra ăn không có dinh dưỡng gì, mỗi lần Đa Bảo nhìn thấy cũng rất thương cô ấy nhưng cũng không biết nên làm sao để trợ giúp mới có thể không khiến cho cô ấy cảm thấy cô đang thương hại cô ấy, cho nên Đa Bảo vẫn đối với Mi rất tốt. Mi cũng thích Đa Bảo nhất bởi vì Đa Bảo là người tốt, lòng dạ không có tính kế, lại càng không hư vinh. Vốn là cô ấy chưa bao giờ tham dự mấy chuyện như đi dạo phố, hôm nay hiếm khi Đa Bảo không về nhà, cô ấy nể mặt Đa Bảo mới cùng đi ra ngoài.

Đa Bảo là người tốt không có nghĩa là tất cả mọi người đều tốt, ví dụ như Yêu Tinh chính là rất xem thường Mi, có lúc nói chuyện vu vơ cũng là người gây sự, hôm nay cô ấy cũng ra ngoài, Đa Bảo và Bát Bảo đặc biệt đi ở giữa hai người bọn họ, cũng không phải sợ Yêu Tinh bắt nạt Mi, chính là sợ cô ấy há miệng không suy nghĩ, trong lúc vô tình lại đá thương người, hiếm khi ký túc xá ra ngoài tụ tập, cũng không muốn bởi vì tranh cãi mà không vui.

"Đa Bảo, cô có thể đổi điện thoại di động rồi đây?" Đa Bảo cứu Mi lên bờ lại đẩy mình xuống nước, Yêu Tinh không có việc gì liền thích châm chọc người khác, Đa Bảo vô ý lấy điện thoại di động từ trong túi ra nhìn thời gian chuẩn bị bị cô ấy lấy ra viết văn rêu rao rồi.

Đa Bảo không để ý, ở hôm nay Iphone nắm quyền, Android bay tứ tung, Nokia của Đa Bảo thật sự đúng là nhỏ bé, nhưng là Đa Bảo cảm thấy có thể gọi điện thoại gửi tin nhắn là được, không cần mua điện thoại quá xịn, cái này dùng từ đại học, Đa Bảo là một người quý trọng quá khứ, chưa hồng thì không chịu đổi, dùng rất tốt.

"À? Điện thoại di động tôi cực kì tốt, rơi xuống đất lại nhặt lên ném xuống đất cũng không sao, tìm ở đâu được điện thoại di động tiện lợi như vậy chứ, nếu xui xẻo rơi mất cũng không cần tiếc nuối." Đa Bảo thoải mái vui vẻ nói như vậy, tất cả mọi người đều cười Yêu Tinh lại khịt mũi.

"Hứa Đa Bảo, cô thật không có lý tưởng." Một chậu nước lạnh đổ xuống, Đa Bảo vẫn tùy tiện, ngược lại Bát Bảo không liên quan lại cảm thấy không dễ chịu như vậy. Đa Bảo và Bát Bảo vốn chính là bạn cùng phòng tốt nhất, Bát Bảo không chịu được nhất là người khác bắt nạt Đa Bảo thành thật.

"Đúng vậy, cũng không giống như somebody, cả người từ trên xuống dưới đều dựa vào đàn ông. 419* là chuyện thường như cơm bữa, đoán chừng tự mình cũng đếm không hết có bao nhiêu cha nuôi đâu? Ha ha, không phải như vậy sao, cũng may nhiều cha nuôi như vậy có thể kiếm ra hàng hiệu, nếu không không biết phải bán thận bao nhiêu lần đâu, aizz ~"

*419: chệch âm thành for one night (tình 1 đêm)

Nếu Bát Bảo nói độc mồm, chắc chắn sẽ nói trúng tim đen, chọc thẳng chỗ nhột, Yêu Tinh bị gãi đúng chỗ ngứa, sắc mặt đột biến, giận đến phát run, "Liên Ngữ, cô nói ai hả!" Cô ấy buột miệng chất vấn, cũng không gọi Bát Bảo, gọi thẳng tên thật.

Đa Bảo toát mồ hôi, vốn là không muốn có cái vạ nhưng không nghĩ càng ngày càng nghiêm trọng, Yêu Tinh và Bát Bảo đều là người ghê gớm, nếu cãi vã cũng bình thường, nhưng vẫn còn ở trên đường.

Vừa định can ngăn lại nghe thấy Bát Bảo không cho là đúng mở miệng, "Ở đây có ai tên là somebody sao? Yêu Tinh, cô muốn nhận vợ thì tôi cũng hết cách, về sau cô có thêm một tên tiếng Anh gọi some-body, rất Tây phải hay không?"

Lúc Bát Bảo đá đầu, giọng nói và thần thái rất càn cho người ta phát điên, cô ấy trực tiếp xuống tay từ điểm yếu của người ta, từng bước từng bước mà ép sát, cho đến khi người ta sụp đổ, thật là bì ỏi!

Yêu Tinh thật bị tức đến giận sôi lên, vừa muốn phát tác, những người khác đồng thời xông lên tách hai người ra khuyên can.

"Đều là bạn cùng phòng làm cái gì vậy! Đừng tranh cãi nữa!" Cả Nhị hotgirl lúc bình thường không quan tâm đến chuyện gì cũng lên tiếng.

"Bà đây tức giận đấy thì sao!" Bát Bảo vẫn nhất quyết không nhượng bộ.

"Tức giận à! Tức giận uống với Đa Bảo! Một lát nữa để cô ấy uống với hai người mỗi người một chai!" Tứ Hi mượn Đa Bảo, trong nháy mắt đã dập tắt một cuộc chiến tranh, chỉ là Đa Bảo lại trúng đạn tổn thương muốn biểu diễn dùng ngực đập đá trên vỉa hè.

Chiến tranh giữa con gái thật sự quá kinh khủng! ~

Kết quả gây gổ chính là người kí túc xá chia làm hai một trước một sau, Đa Bảo, Bát Bảo, Mi- ba người ở phía sau, Tứ Hi, Nhị hotgirl, Yêu Tinh ở đằng trước.

Bát Bảo ngoao ngán nhìn Yêu Tinh lẳng lơ lắc mông, Đa Bảo đỏ mặt hời hợt, chỉ là Bát Bảo cũng là vì cô mới gây gổ, trong lòng Đa Bảo rất cảm kích, nhưng mọi người trong ký túc xá vẫn phải tiếp tục sống với nhau, dĩ hòa vi quý* là nguyên tắc đối nhân xử thế của Đa Bảo.

* Cõi sự yên ổn, hoà thuận là quý hơn cả

Có lẽ là bị tức, Yêu Tinh đi ở phía trước cực nhanh, Tứ Hi cùng Nhị hotgirl không tự chủ cũng bước nhanh hơn, ba người nhân lúc đèn xanh đi qua trước, ba người nhóm Đa Bảo bị bỏ lại xa xa đằng sau, lúc đang định đi sang, dây giày Đa Bảo tuột không đúng lúc, đành phải một mình ở lại tại chỗ buộc dây giày, buộc xong, Đa Bảo thấy Bát Bảo và Mi vẫn ở trên lối đi bộ nên cất bước đuổi theo, lại . . . . . một màn máu chó* xảy ra. . . . .

*máu chó: khoa trương, giả tạo, lặp đi lặp lại

“Ồanh!”

“Á. . . . .” Không kịp chuẩn bị, không biết bị thứ gì nặng nề đâm vào, Đa Bảo té ngã trên đất.

Cái mông Đa Bảo rất đau, chứng tỏ bị thương rất nặng.

“Mẹ kiếp, mắt cô mù à?” Là một cậu thanh niên trẻ tuổi đi patin, nhìn qua như học sinh, nhuộm tóc vàng, vừa nhìn đã biết là loại người khác người, phách lối khác thường.

Nhưng là mấy người dị dị trong Đa Bảo trong mắt đều là thanh niên ngu ngốc, căn bản không cần quan tâm.

Rõ ràng là cậu ta đụng cô, bây giờ còn to mồm, Đa Bảo khó chịu.

“Wey wey wey, bây giờ người gây ra họa là cậu! Cậu nên làm rõ ràng rồi nói!” Đa Bảo cũng không phải là quá hồng mềnh*, cô cũng biết ra oai đấy!

* quá hồng mềnh: người dễ bị bắt nạt

“Bác gái này, bác ra oai với ai vậy...bác đột nhiên xông tới, tôi mới có thể đụng vào, vội vàng đi mua đồ ăn về dụ dỗ trẻ con à ~” Long Vàng này rất không có lễ phép, dám kêu Đa Bảo là. . . . . bác gái. . . . .

Trong nháy mắt, Đa Bảo tức muốn phát nổ, con hồ không phát uy tưởng là hồ giấy à, là Chức Nữ cả ngày ở nhà chưa từng thấy qua cảnh đời à!

Trong nháy mắt gầm thét, “Cái thằng nhà quê gắn lên cái bộ lông vàng mà giả vờ nguy hiểm cái cứt gì! Lúc chị mày lăn lộn trên xã hội, lông mày còn chưa mọc hết đâu!” Lúc Bát Bảo chạy tới nghe tiếng Đa Bảo đang gào thét, nghe được Đa Bảo nói lời này, thân trải qua bách chiến như Bát Bảo cũng kinh hãi.

Học trò Đa Bảo không cần thầy dạy cũng biết, thành tựu rất tốt!

Long Vàng này cũng không ngờ người trước mắt nhìn ngây thơ, xinh xắn lại vì một câu thuận miệng nhạo báng của mình mà tức giận. . . . . Nói lời kinh người khiến cậu cũng sợ hết hồn.

“Không phải là chỉ dẫm lên mấy cái bánh xe ra đường thôi sao, còn coi mình như Na Tra!” Đa Bảo bị câu “bác gái” kia kích thích bây giờ đã không cách nào không chế óc của mình rồi, cô bị Bát Bảo nhập vào thân rồi. . . . .

“Đa Bảo. . . . . Cái đó. . . . . Lại thêm mấy Na Tra. . . . .” Giọng nói của Bát Bảo vang lên bên tai Đa Bảo, Long Vàng vẫn còn ở tại chỗ sừng sốt, chỉ thấy phía sau cậu lại có thêm mấy người, trượt patin như gió đi tới, quan trọng hơn là đều là trai đẹp cao to, người sau lại đẹp hơn người trước.

Đến Bát Bảo quen nhìn trai đẹp trong truyện tranh cũng phải chắc lưỡi hít hà, nhất là thiếu niên tóc đen đi đầu, mang khẩu trang màu đen, lạnh lùng như Hatake Kakashi trong《Naruto》, chỉ lộ ra một cặp mắt quyến rũ cũng đủ để hấp dẫn mọi ánh mắt.

Bát Bảo nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Đa Bảo, “Dựa vào kinh nghiệm xem Anime nhiều năm của tớ. . . . . người này chính là yêu nghiệt!”

Đa Bảo nhức nhối, trong nháy mắt xấu hổ.

Bát Bảo, người ta tới cứu trợ, cậu lại ở đây ngắm soái ca! Cậu có thể cư xử đúng tình huống không!

Các cậu thanh niên còn lại vây Đa Bảo và Bát Bảo thành một vòng, cậu dẫn đầu lại đi đến bên cạnh Long Vàng, từ từ bỏ khẩu trang ra.

Đúng là quá mức yêu nghiệt ~

Đúng như Bát Bảo phán đoán, cậu ấy quả thực là soái ca cực phẩm trong truyện tranh đi ra, da thịt trắng nõn, mặt mũi xinh đẹp, đôi môi đỏ còn hấp dẫn hơn cả con gái.

Trong khoảnh khắc, vô số từ ngữ thoáng hiện trong đầu Đa Bảo. . . . .

Ngàn năm vạn thọ!

Cuối cùng, bốn chữ này in sâu trong đầu Đa Bảo, vừa nhìn đã biết thụ rồi!

Đa Bảo chỉ bị khuôn mặt xinh đẹp hơn cả con gái của cậu làm kinh hãi một chút, rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, cô luôn luôn không có cảm giác với kiểu con trai yêu nghiệt.

Cậu thanh niên nhìn Đa Bảo và Bát Bảo chăm chú một lúc lâu mới đột nhiên mở miệng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói rất thuần phác.

Lúc này Đa Bảo mới cảm thấy cậu ta là con trai, giọng rất chuẩn man.

“Một đám con trai các người không cần bắt nạt con gái chúng tôi! Là con trai thì để xuống khỏi cái patin, chúng ta đều dùng ‘đường 11!’” Đa Bảo không học được từ mẹ cái gì, chiều đánh đòn phủ đầu này cô lại học rất nhanh, không đợi Long Vàng nói chuyện, cô mở miệng trước. Bởi vì cô cảm thấy cho dù cô muốn chuồn cũng không chuồn nổi “Phong Hỏa Luân*” của bọn họ.

* Phong Hỏa Luân: ánh xe của Na Tra đó, chắc ai cũng biết rồi nhì

Lúc học đại học, đi học phải chạy, lúc ấy Đa Bảo đã theo thói quen gọi hai chân là ‘đường 11’, dù sao hai cái chân dựng lên, rất giống 11, phốc. . . . .

“Chuyện nhỏ, va vào một phát, là lỗi của tôi.” Ai biết vở kịch đột nhiên đảo ngược tình thế, vừa rồi Long Vàng còn lên mặt mắng mỏ người khác, bây giờ lại không tố cáo với đồng bọn, phải biết rằng bây giờ cậu ta có quân tiếp viện đông đảo đó!

Không chỉ có Đa Bảo kinh ngạc, Bát Bảo cũng kinh ngạc theo.

Ý gì? Fuck? Cầu giải thích!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tâm lý bị đả kích.

Nếu như cuộc sống muốn cầu huyết, ngày ngày đều giống như trong phim Hàn.

Không biết có phải là Long Vàng phát hiện ra lương tâm hay không mà lại bỏ qua cho Đa Bảo, phải biết rằng Đa Bảo ăn nói bậy bạ xỉ nhục cậu ta như vậy!

Long Vàng rõ ràng đã tỏ thái độ bỏ qua cho Đa Bảo rồi, ngược lại tên yêu nghiệt lại dùng ánh mắt đào hoa mê người không đèn mạng kia soi xét kỹ Đa Bảo một thôi một hồi.

Trong nháy mắt, đại não Đa Bảo bắt thành linh hiện ra bốn chữ —— Đông Phương Bất Bại!

Tên này quá yêu nghiệt, nhất định từng tu luyện《Quỷ Hoa Bảo Điện》mới trở nên xinh đẹp tà mị như thế.

“Ào ào. . . . .” Một lúc lâu sau, tên yêu nghiệt trượt đi, không nói bất kỳ một từ nào, mấy anh chàng đẹp trai vây quanh Đa Bảo và Bát Bảo cũng từ từ trượt patin một cách điều luyện tàn nhẫn ra, sau đó rất có trật tự tập trung lại phía sau lưng tên yêu nghiệt kia.

Bình thường Đa Bảo xem ti vi chỉ có lão đại xã hội đen mới có thể tỏ vẻ như vậy, không ngờ khí thế của bọn mỹ nam cười bánh xe Na Tra này còn cool ngầu hơn.

Chắc không phải là đoàn xiếc chứ? Đáng tiếc cho khuôn mặt nhỏ da mềm mịn như da em bé!

Đa Bảo vẫn còn hoảng hốt thì Bát Bảo đã kịp phản ứng nhanh kéo cô chuồn lẹ.

Mặc dù đội hình này cực kỳ đẹp mắt, nhưng dù sao bọn họ người đông thể mạnh, ngộ nhớ tên Long Vàng kia đột nhiên hồi hận lật lọng, thử hỏi cô và Đa Bảo chạy sao thoát được mấy cái bánh xe Na Tra kia, soái ca cái gì đều là mây bay, chạy mới là thượng sách!

Cứ như vậy Đa Bảo tưởng rằng thoát rồi, cho rằng chuyện này cứ như vậy qua đi, lại không nghĩ rằng, bây giờ, mọi chuyện mới chính thức bắt đầu.

Thứ hai đi làm toàn bộ công ty còn đang âm ỉ, nói đến một quản lý mới, lại còn vừa du học trở về, học vị MBA đại học Stanford của Mỹ, tương đối lợi hại.

Theo tin đồn từ Tiểu Tam Tiểu Bát trong công ty, quản lý mới nhậm chức còn rất trẻ.

Chẳng lẽ là soái ca nhà giàu lại tài giỏi trong truyền thuyết?

Nữ giới trong công ty sôi trào, thậm chí Yêu Tinh cũng lấy mỹ phẩm ra trang điểm lại.

Đa Bảo lại kiên trì không thèm đếm xỉa đến, một mình cắm mặt vào máy tính xem anime yêu thích của cô, bộ dạng si mê.

Nhưng là, có một số việc không phải không muốn để ý là có thể trực tiếp coi thường, lúc quản lý mới nhậm chức sò sò xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người đều kinh hãi, tuy nhiên, Đa Bảo và Bát Bảo thì kinh hãi bội phần, chỉ là người khác kinh ngạc là bởi vì dung mạo của quản lý mới, cô và Bát Bảo là khiếp sợ!

Nếu như bây giờ có gương ở đây, chắc chắn Đa Bảo có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn co quắp lại.

Ông trời quả là đối đãi với cô không tệ, quản lý lại là tên yêu nghiệt, quản lý lại là tên yêu nghiệt. . . . .

A!

Đa Bảo hoảng loạn, Đa Bảo trông như người trong bức tranh《 Tiếng Thét 》của họa sĩ Munch người Na Uy.

Cuộc sống không có lúc nào không cầu huyết không rắc rối không lừa lừa bịp người ta!

Hôm trước tên yêu nghiệt đằng kia còn cười bánh xe Na Tra, hôm nay lắc mình một cái trở thành quản lý của mình, boss!!!!!!

Lúc anh ta quản lý có thể làm gì?

Dạy tất cả đàn ông trong công ty cách biến thành phụ nữ sao? Quá khủng bố rồi!

Bởi vì thật sự thần kinh đang bị kích thích quá mức, lúc mọi người vỗ tay hoan nghênh quản lý mới đến, Đa Bảo thậm chí quên cả vỗ tay, Tứ Hỷ tốt bụng bên cạnh dùng cùi chỏ húc vào Đa Bảo, Đa Bảo mới lấy lại tinh thần.

“Bộp. . . . . Bộp. . . . . Bộp. . . . .” Đúng lúc mọi người dừng lại thì ba tiếng vỗ tay rất không đúng lúc vang lên.

Vô cùng không đúng lúc, vô cùng không phối hợp với không khí bây giờ.

Vốn là tên yêu nghiệt không chú ý tới sự tồn tại Đa Bảo, cứ như vậy lại thành ra chú ý tới.

A ~ Tây đặc biệt ~ Đa Bảo nhức nhối rồi. . . . .

Tại sao lúc cô vỗ tay mọi người đột nhiên dừng lại, tại sao!

Thật muốn tìm một cái lỗ chui vào, thấy tên yêu nghiệt quăng ánh mắt tới, cô lập tức cúi đầu.

Trong lòng lẩm nhẩm, “Không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi!”

Nhưng tên yêu nghiệt đã thấy cô, thoáng nhìn qua rồi lập tức thu hồi ánh mắt sau đó phát biểu mấy câu rồi đi cùng chủ tịch.

“A ~ rất đẹp trai ~ say say ~”

“Anh ta có thể đi đóng phim Hàn đó, chính là trai đẹp như hoa có phải không, phải không!”

. . . . .

Yêu nghiệt vừa rời đi, phòng làm việc lập tức sôi trào, phòng tài vụ các cô cái gì cũng thiếu, nhưng nhiều nhất chính là phụ nữ, là phụ nữ háo sắc!

“Hứa Đa Bảo, vừa rồi cô cố ý làm như vậy để quản lý mới chú ý chứ gì! Chắc chắn, không nhìn ra đó, bình thường thật thà hôm nay mới phát hiện ra lại là một người trong nghề!” Yêu Tinh vẫn cảm thấy vừa rồi Đa Bảo cướp đoạt danh tiếng của mình, cho nên lúc gặp phải Đa Bảo trong phòng nước nói thẳng, mang theo ý châm chọc.

Đa Bảo cảm giác mình thật sự rất oan uổng, “Tôi không có . . . . .”

Làm sao cô lại muốn tên yêu nghiệt đó chú ý tới mình cơ chứ! Cô đắc tội với người tình của anh ta đó! Bây giờ nghĩ lại chắc chắn đàn trai đẹp đều là của anh ta! Đoàn nhân tình! Cô trốn còn không kịp ! ! !

Yêu Tinh không tin. Cho tới bây giờ, cô chỉ tin vào hai mắt của mình, nội tâm đen tối thì nhìn người khác cũng đều có cảm giác đen tối, Yêu Tinh cô đã coi trọng cái gì thì không ai có thể giành, cô phải nuốt gọn quản lý mới!

Yêu Tinh không để ý, liếc một cái tiếp tục nói với Đa Bảo, “Hứa Đa Bảo, làm người phải tự biết mình, anh tuần tài giỏi cùng với Bạch Phú Mỹ* mới đúng là một đôi, anh ấy là đối tượng của tôi, cô. . . . .” Nhìn từ trên xuống dưới dáng người Đa Bảo, sau đó có chút khinh thường mở miệng, “Cô chính là đừng suy nghĩ.” Nhướn mày tuyên bố sau đó vênh mông rời đi.

Bạch Phú Mỹ* tướng mạo xinh đẹp, da dẻ trắng mịn, gia cảnh tốt. Bà này tự cao quá rồi.-Jess :p

Đa Bảo nghe xong sững sốt một chút, thật ra thì Đa Bảo không phải là kiểu người thích so đo, cô cũng biết Yêu Tinh là loại người như vậy, nhưng là, vừa rồi cô ta nói mấy lời châm chọc, lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô, Đa Bảo cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng.

Bởi vì cô ta khiến Đa Bảo nghĩ đến mối tình đầu bí ẩn . . . . . Người đó cũng đã từng cười nhạo cô như vậy. . . . .

Tại sao Đa Bảo vẫn cứ tuyệt vọng, cứ tuyệt vọng yêu đương cũng là bởi vì đoạn tình đầu này, cũng không phải cô còn nhiều hoài niệm với bạn trai đầu tiên, mà là cô đã bị tổn thương trong mối tình này, phụ nữ là động vật nhạy cảm yếu ớt, có những người rất nhanh có thể hàn gắn vết thương thoát ra khỏi bóng ma của sự đau đớn, nhưng lại có những người mãi không thể nào chữa lành vết thương ấy, Đa Bảo là loại thứ hai, cho nên cực kỳ đề phòng với tình yêu.

Tình đầu là bạn học thời cấp ba* của Đa Bảo, khi đó còn trẻ, Đa Bảo giống mọi đứa con gái bình thường khác, đều có người mà mình yêu say đắm, đối tượng thầm mến của Đa Bảo chính là mối tình đầu.

Đa Bảo biết anh từ năm lớp mười, lúc đó vẫn chỉ như bạn bè bình thường, chỉ là dần dần Đa Bảo cảm nhận được sự dịu dàng của anh và từ từ có tia sáng nhen nhóm tình yêu của mình, sau đó cô chìm vào tình yêu say đắm.

Nhưng là bọn con trai vẫn là động vật tri giác, Đa Bảo cũng rất dè dặt, vẫn không có thổ lộ, thầm mến người ta ba năm, cho đến trước khi tốt nghiệp cũng không có gan tỏ tình, cô nhớ mang máng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học hai tuần, lúc xuống lầu đi toilet Đa Bảo lại vô tình gặp được anh ở hành lang. . .

Anh đang định lên lầu, anh mặc một đồ thể thao màu trắng, dáng cao gầy xuất chúng, hình như vừa mới đi chơi bóng về, trên trán lấm tấm mồ hôi, ánh mặt trời chiếu xuyên qua ô cửa sổ kính bên hiên hắt lên người anh thật sự rất lóa mắt, lee^qu.donnn anh nhìn thấy Đa Bảo có chút kinh ngạc, sau đó khẽ mỉm cười lộ ra hàm răng trắng sứ, “Hứa Đa Bảo. . . . .”

Nụ cười này thật sự khiến Đa Bảo mang hết tâm lòng của mình cho đi.

Tim nhảy nhót loạn xạ, đại não đã không còn chịu sự khống chế của cô, cô cảm thấy nếu không làm gì thì cô sẽ hối tiếc cả đời!

“Số QQ của anh là bao nhiêu?” Phát diện liền bật thốt lên mà hỏi.

Lúc ấy Đa Bảo không có điện thoại di động, cũng không biết anh có hay không, nghĩ tới điện thoại di động về sau có thể đổi nên bỏ qua, số QQ ít khi bị vứt bỏ nhất nên liền hỏi số QQ.

Đối phương giật mình, không trả lời ngay, chỉ là hỏi, “Không có bút, em nhớ được sao?”

“Em là học sinh ban xã hội mà, trí nhớ rất tốt!” Đa Bảo không hề nghĩ ngợi cứ như vậy nói.

Ai. . . . . Bây giờ nghĩ lại Đa Bảo cảm thấy lúc ấy mình thật sự bị tình cảm đơn phương làm cho đầu óc choáng váng mê muội!

Đối phương cười nhạt, sau đó cho cô số QQ, Đa Bảo lặp lại xác nhận một lần rồi chào tạm biệt anh rồi đi WC.

Nhưng không ai biết cô đã cố ghi nhớ một đoạn đường! Đi nhà cầu cũng cố gắng ghi nhớ, lúc trở về phòng học cũng cố gắng ghi nhớ! Đau khổ chính là phòng học của Đa Bảo ở lầu 5! Đa Bảo vẫn gắng sức để nhớ, lúc lên lầu còn dùng sức chạy, vừa về tới phòng học trở lại chỗ ngồi không nói lời nào lấy bút ghi số QQ lên bàn học.

“Cậu làm gì thế?”

“Vi chuyện lớn cả đời mà phấn đấu!”

Đa Bảo còn nhớ rõ lúc ấy bạn cùng bàn hỏi cô, cô đã trả lời như vậy.

Nhưng là bây giờ cô hồi tưởng lại chính mình trước kia thật lòng cảm thấy lúc đó ngu vcc~, đúng là ngu vvcc~

Người nào lúc còn trẻ mà lại không yêu phải người cận bã! Đa Bảo cũng không cần thận yêu một người. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mối tình đầu cận bã

Đa Bảo và anh ta thực sự tiến triển hơn là vào nghỉ hè sau thi tốt nghiệp trung học.

Mối tình đầu của cô quả thật là một người hài hước thú vị, có một ngày hai người tán gẫu trên QQ vô ý hỏi hình mẫu lý tưởng của cô, Đa Bảo liệt kê từng chi tiết một, lúc đó ở trên QQ lần anh gõ một câu như này ——

【 Ô~ đây không phải là anh sao? 】

【 Đúng vậy . . . . . Chính là anh 】

Đại não của Đa Bảo giống như một sinh vật đơn bào, nhất thời không kịp phản ứng cứ đáp lại như vậy, chờ lấy lại tinh thần thì tin nhắn đã chuyển đi rồi, lúc ấy Đa Bảo thực muốn phun ra một ngụm máu.

【 vậy thì ở chung một chỗ đi . . . . . 】

Thế nhưng khi tiếng “Ting ting ting” trên QQ vang lên lần nữa Đa Bảo thấy được hàng chữ này, lúc ấy tâm tình Đa Bảo, còn kích động hơn so với cảm thông báo trúng tuyển đại học! Ở trong phòng mình vui mừng cả một ngày.

Có lúc hồ đồ cũng chưa hẳn là chuyện xấu!

Đần độn u mê lại lừa gạt được mối tình đầu, nhưng đáng tiếc là hai người không thể học cùng một trường đại học, cũng chính lúc ấy rất nhiều cặp đôi yêu sớm phải đối mặt với một vấn đề khó khăn không nhỏ —— Yêu xa.

Yêu xa hai chữ này tưởng chừng như đơn giản, đọc thấy đơn giản, lại nói cũng thấy đơn giản, nhưng chỉ có những người thực sự trải qua mới có thể biết cái gì gọi khó khăn.

Khi đó Đa Bảo đã hiểu cái gì gọi là cự ly sinh ra ngăn cách, sinh ra. . . . . Tiểu Tam.

Bao nhiêu người trước khi chia tay đi học đại học đều lập lời thề son sắt cùng thề non hẹn biển rằng thời gian và khoảng cách sẽ phai mờ cuối cùng tan rã trong đau khổ? Lại có bao nhiêu người có thể thật sự kiên trì đến cuối cùng đồng cam cộng khổ vượt qua cuộc sống trong bốn năm? Trước khi đi học đại học Đa Bảo vẫn cho là mình là tuýp người sau, nhưng cô thật sự đã sai lầm, cô là. . . . . cũng không có nghĩa anh cũng thế. . . . .

Cô còn nhớ rõ lúc ấy cô vừa rời vào năm thứ hai đại học, ngày đó anh đang ở thành phố có tuyết rơi, cô vì muốn cho anh một niềm vui bất ngờ nên không tiết lộ một chút xíu tin tức gì lên lên mua vé xe lửa đi tới trường anh học.

Ở phía dưới ký túc xá của anh cô mang chụp tai hà ra hơi sười ẩm ướt anh xuất hiện, mặc dù tay chân rất lạnh, nhưng trong lòng Đa Bảo lại thấy ấm áp, lòng cô tràn đầy vui vẻ đang mong đợi anh nhìn thấy cô sẽ mừng rỡ không nhịn được cười hạnh phúc.

Nhưng cuối cùng khi cô đợi đến lúc gặp được anh thì cô không thể cười nổi nữa. . . . .

Anh che dù từ từ xuất hiện, trong ngực ôm một bóng dáng nhỏ nhắn, hình như muốn tách ra, sau đó cái ô ở giữa anh nhẹ nhàng cúi người hôn chủ nhân của cái bóng dáng nhỏ bé đó. . . . .

Đa Bảo cứ ngơ ngác nhìn như vậy, thất thần đứng đó. . . . .

Cho đến khi anh nhìn cô gái ấy rời đi thì mới chậm rãi bước trên tuyết trở về ký túc xá lúc ấy anh mới nhìn thấy Đa Bảo đứng ngây ngốc một chỗ. . . . .

Hai người giằng co cực kỳ lâu. . . . . Lâu đến mức Đa Bảo bị lạnh mất hết tri giác.

“Đa Bảo. . . . .” Cô nghe được anh gọi cô như vậy.

“Em và cô ấy anh chọn một người thôi. . . . .” Đa Bảo mở miệng nói như vậy, cô còn nguyên ý cho anh một cơ hội, đối diện với sự thật trước mắt cô cũng cho chính mình một cơ hội.

Anh vẫn đứng tại nguyên chỗ nhìn cô, hồi lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng, “Đa Bảo. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Em không thể ở bên cạnh anh. . . . .”

Lúc Đa Bảo nghe câu đó cảm thấy cực kỳ châm chọc, nhưng lúc ấy cô không khóc, cô nhẹ nhàng cười, nhưng là cười đến đau thương.

“Tốt, rất tốt.” Cô tự giễu.

“Đa Bảo, anh là một người đàn ông bình thường, anh nhìn những cô gái xinh đẹp thì tự nhiên sẽ động lòng, hơn nữa em vẫn bảo thủ như vậy khiến anh thấy rất khó chịu, bây giờ là thời đại gì, em muốn tình yêu thuần khiết như trong chuyện cổ tích anh không thể cho em, nhưng mà anh cũng muốn có tình yêu, nếu em không thể cho anh những gì anh muốn thì anh chỉ còn cách tự mình theo đuổi. . . . .”

“. . . . .” Khi nghe anh nói cả tràng ra như vậy Đa Bảo chỉ cảm thấy anh rất xa lạ.

Chỉ một năm cuộc sống đại học, anh đã thay đổi khiến cô thành một người xa lạ như thế, bọn họ đã càng chạy càng xa, chỉ là cô quá ngu ngốc nên mãi vẫn không phát hiện ra.

“Cô ấy xinh đẹp hơn cô lại cười mở hơn cô, còn cô chừng nào mới có thể xem lại chính mình, giống như cách ăn mặc của cô bây giờ sẽ không có người đàn ông nào bằng lòng bên cạnh cô mãi đâu, điều cơ bản nhất khi muốn lấy lòng đàn ông cô còn không học được, siêng năng bù cho vụng về, vốc người

tướng mạo không bằng người khác cô cũng không muốn thay đổi, đừng bảo là bây giờ chúng ta xa cách, cho dù là có ở cạnh nhau đi chăng nữa tôi cũng sợ rằng chúng ta cũng khó mà tiếp tục.” Anh tuôn ra một tràng lý lẽ hợp tình hợp lý, nói chắc như đinh đóng cột, giống như trái tim thuần khiết của Đa Bảo làm ô bản trái tim anh. Thật nực cười.

Đôi tay Đa Bảo nắm thật chặt thành quả đắng, giờ khắc này cô cảm thấy mình đã quá ngu ngốc không biết nhìn người, gặp phải một nguy quân tử ra vẻ đạo mạo như vậy!

“Cám ơn sự xuất hiện của cô ấy khiến cho Hứa Đa Bảo tôi không vì một tên căn bã như anh làm trễ nải tiền đồ, hi vọng hai người cuối cùng có thể đi vào lễ đường, đến lúc đó tôi nhất định sẽ gửi đến một vòng hoa phúng viếng thật to chúc các người ‘bách niên hảo hợp’!” Đa Bảo nói xong bước một bước tránh qua anh chuẩn bị rời đi.

“Cẩn thận phóng túng quá độ rồi được AIDS!” cuối cùng Đa Bảo vút lại một câu như vậy không quay đầu lại bước đi.

Bây giờ nhớ lại câu nói độc địa này khiến cô thấy hả giận!

Đây chính là mối tình đầu của Đa Bảo với tên căn bã, vì yêu nhầm phải tên căn bã như vậy Đa Bảo không còn tin tưởng vào tình yêu nữa, cô chỉ nhìn thấy dục vọng và sự phản bội, cho nên cô không tài nào thoát ra khỏi chứng sợ hãi này.

Kinh nghiệm một lần như vậy là đủ rồi, cô không muốn lại phải trải qua một lần nữa, nói cô nhát gan cũng được nói cô bước lùi cũng được, dù sao cô thật sự đã phải chịu tổn thương rất lớn, người như cô, nhìn như có sức mạnh vô địch, nhưng một khi bị tổn thương sẽ thu lại để bảo vệ chính mình, có lẽ chính là nghiệm chứng câu nói này —— một lần bị răn can, ba năm sợ dây thừng.

Đa Bảo chính là một con đà điểu thích trốn tránh.

Cô biết theo tuổi tác trưởng thành cô phải tìm người kết hôn, nhưng cô đã từng nghe qua một câu nói như vậy.

Đôi khi, kết hôn cũng không cần tình yêu.

Cô rất tán thành với những lời này, không lâu nữa, cô không thể mãi núp sau lưng mẹ được đến một lúc nào đó cô vẫn bị kéo đi xem mắt, sau đó cùng một người vừa mắt, mẹ cũng vừa mắt tiến tới lễ đường, kết hôn sinh con.

Thật ra thì như vậy không tồi, ít nhất mẹ đại nhân cũng hài lòng, bọn họ có thể vui vẻ thỏa mãn đời này cô cũng không cầu gì hơn nữa.

Còn đối với cô mà nói tình yêu thực sự có lẽ là sẽ không bao giờ có được nữa, bởi vì bây giờ cô vô cùng nhạy cảm sau khi bị tổn thương bất luận cái gì cũng khó có thể rõ được bức tường này trong cô.

Chỉ là có lúc không có chuyện gì làm Đa Bảo cũng thất thần tò mò muốn biết hình dáng của người về sau sẽ kết hôn cùng mình.

Không biết tên xui xẻo ngàn năm nào gặp cô rồi cưới cô nhưng là dù sao cũng là người sống cả đời với cô, Đa Bảo sẽ thay anh thương xót một chút.

Người anh em, đi theo ta đây khiến anh phải chịu khổ rồi! Ha ha. . . . .

Nhưng sự thật chứng minh người về sau phải chịu khổ không phải người đó mà lại là Đa Bảo cô. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bị trêu ghẹo

“Đa Bảo, lần này, đối tượng hẹn hò chắc chắn sẽ khiến con hài lòng! Mẹ và cha con cũng hài lòng rồi! Ngày mai đi con sẽ có điều ngạc nhiên!” Buổi tối ở ký túc xá mẹ gọi tới vừa thông báo vừa thúc giục Đa Bảo xem mắt, Đa Bảo rất nhức đầu rất nhức đầu.

“Mẹ, con còn nhỏ. . . . .” Cô lại muốn lấp liếm cho qua.

“Nhỏ cái gì mà nhỏ! Con cũng 24 rồi! 24 rồi! Lúc mẹ lớn như con. . . . .”

Đa Bảo đưa điện thoại di động cách xa điện thoại di động một cánh tay dài, lời mẹ nói cô đã có thể đọc lâu lâu rồi.

24. . . . . 24. . . . .

24 thật lòng rất nhỏ phải hay không phải hay không! Lúc đó con mẹ mới có 4 tuổi chứ mấy! Nếu cô được coi là gái ế, đám sinh viên học nghiên cứu sinh làm sao mà chịu nổi đây! Bà mẹ nào cũng lo lắng vì chuyện lớn cả đời của khuê nữ, mẹ của Hứa Đa Bảo cô là gấp nhất!

Không ngoài dự đoán, kết cục cuối cùng của Đa Bảo đương nhiên là kết thúc bằng thỏa hiệp.

Địa điểm xem mắt là một quán cà phê xa hoa, theo mẹ nói đối phương là một tên khá giả, tín hiệu là trên tay đối phương sẽ cầm một quyển tạp chí, còn Đa Bảo phải giày cao gót màu đỏ.

Đa Bảo cảm thấy ngực đau muốn phun máu, cũng không phải do giày cao gót màu đỏ, mà là. . . . . Tạp chí là do mẹ đề nghị! Quán cà phê cung cấp miễn phí nhiều tạp chí như vậy, ngộ nhờ mỗi người đều cầm một quyển, cô phải làm sao!

“Tạp chí tên tiếng Anh! Mẹ vẫn nhớ cơ mà không biết cách đọc ㄟ, mà mẹ nhìn rồi, trên bìa có hình đàn ông!”

Đa Bảo nghe xong đã muốn tức giận bỏ mình. . . . .

Ngày thứ hai, vừa tan tầm, mặc dù Đa Bảo cực kì không muốn nhưng là vẫn nhảy lên đôi giày cao gót màu đỏ cười Rùa con đến nội thành.

Đa Bảo rất ít khi đến quán cà phê kia, không phải chê đắt, tuy nói là xa hoa nhưng bằng tiền lương của Hứa Đa Bảo cô, giả bộ có tiền, uống ly cà phê vẫn được, cô chỉ không ưa bộ dạng của mấy người có chút tiền kia.

Cho nên tôn chỉ của Đa Bảo là —— lập gia đình không lấy người có tiền!

Dĩ nhiên, người có tiền cũng không nhìn đến cô, chênh lệch giàu nghèo ở Trung Quốc rất lớn, đâu có ai ăn no rửng mỡ mang một đũa nghèo rót về nhà, nhất là Hứa Đa Bảo cô, nhìn không được, cũng không dùng được.

Lúc Đa Bảo tới quán cà phê, vốn tưởng rằng sẽ có rất nhiều người, nhưng là đi vào mới phát hiện người thật ra không nhiều, lác đác lơ thơ, khiến Đa Bảo có chút khẩn trương lòng thoáng thả lỏng xuống.

Nói xem mắt không khẩn trương là giả, nhưng dù sợ hãi kết hôn vẫn phải kết thôi, nói không chừng lần này lại là đối tượng kết hôn, Đa Bảo vẫn khá để ý.

Nhìn chung quanh cả quán cà phê một cái, tổng cộng mười mấy người, chỉ có ba đàn ông, có hai người cầm tạp chí lật xem.

Đa Bảo do dự, nhớ tới mẹ nói bìa tạp chí là một đàn ông.

Quả nhiên có một người đàn ông cầm trên tay tạp chí có trang bìa là phụ nữ kêu gọi, một trang bìa là... là đàn ông. . . . . đàn ông trần truồng, còn là hai người đàn ông đen trắng tương phản mãnh liệt! Chỉ có cái quần tam giác che vị trí quan trọng.

Đa Bảo toát mồ hôi, hơn nữa thấy tạp chí này tên là 《men's health》càng thêm xấu hổ ba thước, đích xác là tên tiếng Anh, nhưng. . . . .

Đàn ông Tây ~ khẩu vị người anh em này thật nặng, chẳng lẽ có bệnh gì đó không tiện nói ra? Quả quyết đánh rớt khỏi vị trí đối tượng kết hôn! Nhà họ Hứa nhà cô cũng không thể không có đời sau!!!

(- -! Mù chữ thì nói luôn, 《Men's health》là tạp chí nam nổi tiếng toàn cầu, lượng phát hành đạt 353 vạn bản, hướng dẫn tập thể dục, sức khỏe, nghề nghiệp, mối quan hệ, dinh dưỡng, giảm cân, lên cơ. Là 1 trong 10 tạp chí nam lớn nhất thế giới! Không phải tạp chí quảng cáo bệnh không tiện nói ra của phái nam!!!)

Nhưng là vẫn cần xem mắt, Đa Bảo sửa sang một chút nện bước bước nhỏ từ từng gò xuống trước mặt đối phương, còn học trên TV để nghiêng chân, cố ý lộ ra giày cao gót màu đỏ.

Người đàn ông đang nghiêm túc lật xem tạp chí thấy bóng đen chiếu lên tạp chí bỗng dừng ngẩn đầu. . . . .

Đa Bảo ngốc rồi. . . . .

Cuối cùng cô đã biết kinh ngạc mà mẹ nói rồi, chính là vị Cọc Gỗ Tổng giám của Giang thị trước mắt này sao?

Này, này, này, này không khoa học! Đầu mẹ hồng rồi à?!! Mấy ngày trước còn muốn não loạn Giang thị, diễn đàn lê quý đôn- Serena Nguyen chỉ là được chút lợi nhỏ đã muốn bán nữ nhi đi sao? Không có thiên lý, không có thiên lý!!!

Nội tâm Đa Bảo gầm thét như nước sông cuộn cuộn liên miên bất tuyệt.

“Đúng. . . . . Đúng. . . . . Là anh?” Khó có thể tin, Đa Bảo vừa mở miệng lại có thể cả lâm rồi.

“Phải. . . . . Phải. . . . . Là tôi.” Cọc Gỗ khòe miệng mang theo nụ cười trả lời, lại còn bắt chước Đa Bảo.

Đa Bảo hỗn loạn, thật sự là anh! Đạo này thế giới bị sao vậy! Làm sao cô cứ bị ám vậy chứ! Thật là cái gì cũng có thể xảy ra!

“Mộc Tổng giám. . . . .” Đại não Đa Bảo vẫn không thể tiếp nhận, chỉ là chào anh một tiếng trước.

“Hả?” Cọc Gỗ rất ôn hòa nhướn mày.

“Hân hạnh. . . . . Tôi không ngờ là anh. . . . .” Đa Bảo là một đứa bé đáng hoàng, cô thật lòng không hiểu mẹ nghĩ thế nào.

“A ~ vậy sao.” Cọc Gỗ tiếp tục điệu cười mỉm hút hồn, giết chết Đa Bảo trong nháy mắt.

Đa Bảo vẫn còn hỗn loạn, đôi tay cũng không biết nên để đâu.

“Đến anh cũng cần xem mắt, thôi đời thật là. . . . . A. . . . .” Thiếu chút nữa đã nói ra hai chữ ‘đều cá’, cũng may Đa Bảo ý thức.

Nhẹ nhàng bung lên cả phê nháp một miếng vẽ mặt Cọc Gỗ lạnh nhạt, “Tôi không thể xem mắt? Xem mắt tốt vô cùng.” Chậm rãi khuấy đều cái muỗng trong chén cà phê, Cọc Gỗ cười âm áp như nắng.

Trái tim nhỏ bé của Đa Bảo có chút nhảy vọt, không phải là bị điện giật rồi, mà là cảm giác mình không đỡ được khí thế của anh, cô cảm thấy ở trước mặt anh, trong nháy mắt mình sẽ biến thành một con bé thất bại*.

*nguyên văn 女吊丝 người thất bại ở mọi mặt, tồi tệ, xấu xí, nghèo khổ, không có cơ hội thăng tiến, không có đứa con trai nào thèm quan tâm.
diemdanlequydon, Se.

“Đây đây đây. . . . .”

“Hứa Đa Bảo!” Đa Bảo đang định mở miệng lại bị một giọng nói thanh linh vang lên cắt đứt.

Sau đó một người đàn ông đứng ở bên cạnh.

Ah ~ đây không phải là An Kha khi còn bé hay chơi chung sao? Sau đó đã dọn nhà đi nên rất ít liên lạc, khi đó Đa Bảo vẫn cùng cậu ta chơi trò gia đình.

“Sao cậu ngồi đây? Vị này là. . . . . ?” Trên tay An Kha cầm một quyển tạp chí bìa là một người đàn ông.

Đa Bảo bỏ quên lời của cậu ta bởi vì cô chú ý tới chi tiết này!

Đa Bảo càng thêm hỗn loạn. . . . .

Ông trời. . . . . Are you kid-ding me?!! (Đùa tôi à)

“Mộ Hi, để cho anh chờ lâu.” Một người qua đường Giáp lại xuất hiện trước mặt Đa Bảo, là một người đàn ông đi giày Tây, anh ta đang kêu ai, lúc này dùng ngón chân Đa Bảo cũng có thể đoán được.

“Không có việc gì, tôi chờ khá thú vị.” Cọc Gỗ còn cười cái điệu độc quyền của anh, nói xong còn hàm xúc nhìn Đa Bảo một cái.

Bây giờ Đa Bảo mới hiểu anh cười vốn không phải ánh mặt trời chó má gì! Là cười nhạt! Cô bị chơi xỏ!

Người qua đường Giáp không nghe rõ, nhìn Đa Bảo, mặt mờ mịt như An Kha không rõ ràng tình hình lắm.

“An Kha, chúng ta đổi chỗ!” Mặt Đa Bảo co quắp kéo An Kha ra ngoài.

An Kha đáng thương vô tội vẫn còn mê man đã bị Đa Bảo kéo đi.

Gọi là Mộc Hi đúng không!

Được lắm! Thù này bà đây nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thanh mai trúc mã

“Lương tâm bị chó ăn hết! Trêu lão nương! Đi chết đi!” Trên đường trở về ký túc xá, Đa Bảo phát tiết!

Về phần An Kha, Đa Bảo thật lòng vẫn coi người ta như anh em kia mà, mẹ thật sự muốn cô lập gia đình đến điên rồi, cả An Kha mà cũng tìm đến, ngạc nhiên vui mừng cái mẹ gì! Nói thẳng là nếu không vì An Kha, hôm nay cô cũng sẽ không bị tên Cọc Gỗ đó chọc quê rồi! Chỉ là bây giờ An Kha lại rất tốt rồi, lại là thiết kế game, IT tinh anh đó! Tiền đồ vô lượng rồi! Đoán chừng mẹ cũng vì cái này mà bảo cô xem mắt với cậu ta, quá vô si!

Đa Bảo tức sôi ruột chuẩn bị châm chọc Bát Bảo cho hả giận, nhưng trở lại ký túc xá, nghênh đón cô cũng là một cuộc “Star war“. (chiến tranh giữa các vì sao)

”Liên Ngữ, cô giả bộ xem náo nhiệt cái gì! Mặc kệ chuyện của người ta, cô rảnh quá quản chuyện của người khác à!” Yêu Tinh rống giận.

”Bộp!” Bát Bảo vỗ bàn, “Ông đây nhìn cô rất lâu rồi! Ai giả bộ người đó biết! Ông đây thích quản ai thì quản người đấy! Ông đây chính là nhìn cô không vừa mắt, muốn chơi chết cô đấy, thì sao! Không phải cô rất NB* sao! Có giỏi thả cha nuôi của cô tới cắn tôi này!” Giọng nói Bát Bảo trực tiếp áp đảo Yêu Tinh.

*NB: trên mạng là: mạnh mẽ, kiêu căng, lợi hại. ...

Nhưng mà với Se thì nó đơn giản là: 1 nữ mà lăng nhăng với nhiều nam, hoặc ngược lại.

Ký túc xá nữ của công ty lâu cũng sôi trào, người vây xem trước phòng Đa Bảo còn nhiều hơn người đến tranh giành trứng gà ở siêu thị.

Đa Bảo thật vất vả chen vào liền thấy một màn này, còn có Mi đang khóc thầm.

Thì ra là Yêu Tinh không thấy chai nước hoa Chanel bản số lượng có hạn của mình đâu lại đổ oan cho Mi trộm, liên tục công kích cô ấy, mắng đến cả bố mẹ nhà người ta, Nhị hotgirl chơi trò chơi đeo tai nghe không nghe thấy, Tứ Hi và Đa Bảo không có ở đây, Bát Bảo nghe không nổi nữa mới giúp Mi.

”Yêu Tinh, không có chứng cứ không thể vu oan lung tung.” Sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Đa Bảo cũng nói lời công bằng.

”Hứa Đa Bảo cô là cái thứ gì! Đừng có giả bộ hiền lành, sau lưng ai biết có bao nhiêu xấu xa mà muốn quyền rũ quản lý, một đám què mùa, ở cùng các cô quả thật là làm xấu mặt bà mày, đã sớm đủ rồi, ai thích ở đi mà ở! Bà đây đi ra ngoài ở!” Yêu Tinh khinh thường nói xong bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đa Bảo nghe xong lại rất là bình tĩnh, “Cô mới là đồ gì! Đồ rách nát !”

Có vài người chính là muốn bị coi thường, đối tốt với cô ta lại còn không biết điều, Đa Bảo cảm thấy không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa.

Yêu Tinh không ngờ Đa Bảo sẽ đáp trả, ngăn ra, đã tức rồi lại càng bốc hỏa, “Cô mới mẹ nó rách nát! Bà đây không phải đồ vật!”

”Ha ha ha ~”

Tất cả mọi người cười âm lên.

Lúc này Yêu Tinh mới phản ứng được, tức sùi bọt mép, hận không thể xé nát Đa Bảo.

Đa Bảo mặt vô tội, nhún vai một cái, bày tỏ việc không liên quan đến mình, “Chính tai mọi người đều nghe được, tự cô nói cô không phải đồ vật ~”

Đa Bảo là người không nói thì thôi, một khi đã nói là khiến người ta kinh hãi, Yêu Tinh ngậm bồ hòn lại đang ở trước mặt mọi người không thể làm gì Đa Bảo, chỉ đành phải tức đến mức dậm chân, sau đó cắn răng mang đồ đạc của mình đi.

Yêu Tinh vốn định phách lối một chút nhưng bây giờ tự chuốc lấy xấu hổ rồi, lúc đi còn vấp té ở cửa.

”Đồ chó đẻ!” Bát Bảo nhìn cửa đóng lại còn khinh bỉ mắng một câu cho hả giận.

”Đừng so đo với chó, Mi, đừng khóc, cô ta lăn rồi, có bọn tớ đứng về phía cậu!” Đa Bảo an ủi Bát Bảo, lại đi an ủi Mi vẫn còn uất ức.

”Không phải chó! Là chó đẻ!” Bát Bảo lại có ý cường điệu.

”Dù sao đều là chó, không có gì khác nhau, cô ta chính là thứ cặn bã!” Lần này Nhị hotgirl cũng rất tức giận.

”Không giống nhau! Gọi chó là nhẹ cho cô ta!” Bát Bảo chết không đổi giọng.

”Không giống nhau ở đâu?” Nhị hotgirl tò mò rất không đúng lúc, hỏi.

”Mẹ nó với con mẹ mày giống nhau sao! Chó với chó đẻ dĩ nhiên cũng không giống nhau! Cô ta chỉ có thể xứng chó đẻ!” Bát Bảo giải thích xong đã đi vào phòng tắm, tắm.

Lưu lại Đa Bảo và Nhị hotgirl, còn có Mi khiếp sợ tại chỗ.

Ông tổ của những lời nói ác độc chính là Bát Bảo rồi ~!

Yêu Tinh đi, cũng gây thù chốc oán với người ở ký túc, nhưng dù sao ký túc xá một lòng, họ có 5 người, cô ta chỉ có một, huống chi vốn dĩ không phải đối thủ của các cô, đừng nói là Bát Bảo, ngay cả Đa Bảo cô ta cũng không làm gì được.

Chỉ là sau sự kiện xem mắt, em gái vô tình anh lại có ý, hình như thằng nhóc An Kha kia không giống Đa Bảo, không coi lần xem mắt là chơi đùa, nói về diện mạo, An Kha cũng được coi là một soái ca, nhớ năm đó lúc chưa dọn nhà, Đa Bảo cầm đầu cả khu, đừng nhìn bộ dạng anh tuấn lịch sự giả dối hiện

tại cửa bạn học An Kha, lúc ấy cậu ta chính là là một kẻ bị ức hiếp, mấy đứa con trai trong khu đều thích bắt nạt cậu ta, cướp bi với ảnh* của cậu ta.

* này là cái ảnh mà hồi xưa bọn trẻ con nước mình hay chơi ấy. Cái ảnh bằng giấy, dùng để chơi đập ảnh. Chỗ mình như thế, k biết chỗ mấy bạn khác có giống vậy k

Ngược lại từ nhỏ Đa Bảo như đại ca, mỗi lần đều ra mặt cho cậu ta, quân tử động khẩu không động thủ gì đó với Đa Bảo ngày đó chính là đồ bỏ đi, cô cũng không phải là quân tử, dùng tài hùng biện không được là động thủ, động thủ không được thì đá tiểu đệ đệ, phốc. . . . . Đây là ba quy tắc Đa Bảo dùng để đối phó với bọn con trai từ nhỏ, chỉ là không phải vạn bất đắc dĩ thì bình thường Đa Bảo cũng giữ thực lực không dễ dàng sử dụng chiêu tuyệt chiêu thứ ba, lúc ấy 《Anh Hùng Xạ Điêu》 cũng nổi tiếng, từ nhỏ, sở thích của Đa Bảo đã không bình thường, cô chưa bao giờ thích nam chính, nữ chính anh hùng chính phái, cô chỉ yêu Mai Siêu Phong, lúc ấy có thể nói Đa Bảo sinh lòng sùng bái như si như say với Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, thế giới của con nít đều là đơn thuần và ngây thơ, vì một ngày kia có thể luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo vô địch thế giới, Đa Bảo còn len lén dùng bấm móng tay cắt cho mười ngón tay được cắt tãi gọn gàng của mình thành cái móng vuốt nhọn sắc. Thực sự cực kỳ giống chân gà hấp bán trên đường, Đa Bảo còn lấy làm khí phách rảnh rồi lại mang ra khoe khoang với mấy đứa bé cùng khu.

Trẻ con ngốc nghếch có nhiều niềm vui, mỗi ngày tan học, làm xong bài tập, Đa Bảo tốt ngay vào phòng của mình tạo dáng ngồi thiền mắt nhắm lại, nín thở trầm ngâm giống như trên TV.

“Đa Bảo con làm gì thế?” Thình thoảng mẹ đi qua phòng cô sẽ ngạc nhiên hỏi một chút.

“Chớ quấy rầy bọn tôn tu luyện, nếu không nhiều loạn chân khí, bọn tôn sẽ tẩu hỏa nhập ma. . . . .” Đa Bảo đến mắt cũng không mở, nghiêm trang sâu xa nói.

Mẹ lác đầu rồi đi, vội vàng trực đêm cũng không còn tâm trí nào quan tâm đến cô, chẳng qua là cảm thấy phim truyền hình quá ảnh hưởng đến thế hệ sau rồi.

Mỗi ngày Đa Bảo đều “bế quan tu luyện”, nhưng vẫn không có cơ hội khoe khoang bản lĩnh, cuối cùng có một ngày thấy An Kha lại bị những đứa bé khác đuổi mới phát hiện ra cơ hội đã đến.

“Cửu Âm Bạch Cốt Trảo!” Cô chợt nhảy ra làm cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị, như Tôn Ngộ Không từ trong kẽ đá đột nhiên nhảy ra, xoè móng vuốt của cô ra, người ta còn chưa phản ứng kịp trên cánh tay đã bị Đa Bảo cào cho một vết đỏ, mấy giây sau có máu từ từ tràn ra từ mấy vết cào này.

Ngơ ngác nhìn cánh tay bị cào nát trong nháy mắt của mình, dù sao bé trai cũng sĩ diện, nắm bím tóc của Đa Bảo định ra tay tàn nhẫn.

“Vô Ảnh Cước!” Thời khắc mấu chốt Đa Bảo ra tuyệt chiêu, một chiêu mất mạng, không lệch đi đâu, ngay giữa mục tiêu.

“Hứa Đa Bảo!” Đứa bé trai vốn kiêu căng lập tức che vị trí mấu chốt khổ sở ngồi xồm xướng, vẫn còn không quên cắn răng nặn ra tên tuổi Đa Bảo.

Bọn con trai phía sau cậu ta nhìn thấy cậu khổ sở như vậy cũng không dám tiến lên.

An Kha khiếp sợ tựa như phát hiện vùng đất mới, thần nữ V5! (chả biết là gì. Se đoán là trong thần thoại Hy Lạp. Ai đọc ời cho ý kiến coi)

Lúc này không chạy thì đợi đến bao giờ, Đa Bảo nhân cơ hội lôi kéo An Kha chuồn ngay, Đa Bảo cũng không biết lúc ấy hình tượng dũng mãnh của cô ở trong lòng An Kha bé nhỏ là cao lớn chính nghĩa như thế nào!

Nhưng làm sao Hứa Đa Bảo cô có thể nghĩ đến tiểu thụ nhiều năm trước còn phải dựa vào hình tượng mãnh nữ xuống núi* của cô cứu vớt nay đã thay đổi hình tượng mềm yếu thành hào hoa phong nhã, đáng vẻ khí thế, hiện tại lại có công việc tốt đẹp, tương lai rộng mở!

*mãnh nữ xuống núi : dựa từ câu “mãnh hổ xuống núi”

“Đa Bảo, tớ ở dưới công ty cậu, cùng đi ăn một bữa cơm đi.”

Hôm nay cậu ta vừa gọi tới mời, Đa Bảo thật sự không thể từ chối, đành bắt đầu dĩ động ý.

Aaaa. . . . . Gặp gỡ với thanh mai trúc mã thật sự lộn xộn như trong truyền thuyết, khiến Đa Bảo không thể nào tiếp thu được!

Cô chuẩn bị tìm một cơ hội đuổi An Kha đi mới được!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kỳ Phùng Địch Thủ

Không ngờ thằng nhóc An Kha kia tự nhiên lại đưa Đa Bảo đến một nhà hàng Tây sang trọng nhất thành phố, cái vàng son rực rỡ đó, cái cao cấp xa hoa đó thật khiến Đa Bảo cảm giác mình như người nhà quê mới lên thành phố.

”An Kha à, bây giờ thằng nhóc cậu Tây thế, đẹp trai lại giàu có! Bái phục bái phục!” Đa Bảo vừa ngồi xuống đã bắt đầu nịnh hót, nếu sớm biết học máy vi tính kiếm được nhiều tiền như vậy lúc trước cô lên đại học học kế toán làm cái gì chứ! Bây giờ vào công ty quảng cáo, quả thực là ông nói gà bà nói vịt! Ài đúng là ~ trẻ không cố gắng lớn lên làm kế toán ~

An Kha nhẹ bẫ môi, mở miệng phản đối, “Đừng đánh giá tôi cao quá như vậy, chỉ là vừa mới tốt nghiệp nhân rồi không việc gì làm cùng bạn học lập trình một trò chơi kiếm chút tiền lẻ thôi mà, công ty chúng tôi hợp tác với Giang thị cùng thực hiện dự án khai thác trò chơi, Giang thị cậu biết chưa? Công ty cậu là đại diện quảng cáo, Đa Bảo nói như vậy hai chúng ta còn là cộng sự đây.”

An Kha nói nhẹ nhàng như không nhưng đến tai Đa Bảo lại giống như gió lạnh rít âm âm.

Công ty mình là đại diện trò chơi? Công ty mình đại diện trò chơi?

Không phải là《Minh Chủ tranh bá》vừa ra mắt đã lên như nước thủy triều chứ? Nghe nói lúc trước công ty vì muốn cướp được quyền đại lý mà phát động cuộc đua với một công ty quảng cáo lớn! Mà bây giờ một trong những người sáng tác《Minh Chủ tranh bá》lại đang ngồi đối diện với mình ăn thịt bò uống nước hoa quả lại còn giả bộ khiêm tốn!

”An Kha! Bánh của cậu hương chuối!” Đa Bảo đang khiếp sợ nên quên mất mình đang ở nơi nào, vì suy nghĩ khiến đầu óc căng thẳng lời cả tặc xấu khi ở ký túc xá ra.

”Khụ khụ khụ khụ. . . . .” An Kha đang uống nước trái cây bị ngôn từ thô tục của Đa Bảo dọa cho phát sắc, càng không ngừng ho, ho nhiều đến mức ngạt thở.

Đa Bảo không hổ là Đa Bảo, nhiều năm như vậy rồi vẫn còn thô bạo uy lực như vậy, tùy tiện nghĩ cái gì thì nói cái đó không để ý đến hình tượng chút nào, nếu không phải là anh biết rõ con người thật của cô không chừng cũng sớm bị cô gái có ngoại hình nhỏ nhắn xinh xắn này lừa gạt nghĩ rằng cô là thực nữ, nhưng mà chính vì tính tình cô như vậy mới hấp dẫn người khác. . . . .

Khách hàng xung quanh cũng thi nhau ghé mắt đến, vừa rồi một tiếng kia của Đa Bảo có thể nói là vô cùng gây sự chú ý, thấy mọi người ở đây đều nhìn mình Đa Bảo lập tức giả bộ vô tội cúi đầu tiếp tục cắt miếng thịt bò.

Cậu diễn tiếp đi! Lúc nào thì Hứa Đa Bảo cậu mới có thể chú ý đến hình tượng, nói chuyện không thô tục như vậy nữa đây!

Giờ phút này An Kha cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, vừa rồi thật sự bị cô bị dọa đến hồ đồ.

”Đa Bảo, đã nhiều năm như vậy cậu một chút cũng không thay đổi.” Nhẹ nhàng để chiếc khăn vừa che miệng lên bàn ăn An Kha cười đến dịu dàng, kết hợp lời nói buồn nôn của anh khiến da gà trên người Đa Bảo nổi dậy âm âm.

Thằng nhóc này bị làm sao vậy? Chẳng lẽ muốn xem mắt thật hay sao? Như thế này thì làm sao cho phải?

”An Kha, cái đó, mẹ tôi đến thời kỳ mãn kinh rồi, mắc bệnh trầm trọng luôn đấy! Xem mắt gì đó cũng chỉ là bà thuận miệng nói vậy thôi, cậu đừng có tưởng thật.” Đa Bảo suy đi nghĩ lại quyết định giải quyết dứt khoát, trực tiếp làm rõ là thượng sách.

An Kha cười nhạt, “Đa Bảo, thật ra hôm nay gọi cậu tới là vì tôi cũng có điều muốn nói, chúng ta vẫn còn trẻ tuổi, trong nhà lại cứ gấp gáp như vậy, không bằng thuận nước đẩy thuyền giả vờ đến với nhau cũng có thể xem là một hành động sáng suốt, như vậy chẳng phải là vừa có thể tránh khỏi sự thúc giục của bọn học lại vừa có nhiều không gian thoải mái hơn? Có sao lại không làm chứ?”

Đa Bảo không ngờ cậu ta như vậy mà cũng đứng chung một chiến tuyến chịu sự thúc giục kết hôn của bậc phụ huynh như cô, đột nhiên cảm giác mình tìm được đồng bọn, tìm được tri kỷ.

”An huynh! Cậu không hổ là thầy tốt bạn hiền của Đa Bảo ta!” Đa Bảo để đồ ăn xuống chấp tay cung kính nói.

”Hứa huynh đa tạ đa tạ!” An Kha cũng bắt chước theo dáng vẻ của cô.

Tàng đá trong lòng Đa Bảo cuối cùng buông xuống, đóng giả thì ai mà chẳng biết, dù sao cũng chả bị thiệt thòi gì, sau này tùy tiện viện cớ không hợp nhau là xong, lại còn làm hài lòng bố mẹ.

Sướng vãi sướng vãi! Sao Hứa Đa Bảo cô lại không nghĩ tới sớm hơn!

Càng nghĩ càng vui vẻ, quả thật eo cũng không đau chân cũng không mỏi, hắc! Thân thể vô cùng thoải mái! Ăn thôi!

Cơm nước xong An Kha đưa Đa Bảo trở về ký túc xá, Đa Bảo cười chào tạm biệt.

”Cảm ơn người anh em ~”

”Không cần khách khí.”

”Về sau tiểu đệ phải nhờ cậy An huynh!” Đa Bảo trước khi đi vẫn không quên diễn sâu.

”Hứa huynh thật khách khí, tại hạ không chịu nổi, sức lực nhỏ bé, không đáng nhắc đến.” Không ngờ An Kha so với cô càng ‘so deep’ hơn, lời kịch nói cực kỳ tron tru.

”Ha ha, bye bye.” Đa Bảo đóng cửa xe vẫy tay chào anh.

An Kha gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, lúc này Đa Bảo mới bước chân xoay người rời đi, cô đi rất phóng khoáng, vung ống tay áo rời đi.

Chỉ là cô vốn không thấy ánh mắt An Kha nhìn cô rời đi có chút lưu luyến.

Thật vất vả chuyện xem mắt mới có thể tạm thời chấm dứt, Đa Bảo không biết phạm vào chuyện gì gây họa gì ngày thứ hai tự nhiên vừa đến công ty đã bị tên yêu nghiệt mời vào phòng làm việc uống trà.

Gào khóc, trái tim nhỏ bé của cô đập thình thịch.

Có phải tên yêu nghiệt muốn trả thù cô hay không! Cầm thú! Cạn bã! Trúng thối!

Có thể thấy được anh ta mưu đồ đã lâu! Xem thường anh ta rồi! Mình quá buông lỏng cảnh giác!

”Quản lý Doãn, anh tìm tôi?” Nhẹ nhàng gõ cửa phòng tên yêu nghiệt lại cười đến vô cùng cứng ngắc, tên yêu nghiệt là Doãn Kha Cẩn, dáng vẻ nho nhã đó lại rất hợp với khí chất của anh ta, Đa Bảo cảm thấy rất tuyệt.

Tên yêu nghiệt đang cúi đầu phê duyệt tài liệu, thấy cô đi vào khẽ ngẩng đầu nhưng lại rất nhanh cúi xuống.

”Mời vào.” Anh mở miệng.

Đa Bảo há miệng run rẩy chậm rãi chậm rãi đi vào.

”Ngồi đi.” Khẽ nâng cằm ý bảo Đa Bảo ngồi vào ghế ở trước bàn làm việc của mình.

Mặc dù Đa Bảo rất muốn ngồi nhưng nửa ngày không dám bước chân.

Tự nhiên lại khách khí như vậy? Chẳng lẽ là Hồng Môn Yến? Đúng là cô đã đa thương lòng tự trọng của anh ta! Tên yêu nghiệt nay cấp bậc cường đại, Đa Bảo không thể khinh địch được, thời khắc như này phải giữ vững cảnh giác không thể bị trúng chiêu!

”Quản lý, không cần, ha ha, tôi thích đứng, ngày ngày ngồi rồi đứng rất có lợi, thư giãn gân cốt phấn chấn tinh thần. . . . .” Tiểu học Đa Bảo học văn rất tốt nhưng nhưng học đi đôi với hành mới là sở trường của cô.

Tên yêu nghiệt giương mắt ném cho cô một ánh nhìn rất khó nắm bắt, “Nếu đã như vậy, về sau đi họp cũng không bắt ép cô phải ngồi, để cho cô có cơ hội thư giãn gân cốt, thế nào?”

Tay Đa Bảo để tay dưới bàn làm việc trong nháy mắt tạo thành hai quả đấm nhỏ, nghe anh ta nói chưa, nghe anh ta nói cái gì chưa Cái đuôi hồ ly cuối cùng cũng lộ ra rồi! Gian thương tiện thương tên yêu nghiệt!

”Quản lý quan tâm đến thân thể của chúng tôi như vậy, cấp dưới chúng tôi cảm thấy cô cùng yên tâm, vô cùng cảm kích!” Nặng ra cười xong Đa Bảo còn phải ép mình nói trái với lương tâm.

Coi là cầu! Coi là cầu! Yêu nghiệt nguoi dám lấy việc công trả thù riêng thật uống phí là quân tử!

Khóe miệng tên yêu nghiệt thoáng qua một nụ cười rất khó phát hiện, “Quan tâm đến nhân viên là trách nhiệm của cấp trên.”

Đa Bảo thật muốn phun một bãi nước bọt vào mặt anh ta, quả thực anh ta là lão yêu bị đày ải ngàn năm ở Thiên Sơn vừa thoát ra!

Trời đất bao la cấp trên là lớn nhất, Đa Bảo chỉ có thể yên lặng chịu đựng áp bức của anh ta.

Tôi nhẫn nhịn! Tôi nhẫn nhịn! Tôi nhẫn nhịn một chút!

”Xin hỏi quản lý tìm tôi có chuyện gì?” Đa Bảo giả bộ bình tĩnh cung kính hỏi, hỏi nhỏ cô tu luyện không uống công, hơn nữa vì cái tên độc đáo của mình, từ nhỏ đến lớn cô đều bị trêu chọc cười nhạo, cô đã sớm luyện thành mình đồng da sắt rồi, nếu không thì dưới áp lực lớn thế này, cô đã sớm tức sùi bọt mép hóa thân thành Sơn Goku trong “Bảy viên ngọc rồng” rồi.

Yêu nghiệt từ từ thu hồi nét cười, vẻ mặt ngưng đọng rất nghiêm túc, dáng vẻ nghiêm chỉnh như vậy không khỏi khiến trái tim Đa Bảo căng thẳng, chẳng lẽ là muốn đuổi việc cô? Hứa Đa Bảo cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!

Trong nội tâm tâm thần bất định nhìn đến anh chậm rãi mở miệng.

”Giang thị đã chính thức thu mua công ty của chúng ta, hiện nay chúng ta đã ở dưới chướng Giang thị, tuần tới các bộ phận sẽ làm việc theo tiêu chuẩn nghiêm khắc mà Giang thị đưa ra.”

Nhìn đôi môi hấp dẫn của yêu nghiệt khẽ mấp máy, Đa Bảo lại hóa đá.

Dựa vào cái, tại sao từ khi nhà cô lắp đặt thiết bị Giang thị tựa như ma chú chỗ nào cũng thấy xuất hiện như âm hồn bất tán vậy! Bây giờ chỉ trong một cái chớp mắt cô đã trở thành nhân viên dưới chướng Giang thị, Giang thị là một tập đoàn lớn, không có nghĩa là cái gì cũng có thể thu mua! Có tiền là giới lắm hay sao! Tại sao không thu mua hết tất cả các công ty đi!

Vừa nghĩ đến sắp cùng tên Cọc Gỗ kia trở thành đồng nghiệp Đa Bảo giật dẽ sợ!

Đa Bảo vẫn còn đang ngăn người tên yêu nghiệt bỗng dừng đan hai tay vào nhau cúi chỏ chống lên bàn làm việc, ánh mắt anh nhìn Đa Bảo kèm theo chút giễu cợt, “Hứa Đa Bảo, tôi đã xem qua bảng báo cáo tài vụ lúc trước cô làm, tôi thật nghi ngờ. . . . . Cô tốt nghiệp đại học như thế nào mà lại được tuyển dụng vào công ty. . . . .”

Tim Đa Bảo đập mạnh và loạn nhịp, yêu nghiệt đây là ý gì?

”Quản lý, tôi có chứng chỉ. . . . .” Theo tiềm thức cô nói ra như vậy nhưng Đa Bảo lại cảm thấy mình giống như đang giải thích.

Sao cô lại phải giải thích! Cô không phạm tội! Khiến cho cô giống như có tật giat mình! Yêu nghiệt quả nhiên là yêu nghiệt! Công lực thâm hậu khiến cô không có cách nào để chống đỡ !

Cặp lông mày tuyệt đẹp của hán khê nhướn lên, đôi tay đan chéo của anh ta thoáng nhích lại gần gương mặt tuấn tú yêu mị, “Chứng chỉ? CPA? AC-CA? CGA? Hay là CMA?”

Đa Bảo nghe xong anh hỏi khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu co rút, sau đó chậm rãi mở miệng trả lời, “ Chứng chỉ tư cách hành nghề. . . . . chứng chỉ kế toán sơ cấp. . . . .”

Đa Bảo vừa nói xong cũng thấy cười nhạo ánh mắt của tên yêu nghiệt, quả đảm nhỏ ở dưới mặt bàn lại siết chặt hơn.

Anh du học trở về thì hay sao! Anh có bằng MBA thì giỏi sao! Nói cho cùng bây giờ nhân viên làm công cho người ta giống tôi thôi!

”Công ty căn cứ chủ nghĩa nhân đạo quan tâm đồng ý cho mỗi nhân viên một cơ hội, nhất là những người ‘xuất chúng nổi bật’ giống như cô vậy, tuần sau sẽ bắt đầu sắp xếp các cô vào khóa học đào tạo theo tiêu chuẩn nghiêm khắc mà công thi đưa ra, địa điểm ở trụ sở chính của Giang thị. . . . .”

Lời nói của tên yêu nghiệt chứa đầy hàm ý vào lúc này Đa Bảo lại như ngọn lửa nhỏ đi từ từ bùng cháy.

Muốn si nhục cô cũng không nhất thiết phải vòng vo bảy lần tám lượt như vậy! Hứa Đa Bảo cô dễ bắt nạt lắm hay sao!

”Quản lý!” Đa Bảo đột nhiên cắt đứt âm thanh cao vút của yêu nghiệt lo lắng nói.

Yêu nghiệt khẽ nhếch lên lông mày chờ đợi cô nói tiếp.

”Cám ơn công ty cho tôi cơ hội này, tôi nhất định cố gắng học tập tốt hơn nữa trở về cống hiến công sức cho công ty.” Ai ngờ khuôn mặt Đa Bảo tươi cười nhẹ nhàng nói ra những lời này nói một tràng đáng về không chịu khuất phục.

Buộc cô biết khó mà lui? Không có cửa đâu cứng! Cửa sổ cũng không có! Công việc này là bố mẹ cô mặt dày đeo mo nhờ và quan hệ thật vất vả mới có được, nói đi là đi thì quá khinh thường cô rồi! Nhưng nội tâm của cô cường đại vô địch! Chút sức nhỏ này mà khiến cô thất bại được sao!

Khóe miệng yêu nghiệt nhàn nhạt lộ ra một đường cong, “Cơ hội chỉ có một lần, hãy nắm chặt lấy, tôi chỉ nhìn vào kết quả, hiểu chứ?”

”Hiểu rồi!” Đa Bảo trả lời không có nửa điểm do dự.

Đi ra ngoài lần lộn luôn phải trả giá! Yêu nghiệt, chúng ta chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khôn sống mông chết

Nói cút Đa Bảo cút ngay.

Không phải là học bỏ tức thôi sao? Không phải chỉ là đến Giang thị thôi sao? Sau này trở về vẫn lại là một hảo hán!

Mang theo tâm trạng kích động và phần hận đối với tên yêu nghiệt, Đa Bảo cười “Rùa con” của Tứ Hi lên Lương Sơn, nhưng là cả bộ phận tài vụ chỉ có một mình cô “Anh dũng hy sinh” thật khiến cô không còn mặt mũi nào về nhà đối mặt với Giang Đông hương thân phụ lão, chẳng lẽ bởi vì ban đầu cô quan hệ để đi cửa sau sao? Chẳng lẽ thật sự là năng lực của cô có vấn đề?

Haizzz . . . . . Đau lòng, tan nát cõi lòng, cảm giác như không thể yêu thêm cái gì được nữa. . . . .

Đến trụ sở Giang thị trong truyền thuyết, tòa cao ốc sừng sững khí thế khiến cô hiểu thế nào gọi là “Lực Bạt Sơn Hê, khí cái thế”.*.

*”Lực Bạt Sơn Hê, khí cái thế”- một câu trong bài «Cai Hạ ca» của Hạng Vũ, nghĩa là «Sức bạt núi, khí trùm trời». Thế lực của ai đó quá là hùng mạnh mà >O<

Chỉ một tòa cao ốc đã khiến khuôn mặt hiếm khi thấy qua mấy thứ to lớn của Đa Bảo bị khiếp sợ.

Đây chính là chủ nghĩa tư bản trong truyền thuyết! Một tập đoàn lớn như vậy lại vẫn muốn vui đập một cái hồ nhỏ như cô quả thật không bằng cảm thú! Thật vô cùng tàn ác!

Trong lòng Đa Bảo đang cảm thán nhất thời không tìm được chỗ đỗ xe liền để “Rùa con” ở một chỗ vắng vẻ cách tòa nhà một đoạn.

”Tiểu thư, đây là phạm vi tầng trệt của Tập đoàn Giang thị, không thể tùy ý đỗ xe, vui lòng đỗ ở nơi khác, cảm ơn.”

Đa Bảo vừa mới đặt một chân xuống chỗ đỗ của “Rùa con” chân kia còn chưa kịp đặt xuống đã bị một nhân viên an ninh để ý.

Cái gì? Có phải là cô dừng ngay ở dưới lầu đầu, đã cách xa như vậy rồi. Này! Tại sao vẫn còn ở trong phạm vi chứ. Mẹ nó! Đây là cái quy định sh*t gì!!!

Anh ta và Đa Bảo hai mặt nhìn nhau một hồi sau đó cô giải thích, “Tôi là nhân viên công ty con của Giang thị tới học bỏ tức, tôi là người của Giang thị!”

Đa Bảo vội vàng giải thích thân phận của mình lại cảm thấy càng nghe càng kỳ cục, cảm giác là lạ nói.

Nhân viên an ninh quan sát cô một hồi nhưng không hề cải thiện thái độ cứng rắn, “Giang thị luôn luôn có quy định trong phạm vi 200m phía trước tòa nhà không được đỗ xe, xe nhân viên phải gửi trong ga ra tầng ngầm, tiểu thư, xin mời.” Nói xong tránh ra một con đường, bàn tay đưa về phía công vào ga ra tầng ngầm phía xa ý bảo Đa Bảo chấp hành quy định.

Hay cho một cái phạm vi 200m, hay cho cái đồ tư bản bóc lột nhân dân! Giang thị nguoi chính là một địa chủ! Còn bóc lột hơn cả Chu Bái Bi* trong truyện “A Phàm Đề”

(-_-! Hey hey hey, hai cái người kia thì có quan hệ với nhau cộng lông nào thế? ! !)

*Chu Bái Bi là nhân vật địa chủ ác bá keo kiệt trong tác phẩm 'Nửa đêm gà gáy' của Cao Ngọc Bảo.

Thật vất vả Hứa Đa Bảo mới yên vị “Rùa con” ở ga ra tầng hầm rồi vào Giang thị dưới sự hướng dẫn của an ninh.

Quang cảnh bên trong công ty được thiết kế vô cùng chói ngợp làm lóa cả kính sát trong của cô! Lấy vài công ty nổi tiếng trong nước ra so sánh thì vẫn phải gọi Giang thị là sư phụ, không biết là cách nhau mấy ngọn núi nữa!

Cô lấy thẻ thông hành mà tên yêu nghiệt đưa cho cô ngày hôm qua đặt lên bàn lễ tân, thế nhưng Đại Sảnh tiểu thư cứ nhìn đi nhìn lại Đa Bảo vài lần.

Gần đây cô không thức đêm mắt đâu có quầng thâm mặt cũng đâu có nổi mụn chứ? Chẳng lẽ đáng vẻ hôm nay của cô lại tỏa nắng đến thế sao?

Bất giác, Đa Bảo vươn tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của mình.

A! Chẳng lẽ? Chẳng lẽ là?

Đột nhiên nghĩ đến một thứ, trái tim Đa Bảo chột căng thẳng.

Chẳng lẽ là sự kiện bồn rữa lần trước cô và mẹ làm náo loạn Công ty thiết kế Giang thị nên bây giờ bị cho vào sổ đen hay sao hay sao?

Trong đầu hiện ra hình ảnh trò chơi Ninja Fruit, chỉ là thứ ném lên không phải trái cây mà chính là Đa Bảo cô, sau đó. . . . .”Rào rào xoẹt xoẹt ~” Đa Bảo giống như trái cây bị chia năm xẻ bảy, hồn bay phách tán. . . . .

OMG! Trong nháy mắt tâm trạng Đa Bảo trở nên hỗn loạn.

Giang thị thù dai như vậy thật là không có nhân tính? Cô và mẹ cũng chỉ là đi đến Công ty thiết kế Giang thị! Dù cùng một tập đoàn đi chẳng nữa thì cũng là công ty con! Có nhất thiết phải tàn bạo thế này không? Có nhất thiết phải tàn bạo thế này không! Đánh con trai cha đến báo thù hay sao? Giang thị à?

Không biết là con trai không đánh không nên thân sao! Nếu là thực như vậy, tên yêu nghiệt đã đẩy cô vào trong hố lửa mà kẻ ngốc là cô đây lại nhảy vào rồi!

Huống chi bây giờ cô đã vào hang cọp, làm như thế nào cho phải đây? !

” Công ty sáng tạo quảng cáo Bác Thịnh sao? Mời đi theo tôi.” Đa Bảo đang suy nghĩ lung tung Đại Sảnh tiểu thư cuối cùng cũng mở miệng sau đó dẫn Đa Bảo vào nội bộ công ty.

Đa Bảo ngoan ngoãn đi theo phía sau người ta không dám thờ mặt, liền tưởng đến lần trước ở công ty thiết kế bộ dạng phách lối hung hãn của mẹ, cô chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui vào.

Mẹ nọ con gái trả đạo lý này hôm nay đích thân cô được trải nghiệm rồi.

”Đây là khoa đào tạo của bộ phận tài vụ Giang thị, hai tháng tiếp theo cô sẽ tiếp nhận khóa đào tạo chính thức của Giang thị ở đây cùng với thực hành công việc thực tế, đây là cơ hội Giang thị trao cho cô, cơ hội chỉ có một, nếu không biết nắm bắt. . . . . Cô cũng không cần trở về công ty. . . . .” Bị Đại Sảnh tiểu thư đưa tới một phòng làm việc rõ ràng là không phải cô bị phát hiện rồi, nhưng còn chưa kịp vui mừng thì đã bị si nhục.

Ý muốn nói là. . . . . Cô là cái thứ cản trở công ty, là cái đồ đi cửa sau biết không? Giang thị chúng tôi nhân hậu bao dung bằng lòng cho cô cơ hội làm lại cuộc đời, nhưng Giang thị chúng tôi không phải chỗ thu mua phế liệu, hoặc là thành tài hoặc là bất tài! Không thành được thì lập tức cút đi!

Đa Bảo như thấy được bộ dạng đầu đường xó chợ ăn xin đáng thương hai tháng sau của mình, nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại hai yêu tinh trong ký túc xá, trái tim Đa Bảo như bị quất từng đọt, xã hội khôn sống mồng chết tàn khốc khiến cho mặt cô vậy máu!!!

Lúc này Đa Bảo mới thật sự hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề, Giang thị là tập đoàn quốc tế nổi danh, dùng người luôn yêu cầu nghiêm cẩn hà khắc, hiện tại công ty mình bị thu mua thành công ty con dĩ nhiên phải theo tôn chỉ của công ty mẹ, trình độ học vấn của Đa Bảo so với tiêu chuẩn của Giang thị thật sự là xa không thể chạm. Jesse-dleendAnnn Lúc trước mấy chị em ở phòng ban khác không đâu bị công ty sa thải, lúc ấy Đa Bảo đã cảm thấy kỳ lạ, giờ khác này tất cả mọi thứ đều đã có đáp án! Nay tên yêu nghiệt không trực tiếp sa thải cô mà để cô đi đến đây tiếp nhận học bổ túc có phải cảm thấy cô có chút thực lực hay không? Có phải để cho cô một con đường sống hay không?

Nhất thời cảm thấy anh ta không xấu xa như mình tưởng, nhất thời sinh lòng cảm kích muốn khóc lóc nức nở.

Yêu nghiệt! Anh chính là ngọn đèn soi sáng cuộc đời tôi, là Bá Nhạc* của tôi! Anh chí công vô tư bỏ qua chuyện cũ, tôi lại lấy dạ tiểu nhân so lòng quân tử rồi! Hôm nào nhất định đưa anh về nhà họ Hứa chúng tôi dâng cho anh mấy nén hương!

(Thế loại cảm kích gì vậy nè trời =O=’’- Jesse)

* Bá Lạc là người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

(Doãn nhi tử: -_|||, tôi còn không có cút đốt em gái người giấy hương a!)

Đưa mắt nhìn Đại Sảnh tiểu thư rời đi Đa Bảo nhất thời cảm giác tiền đồ trước mắt thật sâu thẳm!

”Ồ đời này nếu chẳng gì vừa được lòng ta/ Thì sớm mai hăng xỏa tóc gió mà chèo thuyền rong chơi mãi! “*

*Nguyên văn: “ Nhân sinh tại thế bất xưng ý, minh triều tán phát lộng biên châu! “ Hai câu cuối của bài thơ “Tuyên Châu Tạ Diêu lâu tiễn biệt Hiệu thư Thúc Vân” của Lý Bạch.

Người khác là dao thót, tôi là cá thịt. Hoặc là sống hoặc là chết! Đa Bảo cô vì tiền đồ và tương lai quyết sống mái phen này!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Không nói chuyện cũ

Editor: Serena Nguyen

Nói là đào tạo, Đa Bảo càng cảm thấy giống như là thực tập, tất cả gần như sinh viên mới tốt nghiệp đại học, trừ đào tạo thông thường thì thêm học tập thực tế ở Giang thị, chỉ là mất đi giao thiệp lại dựa vào Giang thị to như vậy, tất cả thật xa lạ, ở đây nhân tài xuất hiện lớp lớp, Đa Bảo lại có vẻ nhỏ bé không đáng kể, chỉ là chuyện này đối với cô mà nói cũng là một sự rèn luyện, lúc này coi như Đa Bảo thực sự hiểu được chân lý cầu người không bằng cầu mình.

Giang thị có đông đảo công ty con, cũng có mấy người đồng bệnh tương liên với Đa Bảo phải bị đào tạo ở phòng tài vụ, cứ như vậy khiến cho Đa Bảo không có cảm giác một mình chiến đấu, trong đó Đa Bảo có quan hệ không tệ với một cô gái, chủ yếu là tính tình Đa Bảo sáng sủa hiền hoà, cô gái gia

cũng là người tương đối nhiệt tình hơn nữa lúc cười lên sẽ lộ ra hai cái răng thô đáng yêu, số tuổi lại hơi lớn hơn Đa Bảo một chút nên Đa Bảo gọi cô là chị Thỏ, cô Thỏ làm bạn ở Giang thị, ít nhất Đa Bảo sẽ không cảm thấy quá cô đơn, tuy nhiên có lúc sẽ nhớ bạn bè ở kí túc xá, nhưng hết cách rồi, hiện tại cô đang đứng ở thời điểm mấu chốt của cuộc đời, vì sự nghiệp, có lúc phải dứt bỏ một ít “nhi nữ tình trường”.

Aizzz, muốn trách thì trách mình không có tiền đồ đi, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ai kêu cô là đi làm công ăn lương* đây?

* Nguyên văn 搬砖: chỉ những người ở tầng lớp thấp, nghèo khó, làm những công việc nặng nhọc

Giang thị có thể trở thành công ty lớn trong nước, lúc Đa Bảo chính thức đi tới nơi này mới biết thành công không phải là một sớm một chiều, tất cả nhân viên Giang thị cũng làm việc nghiêm túc nghiêm cần, cần cù chăm chỉ, không có đi trễ về sớm, không có sơ suất sai lầm, tất cả mọi người đều trải qua sàng lọc và đào tạo nghiêm khắc, nhìn người ở tổng bộ Giang thị làm việc, Đa Bảo cảm giác đám người này không phải thành phần tri thức, mà là học sinh cấp ba tới lúc chạy nước rút thi tốt nghiệp, mỗi ngày đều như dùng hết công suất động cơ, nhìn thấy sự liều mạng này, Đa Bảo cũng rất không đành lòng.

Giang thị này cho bao nhiêu tiền thưởng mà mỗi một người đều liều mạng như Tam Lang*, không sợ tào bớ à? Dù sao cô cũng sợ, vẫn nên kết thúc đào tạo sớm một chút còn chạy về công ty mình, ở đây một năm, nửa năm khẳng định sẽ biến thành cương thi, so sánh như vậy, hình tượng của yêu nghiệt trong lòng cô lại càng cao hơn chút, ít nhất anh ta còn có nhân tính.

* Tam Lang: Thạch Tử- thủy hử. Biệt danh: tam lang liều mạng. Ở đây chắc chị ấy chỉ nói thế cho vắn thôi, cũng giống cách nói của nước mình ấy.

”Lý Y Nhiên, tới phòng làm việc của tôi một chuyến.” Trưa hôm nay, vừa vội vàng làm xong công việc, Thỏ đột nhiên bị trưởng phòng tài vụ, cũng chính là lãnh đạo phụ trách đào tạo tìm đi uống trà.

Vốn là Đa Bảo và Thỏ định xuống lầu ăn cơm trưa, đột nhiên trưởng phòng trầm mặt xuất hiện, hai người đại khái cũng đoán được một chút đầu mối, chắc là ngày hôm trước yêu cầu mỗi người làm một phần báo cáo tài vụ, phần của Thỏ khiến cho anh không hài lòng lắm.

”Cậu ở phòng ăn chờ tớ vậy nhé. . . . .” Thỏ đau khổ cau mày nhỏ giọng nói với Đa Bảo.

Đa Bảo vốn định ở lại chờ cô, nhưng khi nhìn đến bộ mặt bị đòi nợ của trưởng phòng, nhất thời mất đi dũng khí, chỉ đành phải ngoan ngoãn đi xuống trước, cô thầm cầu nguyện Thỏ bình an vô sự, tình huống của họ bây giờ chính là sai một li đi một dặm, về sau phải càng đề ý hơn để vượt qua hai tháng này mới được.

Một mình đi tới phòng ăn cho nhân viên, phút chốc bước vào kia, tâm trạng Đa Bảo tốt lên một cách thần kỳ, mặc dù Giang thị bất nhân đạo nhưng đồ ăn ở phòng ăn lại cực tốt, đầy đủ các thể loại, mùi vị ngon, ở phương diện này công ty mình vẫn không bằng tổng bộ Giang thị, nếu muốn bắt được lòng của nhân viên thì phải bắt được dạ dày của nhân viên, Đa Bảo càng cảm thấy đây đúng là chân lý.

Bởi vì Đa Bảo không phải nhân viên ở tổng bộ Giang thị, cho nên thời gian ăn cơm sớm hơn nhân viên khác một chút, trừ mấy người ở ngành khác dùng cơm trong phòng ăn, phòng ăn gần như trống rỗng không có người nào.

Trong lòng Đa Bảo cực kì sung sướng, còn có cái gì vui hơn ăn một mình chứ? Sâu tham ăn quá phá, nháy mắt Đa Bảo đã quên luôn Thỏ, một mình gọi đồ ăn tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống từ từ hưởng thụ, không chú ý tới vào giờ phút này, cách cô không xa, ở lối vào phòng ăn có một cặp mắt thâm thúy đang nhìn cô chăm chú. . . . .

”Tình huống gì thế kia? Người ngành nào lại trắng trợn ngồi ở nhà ăn cao cấp như vậy? Không tuân thủ kỷ luật, phản!” Chốc lát sau, lối vào phòng ăn xuất hiện thêm một dáng người cao gầy, chỉ là so sánh với dáng người tuấn tú ở phía trước nên bị lu mờ đi chút.

Hiện tại, hai người đàn ông đứng một trước một sau ở cửa ra vào căn tin này, một là Giang Mộ Hi- tổng giám đốc của Giang thị nổi danh trong giới kinh doanh, một còn lại là trợ lý thân cận của anh, trợ lý Trì.

Trợ lý Trì thấy Đa Bảo giống trống khua chiêng ngồi ở nhà ăn cao cấp vội vã muốn tiến lên dạy bảo lại bị lãnh đạo nhà mình ngăn lại.

”Boss, con bé kia ngồi lộn chỗ.” Bộ dạng mài dao sên soẹt của trợ lý Trì khiến cho người ta nhìn đã cảm thấy anh ta có thể lập tức xách Đa Bảo lên.

Giang Mộ Hi không để ý đến việc anh ta kêu gào, mở miệng yếu ớt, “Ừ. . . . . Tôi có mắt. . . . .”

”Chẳng lẽ không xử lý sao?” Trợ lý Trì luôn luôn là trợ lý hết lòng hết sức, nhân viên nhỏ mà dám phạm tội trước mặt anh ta và boss, không khỏi quá to gan rồi.

Giang Mộ Hi phản ứng lại rất là bình tĩnh, nhìn dáng vẻ được ăn mà hài lòng của Đa Bảo, khóe miệng không tự giác nhẹ nhàng tạo thành một đường cong, sau đó nhàn nhạt đáp lại, “Đi giúp tôi mua ly cà phê.”

”Hả?” Boss hỏi một đằng, trả lời một nẻo khiến trợ lý Trì mở rộng tầm mắt, ai cũng biết anh muốn uống cà phê nhất định phải là quán quen duy nhất ở trung tâm thành phố, nhưng Giang thị cách quán coffee này, lái xe cũng mất ít nhất 20 phút, cho nên, anh xác định anh nói bây giờ?

Giang Mộ Hi giương mắt từ từ ngoái đầu nhìn lại cho đến khi mắt đối mắt với ánh mắt chất vấn của anh ta.

Có lúc, một ánh mắt có thể nói nên rất nhiều điều, nhất là ánh mắt của boss, trực tiếp có thể giết chết người.

Một giây tiếp theo Trợ lý Tri im lặng nhanh nhẹn chạy đi, lưu lại Giang Mộ Hi đứng ở tại chỗ, ánh mắt càng khó hiểu hơn, chỉ là khóe môi vẫn mang theo ý cười không dễ dàng phát giác như cũ. . . . .

Đa Bảo vẫn còn đang ăn thịt uống canh vui quên trời quên đất bỗng cảm thấy trước mắt có một bóng người.

Theo bản năng ngẩng đầu, sau đó. . . . .

”Ách. . . . .” Khiếp sợ nắc vang một cái.

Bây giờ cách cô không tới một mét lại là. . . . . Lại là. . . . . Cái đầu gỗ mục đó.

Bây giờ Đa Bảo rất muốn hát một bài hát, tên gọi —— đồ phá hoại rất bận. T^T

Bởi vì cô nắc, hình như Cọc Gỗ cũng ý tới cô, sau đó cô lại thấy nụ cười đáng hận kia.

Oan gia ngõ hẹp, đúng là oan gia ngõ hẹp! Đa Bảo buông chén canh trên tay chuẩn bị nổ súng, nhằm báo mối thù bị lấy làm trò cười ngày đó!

”Ái chà, đây không phải là trưởng phòng Mộc sao? Trùng hợp như thế, cả anh cũng bị đẩy đến tổng bộ đào tạo à, tôi cứ nghĩ Trưởng phòng của công ty trang hoàng Thịnh Thế lợi hại thế nào, thì ra cũng không khác tài vụ và kế toán bé nhỏ của công ty tôi là mấy~” Đa Bảo vừa mở miệng đã đâm thọc, nhìn thấy anh xuất hiện ở đây, trong lòng đã cười nhạo ngàn vạn lần.

Cho anh trêu chọc tôi, cho anh trêu chọc tôi này! Trưởng phòng như anh mà không phải tới đây đào tạo sao! Xem anh nhân mô cầu dạng*, thì ra cũng chỉ là nhìn được mà không dùng được! Đa Bảo càng nghĩ càng hả giận, đáng về phách lối khinh thường, cái đuôi nhỏ cũng sắp vênh đến trời rồi.

*nhân mô cầu dạng: dạng chó hình người: lên mặt/ làm bộ/ giả vờ

Nhưng là Cọc Gỗ trước mắt không bị cô ảnh hưởng đến tâm tình, vốn là bụng của mình đã muốn ngồi ở trước mặt Đa Bảo, bị Đa Bảo giễu cợt như vậy cũng không khách sáo trực tiếp ngồi xuống đối diện cô.

”Như nhau, học không có chừng mực.” Vừa treo nụ cười mê chết người không cần đèn mạng trên môi, anh vừa mở miệng đã nói như mây trôi nước chảy.

Đa Bảo xì mũi coi thường.

Báo ứng, báo ứng! Không phải là không báo, chỉ là chưa đến lúc!

”Hứa Đa Bảo?” Đa Bảo còn đang dương dương tự đắc, đột nhiên Cọc Gỗ thấy thẻ nhân viên trước ngực cô, thì thầm từng chữ.

Đa Bảo tức giận phóng khoáng vùng băng tên của mình ra phía sau, chính là không để cho anh nhìn.

”Thế nào! Hứa Đa Bảo chính là tôi! Anh có ý kiến gì?” Từ nhỏ đến lớn, cái tên đặc sắc luôn là tử huyệt của Đa Bảo, nhất là bây giờ kẻ địch là Cọc Gỗ đáng chết, so với yêu nghiệt còn mạnh mẽ hơn, cô cực không muốn khiến anh bắt được nhược điểm của cô.

Sau đó cũng cố gắng tìm bảng tên của anh, lại phát hiện trừ tây trang phẳng phiu lịch lãm, cả người anh trên dưới không hề có bất kì thứ gì khác.

”Anh cho rằng anh không đeo cầu bài tôi sẽ không biết tên anh? !” Đa Bảo khinh thường mở miệng.

(-_-|||Đúng vậy. . . . . đúng là Giang đại nhân không đeo, người đeo là cô, cảm ơn, cho nên. . . . . Ừ, không giải thích.)

Nghe cô vừa nói như thế khóe miệng Cọc Gỗ càng cong lên, “Hả? Vậy sao?” Không để ý uy hiếp của cô, anh hỏi giống như là có chút nghi vấn.

”Không phải anh tên Mộc Hi sao! Tôi sẽ không quên!” Nghĩ đến chuyện ở quán cà phê lần trước, Đa Bảo lại cực kì tức giận.

Cọc Gỗ nụ cười vì trán, nhẹ nhàng gạt đầu, “Trí nhớ không tệ.” Sau đó lại chậm rãi mở miệng, “Chuyện ở quán cà phê là lỗi của tại hạ, mong rằng Hứa tiểu thư đại nhân đại lượng chớ so đo.”

Đa Bảo không ngờ anh sẽ chủ động xin lỗi, giật mình chốc lát mới thông suốt, Cọc Gỗ này lại còn tự biết rõ! Không hề biết rằng mình lại bị rơi vào một cái hố lớn hơn, còn không chấp nhận tiếp tục mở miệng, “Hiện tại mọi người ngang bằng nhau, Hứa Đa Bảo tôi luôn luôn là Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, nếu đã là đồng nghiệp, tôi cũng không muốn sinh sự thêm, lần đó ở phòng cà phê coi như bù cho yêu cầu vô lý của mẹ tôi lần đó, anh thấy thế nào? Đồng chí Mộc Hi?” Đa Bảo cũng là người hiểu chuyện, chỉ cần người khác biết sai có thể sửa cô cũng sẽ không truy cứu thêm nữa, cũng nhượng bộ, bây giờ đang ở Giang thị, cô cũng không muốn gây thù kết oán với những đồng nghiệp khác, dàn xếp ổn thỏa mới là vương đạo!

Cọc Gỗ nhếch lông mày, nụ cười không giảm, sau đó đáp lại, “Hứa tiểu thư nói có lý, tại hạ xấu hổ.” Một câu ngắn ngủi coi như là giải hòa đi?

Dù sao Đa Bảo cảm thấy coi là.

”Khách khí khách khí, mọi người đều là đồng nghiệp, tha thứ lẫn nhau, hiểu lẫn nhau, về sau cứ gọi tôi là Hứa Đa Bảo là ok rồi, đều là đồng nghiệp không cần giữ lễ tiết.” Từ trước đến giờ Đa Bảo không mang thù, càng không phải nhỏ mọn, hơn nữa người ta xin lỗi sẽ lập tức một nụ cười xoá vờ hiềm

khích , điểm này cũng rất được lòng người khác.

Cọc Gỗ gật đầu bày tỏ chấp nhận, hai người coi như bắt tay giảng hòa rồi, lần này có thể nói Đa Bảo đã hoàn toàn quên chuyện còn phải đợi Thỏ, ăn uống no đủ liền chuẩn bị rời đi.

”Mộc Hi, anh ăn thông thả, tôi đi trước...! Bái bai!” Lúc đi vẫn không quên lên tiếng chào Cọc Gỗ.

Cọc Gỗ đưa mắt nhìn cô rời đi, nhìn “cẩu bả” theo cô nói bị cô vung ra sau lưng, vừa đong vừa đưa ở sống lưng nhỏ nhắn theo bước chân của cô, cực kỳ khôi hài, cô lại hoàn toàn không biết, nụ cười trên mặt khuôn mặt đẹp trai lại càng hiện rõ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Da dày thịt béo

Editor: Serena Nguyen

Kể từ sau khi Thỏ bị trưởng phòng gọi đến phòng làm việc “uống trà”, cô ấy làm việc cẩn thận hơn trước nhiều, trưởng phòng chỉ trừng phạt nhẹ, nhưng nếu có tái phạm sẽ trực tiếp bị sa thải, Thỏ vì giữ được công việc cũng bắt đầu làm việc bận rộn, cho nên trừ thời gian làm việc, Đa Bảo lại biến thành một người cô độc.

Mỗi ngày cô đơn chiếc bóng, người cô đơn Đa Bảo cảm giác mình rất đáng thương, nước mắt như mưa, mỗi ngày đều mong đợi sớm đến ngày kết thúc chuỗi ngày đào tạo này, trở lại vòng tay của công ty và bạn cùng phòng kị túc.

Hôm nay Đa Bảo nước mắt tung hoành đi phòng ăn dùng cơm một mình, bởi vì thời gian tan sở của Giang thị tổng bộ khác nhau, lúc nào Đa Bảo đi ăn cũng không có ai, kết hợp với tâm tình thê lương của Đa Bảo quả thực là vắng ngắt, thê thê thảm thảm ưu tư~

Đi một mình vào thang máy, hôm nay trong thang máy cũng không có một người nào, Đa Bảo chợt cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, gió lạnh giữa không gian yên ắng, cả người Đa Bảo run run, có chút không dám vào thang máy.

Gần đây sự kiện “Lam Khả Nhi”* huyền náo xôn xao, mặc dù nhìn qua Đa Bảo là người tùy tiện không sợ trời không sợ đất, từ nhỏ cũng khí phách giống như hổ dữ xuống núi nhưng sự thực là. . . . . Thật ra cô rất nhát gan, sợ nhất mấy chuyện ma quỷ..., sợ là sợ, cô chỉ là tiện tay mở video “Lam Khả Nhi” ra xem, mặc dù không có gì đáng sợ, thế nhưng kết hợp với tình cảnh bây giờ, Đa Bảo sợ chết khiếp rồi.

*Sự kiện Lam Khả Nhi là cái sự kiện lằng xẹt nhất mọi thời đại. Có thể nói bọn Tàu khá rành mới quan tâm đến việc này. Cơ bản là: 1 bà tên Lam Khả Nhi, vào thang máy. Múa may quay cuồng gì gì đó, lượn ra lượn vào, mãi cửa thang máy nó hem đóng, xong bà ý vào ấn 1 đóng nút rồi đi mất. Cửa đóng lại, đi đến tầng khác. Vậy đó. Có ai thấy gay cần ở điểm nào k????

Lòng hiếu kỳ hại chết người rồi, hại chết người rồi, bây giờ Đa Bảo thật sự muốn tự chặt tay, cho mày tiện tay, cho mày tiện tay!

Nhìn chung quanh bốn phía một cái, bình thường còn có thể nhìn thấy một hai người, hôm nay nửa bóng người cũng không có, Đa Bảo càng thêm sợ hãi, mấy thanh niên dài giắt đi wc thường xuyên đâu, hôm nay không đi trao đổi chất à? Tùy tiện có một hai người đi toilet đi qua tăng chút can đảm cũng tốt mà!

Đa Bảo bồi hồi một mình trước cửa thang máy một lát, lấy lại bình tĩnh, cuối cùng khi thang máy lại dừng ở tầng lầu của mình một lần nữa, bước chân tiến vào.

Sợ cái gì mà sợ! Mặt trời chiếu trên cao! Đất nước ta ở có Mao gia gia che chở, Hứa Đa Bảo tôi tin vào đảng Trung Quốc! Tôi là đảng viên tốt! Ánh sáng không chiếu vào tôi thì còn chiếu vào ai?

*Chỗ này có nhiều câu nữa, về Đảng TQ, Se không thích, Se k edit ☐)))

Vỗ ngực, khí thế của Đa Bảo tăng nhiều.

Đa Bảo vừa hát 《 Tôi yêu Thiên An Môn*- Bắc Kinh》 vừa nhấn nút tầng dưới cùng.

* Lâm nhầm chút về Thiên An Môn: một cuộc biểu tình (phần lớn là sinh viên) nổ ra ở đây, cuối cùng bị đàn áp 1 cách dã man bằng quân đội, dùng đến cả xe tăng, cán nát người biểu tình không có sức chống cự nào. Sau đó và cho đến ngày nay TQ vẫn lừa dối người dân về sự kiện này, còn bọn TQ ngốc nghếch thì vẫn bị che mắt.

Cửa thang máy chậm rãi đóng, Đa Bảo hát càng vui vẻ hơn, trái tim nhỏ vui mừng, cả người vui vẻ.

Cửa thang máy trong “Lam Khả Nhi” có đóng được không? Nó không đóng được nhé, không đóng được nhé!

Hahaha, Lam Khả Nhi, cô có giỏi thì đến đây xem!

Nhìn cửa thang máy sắp đóng, Đa Bảo càng thêm đắc chí, nhưng là, cô quên cô là Hứa Đa Bảo, có cuộc sống máu chó chết tiệt, Đàng chối lợi soi sáng cô cũng sẽ xảy ra mấy việc ngoài ý muốn. . . . . Ví dụ như. . . . . Hiện tại. . . . .

Trong nháy mắt khi cửa thang máy chuẩn bị khép lại, một cái tay chọt xuất hiện trong khe hở thang máy, hiện ra trước mắt Đa Bảo giống như là muốn đưa về phía cô.

”Lãnh tụ vĩ đại Mao. . . . . Mao. . . . . Mao. . . . .” Đa Bảo vẫn còn đang hát, đột nhiên nhìn thấy một cái tay đưa vào tới thì lập tức bị đĩa xước nhập vào thân rồi, tay nhỏ bé run run giống như người mắc bệnh Parkinson*.

* Parkinson: bệnh của người già, run thôi ư. Ôi, cái bệnh này... truyện nào cũng có hay sao vậy *toát mồ hôi*

Chờ thang máy mở ra đã nhìn thấy cô toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch vùi ở trong góc, giống như ăn trộm bị cảnh sát đuổi bắt đến góc chết không thể trốn đi đâu, được gọi là. . . . . Kinh sợ. . . . .

Cho đến khi cửa thang máy hoàn toàn mở ra, thấy một bóng dáng cao ráo đẹp trai đứng ở cửa thang máy, Đa Bảo bị dọa đến hồn bay phách lạc mới chậm rãi hồi hồn.

Hiện tại đứng ở trước mắt cô là không là Lam Khả Nhi, mà là. . . . . Cọc Gỗ. . . . .

Nội tâm Đa Bảo gầm thét như sấm máy. . . . . Cọc Gỗ đáng chết, tôi với anh có mệnh xung khắc quá há! Lúc nào không xuất hiện lại cố tình xuất hiện lúc này! Thiếu chút nữa bị anh hù dọa đến đá ra quần, hù dọa rơi nửa cái mạng già!

Người dọa người hù chết người, lần này Đa Bảo thấu hiểu sâu sắc.

”Cô. . . . .” Cọc Gỗ thấy đáng vẻ có vẻ như bị dọa sợ của cô, chậm rãi mở miệng chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị Đa Bảo thô lỗ cắt đứt.

”Cô cô cô cái gì mà cô! Đi thang máy không biết nhấn nút à, đột nhiên đưa tay vào, anh cho rằng anh là Lam Khả Nhi à!” Đa Bảo vỗ nhẹ trái tim nhỏ an ủi mình, miệng lại ác độc trách cứ Cọc Gỗ.

Cọc Gỗ nghe cô vừa nói như vậy hình như biết gì đó, khóe miệng nhẹ nhàng lướt qua một nụ cười.

Đa Bảo cố bình tĩnh không thêm quan tâm đến anh, còn bận không ngừng vuốt ve trái tim bé nhỏ của mình.

”Cô ấy ở sau lưng cô này. . . . .” Bỗng dưng, trong không khí tĩnh mịch, giọng nói trầm thấp của Cọc Gỗ vang lên, sau đó. . . . .

”A! ~~~”

Đa Bảo nghẹn ngào gào lên vang dội cả tầng lầu. . . . .

Lúc ăn cơm, Đa Bảo vẫn cứng đầu cắn chiếc đũa, mắt lộ ra tức giận nhìn chằm chằm Cọc Gỗ đối diện mình.

Cọc Gỗ thì có vẻ có tiếng cũng có miếng, ăn cơm cũng là thông thả ung dung, thân sĩ, nho nhã, Đa Bảo lại cảm thấy rất làm bộ.

Ăn cơm thì ăn ăn cơm thôi, nhai kỹ nuốt chậm cái gì, dè dặt bình tĩnh cái gì, con người lúc còn sống hưởng lạc mới là vương đạo, rõ ràng là một người đàn ông, ăn cơm eo ọt như con dâu mới về nhà chồng vậy.

Bởi vì vừa rồi Cọc Gỗ lại trêu cô, lúc này cô nhìn anh làm cái gì đều không thuận mắt, đều muốn châm chọc mấy câu trong lòng.

Hôm nay Đa Bảo ăn Ma Lạt Thang, Ma Lạt Thang của Giang thị không phải Ma Lạt Thang bình thường, Ma Lạt Thang thì bé như sợi dây, Ma Lạt Thang của Giang thị như cá bắt ở đáy biển, trùng hợp là, hôm nay Cọc Gỗ cũng ăn Ma Lạt Thang, nhưng trong con tức giận hôm nay Đa Bảo gọi khá nhiều, vốn là sức ăn cũng không nhỏ, hôm nay chén của cô lại là cỡ lớn nhất, so với chén cỡ số hai của Cọc Gỗ, lúc Đa Bảo cầm trên tay khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sắp nhăn đến gấp được ruồi rồi, hiện tại hai người đối mặt như vậy, đặt chung chén cơm ở một chỗ quả thật tạo thành đối lập rõ rệt.

”Anh giảm cân à?” Mặc dù vào lúc này phòng ăn nhân viên không có người nào, nhưng Đa Bảo ăn chén lớn như vậy thật lòng cũng ngượng nuốt xuống, hơn nữa ngồi cùng Cọc Gỗ, cô cảm giác phải cho chính mình một cái bậc thêm xuống.

Cọc Gỗ nhếch lông mày nhìn về phía chén của cô, không có nói gì tiếp, chỉ là nhàn nhạt mở miệng, “Ăn nhiều một chút luôn tốt. . . . .”

“. . . . .” Đa Bảo hạn hán lời.

Cọc Gỗ đáng chết! Đồ gỗ mục! Cọc Gỗ thôi!

”Đừng vậy! Ăn được nhiều trí nhớ đủ làm việc còn có sức lực! Nhiều money hơn, người đây! Anh nhìn anh đi. . . . .” Đa Bảo xem kỹ anh chốc lát sau đó lại tiếc rẻ than thở, “Huynh đệ, anh không được đâu!”

Đa Bảo mới sẽ không để cho mình thua Cọc Gỗ.

Lần này Cọc Gỗ ngược mắt nhìn về phía Đa Bảo khoe miệng lại bắt đầu hàm chứa nụ cười công nghiệp, Đa Bảo giao thủ với anh nhiều lần, cũng coi là thăm dò nội tình, mỗi lần anh bày ra cái nét mặt này đều khiến Đa Bảo cảm thấy có bẫy. . . . .

”Tôi nghiêm túc và nặng nề cảnh cáo anh, Mộc Hi, về sau không được làm tôi sợ nữa!” Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, Đa Bảo giành lại lời nói.

Sau đó, Đa Bảo lại thấy được Cọc Gỗ cười trong sáng.

Mỗi lần gọi tên anh ta anh ta đều cười cười, cười cười cái rầm! Anh cho rằng anh cười rất đẹp chắc?

Trên thực tế, anh cười lên thật rất đẹp. . . . .

”Trên đời không có ma quỷ, người ta nói làm việc xấu thì trong lòng có quỷ. . . . . Hứa Đa Bảo, cô là học sinh khối văn, cô học chủ nghĩa Max, nên học được tinh túy hơn nhiều người chứ. . . . .” Lúc nói chuyện, Cọc Gỗ trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Đa Bảo, lúc này Đa Bảo mới phát hiện ra, ánh mắt của Cọc Gỗ chết tiệt này còn mị hoặc chúng sinh hơn mắt Yêu Nghiệt.

Đa Bảo thấy lại có chút lung lay mơ hồ, lại lập tức khôi phục tinh thần, đợi đợi đợi đợi! Rõ ràng là anh dọa cô trước, cô phải là người trách móc mới đúng, làm sao lại biến thành anh giáo dục cô thế, này không khoa học, không khoa học!

”Tôi là đảng viên, đảng viên! Tôi tin tưởng khoa học! Nhưng mà cũng phải nói, anh dọa tôi! Chính là anh dọa tôi, chính là anh chính là anh!” Đa Bảo bắt đầu chơi lầy.

”Sau đó?” Đối phó Đa Bảo vô lại, Cọc Gỗ giống như bình tĩnh.

”Tồn thất tinh thần, tồn thất tinh thần!” Đa Bảo vô sỉ mở miệng.

Có mẹ thì phải có con gái, coi như là Giang Mộ Hi đã thấy được, quả thật là cùng một khuôn đúc.

”Cô nói. . . . .” Nhượng mây, Cọc Gỗ rất rộng rãi mà tỏ vẻ tiếp nhận.

Lúc này không lừa thì đợi đến bao giờ! Đa Bảo mới sẽ không bỏ qua thời cơ tốt như vậy.

”Tôi hiểu biết rõ một mình trưởng phòng nho nhỏ như anh hòa đồng cũng không dễ dàng, lại đồng bệnh tương liên bị công ty đẩy tới đào tạo như tôi, Hứa Đa Bảo tôi chưa bao giờ so đo, ha ha ha.” Đa Bảo còn chưa cười xong, Cọc Gỗ cảnh giác trong nháy mắt.

”Có lời gì cứ nói thẳng. . . . .” Đường như Cọc Gỗ không thích vòng vo với cô.

Đa Bảo cũng không vòng vo nữa, dù sao da mặt cô dày ngàn dao không đâm thủng.

”Cái đó. . . . . Giúp tôi đi lấy chén com nữa với. . . . . Cảm ơn. . . . .” Ngoài cười nhưng trong lòng không cười, vô hạn nịnh hót mở miệng nói.

Da dày vài thước không phải là tu luyện một ngày được đâu!

Bởi vì vừa rồi gọi chén cỡ cực lớn, Đa Bảo đã bị đầu bếp và số lượng nhân viên không nhiều lắm nhìn chăm chú muốn chui xuống hố, nếu lại tự mình đi tới xin thêm một chén com thì không biết sẽ bị cười nhạo đến thế nào, dù sao Cọc Gỗ là đàn ông, lại muốn bồi thường tinh thần anh tồn thất, sức lao động miễn phí không cần uống phí, Aha ~

Nhưng Đa Bảo đang vui vẻ một mình nên không để mắt đến sắc mặt đầy vạch đen như bị sét đánh nội thương của Cọc Gỗ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Định nghĩa hạnh phúc

Editor: Jesse Tran

”Đa Bảo, có phải em vẫn ngồi ăn com ở phòng ăn đó hay không?” Một hôm, chị Thổ đi đến phòng ăn dùng com vừa hay nhìn thấy Đa Bảo ăn xong đang định rời đi liền gọi cô lại hỏi.

”Đúng vậy, làm sao?” Về mặt Đa Bảo vô cùng nghi hoặc, phòng ăn đó không thể ngồi sao? Cô vẫn ngồi chỗ, Cọc Gỗ cũng ngồi?

”Nơi đó chỉ có lãnh đạo cấp cao của Giang thị mới được ngồi, em không biết phải không? Cũng may là chưa bị lãnh đạo nhìn thấy, nếu không thì đã bị

lãnh đạo phạt rồi.” Chị Thỏ thấp giọng nói cho Đa Bảo, đáng vẻ nghiêm túc không có chút nào giống như đang nói đùa.

”Hả? Không ai nói với em mà. . . . .” Nghĩ đến mỗi ngày mình đều ngồi chỗ đó Đa Bảo cảm thấy có khi mình cũng bị bắt phạt nhiều lần rồi.

A ~ thật là khủng khiếp!

”Ngày đầu tiên tới công ty không phải mỗi người đều được phát một quyển sổ tay nhân viên sao? Trong đó ghi các quy định nghiêm khắc của Giang thị, em không đọc sao?” mặt chị Thỏ kinh dị diendanlequydon.

Đa Bảo xấu hổ. . . . . Hình như, hình như, hình như. . . . . Đứng là cô chưa đọc.

Nhìn đáng vẻ của cô chị Thỏ cũng toát mồ hôi, cũng may cô người ngốc có ngốc phúc chưa bị lãnh đạo nhìn thấy cũng chưa bị ai tố cáo.

”Lần sau chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng ngồi chỗ đó ăn cơm, Giang thị chú trọng nhất những chi tiết nhỏ, đừng để bị tóm lấy điểm yếu.” Chị Thỏ dặn dò cô.

”Cám ơn chị Thỏ, nếu không có chị em chết như thế nào cũng không biết.” Đa Bảo sinh lòng cảm kích.

”Không có gì không có gì, đều là bạn bè, hơn nữa những ngày chúng ta làm việc ở nơi này càng ngày càng ít đi nên phải quý trọng những ngày còn lại mới đúng.” Chị Thỏ nói như vậy Đa Bảo nghe lại càng cảm thấy giống như sắp trải qua sinh ly tử biệt.

”Chị Thỏ, em không bỏ chị được. . . . .” Lỗ mũi cay cay hốc mắt bắt đầu ửng hồng.

Đa Bảo là người dễ xúc động, rất trọng tình cảm.

”Dù sao đều ở Giang thị, đều là đồng nghiệp, về sau sẽ có rất nhiều cơ hội gặp nhau, hơn nữa bình thường hẹn đi chơi cũng được, ngược lại chị rất ngưỡng mộ em có một đám đồng nghiệp dễ thương cùng làm việc một nơi.” So sánh với Đa Bảo nhạy cảm chị Thỏ có vẻ hơn thân nhiên.

”Được được, về sau có rảnh rồi chúng ta cùng nhau đi chơi, ai da em ở đây nói dai nói dài quên mất là chị chưa ăn cơm, chị Thỏ chị đi ăn cơm trước đi, chút nữa chúng ta lại tán gẫu.” Đa Bảo đột nhiên nhớ tới chị Thỏ còn chưa ăn cơm mình lại còn tóm lấy người ta thảo luận “Nhi nữ tình trường” lập tức biết điều nói.

Chị Thỏ cười nói không có việc gì sau đó một mình đi ăn cơm.

Đa Bảo mình đi lại trong tòa nhà Giang thị, mặc dù trong công việc Giang thị yêu cầu rất nghiêm khắc, nhưng lại sắp xếp giờ làm việc và giờ nghỉ ngơi cho nhân viên cực kỳ hợp lý, đúng giờ 12h tan ca, buổi chiều đúng 2h bắt đầu làm việc nên nhân viên có thể chợp mắt một chút, Đa Bảo không phải nhân viên tổng bộ Giang thị bình thường, 11h đúng là có thể kết thúc ca làm việc buổi sáng, cho nên lần nào đi ăn cơm cũng sớm như vậy, diendanlequydon hơn nữa điều khiến cô giật mình nhất chính là đến 2 giờ chiều cô cũng mới vào ca, như vậy so người khác, cô có thể nghỉ ngơi nhiều hơn, này ở công ty cô là không có khả năng, ăn cơm gì đó đừng nói phải thi chạy cùng người ngành, lại còn phải đợi cái thùng cơm ở kí túc xá chọn cơm, đợi xong cũng chết đói rồi.

Đa Bảo ở đây ngó ngó nghiêng nghiêng, giống như đang đi thăm quan vậy.

Giang thị đúng là công ty lớn nha, điều kiện tốt, thức ăn tốt, tiền lương tốt còn có thể không có nhân viên tốt sao!

Yêu nghiệt ơi yêu nghiệt cậu phải học một chút, cái này tốt hơn là việc cậu không có việc gì cười patin đi ra ngoài giả bộ Na Tra đấy.

Đa Bảo vô tình nhìn thoáng qua sân thượng của cao ốc, ai ai cũng nói rằng đứng trên sân thượng của cao ốc Giang thị có thể ngắm toàn bộ thành phố, hôm nay cô cũng muốn cảm nhận, chưa từng ăn bữa ăn dành cho nhân viên Giang thị, lại không trải nghiệm cảm giác đứng trên sân thượng của Giang thị coi như là chưa tới Giang thị, đi thôi!

Đa Bảo mở lối vào sân thượng của Giang thị nghênh ngang tiến vào.

Ah? Tại sao trên sân thượng lại có người? Ôi trời? Sao càng ngày anh ta càng tiến gần ra bờ tường thế kia? Mẹ ơi? Sao anh ta lại từ từ cúi người về phía trước. . . . . Lập tức, Đa Bảo liền liền xông ra ngoài đó. . . . .

”Người anh em! Đừng nghĩ quẩn!” Đa Bảo suýt nữa xông đến.

Bây giờ cái gì cũng có thể xảy ra, năm nay là năm hạn của Hứa Đa Bảo cô, tại sao mọi chuyện cầu huyết lại cứ tuôn ầm ầm vào cuộc sống của cô vậy, kiểu nhảy lầu tự vẫn coi thường mạng sống trăm năm khó gặp này cô lại gặp phải, dựa vào cái gì chứ, xem vận số năm nay của cô sao dám đi mua vé số, người ta mua có khi còn trúng thưởng cô sợ rằng cô có mua nhiều đến mấy cũng không được đồng nào.

Người kia vốn đang yên đang lành bị cô ở phía sau quát to như vậy người bỗng run lên một cái rồi chậm rãi quay lại.

Đa Bảo kinh ngạc, Cọc Gỗ?

Khó trách bóng lưng nhìn quen như vậy.

"Đồng chí Mộc Hi! Xã Hội Chủ Nghĩa không đủ quan tâm không đủ ám áp với anh sao? Vì sao anh phải coi thường mạng sống của mình như vậy chứ! Thế giới phong phú như thế, cuộc sống tốt đẹp như thế! Anh mau xuống đây, đảm bảo lần sau tôi không bắt anh giúp tôi đi cắt bát. . . . ."

Không ai biết lần trước Đa Bảo bảo anh đi bê com cho cô, sau khi ăn uống no đủ lại bắt người ta đi cắt bát, Giang thị có quy định dùng đồ ăn xong sẽ phải mang khay về đúng nơi quy định, lúc ấy càng ngày càng nhiều người vào phòng ăn, Đa Bảo thật sự không dám vác mặt dày đi trả bát nên bắt Cọc Gỗ đi thay, cầm một đồng bát đĩa, trong bát lớn vẫn còn chút com, Cọc Gỗ tựa như này trắng sì một đi không trở lại, Đa Bảo núp ở phía xa nhìn phòng ăn càng ngày càng nhiều, ai cũng ngạc nhiên nhìn anh, vẻ mặt giống như đang cười nhạo anh là cái thùng nước gạo.

Đa Bảo thật may mắn, may mắn bản thân có tính toán trước khiến anh "anh dừng hy sinh" mà không phải mình, một người đàn ông như anh mà cũng bị người khác nhìn khinh bỉ như vậy chứ đừng nói một cô gái thân hình mảnh mai như cô thực ra lại có cái dạ dày lớn, nhất định sẽ bị người khác cười nhạo.

Cọc Gỗ đứng ở trên bậc thềm từ trên cao nhìn xuống xem xét cô kỹ lưỡng, nhìn cô chân thành lo lắng cho anh về mặt thân thiện mở miệng, "Tôi chỉ là muốn ngồi xuống. . . . . mà thôi. . . . ." Anh cố tình nhấn mạnh hai chữ "mà thôi".

Lúc nhàn rồi Giang Mộ Hi sẽ lên trên sân thượng ngắm phong cảnh phía xa, nghĩ một vài việc hoặc là cho thần kinh luôn căng thẳng của mình buông lỏng một chút, hôm nay anh còn chưa kịp ngồi xuống đã bị giọng nói the thé của Đa Bảo dọa sợ, thiếu chút nữa mất trọng tâm ngã xuống thật.

Cô bé này, mỗi lần gặp cô, cô đều mang đến một điều kinh ngạc chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của anh, vừa cầu huyết vừa độc đáo. . . . .

Do cô ban tặng, bây giờ danh hiệu 'Vua dạ dày' của Giang thị đang nằm trong tay anh. Một đồn mười, mười đồn trăm, trong ngoài đều nghe thấy, chỉ là so với anh trêu đùa cô, thực lực của cô thật sự là quá nhỏ bé.

"Không phải anh muốn nhảy lầu à? Anh muốn ngồi thì phải nói sớm chứ, hại tôi tưởng là anh muốn nhảy lầu, lần sau nếu thực sự muốn nhảy thì đổi tên người hưởng bảo hiểm sang tên tôi nhé." Đa Bảo không chút khách khí nhạo báng anh rồi thuận thế ngồi xuống trước.

Giang Mộ Hi không khỏi cảm thấy càng ngày càng thú vị, sau đó cũng chầm chậm ngồi xuống bên cạnh cô.

"Sao hôm nay ăn com tôi không thấy anh?" Đa Bảo lắc hai chân của mình thuận miệng hỏi.

"Sau sự việc lần trước tôi vẫn còn thấy ngại. . . . ." Cọc Gỗ thuận miệng trả lời như vậy, Đa Bảo lại nghe ra ý tứ của anh.

Mồ hôi Đa Bảo rơi xuống, có chút ngưng ngưng.

"Cái đó. . . . . thật ngại quá, bắt anh phải gánh tội thay tôi, lần sau tôi mời anh ăn com, mời anh ăn hai xuất Ma Lạt Thang*!" Đa Bảo rất trọng nghĩa nói với anh nhưng đổi lại nét mặt của anh không hề thay đổi.

* một loại súp cay nóng (thường được bán ở các quầy hàng đường phố)

Ma Lạt Thang? Giang đại nhân vốn là không ăn món đó, lần trước bị cô ép ăn bây giờ đã sinh ra bóng ma tâm lý với nó, hơn nữa còn đầy xuống mười tám tầng địa ngục trọn kiếp không được siêu sinh! Lại còn đề cập Ma Lạt Thang với anh!

"Ha ha ha. . . . . Vậy thì không ăn Ma Lạt Thang ăn cái khác, ha ha ha. . . . ." Nhìn thấy nét mặt của anh có chiều hướng muốn ăn thịt người của anh Đa Bảo lập tức sửa lại, người như anh, lần trước bị chính mình hành hạ như vậy đoán chừng hình tượng cũng bị hỏng một nửa, Đa Bảo nghĩ tới lại cảm thấy hổ thẹn.

Nhìn anh vẫn thờ ơ Đa Bảo lo âu, chẳng lẽ anh vẫn còn ghét bỏ phòng ăn hay sao? Cái này không được, không thể được, bây giờ cô còn đang trong khóa đào tạo cũng không có tiền lương, bữa tiệc lớn cô không mời nổi.

"Mộc Hi! Thức ăn ở phòng thật sự ngon lắm! Còn an toàn! Mỗi lần ăn anh không cảm thấy rất hạnh phúc sao?" Đa Bảo nghiêm túc nói.

Giờ phút này Giang Mộ Hi lại nhức đầu, com Giang thị anh ăn từ bé đến lớn cũng chưa từng cảm thấy hạnh phúc, định nghĩa của hạnh phúc của cô lại đơn giản như vậy sao? Chỉ com của Giang thị thôi đã đủ cho cô thỏa mãn? Đây là lý luận gì.

"Hạnh phúc? Đây chính là tiêu chuẩn hạnh phúc của cô?" Giang Mộ Hi nghiêng đầu nhìn về cô.

Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, lọn tóc của cô được vén ra sau tai khẽ rơi lên vai khéo léo lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Đa Bảo, xuân quang chiếu rọi mang theo chút ánh hồng nhàn nhạt khiến cho người ta không thể rời mắt.

Có vẻ như cô đang đắm chiều nhìn về nơi xa xôi nào đó, Đa Bảo đáp lại cực kỳ nghiêm túc, "Trong mắt của tôi hạnh phúc là ngày này có com ăn có thịt ăn, những người tôi yêu đều mạnh khỏe vui vẻ là okay!" Sau đó quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh, "Con người lúc còn sống, tranh thủ hưởng lạc mới chính là đạo lý!" Vô bờ vai của anh Đa Bảo nói ra những lý luận của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nét cười sung sướng bất giác lan tràn niềm vui ấy sang nười bên cạnh.

Giang Mộ Hi thoáng thất thần trước nụ cười rực rỡ của cô, nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Cô có thể nhanh chóng thích ứng với công việc, vô ưu vô lo như vậy, chắc hẳn từ bé đến lớn cô đều sống trong hạnh phúc. . . . .

”Đứng rồi, nói cho anh biết.” Bổng dung, Đa Bảo thu lại nụ cười nghiêm túc muốn nói với anh cái gì đó.

”Hả?” Cọc Gỗ đợi cô nói tiếp.

”Lần sau đi đến phòng ăn đừng ngồi chỗ lần trước, hôm nay đồng nghiệp nói cho tôi biết chỗ đó là nơi chỉ lãnh đạo cấp cao mới được ngồi, nếu bị phát hiện sẽ bị kỷ luật, may mà số chúng ta tốt không bị phát hiện, nếu không thì thảm rồi.” Đa Bảo càng suy nghĩ càng cảm thấy mình cực kỳ may mắn, trong cuộc đời cầu huyết của cô cũng không hẳn lúc nào cũng đen đủi có đôi khi lại gặp may, ahihi.

Cọc Gỗ giống như là hiểu rồi, trên khuôn mặt xuất hiện ý cười khẽ gật đầu.

”Thế nào, tôi rất nghĩa khí có phải không!” Đa Bảo không quên đề cao bản thân.

Sắc mặt Cọc Gỗ càng trở nên dịu dàng, “Đúng vậy” không có bất kỳ nghi ngờ gì bày tỏ đồng ý.

Tâm trạng Đa Bảo rất tốt, từ từ đứng lên phui phui mũi của mình chuẩn bị đi, “Làm việc thôi, muộn là trừ tiền lương, tư bản chủ nghĩa à tư bản chủ nghĩa, tư bản chủ nghĩa là Chu Bái Bì!” Trong miệng còn vẫn còn chất đầy oán trách nhưng không chút chậm trễ.

Giang Mộ Hi nghe được cô lầm bầm ở sau lưng lười biếng nở nụ cười.

”Hứa Đa Bảo!” Bổng dung gọi cô một tiếng.

”Hả?” Đa Bảo dừng chân xoay người lại.

”Cám ơn cô. . . . .”

Ánh mặt trời lóa mắt chiếu lên toàn thân anh, mái tóc màu đen vô hình cũng bị dát lên một lớp ánh vàng, nơi chói chang anh ngồi lại tận mắt sự dịu dàng vô hạn, gương mặt anh tuấn của giống bức tượng điêu khắc vô cùng tinh tế khiến Đa Bảo bất chợt ngẩn ngơ.

Bị mưu sát rồi. . . . .

Chính mình cũng không biết mang theo cái gì làm người ta giận sôi cười Đa Bảo chậm rãi chậm rãi rời khỏi sân thượng.

”Ồi. . . . .”

Bởi vì vẫn đắm chìm trong hình ảnh tuyệt đẹp kia không cách nào thoát ra được, Đa Bảo hôn bay phách tán không cẩn thận té cầu thang bị trật chân.

Phốc. . . . Không phải Cọc Gỗ cũng luyện qua《 Quý Hoa Bảo Điển 》chứ?

Bạn đang đọc truyện *Style Vạ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16: Sau này còn gặp lại

Editor: Jesse Tran

Chúc mừng 20/10 muộn nhé :3

“Bát Bảo Tang Bát Bảo Tang tở là Đa Bảo tở là Đa Bảo!”

“Bát Bảo nhận được Bát Bảo nhận được, Đa Bảo tương xin trả lời Đa Bảo tương xin trả lời!”

Rốt cuộc, đã đếm ngược được đến ngày rời khỏi Giang thị, trưởng phòng phụ trách đào tạo cũng đã cấp cho cô một cái chứng chỉ, Đa Bảo vui mừng khôn xiết, chính là tâm trạng muốn nhảy cẫng hoan hô! Được thừa nhận thực lực phải hay không, tới không uống phí phải hay không! Rốt cuộc cũng được về, Hứa Đa Bảo cô chiến thắng trở về rồi, đại sự bức này há có thể có thể thiếu hai cực phẩm ký túc xá! Cho nên ngày hôm nay hết giờ làm cô thật hưng phấn gọi điện thoại cho Bát Bảo.

“Cuối tuần Quả nhân học thành trở về, đặc biệt hạ mệnh các đồng chí tiếp giá!”

“Dạ! Chúng tiểu nhân cung nghênh thánh giá!”

“Nếu là có thịt cá thì cực tốt!”

“Chúng tiểu nhân cần phải chuẩn bị thỏa đáng an ủi Ngô Hoàng vất vả”

“Trọng thưởng!”

“Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, ân trạch tứ hải, phổ thiên đồng khánh! Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế ~”

Cái gọi là núi cao còn có núi cao hơn, trang bức gấp trang bức* càng giả bộ càng nhiệt.

* Trang bức: 装逼: người TQ thích giả tạo, giả vờ nguy hiểm. Trang bức là những người chuyên tỏ ra nguy hiểm, thích diễn sâu như vậy.

Nhưng Đa Bảo lại thích thú, phải biết kể từ khi vào Giang thị học bổ túc, cô đều không gặp mấy con người đặc sắc ở ký túc xá, Giang thị cách nhà mình rất gần, chiều nào Đa Bảo cũng về nhà mình, hai tháng đó! Có chừng hai tháng không gặp các chiến hữu, hôm nay sẽ giải phóng, sẽ từ tiền tuyến trở lại, tâm tình Đa Bảo kích động và mênh mông bức nào đây!

Ồ vàng ồ bạc không bằng ồ chó nhà mình, mặc dù Giang thị cực tốt, nhưng cuối cùng địa phương quá quy củ cũng không thích hợp với Đa Bảo, vẫn là công ty mình tốt, hơn nữa ở Giang thị đào tạo hơn hai tháng, Đa Bảo càng thương nhớ những ngày còn ở công ty mình.

Chỉ tại ban đầu cô không biết quý trọng, chỉ có mất đi mới hối hận không kịp, may mà không phải một đi không trở lại, nếu không cô phải hát bài nông nô nổi dậy rồi! Còn có cái tên yêu nghiệt chết tiệt đó! Cô muốn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng ở trước mặt cậu ta, sau đó tuyên cáo Hứa Đa Bảo cô trở lại!

Càng nghĩ càng vui vẻ, Đa Bảo cỡi Rùa con từ dưới đất nhà để xe ra ngoài, tâm trạng vui sướng.

Lầm nhảm bài hát, cô lại hóa thân thành Audrey Hepburn chuẩn bị về nhà, lại thấy bóng dáng cao thẳng mới chậm rãi đi ra ngoài từ tòa nhà Giang thị.

“Mộc Hi!” Đa Bảo cảm thấy người quen tất nhiên phải chào hỏi, nên dừng xe kêu anh một tiếng.

Anh vốn giống như đang nói điện thoại, một tay cầm điện thoại di động, một tay ưu nhã khẽ đặt trong túi quần Tây, giờ tay nhấc chân cũng hết sức tự nhiên lại làm cho Đa Bảo cảm thấy hết sức có mùi vị, về phần rốt cuộc là mùi vị gì, Đa Bảo cũng không nói được.

Hình như là nghe thấy cô gọi, anh dần dần ngẩng đầu, sau đó thấy cô ngồi trên Rùa con màu hồng cách đó không xa đang mỉm cười vẫy tay với anh.

Nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, anh từ từ thu hồi ánh mắt ngắt điện thoại di động, sau đó bước đến. . . . .

“Anh cũng vừa tan việc sao?” Đa Bảo đội mũ bảo hiểm màu hồng hỏi anh, mắt có vẻ tròn vo thật đáng yêu.

“Ừ.” Lúc Cọc Gỗ trả lời rất nghiêm túc nhìn chăm chú vào cô.

“Anh về bằng gì? Không có xe lên tôi đi!” Trong tòa nhà Giang thị có thang máy đến ga ra ở tầng hầm, nhân viên tan việc lấy xe đều trực tiếp đi thang máy, nhưng Đa Bảo lại nhìn thấy anh đi ra từ cửa, ai, một trường phòng nhỏ bé ở công ty con, đoán chừng hòa nhập cũng không dễ dàng, cũng không phải không tin anh không có xe, chỉ là hiện tại giá xăng mắc như vậy, đi5en6anl54eq3uydđo0n cần phải tiết kiệm có phải hay không, quốc gia cũng cắt lực đề xuất phương án màu xanh lá cây bảo vệ môi trường, hơn nữa hiện tại thành thị kẹt xe nghiêm trọng như vậy, nhất là giờ cao điểm, cho nên rất nhiều thành phần tri thức tình nguyện ngồi xe buýt cũng không muốn lái xe, điểm này Đa Bảo có thể hiểu được, dù sao Tứ Hi lại không hay đi Rùa con, Đa Bảo lấy làm xe đi làm luôn.

Đa Bảo phóng khoáng mời mọc Cọc Gỗ, nhưng Cọc Gỗ cũng không chút động lòng, thậm chí vẻ mặt có chút cứng nhắc.

Chẳng lẽ là anh ghét bỏ Rùa con của cô?

“Mộc Hi à! Mặc dù xe điện của tôi đây thoát nhìn chỉ là xe điện bình thường, nhưng nó là xe điện từng trái! Từng va chạm với một chiếc Maserati cũng may mắn thoát nạn! Kỹ thuật lái xe của tôi khá tốt, nếu không anh ngồi lên thử một chút!” Đa Bảo trước sau như một thịnh tình muốn mời, còn dòi mông nhỏ của mình nhường chỗ cho anh.

Nhưng sắc mặt Cọc Gỗ không có chút nào thay đổi, trấn định trong chốc lát rồi chậm rãi mở miệng, “Hứa Đa Bảo, ý tốt của cô tôi xin nhận, chỉ là. . . . . màu sắc này. . . . . tôi không quá thích hợp. . . . .”

Cọc Gỗ gần như là nói từng chữ, Đa Bảo mới chợt hiểu ra, đúng rồi, Cọc Gỗ là đàn ông, đàn ông ngồi trên xe điện màu hồng có vẻ rất quái lạ.

Trong nháy mắt trong đầu hiện lên hình ảnh cô hóa thân Audrey Hepburn, phía sau là Cọc Gỗ oai phong tuấn tú.

Không biết thế nào, Đa Bảo cảm thấy. . . . . hình tượng này cũng rất tốt đẹp.

“Được rồi, vậy anh muốn đi chen xe buýt nữa à?” Bây giờ Đa Bảo cảm thấy Cọc Gỗ cũng rất thâm thúy, nói thế nào cũng là một trường phòng, không ngờ còn gian khổ mộc mạc như vậy.

“Nhà tôi ở gần đây, tản bộ rất tốt.” Cọc Gỗ cũng rất lạnh nhạt nói, giống như coi mọi thứ rất nhẹ nhàng.

Đa Bảo gật đầu một cái, đang chuẩn bị chào hỏi đi đột nhiên phát lên những thứ gì lại mở miệng, “Cuối tuần anh cũng được thả chừ hả? Chúc mừng trước nha, đồng chí! Chúng ta cách mạng thành công!” Đa Bảo nói xong lại không tự chủ cười nhẹ, lúc nhìn vào mắt Cọc Gỗ, khoe miệng Cọc Gỗ cũng

chứa nụ cười.

Đa Bảo cảm thấy đó là nụ cười thắng lợi giữa tri kỷ trong hoạn nạn, không cần nhiều lời! Mọi người đều giống nhau, tất cả không cần nói, cô hiểu! Cô hiểu!

“Cô rất chờ mong?” Bỗng dưng Cọc Gỗ hỏi một câu như thế.

“Dĩ nhiên rồi, sao Giang thị có thể giữ được một con người bé nhỏ như tôi, nhiều quy củ như bị nuôi nhốt vậy, tôi không chịu được, tôi á. . . . . Tôi vẫn thích hợp hình thức nuôi thả ở công ty chúng tôi.” Đa Bảo rất tự biết rõ, chưa bao giờ tham vọng quá cao mà nghĩ chuyện không thiết thực, lấy tiêu chuẩn nhân viên Giang thị, cô muốn ở lại chỗ này quả thực là viễn vông.

“Không đi anh còn muốn ở lại chỗ này hay sao?” Nhìn dáng vẻ trầm mặc của Cọc Gỗ, Đa Bảo bỗng cảm thấy anh là người có chí khí, xã hội hiện tại cần người dám đứng cảm liều mình như vậy.

“Ái. . . . . Chim sẽ không hiểu được chí hướng của thiên nga, Mộc Hi à, về sau nếu anh phát đạt ở Giang thị nhớ mời tôi ăn cơm ở nhà ăn nhiều hơn nha!” Đa Bảo cảm thán, dù cô là chim sẽ không hiểu được chí hướng của thiên nga là anh, nhưng cô vẫn sinh lòng nhớ mong với cơm của Giang thị, bây giờ nói không bỏ được gì, cô thật sự không bỏ được thức ăn ở Giang thị, thật ngon!

Suy nghĩ của kẻ tham ăn rất là khó hiểu, nhưng Cọc Gỗ lại giống như hiểu được sau đó nghiêm nghị đáp lại, “Được.”

“Trượng nghĩa!” Đa Bảo càng cảm thấy anh không tệ, “Vây, Mộc Hi, còn một ngày để chúng ta kẻ vai chiến đấu, vượt qua gian nan hiểm trở, cùng nhau trở về với lòng ngực của công ty mẹ đi!” Đa Bảo nói đồng điệu, thật nghĩa khí và hăng hái. Dinendnanlnequyd0onn

“Không ngừng cố gắng.” Cọc Gỗ giống như là bị cô ảnh hưởng, cũng hô khẩu hiệu.

Đa Bảo ôm quyền, “Mộc huynh! Sau này còn gặp lại!” Đội mũ bảo hiểm cẩn thận, cô như chiến sĩ thấy chết không sờn.

“Sau này còn gặp lại!” mặc dù Cọc Gỗ không ôm quyền, nhưng là ánh mắt thành thật và vẻ mặt nghiêm túc khiến Đa Bảo thấy được chính nghĩa và nghiêm nghị của anh.

Sau đó Đa Bảo gật đầu, Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về!

Đưa mắt nhìn bóng xe cô rời đi, cho đến càng ngày càng xa sắp biến mất không thấy, trong mắt Giang Mộ Hi mới dần dần hiện ra nụ cười.

Nhẹ nhàng cầm điện thoại di động lên, mở cuộc gọi vừa gọi. . . . .

“Trợ lý Trì. . . . . Nhân viên không tuân thủ kỉ luật lần trước. . . . . đào tạo thêm bốn tháng để cảnh cáo. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17: Khí tiết rót đất

Editor: Serena Nguyen

~ Vượt qua thời kì lười biếng đen tối. Ta đã quay trở lại đây :3~

“Em gái, không khóc, mạnh mẽ lên!”

Khi Đa Bảo bị trưởng phòng báo cho còn phải ở lại đào tạo thêm bốn tháng, Đa Bảo cảm thấy thế giới của cô trong nháy mắt biến thành hoang vu, nếu như trong tay cô có quả trứng, vậy nhất định đã là tan nát dưới đất, hơn nữa là tan thành mây khói dưới đất, còn mịn hơn cả tro cốt!

Cầm điện thoại của mình nghe Nhị hotgirl an ủi, Đa Bảo ở sân thượng Giang thị khóc đến thê thảm, bi thương, vừa nghĩ tới lại tăng thêm 4 tháng đào tạo, lần này còn là mình cô, cô đã cảm thấy mình sẽ không yêu nữa, thật sự sẽ không yêu nữa.

“Giang thị muốn thế nào, rõ ràng đã nói hai tháng, tại sao đột nhiên tăng thêm thời gian, hơn nữa cả phòng tài vụ chỉ có mỗi cậu bị bắt ở lại?” Bát Bảo ở đầu kia đoạt lấy điện thoại cũng rất oán giận.

“Trưởng phòng nói. . . . . Trước đó không tuân thủ quy định của Giang thị. . . . . Camera giám sát cũng có video. . . . . Là ý của cấp trên. . . . . Bát Bảo. . . . . Sao tớ lại xui như vậy chứ.” Đa Bảo hai mắt đầm lệ nước nở rất uất ức.

“Boss Giang thị chính là ngu ngốc, đừng để ý tới, bốn tháng thì bốn tháng, không phải là bốn lần gặp đi cả sao! Sợ cái gì!” Bát Bảo hào phóng an ủi Đa Bảo, Đa Bảo lại càng nghe càng đau lòng.

“Thủy thổ bất phục*, đi cả cũng nhớ nhà mà. . . .” Đa Bảo thê lương trực tiếp gào lên, các loại chua xót, các loại uất ức xông tới, thế nào cũng xua đi không được.

* Không quen đất

Các bạn cùng phòng ngơ ngác một lời ta một câu từng người một an ủi, Đa Bảo cũng không bình tĩnh lại, Giang thị quá tàn ác rồi, dùng cách thức tiện này lưu lại nhân viên công ty. Trong mắt Đa Bảo, còn tiện hơn Tiểu Tam mê hoặc đàn ông! Giang thị vô duyên đcmm! Boss Giang thị đúng là khí tiết* rơi đầy đất!

* Khí tiết (tiết tháo): sự chính trực, cương nghị. dienedanleeequydn

Một người ngồi ở trên sân thượng ngửa mặt lên trời gào khóc kịch liệt, không hề chú ý tới bóng dáng sau lưng chậm rãi đến gần.

Còn đang khóc bù lu bù loa, đột nhiên trước mắt xuất hiện một tờ khăn giấy, còn có bàn tay sạch sẽ thon dài cầm khăn giấy.

Đa Bảo ngừng đầu. . . . .

“Mộc Hi. . . . . Sao anh cũng chưa về?” Đa Bảo nhìn thấy anh xuất hiện có chút giật mình.

“Trong camera giám sát. . . . . Không chỉ một mình cô không tuân theo kỷ luật. . . . .” Cọc Gỗ nhẹ nhàng quệt quệt khóe môi trả lời Đa Bảo như vậy, lại làm cho Đa Bảo cảm thấy vừa tìm được tổ chức và chỗ dựa.

Cô không phải một mình, cô còn có Cọc Gỗ làm đệm lưng, dù sao có bạn cũng hơn một thân một mình, Đa Bảo nghĩ như vậy, trong lòng hơi dễ chịu hơn chút.

Trên sân thượng Giang thị có hai bóng dáng một cao một thấp, mặc dù bóng lưng có vẻ không phối hợp chút nào, nhưng là hình ảnh lại hài hòa khác thường, một bà vai thẳng tắp, một không ngừng nức nở.

Giang Mộ Hi nhìn Đa Bảo buồn bã khóc đến nổi mắt sưng thành đảo mắt, nhìn lại một chút bên cạnh cô là tờ khăn giấy bị vò thành một cục, từ từ chất thành một đồng, bộ dạng bắt đầu như có điều suy nghĩ.

“Mộc Hi, bây giờ tôi rất muốn cầm mấy phích nước đến phòng làm việc của người chen ép chúng ta bùng cháy.” Bỗng dưng, giọng nói to rõ của Đa Bảo vang lên bên tai anh. Serena Nguyen dĩ3n()anl3qu4d0n

Một giây trước vẫn còn trầm tư, một giây sau Giang Mộ Hi hồi hồn trong nháy mắt.

Đa Bảo không chú ý gì tới vẻ mặt của anh, trong đầu vẫn còn ảo tưởng mình cầm phích đầy nước nóng, sau đó nén từng cái từng cái vào phòng làm việc của tên cặn bã kia.

“Thình thịch bùm!” Cái phích nổ tung như mảnh lựu đạn, dù nổ không chết anh ta cũng hù chết anh ta, hù dọa không chết anh cũng dọa anh ta tiểu ra quần!

Thật thoải mái làm sao!

Ảo tưởng như vậy, tức giận của Đa Bảo vơi đi một chút.

“Mộc Hi, anh không tức giận sao?” Bỗng nhiên Đa Bảo cảm thấy Cọc Gỗ so với cô lại rất là bình tĩnh.

Cọc Gỗ nhìn về phía xa xa, khẽ dựa người ra sau, đôi tay thẳng tắp chống ra sau lưng có vẻ hết sức lười biếng, sau đó giọng nói bình thản, “Việc đã đến nước này, không thể thay đổi, chỉ có tiếp nhận.” Dừng một chút về mặt hơi nhu hòa chút, “Chịu khổ rồi sẽ đến ngày sung sướng, chưa hẳn đã không là một chuyện tốt, không phải là cô thích phòng ăn cơm sao. . . . .” Cọc Gỗ nghiêng đầu hai mắt mang theo nụ cười nhìn về phía Đa Bảo.

Đa Bảo hóa đá. . . . .

Bốn tháng tự do của cô đổi bốn tháng ăn cơm Giang thị sao? Quá xa xỉ phải hay không? Cho xin!!!

“Anh thật hài hước.” Đa Bảo coi như anh đang an ủi cô.

“A, Mộc Hi, anh đã từng gặp tổng giám đốc chưa?” Đa Bảo đột nhiên tò mò với tên boss vô duyên đó.

“Gặp qua một hai lần.” Cọc Gỗ trả lời tự nhiên.

“Anh nói xem tổng giám đốc già hay trẻ?” Mặc dù Đa Bảo không hiểu rất rõ nội bộ Giang thị, nhưng đầu gì cô cũng là thanh niên tốt chú ý tin tức quốc gia, tình huống ở Giang thị, cô vẫn biết một chút xú.

Chủ tịch Giang thị là một ông lão đức cao vọng trọng trong giới thương nghiệp, trong tin tức thường ra ngoài, Đa Bảo cảm giác nhìn ông rất thân thiết, bởi vì ông lớn lên giống ông lão ở KFC, chỉ là mấy năm trước khi con ông ấy qua đời trong vụ tai nạn xe cộ, nghe nói ông đã giao Giang thị cho cháu mình xử lý, người ngoài vẫn tò mò với người thừa kế Giang thị, chỉ là cháu trai này nhất định khiếm tốn chưa bao giờ xuất hiện trước mắt công chúng, hơn nữa hành tung vô cùng thần bí, Giang thị cũng không hề nhóm truyền thông, cho nên Đa Bảo cũng không biết gì về anh ta cả, chỉ biết là có một người như thế.

Chỉ là cô tới Giang thị hai tháng cũng không thấy anh ta ra mặt, đừng nói là nhân viên đào tạo lại như cô, trước cô nghe nói trong Giang thị, nhân viên cấp cao cũng rất ít có cơ hội nhìn thấy anh, D!3n[anl3qu4d)n Đa Bảo cũng không biết anh lớn lên méo hay tròn, thật sự là quá nhỏ bé, mà Cọc Gỗ chỉ làm một chức vụ nhỏ, còn gặp qua anh rồi đấy.

Vào lúc này, ánh mắt đang nhìn cô của Cọc Gỗ có chút thâm ý, sau vẫn bình thản như nước mờ miệng, “Cháu trai của ông ấy. . . . .”

Đa Bảo chợt hiểu.

Cô cũng biết ông già không làm được chuyện thương thiên hại lý như vậy mà, đứa cháu kia còn mẹ nó là một cháu trai nữa!!!

“Anh ta kết hôn chưa?” Đa Bảo lại hỏi tiếp.

Lông mày Cọc Gỗ nhướn nhẹ lên lại làm cho người ta không dễ dàng phát giác.

“Chắc là chưa. . . . .”

Anh dứt lời chỉ thấy Đa Bảo trầm mặc gật đầu một cái như đang nghĩ ngợi cái gì.

Bên này, Giang đại nhân bị cô hỏi như vậy lại thêm mấy phần hăng hái, nhiều hứng thú chờ đợi lời tiếp theo của cô.

Ai biết. . . . .

“Tư bản đề tiện! Lão tử nguyên rửa con người không có cúc hoa!”

Đậu xanh, mẹ nó chứ! Hứa Đa Bảo cô cũng biết tức giận đấy! Tức giận không nói ra thì không vui nổi, bất chấp đồng nghiệp, bất chấp khí tiết, boss cũng không có khí tiết, cô còn phải giữ khí tiết cái chết tiết gì chứ! Nguyên rửa! Nguyên rửa là phương thức phát tiết tốt nhất! Thoải mái thật!

“Khụ khụ. . . . .” Chỉ là, cô sáng khoái nhưng dường như Cọc Gỗ bên cạnh lại bị dọa sợ, cô vừa dứt lời chỉ nghe thấy Cọc Gỗ giống như bị nghẹn trong khí quản không thở nổi mà ho khan. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18: Khúc nhạc dạo JQ

Editor: Serena Nguyen

Một mình tiếp tục được đào tạo ở phòng tài vụ của Giang thị, bởi vì cô là nhân viên được đào tạo, không làm việc chung một chỗ với nhân viên tổng bộ Giang thị, Đa Bảo lẻ loi hiu quạnh ở Giang thị không nơi nương tựa, mỗi ngày đều rất tiêu điều.

Bây giờ ở Giang thị, trừ Cọc Gỗ, một người cô cũng không nhận ra, Đa Bảo sợ nhất chính là tịch mịch, cũng may còn có Cọc Gỗ, nếu không cô thật sự không biết đối mặt ra sao, mặc dù hai người chưa từng giao hẹn gì với nhau, nhưng mỗi lần Đa Bảo đến phòng ăn cũng sẽ giữ chỗ cho Cọc Gỗ, ở Giang thị sống nương tựa lẫn nhau lâu như vậy, trong lúc vô tình, Đa Bảo đã coi anh thành chiến hữu thân thiết rồi!

Nhưng mà hôm nay Đa Bảo không đi ăn ở phòng ăn, bởi vì ăn mãi ở phòng ăn, mẹ sợ cô chán nên làm món ăn cô thích ăn nhất để cô mang đến công ty, nhưng mà nghĩ không thể để cho chiến hữu của mình đi ăn một mình, Đa Bảo đặc biệt yêu cầu mẹ làm hai phần.

“Một phần đã nhiều rồi, sao con còn muốn một phần nữa?” Lúc cô nói với mẹ, mẹ có chút không hiểu.

“Gần đây bị Trư Bát Giới nhập rồi, ăn cơm trưa xong, buổi chiều còn muốn ăn cơm thay trà chiều. . . . .” Đa Bảo trả lời như vậy.

Mẹ luôn luôn biết rõ sức ăn của con gái ngoan nhà mình ‘hơi’ lớn, cho nên cũng không nói thêm cái gì, cho Đa Bảo mang theo hai phần.

Lúc Đa Bảo đến công ty còn đặc biệt mở ra nhìn một chút, nghĩ rằng Cọc Gỗ là một đàn ông, chắc lượng cơm ăn lớn hơn cô một chút, dựa theo lượng cơm ăn của mình mà chia thêm một ít cơm từ hộp của mình vào hộp của Cọc Gỗ.

(Con gái à, cử chỉ của cô là rất vô tư, rất chính xác, nhưng là. . . . . Lượng cơm con trai ta ăn tuyệt ít hơn cô, cảm ơn - _|||)

Vừa đến thời gian ăn cơm trưa, Đa Bảo đứng giờ cầm hộp cơm của mình đứng trước cửa thang máy chờ Cọc Gỗ.

Lúc Giang Mộ Hi đi thang máy chuyên dụng từ phòng làm việc của mình xuống dưới đã thấy tình cảnh như vậy. . . . .

Hai tay Đa Bảo ôm hai hộp cơm kiên nhẫn đứng ở thang máy của nhân viên, thỉnh thoảng sẽ nhìn quanh bốn phía một cái như đang tìm kiếm chờ đợi cái gì, bóng dáng nhỏ nhắn mặc dù có vẻ nhỏ yếu, lại làm cho người ta nhìn có một cảm giác ấm áp không tránh khỏi. . . . .

“Hứa Đa Bảo.” Giang Mộ Hi từ từ đi về phía cô khẽ gọi một tiếng.

Đa Bảo cho là anh sẽ đi từ phòng tiêu thụ ra, vẫn nhìn về hướng kia, lại không nghĩ rằng anh sẽ đi từ hướng ngược lại.

“Ah? Làm sao anh từ bên kia tới được? Tôi còn tưởng rằng anh từ phòng tiêu thụ tới đây chứ.” Đa Bảo có chút nghi ngờ.

“Boss gọi đi nói chuyện. . . . . Sao cô không đến phòng ăn?” Giang Mộ Hi giải thích qua loa chớp nhoáng, sau đó lập tức chuyển đề tài, vấn đề là giọng điệu của anh hoàn toàn giống như đang nói cùng một chủ đề, làm cho người ta không dễ dàng phát giác.

Đa Bảo lại là đứa bé tương đối ngốc nghếch, bị đánh lạc hướng chút, lực chú ý đã bị dẫn tới đề tài mới.

“Tôi chờ anh cùng đi đó, thuận tiện nói cho anh, hôm nay tôi mang đồ ăn ngon, mẹ tôi làm, còn ngon hơn cơm phòng ăn!” Lúc Đa Bảo nói, gương mặt cực kỳ ngạo.

Giang Mộ Hi nghe cô nói xong, nhìn lại khuôn mặt nhỏ bé tự hào của cô, ánh mắt dần dần sâu hơn.

“Phòng ăn. . . . . Không thể mang đồ ăn từ ngoài vào.” Thoáng một cái rồi biến mất, anh nhắc nhở Đa Bảo một câu.

“Sao Giang thị nhiều quy củ như vậy chứ! Không nhân tính! Nhất định là đứa cháu kia không được mẹ anh ta làm cơm cho ăn!” Đa Bảo bắt đầu oán trách, không hề chú ý tới trong nháy, ánh mắt Cọc Gỗ âm thầm xuống.

“Mặc kệ anh ta mặc kệ anh ta, chúng ta đi sân thượng! Mộc Hi! Anh lên sân thượng đợi tôi...tôi lập tức tới ngay!” Đa Bảo nói xong đột nhiên nhét hộp cơm đang cầm trong tay vào trong tay Cọc Gỗ, chui vào thang máy đang đi xuống.

“Cô. . . . .” Cọc Gỗ nhìn hai hộp cơm mọc ra trong tay, lại nhìn Đa Bảo đã đi vào thang máy, rất là nghi hoặc.

“Tôi đến phòng ăn trộm hai đôi đũa sẽ quay lại, rất nhanh!” Lúc thang máy đóng lại, bên tai truyền đến giọng nói rất tự nhiên của Đa Bảo.

. . . . .

Khi Đa Bảo ở trên sân thượng mở hộp cơm ra, lúc thức ăn phong phú trong hộp cơm hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hai người, Giang Mộ Hi liếc mắt phát hiện lượng cơm trong hai hộp có hơi không giống nhau.

“A, Mộc Hi, đây là của anh mà!” Đa Bảo nhét hộp cơm nhiều cơm hơn và đôi đũa vào tay Cọc Gỗ.

Giang Mộ Hi nhìn hộp cơm nhiều hơn của mình, đáy lòng nhẹ nhàng xúc động, sau đó lại bị một loại cảm giác không rõ tên bủa vây, có cảm giác quen thuộc đã lâu, rồi lại hơi lạ lẫm.

Bao lâu không có loại cảm giác này. . . . . Lâu đến nỗi anh đã không nhớ rõ. . . . .

“Sao anh không ăn? Tay nghề của mẹ tôi khá tốt đó, thật đấy! Anh nếm thử một chút là biết!” Đa Bảo thấy anh cứ nhìn chằm chằm hộp cơm nên mở miệng nói.

Cọc Gỗ khẽ nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó hơi cong môi một cái, gấp lên một miếng thịt trong hộp cơm từ từ đưa vào miệng. . . . .

“Ăn ngon không?” Đa Bảo mong đợi nhìn anh.

“Ừ. . . . .” Cọc Gỗ nhẹ nhàng gật đầu.

“Tôi đã nói rồi!” Đa Bảo vui vẻ, ở trong mắt cô, cơm mẹ làm là ngon nhất trên thế giới này, đồ tốt phải chia sẻ với chiến hữu tốt mới đúng!

Nhìn Cọc Gỗ ăn ngon, Đa Bảo cũng ăn rất vui vẻ.

Mỗi lúc ăn cơm chính là lúc Đa Bảo cảm thấy hạnh phúc nhất, không nói được tại sao, dù sao chính là rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Ngồi ở trên sân thượng, bập chân cũng vui vẻ khua khoáng, thấy thịt trong hộp của Cọc Gỗ sắp hết, Đa Bảo còn rất rộng rãi gấp thịt của mình cho anh, hoàn toàn không coi anh là người ngoài.

Cọc Gỗ có chút kinh ngạc.

“Anh ăn nhiều một chút, dù sao ở nhà tôi cũng thường được ăn, đây là thịt xào khô, cả phòng ăn cũng không thể làm được món này đâu.” Đa Bảo cười hi hi nói với Cọc Gỗ, sau đó cúi đầu ăn cơm.

Giang Mộ Hi nhìn thấy cô nói rất bình thản, đáng vẻ hài lòng vì được ăn ngon, khỏe miệng anh lặng lẽ tạo vệt thoáng qua một nụ cười đầy ảm áp.

Hứa Đa Bảo. . . . .

Ăn uống no đủ, Đa Bảo còn thỏa mãn vuốt ve bụng nhỏ của mình, lại nhìn về phía Cọc Gỗ, Cọc Gỗ mà cũng ăn hết tất cả rồi.

A ha ha, xem ra cô cho anh phần nhiều là chính xác!

“Mộc Hi! Cho anh!” Dọn dẹp xong hộp cơm, Đa Bảo như làm ảo thuật mà lấy ra hai quả mận đỏ đỏ từ trong túi áo của mình.

Lần này Giang Mộ Hi thật sự kinh hãi, cuối cùng thì cô mang theo bao nhiêu đồ ăn?

Thấy nét mặt của Cọc Gỗ, Đa Bảo rất thân thiện, “Không phải phòng ăn cung cấp trái cây sao. . . . .vừa rồi tôi trộm dưa, nhân tiện cầm hai quả, kaka. . . . .”

Lần này, Giang đại nhân thật sự nhìn không được mà lộ ra nụ cười.

Cô luôn hành động không theo lẽ thường khiến cho anh rất vui vẻ, mặc dù dị, nhưng giống như có thể mang đến cho anh rất nhiều vui vẻ, anh càng cảm thấy giữ cô lại là hành động sáng suốt. . . . .

“Cô vẫn còn đi xem mắt sao?” Bỗng dưng, anh hỏi cô như vậy.

“Không xem nữa rồi, không thích xem mắt, nhưng mà mẹ tôi thúc giục, mẹ tôi thì anh cũng đã biết rồi đó, chẳng qua tôi đã có đồng lõa rồi, nhưng chỉ là kẻ hoãn binh, chỉ có thể gạt một chút, về sau bại lộ cũng không biết muốn làm thế nào để xong việc rồi, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó rồi hãy nói.” Đa Bảo ừ ừ cúi đầu nhỏ vừa nói xong đã cầm hộp cơm đứng lên.

“Mộc Hi, hôm nay Trưởng phòng giao cho tôi rất nhiều việc, tôi đi xuống trước.” Đa Bảo vừa nói xong đã đi về phía cửa.

“Hứa Đa Bảo.” Còn chưa đi đến cạnh cửa lại nghe thấy Cọc Gỗ gọi cô từ sau lưng như lần trước.

“Hả?” Đa Bảo quay đầu lại.

“Tôi có thể làm đồng lõa của cô. . . . .”

“. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chương 19: Hội đàm bốn bên

Editor : Serena Nguyen

“Lúc cô không thấy được đầu cầu*. . . . . Tôi có thể làm đồng lõa của cô. . . . . Để bày tỏ lòng biết ơn của tôi vì bữa cơm này.” Lúc bên tai lại truyền đến lời nói của Cọc Gỗ, Đa Bảo vẫn còn đang đứng hình.

* Nửa vế của câu: “Thuyền tới đầu cầu, ắt sẽ thẳng” (chuyện gì tới cũng sẽ tới). Ý của anh khi nói câu này là kiểu: “Khi em đang không biết phải làm gì thì. . .”

“. . . . .”

Lúc Cọc Gỗ nói, vẻ mặt tự nhiên, giọng nói tự nhiên, giống như là bằng hữu tốt hỗ trợ lúc gian nan.

Rõ ràng là một câu nói bình thường như vậy, Đa Bảo nghe xong, trong nháy mắt trái tim nhỏ lại đập thành thịch.

Chết mất! Nói chuyện có thể nói liền mạch chút không, đứt quãng rất dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm đó biết không!

“Chiến hữu tốt, bạn tốt, Mộc Hi, anh đừng ngại, một bữa com thôi mà, không đáng nhắc đến.” Đa Bảo còn chưa tỉnh táo lại từ lời nói của anh, chỉ ngốc nghếch cười đáp lại, lại hơi có vẻ xấu hổ.

Sao không khí lạ vậy?

Lúc Đa Bảo đang hoảng hốt, Cọc Gỗ đã đứng lên chậm rãi đi về phía cô. . . . .

Hình ảnh phối hợp rất rục rờ, anh càng lại gần Đa Bảo lại càng hoảng hốt.

Trái tim nhỏ lại bắt đầu đập thành thịch, thế nào cũng không thể không chế.

Mẹ nó, phản đồ! Có trai đẹp là đập loạn! Đó là bằng hữu, bằng hữu đó! Không thể mê sắc của bằng hữu đâu!

Đa Bảo có cảm giác đáng xấu hổ sâu sắc với hành động sai trái mà trái tim nhỏ của mình làm ra, nhưng cô cũng không biết làm thế nào để nó bình ổn lại, chỉ có thể nói uy lực của Cọc Gỗ quá mạnh mẽ, ngay cả làm chiến hữu tốt như cô, có lúc cũng không thể chống đỡ.

Chỉ là ở thời điểm thích hợp góc độ chính xác thường thức được một mặt hoàn mỹ của Cọc Gỗ, sau đó trong cuộc sống đầy khao khát tình yêu. . . . . Hormone nữ giới khó có thể chống lại sức hấp dẫn, bắt đầu phản bội trào ra ầm ầm, nhất thời trái tim nhỏ mới có thể bị đầu độc mà thôi.

Phân tích như vậy, Đa Bảo hơi cảm thấy được an ủi, như đạo lý gió chiều nào theo chiều ấy, trong mùa xuân, đối mặt với đàn ông tốt, hormone giống cái đáng chém cũng sẽ phát tác.

Tội lỗi tội lỗi, cô còn là thiếu nữ phải hay không!

“Đây là. . . . . bữa com ngon nhất tôi từng ăn. . . . . Hứa Đa Bảo, cảm ơn. . . . .”

Khi đầu óc Đa Bảo vẫn còn ngổn ngang rối bời, bên tai truyền đến giọng nói nho nhỏ êm ái của Cọc Gỗ.

Gương mặt đẹp trai gần trong gang tấc, có thể thấy rõ lông mi vừa dài vừa dày. . . . .

Lần đầu tiên ở gần Cọc Gỗ như vậy, Đa Bảo lập tức bị mê hoặc, lần này trái tim nhỏ không còn là thành thịch nữa, mà là trong nháy mắt lồng ngực có vô số con Tháo Nê Mã* lao qua. . . . . Vào giờ phút này Đa Bảo mới cảm nhận được vì sao gọi là Vạn Mã Bôn Đằng (muôn ngựa rog ruồi)!

Đặng Thái có giải thích về từ này như sau: “Caonima trong tiếng Trung giản thể là (Tháo nê mã) nghĩa đen dịch sát là ‘Ngựa cỏ bùn’ là một con vật tương tượng được cộng đồng mạng Trung Quốc đại lục dùng như một biểu tượng thách thức sự kiểm duyệt internet ngặt nghèo ở Trung Quốc. Hình ảnh của nó giống như con lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa). Tuy nhiên Caonima còn đồng âm (khác thanh điệu một chút) với câu chửi rất bậy và phổ biến trong tiếng Quan thoại (giống ‘Đê ma ma’ ở Việt Nam).”

Lúc cô vẫn còn hoảng hốt, Cọc Gỗ khẽ mỉm cười, sau đó vòng qua cô rời đi trước.

Đa Bảo lại bị giết lần nữa. . . . .

Có đôi lời hiện tại cô rất muốn chỉnh lại. . . . .

Soái ca không thể làm com ăn, nhưng có thể làm no com! Chân lý!

Mặc dù Cọc Gỗ nói như vậy, nhưng Đa Bảo cảm thấy chỉ là anh khách sáo, hơn nữa. . . . . Bây giờ cô có An Kha để hợp tác rồi, phải nói hai người bọn họ thông đồng ít nhất cũng có thể lừa nửa năm đến một năm, chắc sẽ không sớm bại lộ đâu, đối với An Kha, cô cũng yên tâm 100%, nhưng. . . . . Cô lại quên cô là Hứa Đa Bảo, mỗi lần cô yên tâm 100%, đều sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. . . . .

“Đa Bảo, tối hôm nay một nhà ba người chúng ta sẽ họp mặt với nhà An Kha, sau khi tan việc con trở về sớm chút.” Thứ sáu, Đa Bảo vẫn còn đang ở Giang thị đánh một đồng tài liệu lộn xộn lung tung thì nhận được điện thoại của mẹ.

“Ax, biết rồi mẹ, bái bai.” Bởi vì đang bận, không thể đánh sai nửa con số, rất nhiều dữ liệu, Đa Bảo vẫn nhìn chăm chăm màn hình máy tính, lúc nghe điện thoại lòng không yên, chỉ nghe được mẹ nói một câu đã vội vã cúp điện thoại, không hề biết tối hôm nay cô sẽ gặp phải chuyện như thế nào. . . . .

Buổi tối. . . . .

Người lớn hai bên bàn bạc chuyện trên trời dưới đất.

Đa Bảo về nhà đã bị cảnh kia làm cho kinh hãi.

Trong phòng khách, bố mẹ mình và bố mẹ An Kha ngồi một bên, bên còn lại là An Kha, có vẻ hơi bất ngờ.

Đây là muốn làm gì đây?

“Đa Bảo về rồi à, đến đây, ngồi ngồi ngồi.” Mẹ An Kha vừa nhìn thấy Đa Bảo về là nhiệt tình vẫy cô.

“A, chào cô. . . . . chú. . . . . ạ. . . . .” Đa Bảo đứng ngu người một lát mới nhớ ra phải chào.

“Được rồi, cũng sắp thành người một nhà rồi, đứa nhỏ này còn khách khí như vậy.” Mẹ An Kha nói rất nhẹ nhàng, che miệng cười vui vẻ.

Đa Bảo hóa đá. . . . .

Người một nhà. . . . . Có nghĩa là. . . . . ?

“Đa Bảo, con xem con và An Kha cũng yêu nhau được một thời gian rồi, mẹ với cha con, cả cô chú cũng cảm thấy các con nên sớm ổn định đi, các con chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thanh mai trúc mã, cũng không cần bồi dưỡng tình cảm thêm nữa, nhà mới của chúng ta cũng đi sắp lấp đặt xong, thừa dịp này, hai con đính hôn trước đi, định sẵn hôn nhân, cha mẹ cũng an tâm, phải không?” Hôm nay mẹ không chỉ có hình tượng hiền hòa, còn thay đổi hình tượng khí phách, nhìn rất ‘hiền thê lương mẫu’ (mẹ hiền vợ đảm), đoan trang hiền hậu.

Hiếm khi ôn hòa nói chuyện với Đa Bảo như thế, Đa Bảo lại càng cảm thấy nguy hiểm, Thảo Nê Mã lại lao đến đến, chỉ là lần này lao qua để lại bụi mù mịt.

Đa Bảo đau đầu, ngây người tại chỗ một lúc lâu không lên tiếng.

“Khụ khụ. . . . . Đa Bảo, con thấy thế nào?” Thấy con gái nhà mình mãi không phát ngôn câu gì, mẹ nhẹ nhàng ho khan nhắc nhở cô một chút.

Đa Bảo hoàn hồn, sau đó lập tức dùng mắt quàng vài chiêu Tiểu Lý Phi Dao về phía An Kha.

An Kha bày ra ánh mắt bất lực, bày tỏ không thể làm gì.

“Mẹ. . . . . Có phải hơi sớm không, bọn con còn trẻ, bọn con còn muốn phấn đấu mấy năm nữa. . . . .”

“Đính hôn cũng không phải là kết hôn, đính hôn chỉ là định ra hôn sự, hoàn toàn không sẽ làm trở ngại sự nghiệp và sinh hoạt của hai đứa, đính hôn trước, bao giờ kết hôn cũng được.” Đa Bảo còn chưa nói hết, mẹ An Kha đã mở miệng giải thích.

Khi còn bé Đa Bảo này đã có bộ dạng đáng yêu, trưởng thành lại càng đẹp càng đáng yêu, hơn nữa nhà bọn và nhà Đa Bảo lại là hàng xóm cũ, bà biết rõ tính tình của vợ chồng nhà họ Hứa, bây giờ Đa Bảo đang làm việc ở tổng công ty Giang thị, công việc tốt, ngoại hình tốt, thấy thế nào cũng xứng với con nhà mình.

Nghe vậy, Đa Bảo nuốt chút phun máu.

Làm thế nào? Nói chắc như đinh đóng cột, bảo cô phản bác thế nào?

Đính hôn rồi nếu cô còn muốn phủi sạch quan hệ với An Kha, vậy rất khó khăn! Đừng nói đến lúc đó cha mẹ An Kha nhìn cô như thế nào, chính là đến lúc đó cô đột nhiên từ hôn, nhà họ Hứa còn mặt mũi nhìn mặt người khác? Hơn nữa dựa vào sự hiểu biết của cô về mẫu hậu nhà mình, đến lúc đó tuyệt đối là một khóc hai nháo ba thất cổ, không phải cô chết thì là bà chết!

Quá đáng sợ, quá đáng sợ, chuyện này tuyệt đối phải bóp chết trong trứng nước!

“Đa Bảo, An Kha không có ý kiến gì rồi, giờ chỉ chờ con. . . . . Con mau đưa ra câu trả lời chắc chắn, cũng để cô chú an tâm.” Mẹ thúc giục, muốn Đa Bảo nhanh tỏ thái độ.

Đa Bảo nhìn từng khuôn mặt mong đợi, cho tới giờ cũng chưa từng lo lắng như vậy. . . . .

Cô gặp phải thì phải tự mình kết thúc, dù sao bây giờ từ chối vẫn tốt hơn nhiều so với đến lúc đó đính hôn rồi mới từ hôn.

Mẹ! Bố! Con gái thật xin lỗi hai người!

Da mặt dày, da đầu cứng rắn, Đa Bảo chậm rì mở miệng.

“Con. . . . . Không thể đính hôn với An Kha. . . . . Con. . . . . Con có đối tượng. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20: Tan rã trong không vui

Editor: Jesse Tran

“Con và An Kha vẫn là bạn tốt, chuyện đến với nhau. . . . . Điều là giả. . . . . Là chúng con thông đồng bày ra chuyện này. . . . .” Đa Bảo cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

Trong nhà lập tức lặn yên lặng như chưa chao giờ được yên lặng vậy.

Trái tim nhỏ của Đa Bảo bắt đầu run rẩy, đầu cũng không dám nâng lên, bởi vì cô biết bây giờ tạm thời chỉ là chút bình yên trước bão táp.

“Bộp!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đa Bảo, chỉ sau một hồi yên lặng cô liền nghe thấy tiếng bàn tay nặng nề đập xuống bàn trà.

“Hoang đường! Thật quá hoang đường!”

Người thứ nhất bùng nổ là mẹ, bà tức giận vỗ bàn nói.

Đa Bảo đứng tại chỗ bỗng chốc run rẩy, bởi vì cô biết mẹ thật sự nổi giận.

“Hai người các người đã không còn là trẻ con nữa! Lại còn chơi trò hề này? Hành động như vậy thật vô trách nhiệm lại cực kỳ ấu trĩ ! !” Mẹ tức giận công tâm, lại nặng nề đập mấy cái vào bàn trà.

Đa Bảo không dám nói lời nào, hiện tại cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thưa gì, cháu xin lỗi, chuyện này. . . . . Là chủ ý của cháu, chuyện không liên quan Đa Bảo. . . . .” Chỉ chốc lát sau, An Kha từ từ mở miệng nhận toàn bộ trách nhiệm.

“Không phải vậy, là con nghĩ ra trước, chuyện không liên quan An Kha. . . . . Là con sợ xem mắt, con. . . . .”

“Mày câm miệng cho mẹ! Con còn mặt mũi mà nói chuyện sao?! Để cho mày đọc nhiều sách như vậy tới để rồi lừa gạt chúng tôi có phải hay không? ! Thật là tức chết tôi rồi! Sao mẹ lại sinh ra người không có chí tiến thủ như mày vậy!” Đa Bảo còn chưa nói hết thì mẹ tức giận mắng đến sùi bọt mép.

Đa Bảo lập tức á khẩu, nhìn dáng vẻ lúng túng của cha mẹ An Kha và sự thất vọng của cha mẹ mình vào lúc này nội tâm của cô giống như bình nguị vị, tất cả các vị hỗn loạn không nhận biết được là vị gì.

“An Kha! Con thật không hiểu chuyện! Hôn nhân là chuyện lớn đâu phải trò đùa! Các con thật quá ấu trĩ, quá ấu trĩ!” mẹ An Kha cũng càng nghĩ càng giận.

Vốn là đang vui vẻ tới nhà họ để bàn bạc chuyện đính hôn của hai đứa tự dưng bây giờ biến thành như vậy, không biết nên khóc hay cười cũng không biết nên kết thúc như thế nào, nhất là tư cách nhà trai tới thưa chuyện, bà càng cảm thấy mất mặt.

Trong nhà lại rơi vào yên lặng, Đa Bảo vẫn cúi đầu, nhìn mẹ tức giận nên cũng cảm thấy mình rất không hiểu chuyện.

“Thôi thôi. . . . . Nếu chuyện đã như vậy chúng ta tức giận cũng vô ích, bọn trẻ bây giờ. . . . . Jesse-Càng ngày càng khó hiểu chúng nó đang nghĩ cái gì, bọn nhỏ có suy nghĩ của chúng nó, chuyện hôn nhân chúng ta không nên gây quá nhiều áp lực, thuận theo tự nhiên đi, thuận theo tự nhiên đi, ha ha. . . . .” Rốt cuộc, cha của An Kha mở miệng trước phá vỡ bầu không khí yên lặng này cũng coi như cho phụ huynh hai bên một bậc thang để bước xuống.

“Ha ha. . . . . Đúng vậy đúng vậy, thật là xin lỗi lão An, Đa Bảo nhà chúng tôi từ nhỏ đã được chiều hư hiện tại đến chuyện hôn nhân cũng không coi là chuyện quan trọng, là tôi và mẹ nó dạy không tốt, thất lễ thất lễ.” Bố cô cũng mở miệng cười theo.

“Lão Hứa, chuyện này An Kha nhà chúng tôi cũng có lỗi, chúng tôi cũng có trách nhiệm rất lớn, bây giờ thẳng bé. . . . . Vẫn còn quá trẻ nên hành động bồng bột. . . . . Thôi thôi, nếu bọn nhỏ đã không quan tâm chúng ta cả ngày quan tâm thì cũng đâu có lợi ích gì, chuyện này cứ như vậy cho qua đi, tôn trọng ý kiến của bọn nhỏ thôi.” Bác An ngược lại rất rộng rãi.

“Đúng vậy, tôn trọng bọn trẻ tôn trọng bọn trẻ, sau này tôi nhất định giáo dục cháu nó tốt hơn, ha ha.” Bố cô cũng bắt đầu phụ họa theo.

. . . . .

Cuối cùng cha mẹ hai bên cố gắng dàn xếp ổn thỏa kết cục cũng không căng thẳng như Đa Bảo dự đoán, dù sao An Kha cũng là người trong cuộc, cha mẹ anh cũng giận anh.

“Mỹ Quyên, thật xin lỗi, chị xem lần này thân không làm được thông gia trong lòng tôi cũng có cảm giác mất mát, đều tại tôi dạy Đa Bảo không tốt, đứa nhỏ này cả ngày không biết đang suy nghĩ gì trong đầu, haizzz. . . . .” lúc cả nhà An Kha đi mẹ kéo tay của bác gái thật chặt.

“Thật ra thì ông An nhà tôi nói rất đúng, chuyện của bọn trẻ chúng nó không quan tâm thì bậc cha mẹ như chúng ta cố gắng xen vào cũng chẳng được gì,

em cũng đừng để trong lòng, chuyện này An Kha nhà chúng tôi cũng có lỗi, muốn trách thì trách chính nó không có phúc cưới được Đa Bảo nhà em, không làm được thông gia chúng ta vẫn là bạn bè, đừng bởi vì chuyện của bọn nhỏ mà tổn thương hòa khí giữa hai gia đình, bọn trẻ vẫn còn trẻ con nên không hiểu chuyện, chúng ta người lớn vẫn phải hiểu lý lẽ.” mẹ An Kha nhẹ nhàng nói vuốt ve tay mẹ Đa Bảo.

Nghe bác gái nói như vậy, tảng đá trong lòng mẹ cũng được vứt bỏ, “Đúng vậy đúng vậy, hai nhà chúng ta qua lại nhiều năm như vậy không thể vì vậy mà tổn thương hòa khí, đều là Đa Bảo nhà chúng tôi làm việc quá tùy hứng.” Qua lại với An gia nhiều năm như vậy mẹ rất sợ mất đi bạn bè tốt, cũng may hai bác An đều hiểu đạo lý không so đo, nếu không mẹ nhất định không tha cho Đa Bảo cô!

“Tốt lắm, đừng tiền nữa, chuyện này cứ như cho qua đi, em và cha Đa Bảo cũng đừng để trong lòng, đây là chuyện của bọn trẻ chúng nó đã trưởng thành không còn trẻ con nữa, có một số việc phải tự mình đi gánh chịu, chị cũng đừng trách Đa Bảo, dưa xanh hái không ngọt, chúng ta là bậc trưởng bối nên tôn trọng quyết định của chúng nó, có rảnh rồi thì tới chơi nhé.” Bác An an ủi mẹ xong mới chậm rãi cùng bác trai và An Kha rời đi.

“Cô chú, An Kha. . . . . Hẹn gặp lại. . . . .” Đa Bảo vẫn đứng ở bên cạnh không biết nói gì, nhìn đến khi bọn họ gần đi thì mới chào tạm biệt.

“Hẹn gặp lại, trở về thôi. . . . .” mẹ An Kha còn cười đáp lại Đa Bảo, An Kha cũng quay đầu lại, Đa Bảo nhìn thấy anh cũng buồn bực không vui.

Anh nhất định giận cô rồi, tức giận cô không thương lượng với anh đi trước anh một quân bài bán đứng anh.

Nghĩ tới đây Đa Bảo lại khó chịu, cái mình muốn chỉ là đẩy lùi hôn sự nhưng lại quên mất An Kha, mình quá hèn hạ rồi, quá tiểu nhân rồi!

“Đa Bảo, qua đây!” Đa Bảo còn đang đứng ở cửa tự trách mình thì nghe thấy âm thanh nghiêm túc của mẹ.

Xong rồi. . . . . Hôm nay cô thật sự bị thiên đạo vạn quả rồi.

Từng bước từng bước lại đi trở về phòng khách, thấy cha mẹ đang ngồi ở trên ghế sa lon dáng vẻ tương đối nghiêm trọng.

Đa Bảo hít một hơi dài, cảm thấy thay vì cô chờ đợi bão táp lại tới còn không bằng ra tay trước thì chiếm được lợi thế thắng thắn được khoan hồng, như vậy ít nhất có thể hoãn án tử hình phía trước.

“Cha mẹ. . . . . Con sai rồi, con không nên thông đồng với An Kha để gạt cha mẹ, con thật sự biết lỗi rồi, bây giờ con không cầu xin cha mẹ tha thứ cho hành động ấu trĩ của mình, con lấy hành động thực tế để chứng tỏ con thật sự biết lỗi rồi, con sẽ ăn chay một tháng. . . . .”

Gào khóc~ing. . . . . lúc Đa Bảo nói xong cực kỳ muốn khóc, cô có thể không ăn cơm một ngày nhưng không thể một ngày không ăn thịt! Thịt với cô như mạng sống, đối với cô, không ăn thịt quả thật giống như Ngày Tận Thế vậy.

“Sao mày không nói cắt thịt mình ra để diễn tả chân thành! Mày xem xem mày chao nhiêu tuổi rồi còn suy nghĩ như vậy! Mày muốn mẹ phải hao tâm tổn sức chao nhiêu nữa đây! Tại mày không chịu hiểu khổ tâm của mẹ!” Mẹ không bị cảm động một chút nào, vẫn không ngừng chỉ trích, chuyện này mẹ không chỉ tức giận motojc hóc một lát.

“Con xin lỗi, mẹ. . . . . Con thật sự biết lỗi rồi. . . . . Chỉ là con không thích xem mắt, sợ xem mắt, ý vào An Kha bạn bè liền. . . . .” Đa Bảo hiện tại cũng hối hận cực kỳ, ai biết được cha mẹ hai bên lại sớm nghĩ đến chuyện đính hôn đến vậy, nếu lúc ấy cô sớm biết trước mặt cô có bày một bàn đầy thịt cô cũng không đồng ý.

“Mày không thích xem mắt thì phải nói với mẹ chứ! Cưng nhiên cùng An Kha lừa gạt mẹ! Đây là cố ý tổn thương, cố ý tổn thương người khác hiểu không?!” Mẹ nghe xong càng nổi trận lôi đình.

“Con. . . . . Con nói. . . . . Thì mẹ nghe sao?” Vào lúc này Đa Bảo cũng uất ức, cô nói với mẹ rằng không thích xem đoán chừng đầu lưỡi cũng chai hết rồi, nhưng bà vẫn làm theo ý của bà sắp xếp đủ loại xem mắt.

“Mày còn mạnh miệng!” Mẹ lập tức phát cáu, lại đập bàn một cái.

Đa Bảo sợ đến lui về phía sau dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía cha.

Có câu nói con gái là người tình kiếp trước của cha, cha Đa Bảo vẫn luôn yêu thương con gái, từ nhỏ đã nuông chiều cô, hơn nữa đằng sau một bà mẹ nghiêm khắc tất có một người cha đáng yêu, rất đúng lúc, cha cô vẫn luôn diễn vai nhân vật phụ, thời khắc mấu chốt luôn đấu tranh anh dũng cứu vớt con gái đang lúc nguy nan.

“Được rồi được rồi, chuyện cũng đã xảy ra rồi chúng ta bỏ qua đi, Đa Bảo nó cũng có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta cũng không nên can thiệp quá mức.” Rốt cuộc cha cũng lên tiếng.

“Tôi tức là vì nó gạt tôi, không thích thì không thích, lần đó tôi ép nó qua lại với người nó không thích, nhưng nó gạt tôi là nó không đúng!” Mẹ vẫn phải để tâm nhất quyết không tha.

“Không phải con gái vừa nhận sai rồi sao, bà đó, bà cũng bớt giận, con cái lớn đôi cánh cũng cứng cáp rồi, may mà bà dùng kịp thời không mắc thêm lỗi nữa, nếu chờ đồng ý hôn sự rồi mới ngã bài khi đó mới càng khó giải quyết hơn, điều này để hiện con gái đã biết giác ngộ.” Cha già đáng thương vừa rồi phải tươi cười làm lành với gia đình An Kha bây giờ lại phải tươi cười làm lành với mẹ cô, số cha thật khổ.

“Mày dám khiến mẹ phải phí tâm phí sức! Ông nói trong đầu nó có cái gì thế? Đứa bé An Kha kia thật tốt, muốn ngoại hình có ngoại hình muốn sự

nghiệp có sự nghiệp, có phải đầu óc mảy mòi rồi nên mới không nhìn thấy điểm tốt của người ta hay không?!” Mẹ lại bắt đầu chăm chọc.

Đa Bảo vừa nghe đã muốn treo cổ, lại nữa lại nữa, lại bắt đầu ca thán thương tiếc rồi.

Lúc này cha đang an ủi mẹ lặng lẽ nháy mắt với Đa Bảo ý bảo cô về phòng tránh nạn trước.

Đa Bảo hiểu ngầm trong lòng, quả nhiên còn có cha tốt, có cha con gái như bảo bối.

Từ từ di chuyển tới phòng của mình, còn có mấy bước nữa là có thể thoát. . . . .

“Đợi chút, bây giờ. . . . . Chúng ta nói tới chuyện về đối tượng của mảy mòi một chút. . . . . Cho nói rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành cho mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21: Chỉ là chuyện nhỏ!

Đa Bảo hóa đá trong nháy mắt.

Cô thiếu chút nữa quên rằng còn có chuyện này, trong tình thế cấp bách cô nói là cô đã có đối tượng.

Thật là sóng trước chưa qua sóng sau đã ập đến, Đa Bảo thật muốn cảm miếng đậu phụ thối đập vào đầu mình.

“Hai đứa đã qua lại bao lâu, tại sao trước đó không nói ta? Còn có tên họ là gì, học hành ra sao, đang làm việc ở đâu, hoàn cảnh gia đình như nào, cha mẹ làm nghề gì, cha mẹ có bảo hiểm dưỡng lão và bảo hiểm y tế hay không, gia đình có đồ vỡ hay không, có phải con độc nhất hay không cũng phải nói rõ ràng cho mẹ!” Lúc này mẹ rất là nghiêm túc, hỏi tất tần tật mọi chuyện trong một hơi.

Thời điểm mẹ dừng lại Đa Bảo do quá kinh hãi nên miệng nhỏ thành hình chữ O.

Mẹ nâng ly trà lên uống một ngụm, sau đó lại ngẩng đầu tức giận nhìn Đa Bảo.

Cô ngược lại không tin cô có thể được đối tượng nào tốt, cho dù cô có phải chọn người mình không thích trước tiên vẫn phải vượt qua ải này!

Đa Bảo suy đi nghĩ lại cảm thấy hôm nay không cho mẹ một câu trả lời thì cô tuyệt đối không bước được vào trong phòng, cho nên lại ngang bướng chuẩn bị kéo thêm một cái đệm lưng nữa, dù sao lúc trước Cọc Gỗ đã bảo tự nguyện làm đồng minh của cô sao, hơn nữa kéo Cọc Gỗ làm đồng lõa bọn họ sẽ không bởi vì là thanh mai trúc trúc nên cần phải bồi đắp tình cảm rồi sau đó mới đính hôn, Cọc Gỗ nói rằng có thể lấy lý do bồi dưỡng tình cảm chính đáng để thoát kiếp nạn này? Bình thường nam nữ qua lại thế nào ít nhất cũng phải một năm! Trong một năm chuyện sẽ xảy ra khá nhiều chuyện, đến lúc đó tuyệt đối tìm lý do dễ hơn so với An Kha!

Mặc kệ, mặc kệ, trước ngăn chặn tấn công của mẹ là thượng sách, cô bất chấp luôn.

“Cái đó. . . . . Bọn con quen biết nhau lúc con huấn luyện ở Giang thị, cũng chính lúc sau khi xem mắt cùng An Kha, anh ấy cũng làm việc ở Giang thị, bọn con. . . . . lâu ngày sinh tình, lâu ngày sinh tình, ha ha. . . . .” Đa Bảo từ nhỏ đã mặt dày, lúc nói cũng không đỏ mặt, khi còn bé đã bắt đầu nói dối mẹ, bây giờ nói dối với cô chỉ là chuyện nhỏ.

Mẹ lại uống một ngụm trà, “Giang thị sao? Trụ sở Giang thị?”

Ở trong lòng mẹ, thật ra thì trụ sở Giang thị không phải cũng không cái gì to tát.

“Không phải trụ sở. . . . . Chỉ là người ta ở công ty con cũng có chức vị.” Đa Bảo lập tức giải thích.

“Chức vị? Không phải trụ sở Giang thị thì có thể có chức vị gì tốt, Phó Tổng giám đốc? Quản lý?” Hôm nay thật sự mẹ muốn vắt kiệt Đa Bảo cô.

“Cũng kiểu kiểu vậy. . . . . Tổng giám đốc tiêu thụ. . . . . Thật ra thì mẹ cũng đã gặp đó, chính là Tổng giám đốc Mộc công ty thiết kế trang trí Thịnh Thế.” Đa Bảo cảm thấy vòng vo không bằng trực tiếp nói rõ, mẹ cũng có ấn tượng đối với Cọc Gỗ.

Nghe vậy, mẹ trầm tư chốc lát, tựa hồ đang cố gắng nghĩ lại.

“Tổng giám đốc Mộc? Con nói Tổng giám đốc Mộc lần trước?” Bỗng dưng, mẹ giống như là nhớ được cái gì đó.

“A. . . . . Đúng vậy. . . . . Tổng giám đốc Mộc. . . . .” Đa Bảo phụ họa.

Nhìn Đa Bảo gật đầu mẹ lại nhìn kỹ cô một lát.

Tổng giám đốc Mộc đó bà rất có ấn tượng, thằng bé tuấn tú lịch sự, con người tao nhã lại thông minh, cách xử thế cũng khiêm tốn nhã nhặn, có vẻ không tệ, xét về bề ngoài mà nói, so sánh với An Kha đứa bé kia quả thực kém một chút, bàn về công việc, Tổng giám đốc tiêu thụ của công ty thiết kế và trang trí Thịnh Thế so với An Kha IT tinh anh cũng không thể bằng, An Kha tùy tiện lập trình một chương trình nào đó Tổng giám đốc tiêu thụ phải bán bao nhiêu bồn rửa mới có thể bằng được người ta!

Chỉ là bà cũng biết, Đa Bảo nhà mình trừ mỗi tình đầu thời đại học sau đó không có yêu đương với chàng trai nào, lần này là lần duy nhất không bị bà cưỡng ép mà lại đi tìm hiểu bạn trai, có lẽ. . . . . Là một hiện tượng tốt.

“Mày vừa mới chỉ trả lời hai vấn đề mẹ hỏi, vấn đề còn lại?” Nhưng mà mẹ không dễ dàng mà buông tha cô như vậy, tính toán truy đuổi ngọn nguồn không th cho cô.

“Anh ấy tên Mộc Hi. . . . . Trình độ học vấn. . . . . Trên con. . . . . Còn, gia đình. . . . . Con chưa có hỏi, không rõ lắm. . . . .” Đầu Đa Bảo bị mẹ làm cho muốn nổ tung, đây là làm gì? Tra hộ khẩu à?

“Tổng giám Mộc đó chính là người lúc trước giải quyết chuyện của chúng ta ở Công ty thiết kế?” Rốt cuộc, thời khắc mấu chốt cha già của mình cũng dừng cảm đứng ra.

Đa Bảo gật đầu.

“Cách đối nhân xử thế của cậu ta cũng không tệ lắm, mặc dù tôi không có tận mắt chứng kiến, chẳng qua con mắt nhìn người của con gái cũng không kém, người tuổi trẻ tự do yêu tôi ủng hộ, có tình có ý mới đi đến hôn nhân, leequydomn tốt hơn nhiều so với thời đại bố mẹ an bài ông mai bà mối của chúng ta, hơn nữa Tổng giám đốc Thịnh Thế tuy nói không phải chức cao nhưng cũng không phải là nhân viên bình thường, con gái mình thích là trên hết, hôm nào có thể dẫn về cho cha mẹ gặp mặt một chút.” Nghe xong những lời sâu sắc đó của cha già, khiến Đa Bảo vô cùng cảm kích.

Mặc kệ bây giờ dùng phương pháp gì, áp chế mẹ đại nhân mới là quan trọng nhất nếu không về sau cô đừng nghĩ tới những ngày sống dễ chịu.

“Tự do yêu đương tôi cũng không phản đối, nếu lần này là chính mày chọn mẹ cũng không muốn can thiệp nhiều, hai đứa cũng đã qua lại được một thời gian, bồi đắp tình cảm rồi, cuối tuần dẫn về nhà ăn bữa cơm không có vấn đề gì chứ? Mày cứ nói là cha với mẹ muốn mời. . . . .” Đây là mẹ câu cuối cùng mẹ nói. . . . .

Lúc Đa Bảo nghe xong thiếu chút nữa bị sặc khí.

Người tính không bằng trời tính! Kề trí nghĩ đến nghìn điều!!!!!!!

Cho nên, cuối cùng cô vẫn là không đấu lại mẹ sao? ! !

Trái tim lần nữa tan nát dưới đất. . . . .

“Mộc Hi. . . . . Yêu cầu quá đáng, anh sẽ cứu giúp bạn bè chứ?”

Thứ hai lúc ăn cơm trưa Đa Bảo than vãn cùng Cọc Gỗ, nếu tuần này không thực hiện yêu cầu của mẹ cô tuyệt đối sẽ thê thảm đến chết.

Tâm tình mong đợi nhìn Cọc Gỗ Đa Bảo lúc này càng thấp thòm khác thường.

Giang Mộ Hi là thật không ngờ cô nói ra những lời nghiêm túc như vậy, ăn một bữa cơm thì không có gì, chỉ là. . . . . sự việc ngày càng phát triển ra ngoài dự liệu của anh, càng lúc càng không nằm trong phạm vi khống chế của anh.

“Cọc Gỗ! Về sau cơm trưa tôi mời! Anh nhất định phải cứu tôi, mẹ tôi anh biết rồi đấy, bà ấy sẽ không bỏ qua cho tôi!” Đa Bảo chỉ sợ bị anh cự tuyệt, dưới tình thế cấp bách trực tiếp nắm lấy ống tay áo của anh, vẻ mặt vô cùng lo lắng, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Nhìn chăm chú vào vào ống tay áo của mình đang bị cô níu kéo, Giang Mộ Hi không biết tại sao tâm tình bỗng nhiên tốt lạ thường.

“Chuyện nhỏ, được thôi.” Không hề do dự, trực tiếp mở miệng đồng ý với Đa Bảo.

“Cám ơn anh nha, Cọc Gỗ! Anh thật đúng là chiến hữu tốt! Vậy thì làm phiền anh rồi!” Đa Bảo vui vẻ một hồi, kéo tay của anh rồi nắm thật chặt để bày tỏ biết ơn.

“Chỉ là chuyện nhỏ.” lúc Cọc Gỗ trả lời cô với nụ cười dịu dàng, chỉ là Đa Bảo đang quá đắm chìm trong vui sướng vì đã giải quyết được vấn đề nan giải trước mắt mà không quay đầu lại nhìn.

Cô cũng hưng phấn quá nên quên phải bỏ tay anh ra, nên là cái nắm tay này thật lâu chưa rời. . . . .

Đưa Cọc Gỗ về nhà là thứ năm, Cọc Gỗ xem ra không khẩn trương chút nào, nhưng Đa Bảo lại hết sức khẩn trương.

“Cọc Gõ a. . . . . Anh ngàn vạn đừng lộ ra sơ hở, lần này toàn dựa vào anh đấy!” Đa Bảo dọc theo đường đi không ngừng dặn dò anh.

Hôm nay Cọc Gõ còn cố ý lái xe tới chỗ làm, Đa Bảo đang ngồi trên xe của anh về nhà, nhưng trên xe người nói chuyện từ đầu tới đuôi đều là Đa Bảo.

“Ừ.” Giang Mộ Hi vô cùng kiên nhẫn không ngừng đáp lại những lời dặn dò không ngừng của cô.

Cô thật sự rất hồi hộp, như là không phải anh đến cô mà là cô đến nhà anh.

Nhưng là rất thú vị.

Giang Mộ Hi tiếp tục nghe cô nói lảm nhảm bên tai khóe miệng không tự chủ phảng phất nét cười.

Lúc về đến nhà đôi tay nhỏ bé của Đa Bảo có chút run rẩy, đứng trước cửa không dám mở cửa nhà mình, lớn như vậy, đây là lần đầu tiên cô mang người khác phái về nhà gặp cha mẹ, mặc dù cô biết tất cả đều không phải thật, nhưng cô không giấu nổi căng thẳng trong lòng.

Cọc Gõ tiến đến phía trước vẫn bình tĩnh thản thối, thấy cô vẫn ngây ngô đứng trước cửa bàn tay nhỏ bé vẫn còn run rẩy đột nhiên bàn tay thon dài anh đưa bàn tay thon dài không tự chủ ôm trọn bàn tay nhỏ bé của Đa Bảo, sau đó nhẹ nhàng ấn chuông cửa.

Tất cả động tác liên tiếp một mạch, Đa Bảo còn chưa kịp phản ứng lại động tác của anh thì đã nhìn thấy cửa nhà mình mở ra rồi, người mở cửa là mẹ.

“Chào đi, đi vẫn khỏe chứ ạ, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Mang theo nụ cười mê người, Cọc Gõ vừa mở miệng đã hết sức khiêm tốn lễ độ.

“Chào cháu. . . . . Chào cháu. . . . . Vào đi.”

Có lẽ là Cọc Gõ cười rất có năng lực sát thương khiến mẹ mở miệng cũng rất ôn hòa, giống như gặp gia đình An Kha ngày đó không có gì khác nhau.

Quả nhiên trai đẹp ăn cả già lẫn trẻ!

Đa Bảo vẫn còn đang cảm thán trong lòng đã bị mang Cọc Gõ kéo vào bên trong.

Lúc này cha già của cô cũng từ trong phòng bếp đi ra, lúc thấy Cọc Gõ lại không tự chủ nhìn nhiều thêm mấy lần.

Bạn trai của con gái thật đúng là có khí thế, phong thái bất phàm.

Nhưng là ông đã trải qua sự đời sành sỏi phong phú hơn nhiều so với người trẻ tuổi, nize.quydo/nh cách nói năng cử chỉ của người đang xuất hiện trước mắt ông khiến cha của Đa Bảo cảm thấy có một loại khí chất bẩm sinh. . . . . cao quý, cái đó phải được tu dưỡng từ khi còn bé, trực giác nói cho ông biết, không phải xuất thân trong một gia đình bình thường.

Đặt món quà trong tay xuống, Giang Mộ Hi được mời đến phòng khách.

Mặc dù hiện tại nhà Đa Bảo đã không còn mới nhưng nội thất được lắp đặt rất trang nhã, làm cho người ta cảm giác rất thoải mái.

“Cái đứa bé này thật thần đó làm gì, người ta lần đầu tới nhà cũng không biết rót ly trà cho người ta!” Mẹ nhìn Đa Bảo thoải mái cùng ngồi xuống liền bắt đứng lên.

“Vâng. . . . .” dù sao Đa Bảo cũng trúng đạn, đang định ngồi dậy lại bị Cọc Gõ cầm tay kéo trở về.

“Thưa đi, cảm ơn ạ, nhưng không cần đâu, cháu không khát.” Cọc Gõ mang theo nụ cười ấm áp nói như vậy, sau đó nghiêng đầu nhìn Đa Bảo trìu mến một cái.

Trái tim nhỏ của Đa Bảo trong một khắc tưởng như ngừng đập, cái nhìn kia. . . . . Quả thật bất cứ lúc nào anh cười cũng có thể giết người trong nháy mắt, thật là!

Thấy hai đứa “Thâm tình nhìn thẳng vào mắt nhau”, lại thấy hai đứa tay trong tay mẹ cô dĩ nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Tuổi trẻ bây giờ, thời điểm tình chàng ý thiếp nồng nàn đều chẳng để ý đến người khác sao? Huống chi bà còn là trường bối! Trường bối!

“Khụ khụ. . . . .” Cố ý ho khan một tiếng.

Ánh mắt của hai người lúc này mới rời nhau ra.

Nhất là khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Bảo, đột nhiên ửng hồng.

“Con. . . . . Con đi pha trà đây. . . . .” Đa Bảo lúc này cảm thấy hơi nóng, rút khỏi tay Cọc Gõ liền chuồn đi pha trà.

Cô đang làm sao vậy làm sao vậy? Hormone phụ nữ lại đang tiết ra sao! Này này này, cái này không khoa học!

Lúc Đa Bảo đang đi pha trà mẹ bắt đầu nhập cuộc.

“Gọi Mẹ Hi đúng không?”

“Phải . . . .” Cọc Gỗ gật đầu.

“Ha ha, Mẹ Hi, đây cũng không phải lần đầu tiên cháu gặp dì, dì nói thẳng, nhiều lời có thể quá đáng, nếu chút nữa nói sai thì ngàn vạn lần cháu đừng để trong lòng.” Jesse- Annn Lần này mẹ lâm trận có sự chuẩn bị, cho nên tiem cho anh liều dự phòng trước.

Lúc Đa Bảo nghe được những lời này của mẹ đôi tay đang cầm bình trà tay khẽ run một cái, dự cảm chẳng lành. . . . .

“Không có vấn đề gì ạ.” Cọc Gỗ vẫn lễ phép như cũ.

“À. . . . . Người trong nhà cháu làm gì vậy?” Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đa Bảo, vừa đến mẹ đã bắt đầu điều tra hộ khẩu.

“Nhà cháu. . . . . Kinh doanh ạ.” Cọc Gỗ hỏi đáp rất tự nhiên.

Đa Bảo cầm bình nước nóng trong tay tai chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện của bọn họ.

“Ồ, kinh doanh, gia đình thương nhân rất tốt, ha ha. . . . . Mẹ Hi năm nay cháu bao nhiêu tuổi?” Mẹ hỏi không ngừng nghỉ.

“28 ạ.” Cọc Gỗ trả lời tự nhiên nhưng Đa Bảo nghe lại rất mất tự nhiên.

Cọc Gỗ 28 hả? Cọc Gỗ 28 rồi hả? Không nhìn ra đó. Cô vẫn cho là bọn họ không chênh nhau nhiều lắm.

Mặc dù lớn hơn Đa Bảo bốn tuổi, mẹ cũng cảm thấy phải là cách biệt thế hệ, đàn ông lớn tuổi một chút cũng được, lớn một chút mới biết thương vợ.

“28 à, nhìn rất trẻ, ha ha. . . . .” Mẹ cười xong lại hỏi tiếp, “Mẹ Hi, lương tháng Tổng giám đốc các cháu. . . . . Là bao nhiêu?”

“Choang. . . . .”

“Á. . . . .”

Lời nói của mẹ như sét đánh ngang tai Đa Bảo, thiếu chút nữa khiến cô cao huyết áp, đang pha trà Đa Bảo tay bị chệch đi khiến nước nóng dội lên ta cô, tay thả mạnh khiến bình nước rơi xuống đất, bàn tay nhỏ bé của Đa Bảo trong khoảnh khắc bị phỏng trở nên đỏ bưng, lớp da bị phỏng như bị bong ra khiến Đa Bảo đau đến rơi nước mắt.

“Bảo Bảo. . . . .” Tay của mình một giây sau liền bị một bàn tay thon dài êm ái cầm lấy, giọng nói dịu dàng truyền tới bên tai.

Vốn vẫn còn đang đau đến chết đi sống lại trong nháy mắt cả người Đa Bảo bị câu nói nhỏ này làm cho tan chảy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22: Thoáng chốc

Editor: Jesse Tran

Đa Bảo ngơ ngác nhìn tay mình bị Cọc Gỗ cẩn thận đặt ở trong lòng bàn tay, ánh mắt dịu dàng của anh khiến cô thất thần trong phút chốc, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh chậm chậm truyền đến đầu ngón của cô sau đó từ từ lan đến trái tim cô.

Hồ hấp không tự chủ chậm mất hai nhịp, lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ đó của Cọc Gỗ, dường như không phải Cọc Gỗ thường ngày.

Suy nghĩ đang lơ lửng trên mây, bỗng cho đến khi trên tay truyền một cảm giác đau đón Đa Bảo mới hoàn hồn.

Ừm. . . . . Đau quá. . . . .

“Cái đứa bé này sao không cẩn thận quá vậy! Có rót ly nước cũng vụng về để mình bị thương!” Mẹ ngoài miệng trách cứ nhưng vẫn tới gần xem xét vết thương.

“Vào toilet dùng nước lạnh rửa một chút đi.” Nhìn cô bị phỏng tay đỏ ửng lên Cọc Gỗ với cô.

Rõ ràng chỉ là lời nói rất bình thường nhưng Đa Bảo lại cảm thấy giống như có làn gió mát thổi qua bên tai, sau đó lại chạm tới tận đáy lòng.

Bình thường cô bị Thần Heo ám, hôm nay không biết cô bị tên yêu nghiệt nào ám đây? Đa Bảo càng ngày càng cảm thấy mình hôm nay rất khác thường.

Bị Cọc Gỗ kéo vào toilet, Đa Bảo còn chưa kịp phản ứng lại đột nhiên cảm nhận được làn nước lạnh xối lên da.

“Á. . . . . Đau. . . . .” Theo bản năng Đa Bảo rút tay lại đau đến nước mắt rung rung.

Lộn chết không sợ phỏng nước sôi, cô người sống sờ sờ lại sợ nước lạnh, nước lạnh sao mà đau bằng vừa nãy bị bỏng nước sôi chứ?

“Chịu đựng một chút, không rửa qua bằng nước mát trước chút nữa bôi thuốc sẽ càng đau.” Cọc Gỗ nhìn đôi mắt đầy nước mắt của cô kiên nhẫn nói.

“Không cần đâu!” Vừa ném qua đau đớn, Đa Bảo tùy hứng co tay lại giấu sau lưng không nghe theo.

“Đưa tay cho anh, ngoan, nghe lời.” Cọc Gỗ đưa ra tay của mình ra vỗ nhẹ vào mặt cô rồi ôm cô vào lòng.

Rõ ràng là giọng ra lệnh nhưng từ miệng anh nói ra lại rất dịu dàng. Đa Bảo cũng không biết bất giác bị mê hoặc như thế nào, lúc lấy lại tinh thần tay đã trở lại trong tay anh.

Xem ra Cọc Gỗ không chỉ có luyện qua 《 Quỳ Hoa Bảo Điển 》 còn luyện《 Mê Hồn Đại Pháp 》!

Xối qua nước mát sau đó Cọc Gỗ lại rất tỉ mỉ bôi thuốc cho cô, dùng bông băng nhẹ nhàng thoa lên vết bỏng rồi lại khẽ cúi đầu thổi.

Cả người Đa Bảo hóa thành pho tượng không nhúc nhích, lần này trái tim nhỏ không phải trong con ngựa bần mà là cảm thấy nó không chịu nổi chế chi muốn nhảy ra ngoài.

Cọc Gỗ anh, anh là không phải diễn quá đạt chứ, nhưng cô trả không nổi tiền diễn xuất đâu.

Mẹ ngồi ở đối diện nhìn hai người thân mật, hơn nữa lại thấy Mộ Hi quan tâm chăm sóc con gái mình như vậy trong lòng nghi ngờ cũng tan đi một nửa, đứa nhỏ này. . . . . Nhìn thật tốt.

Trên bàn cơm, Cọc Gỗ vẫn ôm ấp như cũ, rõ ràng anh là khách nhưng vẫn tự nhiên gấp thức ăn cho Đa Bảo, hành động này khiến cha mẹ như mờ cò trong bụng.

Có cha mẹ nào không thương con gái mình, thấy bạn trai của con gái chăm sóc tỉ mỉ con gái mình như vậy từ nãy đến giờ trong lòng hai người họ đương nhiên là rất vui mừng, nhất là mẹ, hiện tại càng ngày càng thấy Mộ Hi thuận mắt, tuy Tổng giám đốc này thoáng so ra còn kém IT tình anh, nhưng thằng bé còn trẻ còn có cơ hội thăng tiến, con gái đi theo nó cũng không mất mát gì.

“Mộ Hi, nhà đi không có gì chiều đãi chỉ làm vài món cháu ăn nhiều vào nhé, Đa Bảo nó có tay cháu đừng nuông chiều nó quá!” Vừa mở miệng nghiêm nghị đã coi người ta như người nhà mình, Đa Bảo đang ăn nhìn mẹ có chút kinh ngạc.

Cọc Gỗ không hổ là Cọc Gỗ, quả nhiên công lực thâm hậu đến mẹ cũng bị thu phục, mọi sự khó khăn của mẹ, chỉ cần giải quyết áp lực từ mẹ là có thể đại công cáo thành!

“Ha ha, Đa Bảo rất hiểu chuyện.” Cọc Gỗ đáp lời mẹ rồi nhìn về phía Đa Bảo đang ngồi ở bên cạnh bỗng dừng giọng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cô, nhìn qua thấy cưng chiều vô hạn.

“Khụ khụ khụ. . . . .” Đối với liên hoàn công kích dịu dàng của Cọc Gỗ Đa Bảo thật chống đỡ không nổi, vẫn còn ở đang ăn cơm nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của anh làm cho phát sặc.

“Ăn từ từ. . . . .” Nhìn cô bị sặc Cọc Gỗ còn chưa thu tay về nên tiện thể đặt lên lưng của cô sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng của cô.

“Cái đứa bé này sao lại phiền toái như vậy, uống canh đi!” Mẹ ghét bỏ nhìn Đa Bảo, mức cho cô một chén canh.

Đa Bảo nhận lấy uống vài ngụm mới tốt lên một chút, thật ra thì cô muốn uống chút nước đá để hạ hỏa, dĩ nhiên hôm nay tâm trạng không đồng đều, nhiệt độ không đều, mọi thứ không bình thường, quả thật quá không bình thường!

Đều là giả giả, không thể đùa giỡn quá đà! Cô an ủi mình như vậy lại từ từ trấn định lại.

Lại trò chuyện việc nhà, bữa cơm hôm nay có thể nói là thành công tốt đẹp, Cọc Gỗ không chỉ trấn áp được mẹ, mà còn rất được cha già quý mến, đứng nhìn công việc bình thường của cha già ông cũng là thành phần trí thức cao, nếu không phải là năm đó thanh niên trí thức về nông thôn nói không chừng cha già bây giờ của cô không phải cán bộ nhà nước mà là một ông chủ rồi, cha già nhà mình kiến thức uyên bác thích nghiên cứu những vấn đề sâu sắc tinh hoa gì đó, Cọc Gỗ lại có thể cùng ông tán dóc truyện trên trời dưới biển thật khiến Đa Bảo bất ngờ, xem ra có thể làm một chức vụ ở công ty con của Giang thị cũng không phải là nhân vật nhỏ. (Chị Bảo à, chị đang nói chuyện với người đứng đầu của Giang thị đó!!!)

“Mộ Hi, về sau năng tới chơi nhé.” Lúc đi mẹ tiễn Cọc Gỗ đến cửa nói.

“Vâng ạ, cảm ơn chú dì hôm nay đã chiều đãi.” Trước khi đi Cọc Gỗ cũng vô cùng lịch sự đáp.

“Mộ Hi, lần sau tới đừng lái xe, uống với chú vài chén!” Cha già nhà mình cũng lên tiếng, lần này con gái tự mình tìm bạn trai thật khiến ông rất hài lòng, ông tùy tiện ném ra một đề tài thẳng bẻ đều có thể tự nhiên tiếp chuyện, học thức uyên bác kinh nghiệm dày dặn, hiếm có hiếm có.

“Được, nhất định rồi ạ.” Cọc Gỗ cười trả lời.

“Đa Bảo đi tiễn Mộ Hi đi!” Mẹ đột nhiên chú ý tới Đa Bảo đang đứng ngây ngốc một bên liền đẩy cô xuống.

“À. . . . .” tối nay Đa Bảo vẫn ở trong trạng thái mê muội, mẹ nói cái gì thì làm cái ấy, bị mẹ đẩy như vậy Đa Bảo cũng đành u mê đi theo Cọc Gỗ ra ngoài.

Cọc Gỗ đứng ở cửa chào tạm biệt rồi mới rời khỏi, Đa Bảo vẫn đi theo phía sau anh đột nhiên cảm thấy có chút dè dặt.

Hôm nay anh phối hợp hoàn mỹ không hề hở, nhưng cũng bởi vì giống thật quá mức nên cho đến giờ Đa Bảo vẫn chậm chạp chưa hoàn hồn, mặc kệ tiếng “Bảo Bảo” nấp mờ kia hay là sự chăm sóc tỉ mỉ của anh, dù sao Đa Bảo cũng thiếu kinh nghiệm yêu đương, anh liên tiếp đối xử dửng dưng như vậy khiến cô khó tránh khỏi mê đắm.

Đi xuống tầng dưới, rốt cuộc chỉ còn lại hai người bọn họ, buổi tối lạnh hơn một chút, gió nhẹ thổi lên gương mặt Đa Bảo, Đa Bảo không mặc áo khoác cứ đi ra ngoài như vậy vừa thổi đã cảm thấy lạnh lạnh, cả người cũng tỉnh táo lại.

Kết thúc rồi kết thúc rồi, bà nó sao cô còn mãi đắm chìm trong vai diễn chưa chịu tỉnh vậy.

Lập tức bắt mình khôi phục lại bình thường, lúc này hai người cũng càng lúc càng bước tới gần chỗ đỗ xe của, Đa Bảo nhìn Cọc Gỗ đi phía trước bóng lưng thẳng tắp mờ mờ.

“Cọc Gỗ, hôm nay thật cảm ơn anh, hôm nay cha mẹ tôi rất vui, anh giúp tôi một việc lớn, tôi nợ anh một đại ân về sau nếu có việc gì cứ nói một tiếng, tôi nhất định dốc hết toàn lực, không chối từ!” Đa Bảo nói cực kỳ trượng nghĩa.

Nếu cô là Cọc Gỗ, còn làm Tổng giám đốc ở công ty con của Giang thị làm gì, đáng đáp tuyệt hảo, kỹ năng diễn xuất lại tốt như vậy, (lee^qu.donnn) cô đã sớm đi dự thi học viện điện ảnh làm diễn viên rồi, trời sinh diễn xuất của cô giống như mấy nhân vật làm nền cho nữ chính u u mê mê chứ đừng nói lừa gạt được nhị vị phụ mẫu.

Cô vừa dứt lời Cọc Gỗ liền chậm rãi xoay người, cô ngây ngốc cười trực tiếp thu toàn bộ hình bóng đang đứng dưới trăng của anh vào trong mắt.

Mang theo nét cười, ánh mắt dửng dưng trước sau như một chưa hề tan biến, Đa Bảo còn chưa kịp thu hồi lại nụ cười của mình đã cảm thấy anh đến gần.

một nụ hôn dịu dàng như làn gió ấm áp rơi trên gò má trái của cô, cặp mắt Đa Bảo mở tròn hết cỡ, cả người cứng đờ giống như tượng gỗ khô khan cứng ngắc.

“Ngủ ngon. . . . .” Giọng nói của anh trầm thấp tràn đầy tình ý lướt qua bên tai của cô.

Cô nhìn thấy Cọc Gỗ trong mắt cô giống như ánh sao sáng trên trời đêm ngoài biển khơi, đẹp mê người, vô cùng. . . . . trí mạng.

Hô hấp của Đa Bảo lại bỏ sót nửa nhịp, tay chân luống cuống ngây ngô đứng đó cho đến nhìn thấy Cọc Gỗ rời đi.

Nhất định không phải là thật, nhất định không phải! Vừa rồi tất cả đều là ảo giác của cô! Nhất định là ảo giác!

Nghĩ như vậy Đa Bảo điều chỉnh lại tâm tư đang chao đảo của mình ngẩng lên chuẩn bị trở về, lại bỗng dưng không nghe được tiếng động nào trên lầu.

Theo bản năng ngẩng đầu, trên bệ cửa sổ, là hai bóng người không kịp tránh né, thấy Đa Bảo ngẩng đầu hai người hốt hoảng nhấc rèm cửa sổ lên vội vàng kéo lại, bại lộ bại lộ.

Đa Bảo đột nhiên đã hiểu ra ý nghĩa của màn này là gì.

Cọc Gỗ quả nhiên là Cọc Gỗ, thật là trăm bí mật cũng không một kẻ hở, anh nhất định đã sớm nhận ra cha mẹ của cô đang nhìn trộm nên mới như vậy, diễn nốt vai bạn trai dửng dưng sẵn sàng, màn cuối cùng kia quả thực là vẽ rồng điểm mắt.

Aizzz, sao cô lại không tỉ mỉ như vậy chứ, vẫn là anh cẩn thận, ha ha.

Bội phục cười Đa Bảo lên cầu thang về nhà, bước chân lên cầu thang nghe tiếng chân mình chạm vào bậc thang, từ trong sâu thẳm thoáng chốc có một loại tình cảm nào đó được sinh ra, Đa Bảo không biết làm sao mới hình dung cụ thể được, chẳng qua cảm thấy cảm giác này. . . . . có chút giống như mất mát. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23: Mặt hồng tim đập

Editor: Jesse Tran

Kể từ khi cùng Cọc Gỗ đồng kích, Đa Bảo nói không lên lời vừa nhìn thấy anh là đã cảm thấy lúng túng, lúc nói chuyện không dám nhìn thẳng anh, Đa Bảo cảm thấy giữa hai người có chút là lạ, nhưng Cọc Gỗ vẫn giống như bình thường. Đa Bảo không hề nào nhắc lại chuyện hôm đó Cọc Gỗ cũng không nói một chữ, Đa Bảo càng cảm thấy quả thật hôm đó là mình suy nghĩ nhiều.

“Ngày mai anh đi công tác. . . . .”

Hôm nay hai người vẫn cùng nhau đến phòng ăn yên lặng ăn cơm như thường ngày, Cọc Gỗ đột nhiên nói.

Đa Bảo liền giật mình, “Ồ. . . . . Cấp trên càng ngày càng coi trọng anh nha, nói không chừng tâm tình lãnh đạo khá một chút anh có thể được ở lại đây.” Sau khi lấy lại tinh thần Đa Bảo hết lời tán dương.

Không phải người cùng chí hướng thì không thể đi chung một đường, người chí ở bốn phương như Cọc Gỗ luôn luôn muốn ở lại tổng bộ Giang thị, mà cô chính là đồ ngu ngốc không cứu nổi, như một đứa nhà nghèo, có cho anh ta ăn mặc sang trọng thì anh ta cũng không biến thành đẹp trai nhà giàu, bởi vì anh ta không có số mệnh đó!

Đa Bảo rất có tự mình hiểu rõ, khích lệ cho Cọc Gỗ có chí hướng rộng lớn đồng thời cũng thương tiếc cho tương lai không có tiền đồ của mình.

Không phải cô không muốn ở lại Giang thị, nhưng cô dựa vào năng lực sự của mình để vào đi chẳng nữa thì người ta cũng không cần cô.

“Cọc Gỗ, nếu anh thật sự ở lại tổng bộ Giang thị, có thể bị bắt nạt, tốt nhất là lên làm lãnh đạo! Bạn tốt của tôi là lãnh đạo xem về sau tôi ngồi ở phòng ăn cấp cao ăn cơm còn ai dám chỉ trích tôi!” Đa Bảo vừa nghĩ đến mình chỉ vì ăn cơm nhầm chỗ bị giam ở đây đến bây giờ lại khóc không ra nước mắt.

Cọc Gỗ ngẩng đầu cười

“Được.”

“Tôi chắc không có cơ hội nhìn thấy cháu ông chủ tịch, tôi định khi gặp được thật sự muốn hỏi cậu ta vài câu, Giang thị nghiêm khắc với nhân viên về phòng ăn như vậy tại sao không tách nhau ra, cấp cao một tầng, nhân viên bình thường một tầng, đặt ở cùng tầng lại còn phân cấp, nghiêm khắc như vậy thì mở nhà ăn bốn tầng có phải tốt hơn không, một tầng ăn điểm tâm, một tầng ăn cơm trưa, một tầng ăn cơm tối, tầng bốn ăn khuya, có bản lĩnh thì như vậy đi, để một tầng lại phân cấp bậc như vậy làm cái gì, bây giờ bình đẳng xã hội, chủ tịch nước còn thân mật bắt tay nhân dân, một mình cháu chủ tịch Giang thị như cậu ta thì bày đặt khoe khoang cái nổi gì!” Đa Bảo càng nghĩ càng giận, không che miệng trực tiếp liền phun phì phì, dù sao Cọc Gỗ cũng là bạn tốt không phải người ngoài trước mặt anh cô thô tục cũng không phải là chuyện xa lạ.

Nhìn Đa Bảo lòng đầy căm phẫn, Cọc Gỗ mang theo nụ cười khó đoán như đang suy nghĩ điều gì gật đầu một cái, sau đó bày tỏ tán thành, “Đúng vậy. . . . .”

“Đồng cạn bã! Cọc Gỗ, chúng ta tự dựng tình nguyện làm việc cho đồng cạn bã anh không cảm thấy nhục nhã cho sự thông minh tài trí của chúng ta sao?” hôm nay Đa Bảo như muốn phát tiết đến cùng.

Cọc Gỗ nhìn cô tức giận đầy phẫn uất khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nét mặt rất nghiêm túc, “Chính xác. . . . .”

“Vậy sao anh vẫn còn bình tĩnh như thế? Còn muốn ở lại tổng bộ?” Đa Bảo cảm thấy anh là người bị hại lâu rồi thành quen.

“Không vào hang hổ sao bắt được hổ con. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. . . . .” Cọc Gỗ sâu kín nói ra nhưng lần này trong nháy mắt Đa Bảo vừa nghe đã hiểu hơn nữa tỏ vẻ lĩnh ngộ vô cùng sâu sắc!

“Cổ có Câu Tiễn nằm gai nếm mật, hiện có Cọc Gỗ hy sinh vì nghĩa! Cảnh giới cao sâu! Chúng ta sùng kính cúng bái!” Đa Bảo bày ra dáng vẻ bội phục.

Cọc Gỗ chính là Cọc Gỗ, người ta nhìn xa trông rộng, sớm có mưu đồ, không giống như người có tầm nhìn thiên cận như cô chỉ biết là kêu rên, đây chính là chênh lệch giữa nhân tài! Cho nên cô mới không bao giờ có thể trở thành nhân tài.

Cọc Gỗ nói anh đi công tác Đa Bảo cho rằng anh chỉ đi 1-2 tuần, cô không ngờ chuyến này đi Cọc Gỗ sẽ không bao giờ trở lại.

Trong khoảng thời gian này Đa Bảo rất cô độc, mỗi ngày một mình đi làm, một mình ăn cơm, vừa chia tay với chị Thỏ, trừ Tổng giám đốc bộ phận tài vụ những người khác cô chẳng quen ai cả, hơn nữa cô nghĩ rằng chắc cũng không còn nhiều thời gian cũng không còn cơ hội quen biết, Cọc Gỗ không có ở đây Đa Bảo ăn cơm cũng không thấy ngon, có lúc chẳng muốn đi đến phòng ăn chỉ có ngồi một mình trên sân thượng gió nhẹ nhẹ gặm bánh bao nhỏ, tại sao mình lại khổ sở đáng thương đến thế này.

Kể từ khi cô tới tổng bộ Giang thị, thật sự rất lâu rồi không gặp tụi bạn xấu ở ký túc xá, hiện tại Cọc Gỗ không ở đây, cô gặm mìn thầu trắng trắng trong tay vài giọt liền rơi xuống.

Kiếp trước Hứa Đa Bảo cô đã tạo cái nghiệt gì, kiếp này số mạng lại suy đồi như vậy, cũng nhờ Giang thị ban tặng! Kể từ trong nhà lắp đặt thiết bị của Giang thị cô liên tục xui xẻo dính líu với Giang thị, còn có thằng cháu cái chết tiệt kia, người thừa kế cái con khi! Tạo ra cái quy định quả thật khiến thần nhân phần nộ!

Còn một tháng nữa! Cố gắng nhịn một tháng nữa là cô có thể lặn ra khỏi tổng bộ Giang thị này rồi sau khi cô thoát khỏi ngục giam cô nhất định phải đi thấp một nén nhang, bái Phật, hơn nửa năm nhân phẩm có chút không tốt, nửa năm sau nhất định hoàn thiện nhân cách, cô cũng không tin cô không thoát khỏi được suy vận này!

Đa Bảo nhặt cục đá dưới chân lên trên nền đất đang đứng đã có một hàng chữ Chính phía sau lại vừa hoàn chỉnh thêm một chữ nữa, sau đó đứng thẳng đăm đăm.

Năm chữ Chính rồi à, Cọc Gỗ cũng đi hai mươi lăm ngày rồi, cũng gần một tháng, lúc nào thì anh trở lại, cô quả thật rất đáng thương.

Thở dài, Đa Bảo nhìn đồng hồ cúi gằm đầu đi xuống lầu.

Đi thang máy đi tới tầng lầu mình làm việc cửa thang máy vừa mở ra Đa Bảo định chuẩn bị đi ra ngoài, còn chưa có nhắc chân thì đã nhìn thấy trước mắt thoáng qua một bóng dáng quen thuộc.

“Cọc. . . . .”

“Cọc Gỗ, chờ tôi một chút!”

Đa Bảo còn đang mừng rỡ vội gọi anh liền nhìn thấy một cô gái từ phía sau đuổi theo anh, thân mật ôm cánh tay của anh, anh không cự tuyệt, sau đó hai người trò chuyện vui vẻ cùng nhau chậm rãi rời đi.

Đa Bảo thấy rõ gương mặt của cô gái kia, rất đẹp, xinh đẹp đến nỗi khiến người ta không thể rời mắt được.

Thì ra là Cọc Gỗ đã về. . . . . Thì ra là Cọc Gỗ đã có bạn gái. . . . .

Đa Bảo đột nhiên cảm thấy mình giống như mình đã làm sai cái gì đó, từ từ ra khỏi thang máy đi về phía phòng làm việc của mình.

Bạn gái Cọc Gỗ thật xinh đẹp nha. . . . . Thật xinh đẹp. . . . .

Bình thường giữa tịch mịch hay cô độc đi chẳng nữa Đa Bảo cũng sẽ dùng AQ tự an ủi mình, nhưng là hôm nay tại sao cô lại không thể thốt ra một từ.

Trong lòng cô tĩnh lặng hơn năm phút như đang thăm mong đợi điều gì nhưng giờ đã tan biến hoàn toàn, cô ý thức được điều gì đó, đồng thời cũng ý thức được. . . . . Mình cùng Cọc Gỗ, không thể. . . . . không thể làm bạn tốt nữa rồi. . . . .

Sau đó, Cọc Gỗ cuối cùng xuất hiện, xem ra vẫn bình thường như trước lúc đi, nhưng Đa Bảo không đợi anh cùng đi ăn cơm, cũng không nói chuyện với anh, có thể tránh liên tránh. Bởi vì Đa Bảo cảm thấy thay vì chờ anh nói cho cô biết cô vẫn nên tự biết điều một chút thì tốt hơn, Đa Bảo là người con gái rất có nguyên tắc, cho dù đơn thuần là bạn khác giới chỉ cần bọn họ có bạn gái sẽ lập tức giữ khoảng cách, thứ nhất là tôn trọng bạn bè, thứ hai cũng là vì kiêng dè, hiện tại biết Cọc Gỗ có bạn gái rồi Đa Bảo biết mình nên làm như thế nào.

Một mình đi tới sân thượng Đa Bảo mang theo vài ướt lau những chữ Chính trên đất mà cô viết, nhưng đang lau thì trước mắt xuất hiện một đôi giày da sạch sẽ.

Đa Bảo biết là ai nhưng không ngừng đầu lau tiếp tục lau.

Nói đến thì hôm nay cũng thật kỳ quái, bình thường trên sân thượng còn có mấy trận gió, hôm nay tự nhiên một cơn gió thoảng qua cũng không có, sân thượng đã vốn trống trải càng lộ vẻ tĩnh lặng tịch mịch.

“Hứa Đa Bảo. . . . .”

Cho đến khi âm thanh của Cọc Gỗ phá vỡ sự yên lặng.

“Cái đó. . . . . Cọc Gỗ à, chỗ chân anh đang đứng, chặn chữ của tôi rồi.” Đa Bảo ngồi xổm trên mặt đất nói như vậy.

“Đây là cái gì?” Cọc Gỗ không chịu nhường ra, tựa hồ cảm thấy hoang mang.

“À. . . . . Một người nhầm chán quá nên tiện tay vẽ đấy.” Đa Bảo trả lời hết sức tự nhiên.

Nhìn cô không ngừng lau Giang Mộ Hi khế cau mày, sau đó xem kỹ những chữ kia hồi lâu.

Mặc dù có hai chữ đã bị Đa Bảo lau sạch nhưng là vẫn có thể nhìn ra dấu vết của một chữ Chính, cộng với ba chữ phía sau tổng cộng là năm chữ Chính.

Năm năm. . . . . 25. . . . .

Giang Mộ Hi nhú lông mày rồi nhẹ nhàng giãn ra, lại nhìn đáng vẻ Đa Bảo kiên trì không ngừng nghỉ như vậy ánh mắt trở nên dịu dàng.

“Hứa Đa Bảo. . . . . Em đang đợi anh trở lại à. . . . .” Anh nhỏ giọng mở miệng, từng câu từng chữ rất rõ ràng.

Lúc này Đa Bảo cũng lau xong, nhẹ nhàng đứng lên sau đó mở miệng, “Đếm xem bà di thân yêu khi nào thì tới tìm tôi, Cọc Gỗ anh nghĩ nhiều rồi.” Đa Bảo tươi cười nhưng vẫn không nhìn anh.

“Tôi có việc gấp đi trước đây, gặp lại sau.” Đa Bảo cầm khăn lau của mình anh vẩy đôi tay nhỏ bé với anh liền chuẩn bị đi còn chưa đi được đã bị anh giữ chặt lại.

“Hứa Đa Bảo, em làm sao vậy?”

Lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cọc Gỗ, Đa Bảo rất hoảng rồi nhanh chóng tỉnh táo lại.

“Hà? Tôi thế nào?” Đa Bảo mặt mờ mờ, cô chỉ đang làm cô chuyện nên làm mà thôi.

Thấy cô như vậy nét mặt Cọc Gỗ càng thêm nghiêm túc.

“Em biết cái gì à?” Bỗng dưng, anh hỏi cô như vậy.

Nghe anh hỏi lên như vậy Đa Bảo cảm thấy nói ra cũng tốt, cô cũng không thích chuyện che che giấu giấu ai đó.

“Ừm. . . . . Biết. . . . .” Vì vậy cô liền thẳng thắn.

Cọc Gỗ trầm mặc chốc lát mới mở miệng lần nữa.

“Không phải anh có ý gạt em. . . . .” Lần này âm thanh của anh rất thấp.

“Chuyện này thật ra anh nên sớm nói với tôi một chút, tôi không thích bị người khác hiểu lầm.” Đa Bảo cũng hiếm khi nghiêm túc nói chuyện với anh.

Lần này Cọc Gỗ cũng không nói nữa, thật lâu sau Đa Bảo mới lại nghe thấy tiếng của anh xen lẫn trong đó là tiếng thở dài.

“Thật xin lỗi. . . . .”

Đa Bảo bỗng thấy kinh hãi.

Thật xin lỗi? Không phải cô đã nói cái gì nghiêm trọng chứ?

“Cọc Gỗ. . . . . Không nghiêm trọng như vậy đâu, yêu đương là quyền tự do của anh, ý của tôi là trước kia tôi không biết nên thân thiết với anh như vậy, ngộ nhờ bị bạn gái của anh nhìn thấy hiểu lầm cái gì đó, rất khó để giải thích. . . . .” Đa Bảo nói xong lại nhìn thấy ánh mắt cứng nhắc của Cọc Gỗ.

Ặc. . . . . Không phải là cô lại nói sai cái gì rồi chứ? Một người cô độc quá lâu, chẳng lẽ ngôn ngữ của cô không cách nào khai thông được với người bình thường sao?

“Bạn gái. . . . . Là ai?” Nét mặt Cọc Gỗ trông mù mù mờ mờ lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

“À. . . . . Cái người đi theo anh ở chung một chỗ, à. . . . . khoác tay anh. . . . .” Đa Bảo nói không tự chủ nhẹ nhàng vung vẩy cái khăn lau nhỏ trong tay, tại sao cảm thấy không khí là lạ? Giống như một nam một nữ ở đang đôi chất nhau trong phim truyền hình vậy.

Cọc Gỗ trầm tư hồi lâu rồi như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó.

“Hứa Đa Bảo. . . . . Em xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy. . . . .” Sau đó anh thật sự không biết phải nói gì.

Đa Bảo thoáng hóa đá.

Ý tứ của những lời này có phải. . . . . Cô hiểu lầm cái gì đó. . . . . Nhưng rõ ràng khoác tay nhau, rõ ràng thân mật khăng khít, rõ ràng chuyện trò vui vẻ.

Nhìn vẻ mặt đỏ đần của cô khóe miệng anh khẽ nở một nụ cười.

“Hứa Đa Bảo.” Bỗng dưng anh kêu tên cô.

“Hà. . . . .”

À? Âm thanh của cô còn chưa thoát ra thì cái miệng nhỏ nhắn của cô đã bị thứ gì đó chặn lại.

Hai mắt tuyệt đẹp cùng hàng lông mi dài của Cọc Gỗ hiện ra rõ ràng trước mắt cô, lần này so lần trước càng thêm rõ ràng.

Cô cô cô. . . . . Cô bị Cọc Gỗ hôn. . . . .

Đa Bảo mơ mơ hồ hồ nhìn Cọc Gỗ nhưng lại như là bị đầu độc đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Giữa cánh môi khẽ ma sát từ từ diễn biến thành áp sát chặt chẽ, sau đó hình như đối phương không hề thoả mãn với điều đó, đầu lưỡi dịu dàng bắt đầu liếm láp mút từng chút ngọt từ đôi môi của cô, trong lúc Đa Bảo gần như mê muội anh trực tiếp dùng đầu lưỡi cạy hàm răng của cô tiến quân thần tốc, mà đại não Đa Bảo cũng không chịu nổi sự khổng lồ quên cả cự tuyệt trực tiếp liền mặc cho anh tiến vào.

Cảm thấy nhiệt độ từ đầu lưỡi Đa Bảo truyền đến, sau đó linh hoạt quăn rũ đầu lưỡi cô, giữa môi và lưỡi dây dưa không nghỉ, môi lưỡi cực nóng mang theo sự chiếm đoạt tùy tiện cướp sạch không chừa một nơi nào, nhiệt nóng khiến mặt Đa Bảo đỏ tới mang tai vẫn bị vây trong trạng thái bị động, bị ai đó cố ý trêu chọc lại còn bị cái người chưa thỏa mãn đó qua lại càn quét, khiến Đa Bảo thuần khiết nói yêu qua một lần còn chưa có hồn kiểu này qua đũa bé nhất thời xấu hổ đầy mặt, muốn trốn lại không biết trốn đi đâu, từ lúc nào đã bị anh giam thật chặt trong vòm ngực to lớn, thân thể hai người bất tri bất giác dán chặt vào nhau, Đa Bảo càng thêm mặt hồng tim đập theo bản năng đưa tay ra chống đỡ thế nhưng lại vô ý đặt lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Ừm. . . . .”

Sức lực to lớn chết tiệt của anh lại thuận thế chế trụ đôi tay không an phận muốn phản kháng của cô, ngậm lấy đôi môi ẩm ướt của cô khiến anh không cách nào dừng lại nhẹ nhàng cần.

Cho đến khi cô hít thở không thông suýt nữa ngất xỉu anh mới nhẹ nhàng buông cô ra, cánh môi lại bị ai đó lưu luyến quên rời khẽ liếm cắn mút, Đa Bảo nghe được hô hấp nặng nề giữa hai người, hồi lâu, cô cảm nhận được tiếng thở nhẹ mấp mòi bên tai. . . . .

“Chúng ta. . . . . Qua lại đi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24: Tạm biệt quá khứ

Editor: Jesse Tran

“Chúng ta hẹn hò nhé. . . . .”

. . . . .

Thời điểm Đa Bảo nghe được câu này cả người lập tức tỉnh táo, ý thức được chuyện gì vừa xảy ra phản ứng đầu tiên là đẩy thật mạnh tay của Cọc Gỗ hoảng hốt bỏ chạy.

Cho đến khi chạy đến phòng làm việc của mình rồi Đa Bảo vẫn chưa hoàn hồn.

Vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ như quả hồng lại còn nóng bừng bừng của mình Đa Bảo không cách nào tiếp nhận được chuyện vừa xảy ra.

Cô, cô cùng Cọc Gỗ hôn môi, lại còn, còn đá lưỡi nhau nữa chứ, Cọc Gỗ còn nói hẹn hò. . . . .

Môi của mình vẫn còn lưu lại dư âm nụ hôn của Cọc Gỗ, Đa Bảo vừa nghĩ đến nơi này vừa bị anh xâm chiếm khuôn mặt nhỏ nhắn lại không kìm được lại đỏ lên, trái tim nhỏ vẫn còn đang nhảy lên nhảy xuống tung tung.

Nhất định là hôm nay đầu óc bị chập mạch hoạt động không tốt, vừa rồi tất cả đều không phải thật, không phải thật! !

. . . . .

Sau đó Đa Bảo bắt đầu trốn tránh Cọc Gỗ, cô cảm thấy hôm đó Cọc Gỗ bị uống nhầm thuốc, hay bởi vì estrogen của mình tiết ra quá độ vô thức bị anh quấy rối nên mới xảy ra một màn máu chó kia.

Tuy cũng không phải nụ hôn đầu, nhưng là, nụ hôn đó của Cọc Gỗ khiến cô điên đảo hơn so với lúc cô trao nụ hôn đầu, Đa Bảo vỗ ngực liên hồi, lúc ấy sao cô lại thêm thưởng sắc đẹp của Cọc Gỗ mà quên phản kháng cơ chứ.

Đa Bảo một mình nín nhịn chuyện này được mấy ngày cuối cùng không chịu được nữa nên dốc bầu tâm sự nói hết cho Bát Bảo.

“Tớ cảm thấy. . . . . Chuyện này là cậu chiếm tiện nghi.” Đây là phản ứng đầu tiên của Bát Bảo khi biết chuyện.

“Hả?” Đa Bảo mờ mịt.

“Hứa Đa Bảo, mặc dù tớ chưa từng nhìn thấy người bạn tốt đó của cậu, nhưng tớ thật sự cảm thấy, chỉ cần là người đàn ông có tướng mạo bình thường mà kiss cậu thì cậu là người được hưởng lợi, hưởng chỉ là trai đẹp, trai đẹp rơi vào tay cậu không khác gì nhúng chàm!!” d13nNdAn Giọng điệu như tôi phạm vào chuyện không thể tha thứ xong lại còn thờ dài nói, “Trai đẹp + Hứa Đa Bảo = Hứa Đa Bảo làm hại trai đẹp, haizzz!” Bát Bảo nói xong còn khăng khăng khẳng định một tiếng.

“Tớ đập cậu lăn lông lốc bây giờ đây, Liên Ngừ! Là mình bị ăn đậu hũ, là mình đó! Đối phương còn là bạn tốt, tự dưng bạn tốt biến thành người yêu cảm giác thật kỳ quái. . . . .” Đa Bảo nói xong lấy ngón tay vẽ các hình tròn lên vách tường trong hành lang không người, kể từ khi xảy ra chuyện đó trên sân thượng bây giờ cô cũng không dám lên sân thượng nữa, chỉ sợ gặp Cọc Gỗ.

“Kỳ lạ cái gì mà kỳ lạ, cậu xem, hai người cùng đóng giả người yêu để lừa cha mẹ cậu, nếu là thật sự hẹn hò không phải cậu tiết kiệm được nhiều lý do biện bạch rồi sao, hơn nữa nếu đúng là trai đẹp thì người được lợi chính là cậu Hứa Đa Bảo, cậu còn muốn gì, còn muốn gì? ! Hôn cũng hôn rồi, không thể để uống phí được, nhanh nhanh gọi cậu ta tới chịu trách nhiệm đi!” Bình thường trong đầu Bát Bảo đều là toàn chủ ý củi bắp, Đa Bảo cũng chỉ coi như cái rắm thả trôi.

“Đóng giả là đóng giả, không giống nhau, dù sao cũng là lạ, hơn nữa. . . . . Hơn nữa cậu cũng biết là mình có ám ảnh với chuyện yêu đương.” Đa Bảo nho nhỏ thầm nói.

“Hứa Đa Bảo, cậu không dừng cảm không dám bước thêm bước nữa làm sao cậu biết cậu vĩnh viễn không thoát khỏi được cái thằng cha tình đầu căn bã mang đến ám ảnh cho cậu? Nếu bây giờ tớ là cậu tớ sẽ cười thật to, bây giờ một người đàn ông ưu tú hơn Ex.Boyfriend khôn nạn muốn hẹn hò với tớ, thân hình tốt công việc tốt, chỗ nào chỗ ấy đều hơn anh ta một bậc cậu không vui thì ai vui chứ? Phải biết rằng đến mẹ cậu anh ấy còn thu phục được, có sẵn con rê tới nhà, cậu khẳng định sau này cậu còn có thể tìm được người khiến mẹ cậu hài lòng hơn?” Bát Bảo hiếm khi nói mấy câu tiếng người, Đa Bảo nghe cũng cảm thấy rất có đạo lý.

“Nhưng. . . . . Không phải hẹn hò phải thích thì mới qua lại sao. . . . .” Đa Bảo lại mâu thuẫn.

“Cậu không thích anh ấy sao?” Bát Bảo hỏi.

“Ặc. . . . . Như thế nào mới gọi thích?” Đa Bảo hỏi ngược lại, cô mới yêu một lần, hơn nữa hồi đó còn trẻ, cô cảm thấy nhìn một thằng con trai dễ nhìn lúc nào cũng muốn gặp thì coi như là thích, tình yêu đích thực thì cô cũng không biết định nghĩ thế nào.

“Mẹ nó! Hứa Đa Bảo cậu cho rằng cậu vẫn là thiếu nữ ngây thơ à ?! Đến từ tuổi này rồi cậu còn dám vác mặt mở miệng hỏi vấn đề này, từ sau đừng nói cho ai là cậu biết tớ!” Bát Bảo ở đầu dây bên kia tức muốn học máu, phùng mồm trợn mắt sau đó mới gọi ý cho Đa Bảo, “Cậu nhìn thấy anh ấy tìm có đập rộn ràng không? Có hoảng hốt sao? Anh ấy đến gần cậu có mặt hồng tím đập không? Anh ấy không ở bên cạnh có phải cậu cảm thấy cô đơn muốn nhanh chóng được gặp anh ấy không? Một số thời điểm sẽ vô thức đối tốt với anh ấy một cách vô điều kiện, chính là muốn anh ấy sống thật tốt! Cậu trúng mấy cái?”

Đa Bảo nghe xong hóa đá. . . . . Cô giống như, hình như cô trúng hết thì phải, chẳng lẽ những thứ này không phải bạn bè thuần khiết mà là tình yêu nam nữ? Có phải là. . . . . Mấy tháng này cô bắt tri bắt giác Cọc Gỗ rồi hay không? Đó là thích? Đó chính là thích phải không? ! !

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Bảo không nhịn được lại bắt đầu đỏ lên, “Vây. . . . . Vây. . . . . Anh ấy thích tôi ở điểm gì?”

Vẫn không dám thừa nhận Đa Bảo trực tiếp thay vấn đề của mình lên người Cọc Gỗ.

“Ài. . . . . Ai biết được, bây giờ trai đẹp trên mạng toàn là gay, hưởng chỉ trai đẹp có khuynh hướng giới tính bình thường cũng có thể thích đồ ngọc, cái thế giới này, chuyện gì cũng có thể xảy ra! Đừng nghi ngờ! Không cần biết tại sao, người ta coi trọng mình, là tốt rồi~”

“. . . . .”

Cuối cùng Đa Bảo cúp điện thoại, bởi vì cô cảm thấy Bát Bảo cách địa cầu càng ngày càng xa. . . . .

Hôm nay lúc Đa Bảo vừa tới phòng làm việc của mình liền nhìn thấy một thư mời nằm trên bàn làm việc.

—— Tiệc rượu giao lưu giữa các bộ phận trong Giang thị.

Thời gian: 19 giờ, ngày x tháng x năm 20xx.

Phản ứng đầu tiên của Đa Bảo là cảm thấy thư mời này phát sai chỗ vì vậy cô cầm thư mời đến gặp Tổng giám đốc.

“Trưởng phòng, thư mời này gửi nhầm đến chỗ tôi, tôi...tôi không phải nhân viên tổng bộ.” Giao lưu giữa các bộ phận trong Giang thị thì liên quan gì đến nhân viên của công ty con đang học việc chứ.

Trưởng phòng lạnh nhạt, không thèm liếc cô mở miệng, “Tiệc rượu này của Giang thị năm nào cũng được tổ chức, nhân viên nào cũng nhận được, nhớ ngày mai ăn mặc đoan trang một chút.”

“Nhưng mà. . . . .”

“Không muốn cũng không được, tham gia tiệc rượu là nghĩa vụ của nhân viên Giang thị!” Đa Bảo còn chưa kịp phân bua đã bị trưởng phòng phủ đầu.

“Vâng. . . . . Cảm ơn trưởng phòng đã quan tâm.” Đa Bảo thật sự không biết phải nói gì, cô khóc không ra nước mắt không còn cách nào đành phải gượng cười rời khỏi phòng làm việc của trưởng phòng.

Đa Bảo thật lòng cảm thấy việc cô đến tiệc rượu của Giang thị đúng là dư thừa, cô lại không biết ai, thật sự như giả vờ đi đánh nhau, nhưng hết cách rồi, ai bảo bây giờ cô vẫn còn cầm tiền lương của Giang thị cơ chứ, ngày thứ hai cô trở về ăn diện một chút rồi nhắm mắt nhắm mũi đi tham dự tiệc rượu.

Giang thị đúng là Giang thị, tiệc rượu giao lưu giữa các bộ phận thôi mà giống như minh tinh tụ hội vậy, lại còn bao toàn bộ đại sảnh của khách sạn xa hoa nhất thành phố.

Đa Bảo thật sự chưa từng nhìn thấy sự phô trương lớn như vậy, cảnh tượng này như chỉ có thể nhìn trên TV vậy, càng ngày càng nhiều người tiến vào, đúng là được mở mang tầm mắt.

Tùy tiện cầm ít đồ ăn lót dạ, Đa Bảo chẳng biết ai cả, trong đại sảnh còn chưa có chỗ ngồi, liền bụng đói nhỏ có rất nhiều ăn ngon một mình ngồi trong vườn hoa bên ngoài đại sảnh tận tình hưởng thụ.

Oa oa, thịt cuộn pho mát là ngon nhất luôn rồi, Đa Bảo tràn đầy hạnh phúc phóng tầm mắt tới cái đĩa toàn thịt là thịt, toàn món mình thích, thật là sung sướng biết bao.

“Ăn ngon không?” Đột nhiên có một âm thanh vang lên, Đa Bảo vừa ngẩng đầu liền thấy Cọc Gỗ ngoi lên từ chỗ nào.

Khỏe miệng Đa Bảo còn dính một ít pho mát, nghe anh hỏi như vậy liền trả lời theo bản năng, “Ngon. . . . .”

Hôm nay Cọc Gỗ một bộ tây trang màu đen, vốn sở hữu dáng dấp gây họa rồi lúc này lại ở dưới ánh trăng sáng càng làm nổi bật khí thế bức người của anh, khuôn mặt anh tuấn như khắc làm cho người ta say mê không cách nào rời mắt được.

Trái tim nhỏ của Đa Bảo lại bắt đầu không khống chế được đập thành thịch, không tự chủ liền tưởng hình ảnh trên sân thượng hôm đó khuôn mặt nhỏ bắt giác liền đỏ lên.

“Cọc, Cọc Gỗ. . . . . Anh có muốn ném thử không? Ngon lắm.” Đa Bảo trốn tránh anh mấy ngày nay đột nhiên gặp anh ở đây nên không kịp phản ứng, bụng cái đĩa của mình đưa đến trước mặt anh giả bộ bình tĩnh hỏi.

Cọc Gỗ không nói gì, chỉ là nhàn nhả đứng tại chỗ nhìn cô cười nhạt.

Anh không cười còn tốt, cười như vậy khiến Đa Bảo lại luống cuống, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ rực.

“Anh cứ từ từ ngồi, tôi. . . . . Tôi đi toilet.” Đứng lên định trốn nhưng còn chưa kịp bước mấy bước đã bị kéo lại.

“Em đang tránh anh?”

Lại mặt đối mặt với anh, Đa Bảo không dám ngẩng đầu nhìn anh chỉ nghe được tiếng anh hỏi cô.

Đa Bảo cúi đầu nhìn đôi chân thon dài của anh không biết trả lời thế nào.

Nhìn thấy anh tim càng đập rộn lên khiến cô càng thêm hoảng hốt, hễ anh ấy đến tới gần là mặt hồng tim đập, chừng mấy ngày không thấy anh nhưng lúc nào cũng nhớ đến hình ảnh ở cùng với anh, một số thời điểm vô thức đối tốt với anh ấy vô điều kiện, vừa rồi phản ứng đầu tiên khi cô nhìn thấy anh là nghĩ tới chia sẻ đồ ăn ngon với anh.

Những thứ Đa Bảo nói cô đều trúng hết, là cái này. . . . . là thích?

Xa xa truyền đến tiếng nhạc trang nhã êm tai từ đại sảnh, nghe tiếng nhạc dưới ánh trăng như này thật khiến lòng người say đắm, bởi vì đứng rất gần, bên tai truyền tới tiếng hô hấp nhỏ nhẹ của anh, đôi tay nhỏ bé của Đa Bảo lúng túng lo lắng nắm thật chặt.

Sớm muộn cũng phải đối mặt, cô trốn được một lúc không trốn được một đời.

“Người phụ nữ đó là ai. . . . .”

Ah? Là ai đang nói vậy? Nhất định không phải cô!

Sau khi nói xong Đa Bảo hối hận ngay lập tức, cô vốn định biểu đạt thật uyển không định trực tiếp chọc thẳng vào vấn đề như này, như vậy giống như cô rất đê ý, giống như cô đang ghen.

“Đó là chị gái anh tới Giang thị nói chuyện. . . . .” Một lát sau cô nghe được Cọc Gỗ giải thích, một câu giải thích nghe rất lọt tai.

Trong lòng đột nhiên như có thứ gì đó được buông xuống, Đa Bảo chợt cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

“À. . . . . chị gái. . . . .” lúc Đa Bảo nói xong không biết rằng mình bất chợt nở một nụ cười, giống như bệnh nhân được chữa khỏi bệnh trông vô cùng vui vẻ.

Toàn bộ nét mặt của cô được anh thu vào trong đáy mắt, cô vẫn còn đang ngầy ngốc đứng cách anh một đoạn khề cúi người.

Bỗng nhiên cảm nhận được trên mùi hương nam tính người anh hơi thở càng ngày càng gần, Đa Bảo giống như bị bỏ bùa đứng im bất động, nhìn anh đến mê người anh càng ngày càng rõ ràng trong mắt cô Đa Bảo không kìm lòng được nhắm chặt hai mắt. . . . .

Giang Mộ Hi nhìn đường nét xinh đẹp của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ ửng mê người, nụ cười ấm áp vô hạn, khuôn mặt anh tiến gần tới cô rồi dừng lại trong gang tấc sau đó đưa ngón tay thon dài dịu dàng lau hết pho mát lưu lại trên khóe miệng cô.

Lần trước hù cô chạy, lần này. . . . . Anh không muốn lại dọa cô dạy lần nữa.

Không có cái kiss ngọt ngào như dự đoán, cái Đa Bảo chờ được là đầu ngón tay ấm áp của anh chạm nhẹ lên khóe miệng, nhất thời cảm thấy mình tưởng bở, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ thêm vài phần.

Cọc Gỗ vẫn bình tĩnh đứng ở trước mặt cô vẫn đẹp trai như cũ, chỉ là từ từ đưa tay ra rồi sau đó mở lòng bàn tay.

Đa Bảo hiểu đây là ý gì, cũng hiểu mình đưa tay ra là có ý nghĩa gì.

Nhìn đôi mắt sáng ngời của anh, nhìn nét mặt chân thành tha thiết của anh Đa Bảo cảm thấy. . . . . Cọc Gỗ. . . . . Là người đáng để cô tin cậy.

Đến lúc phải khép lại quá khứ rồi, cô phải bước bước này.

Nhẹ nhàng đặt tay mình vào tay Cọc Gỗ, bị bàn tay ấm áp Cọc Gỗ nắm thật chặt trong nháy mắt Đa Bảo cảm thấy toàn trái tim của cô toàn bộ thế giới của cô được nâng ấm bao quanh. . . . . Thực sự tràn ngập hi vọng. . . . .

Bất Bảo nói sai một chỗ rồi, Cọc Gỗ + Đa Bảo nên tương đương với. . . . . Hạnh phúc $O(n_n)O\sim$

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 25: Bóng đêm vô biên

Editor : Serena Nguyen

Đa Bảo không yêu đương nhiều năm rồi, yêu một lần nữa, cô cũng không ngờ sẽ là sẽ yêu người có cấp bậc như Cọc Gỗ, bình thường Đa Bảo bị mấy cô gái ki hoa ở kí túc xá tẩy não, giờ cũng bắt đầu chú trọng hình tượng, cô không sợ mất mặt không thể gặp người, nhưng cô không thể để Cọc Gỗ nhà cô mất mặt được!

Ở chung một chỗ với Cọc Gỗ, Đa Bảo làm việc có sức lực hẳn lên. Tình yêu thúc đẩy con người hăm hở tiến lên, lời này đúng là chân lý!

Mỗi ngày, vừa đến giờ ăn cơm trưa đã không kịp chờ đợi đến cửa thang máy chờ Cọc Gỗ, bây giờ Đa Bảo cảm thấy điểm tốt duy nhất khi ở Giang thị đó là có thể thấy Cọc Gỗ mỗi ngày, hi hi.

Không biết từ lúc nào, phòng ăn đã không phân cấp bậc nữa rồi, khu cao tầng chuyển thành khu bình thường, nhân viên bình thường cũng có thể ngồi tự do, nhân viên cao tầng cũng không được đối xử đặc biệt nữa.

“Ôi chào~ tự xưng đứa cháu kia trở nên có nhân tính vậy? Thế mà cái tà quy chính rồi.” Đa Bảo cảm thấy kỳ quái, mặc dù mỗi lần cô và Cọc Gỗ ăn cơm, trừ bọn họ ra, phòng ăn cũng không có những người khác, nhưng mà cô như có thể nhìn thấy hình ảnh mọi người vui vẻ hòa thuận ngồi chung một chỗ ăn cơm, lãnh đạo nhân viên thân thiết, thật tốt.

“Thời gian dài. . . . . Chắc chắn sẽ có giác ngộ.” Cọc Gỗ ngồi ở đối diện nói.

“Dù thế nào cũng vẫn là nhà tư bản.” Đa Bảo nghĩ đến mình là bị đứa cháu trai kia áp bức là sẽ không nhận được mắng mấy câu, lần này cũng không ngoại lệ.

“Vốn ở chỗ cao, hành động việc làm như vậy đều có thể lý giải được.” Cọc Gỗ nói xong, gấp cho Đa Bảo mấy miếng thịt trong khay thức ăn của mình.

“Người xấu chính là người xấu, anh ta áp bức chúng ta!” Nghe thấy Cọc Gỗ nói đỡ cho ‘anh ta’, Đa Bảo cũng không vui vẻ.

“Tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường*. . . . . Cho nên chúng ta mới có thể ở cùng một chỗ. . . . .” Mỗi lần Cọc Gỗ nói chuyện đều có thể đánh vào trọng điểm, anh giống như đặc biệt thích tư duy ngược chiều.

* Tái ông thất mã, an tri họa phúc: ông lão ở biên giới mất ngựa, chẳng biết là họa hay là phúc.

Ý câu này là họa phúc khôn lường, không đoán trước được. (Se)

Câu này bắt nguồn từ câu chuyện sau :

“Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ phía Bắc nước Tàu, gần Trường thành, có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đãng nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão.

Ông lão rất bình tĩnh nói: Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt cho tôi.

Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ.

Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây.

Ông lão không có vẻ gì vui mừng, nói: Biết đâu việc được ngựa Hồ này sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.

Quả nhiên con trai của ông lão rất thích cưỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết, quen người nên nhảy loạn lên. Có lần con ông lão không cẩn thận để ngựa Hồ hất xuống, té gãy xương đùi, khiến con ông lão bị què chân, tật nguyên.

Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua này lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế.

Ông lão thần nhiên nói: Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa này mà được phúc.

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình.”

Đa Bảo cắn chiếc đũa, cảm thấy hình như thực sự là như vậy, nói như vậy đồng căn bà là bà mối của cô và Cọc Gỗ? Bà mối thì sao, cô vẫn ghét là được.

“Mộc Hi, anh nhất định phải kiếm nhiều tiền một chút, ép càng nhiều càng tốt! Ép khô anh ta!” Đa Bảo lại phát tác chứng độc mồm độc miệng.

Giang Mộ Hi vốn muốn nói gì đó với Đa Bảo, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tức giận của cô lại không mở miệng, chuyện này, xem ra vẫn phải là suy tính kỹ hơn. . . . .

“Chừng nào thì anh đi gặp bạn cùng phòng của em?” Tan việc, Đa Bảo ngồi trong xe của Cọc Gỗ ở dưới hầm để xe, kéo tay anh làm nũng hỏi.

Gần đây mấy tên ở ký túc xá cực kì chăm chỉ thức giục, đều la hét muốn gặp trai đẹp, Đa Bảo cảm thấy kéo dài nữa cũng không được, nói thế nào thì Cọc Gỗ nhà cô đến cha mẹ vợ cũng gặp rồi, gặp bạn cùng phòng chỉ là chuyện nhỏ.

Hình như Cọc Gỗ nhìn bộ dạng hờn dỗi của cô thì tâm tình rất tốt, “Em xếp thời gian đi.” Lần này cũng không nghĩ nhiều đã sáng khoái đồng ý.

“Hoan hô!” Đa Bảo vô cùng vui vẻ như hoàn thành nhiệm vụ khó khăn nhất, bám ở cổ của Cọc Gỗ hôn một cái lên mặt anh.

Hậu quả của cái gọi là ‘chủ động hiến thân’ chính là ‘dẫn lửa lên thân’, phúc lợi nhỏ như vậy, làm sao Giang đại nhân có thể dễ dàng thỏa mãn đây.

Cô chưa kịp rời đi thì anh thuận thế giữ chặt cô, sau đó không đợi cô có phản ứng, trực tiếp dán lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Đầu lưỡi ướt mềm liếm lên đôi môi cô, mang tới cảm giác ấm áp lan truyền đến toàn thân trong nháy mắt, tiếp xúc với hàm răng, lưỡi Đa Bảo cũng bắt giác bị anh quyến rũ, mặc dù rất không thành thạo nhưng cũng không quá không lưu loát, Đa Bảo xấu hổ thử đáp lại anh, cẩn thận từng li từng tí thăm dò, nhưng không biết trêu đùa như vậy sẽ làm anh hưng phấn.

Kết quả là kịch liệt dây dưa hơn, đầu lưỡi nóng bỏng càn quét mỗi một chỗ trong miệng cô, hô hấp nóng rực, khoảng cách của hai người càng lúc càng gần, tay Đa Bảo vẫn vòng ở thắt lưng anh, hai người dính sát nhau, một vật càn cũng không có. Bạn đang đọc truyện ở diễn đàn lê quý đôn, Serena Nguyen.

Đa Bảo càng cảm thấy không khí chung quanh đang bốc cháy, nhưng bị Cọc Gỗ hôn như vậy lại mơ màng, đại não trống rỗng.

Giang đại nhân vẫn luôn có thể kiềm chế, triền miên như vậy cũng không phải là lần đầu, chỉ là lần này Đa Bảo dựa chặt vào anh, bộ phận mềm mại trước ngực cô vô ý thức dính sát, Giang đại nhân cảm thấy một cách rõ ràng rằng thân thể mình có phản ứng.

Khuôn mặt bé nhỏ của Đa Bảo đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn vì bị anh trêu chọc cũng càng thêm hấp dẫn, ánh mắt có chút mơ màng, cô không biết bây giờ cô mê người thế nào.

Giang đại nhân không bình tĩnh được, từ từ tách ra, tiện tay mở cửa sổ xe.

Có gió thổi vào bên trong xe, không khí ngập mờ dần dần biến mất, Đa Bảo cũng dần dần hồi hồn lại.

Ai nha, tại sao mình lại bị Cọc Gỗ quuyền rũ chứ? Thật không có tiền đồ! Mỗi lần thậm chí quên cả dè dặt!

Mặt Đa Bảo còn chưa tan đỏ ửng, đang hóng gió, đột nhiên nổi lên nghi ngờ.

Kỹ thuật hôn của Cọc Gỗ tốt đến mức có chút không khoa học, trực tiếp quay đầu nhìn anh chăm chăm.

Cọc Gỗ vốn đang nghiêng đầu hóng gió, cảm thấy cô nhìn chăm chú, nhẹ nhàng quay đầu lại, lại chống lại ánh mắt có chút không vui của cô.

Nhưống mày bày tỏ không hiểu.

“Anh từng hôn rất nhiều người?” Đa Bảo mở miệng hỏi, về mặt u oán nói cho anh biết cô ghen.

Giang Mộ Hi suýt bị sét đánh, cô nghĩ anh là ai?

“Không có.” Cô cho là ai cũng cũng dần như cô sao, chỉ là nhìn cô ghen anh rất hường thụ.

“Nói dối!” Đa Bảo thật sự không tin, nhìn bộ dạng này của anh, cô mới không tin anh thuần khiết không tì vết.

Giang Mộ Hi nhìn cô dấu miệng không vui không nói lời nào, sau đó thừa dịp cô chưa chuẩn bị khởi động xe.

Kể từ sau khi hai người ở chung một chỗ, anh thường đưa cô về nhà, bởi vì tiện đường, lúc anh đi làm có thể đi ngang qua nhà Đa Bảo, Đa Bảo có thể ngồi xe thoải mái, không đi Rùa con nữa, có bạn trai thật là tốt, có một bạn trai cùng công ty càng tốt!

Nhưng lúc này Đa Bảo không sung sướng như lúc bình thường, cô còn đang ghen.

Bởi vì cửa sổ xe không được đóng lại, lúc lái xe, khuỷu tay trái của Giang Mộ Hi chống lên bệ cửa sổ, tay trái lười biếng sờ sờ cái cảm kiên nghị của mình, dưới ánh trời chiều, là một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ, Đa Bảo thiếu chút nữa bị sắc dụ rồi.

Quay đầu không nhìn anh, Đa Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ thưởng thức trời chiều đẹp vô hạn.

Khi về đến nhà, Đa Bảo vẫn còn hờn dỗi, mặc dù bình thường cô tùy tiện, thật ra cô còn rất nhỏ mọn, dù sao Cọc Gỗ chọc giận cô, cô thật không vui về.

Chào cũng không chào, trực tiếp xuống xe, Đa Bảo đến nhà cửa mới phát hiện hôm nay không mang chìa khóa nhà.

Gọi điện thoại cho mẹ cô và lão già, thế mà hai người đó lại đang ở quê, nói là bà ngoại ở quê đột nhiên không thoải mái, bọn họ về thăm, nên muốn nghỉ ngơi chừng mấy ngày.

Đa Bảo khóc, mấy ngày trước gọi điện thoại cho Bát Bảo, Bát Bảo còn nói tuần này công ty tổ chức đi chơi xuân, hiện tại nhà không vào được, ký túc xá không thể quay về, cô phải lưu lạc đầu đường xó chợ rồi sao?

Mọi túi xách của mình ra, thật vất vả moi ra 10 đồng tiền, ăn cơm ở Giang thị đều dùng thẻ nhân viên, cô rất ít khi mang nhiều tiền mặt ra cửa, trên người đến cả tiền thuê phòng cũng cmn không có.

Cả nhà bác cả đã di dân, nhà bác hai ở Thượng Hải, họ hàng nhà ngoại đều ở quê, bạn bè thì hoặc là đến thành phố khác làm việc, hoặc là bây giờ đang đi du lịch hưởng thụ cảnh xuân của tổ quốc. Bạn đang đọc truyện ở diễn đàn lê quý đôn, Serena Nguyen. Đa Bảo thật lòng không có nơi để đi, ngồi thật lâu ở trước cửa nhà mình, mới không tình nguyện gọi điện thoại cho Cọc Gỗ trong khi đang dỗi anh.

“Alo?”

“Cho em mượn ít tiền. . . . . Em muốn đi thuê phòng. . . . .”

“ . . . . .”

. . . . .

Cuối cùng, dĩ nhiên Cọc Gỗ không cho cô đi thuê phòng mà là dẫn cô trở về nhà mình, mới đầu Đa Bảo còn không đồng ý, cũng không phải không tin Cọc Gỗ nhà cô không phải là chính nhân quân tử, mà là cô cảm thấy không có chuẩn bị gì lại đường đột đến nhà anh thì có hơi ba chấm, có thể lưu lại ấn tượng xấu cho anh cha mẹ hay không? Cho đến thấp thỏm đi theo Cọc Gỗ về đến nhà cô mới phát hiện anh và cô không giống nhau, anh ở một mình, nhất thời nhẹ nhõm không ít.

Nhưng mà điều khiến Đa Bảo không ngờ chính là, nhà Cọc Gỗ ở là khu vực vàng, mặc dù không phải là căn nhà tốt nhất, nhưng Cọc Gỗ chỉ là một trưởng phòng nho nhỏ, mua căn nhà này cũng phải phấn đấu nhiều năm, Cọc Gỗ nói nhà anh làm ăn, có thể mua được căn nhà này, xem ra không phải buôn bán nhỏ.

Nhà anh lắp đặt đơn giản nhưng không mất đi sự thanh tao, dù sao làm cho người ta nhìn rất thoải mái là được, Đa Bảo nhìn chỗ này một chút xem chỗ kia một chút như đi thăm nhà.

Bụng nhỏ đột nhiên kêu lên ọc ọc, Đa Bảo mới ý thức được mình đói bụng.

“Mộc Hi. . . . . Em đói rồi. . . . .” Trực tiếp mặt dày mở miệng, đối với bạn trai, Đa Bảo vĩnh viễn không biết xấu hổ.

Cọc Gỗ vốn ngồi ở phòng khách kiên nhẫn nhìn cô đi Đông dạo Tây thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, nghe cô nói như thế, lông mày hơi nâng lên, “Ừ. . . . . Anh cũng đói bụng. . . . . Phòng bếp đi thẳng quẹo phải, anh đi tắm” Về mặt cực kỳ tự nhiên, nói xong cũng đứng dậy đi tới phòng tắm.

Đa Bảo có ngu nữa cũng nghe ra hàm ý trong đó.

Cọc Gỗ không biết nấu cơm!!! Con người quả nhiên không thấp toàn thấp mỹ! Đa Bảo như thấy được cuộc sống khổ cực của mình sau này. . . . .

Mặc dù Đa Bảo ham ăn lại lười làm, nhưng bởi vì có một người mẹ mạnh mẽ, sau khi trưởng thành vẫn nghiêm khắc học tập dưới tấm gương của mẹ, cho dù lười nữa, hàng ngày học tập cũng chăm chăm đạt tới tiêu chuẩn cô gái tốt thế kỷ 21, Đa Bảo cũng là xuống được phòng bếp lên được phòng khách. Tủ lạnh nhà Cọc Gỗ cái gì cũng có, cho nên rất nhanh, Đa Bảo đã làm ra một bàn thức ăn ngon.

Lúc Giang Mộ Hi đi ra từ phòng tắm thì thấy một bàn đầy đồ ăn.

Dạo bước tiến vào phòng ăn, nhẹ nhàng kéo ghế trước bàn ăn ngồi xuống, xem kỹ tất cả món ăn trên bàn, khoe miệng dần dần lộ ra nụ cười.

Hứa Đa Bảo. . . . . Thật là một bảo bối. . . . .

Lúc Đa Bảo bung canh đi ra từ phòng bếp đã thấy Cọc Gỗ ngồi ở trước bàn ăn, mặc áo len màu đen, nhìn cực kì dịu dàng.

“Như thế nào? Hứa đầu bếp ra tay, ai dám tranh tài!” Cảm thấy mê trai gì đó hiện tại thì thật sự sát phong cảnh, Đa Bảo lập tức thu hồi ánh mắt của mình, đặt canh xuống, khoe khoang.

Giang Mộ Hi tán thưởng khẽ gật đầu, sau đó cầm lên chiếc đũa gấp lên một món ăn chậm rãi đưa vào trong miệng.

“Như thế nào?” Đa Bảo mong đợi trọn tròn mắt hỏi.

Không phải trên ti vi luôn nói muốn giữ được trái tim của đàn ông trước tiên phải giữ được cái dạ dày của anh ta sao, huống chi, bây giờ trước mặt cô là người đàn ông cô muốn cùng anh cả đời, Đa Bảo không khỏi có chút khẩn trương.

“Ừ. . . . . Ăn ngon.” Cọc Gỗ ăn xong rất nghiêm túc đáp lại.

“Có thật không? Vậy anh ăn nhiều một chút!” Đa Bảo mừng rỡ, gấp rất nhiều món ăn vào trong chén anh.

Cọc Gỗ nhìn trong chén đột nhiên có rất nhiều món ăn ngon, tim đập mạnh và loạn nhịp, chỉ chốc lát dần dần có nụ cười, sau đó cũng gấp rất nhiều thịt vào trong chén cô.

Đa Bảo càng thêm vui vẻ, cảm xúc giân dỗi lúc trước tan thành mây khói, vui vẻ cầm chiếc đũa hường thụ thành quả lao động của mình.

Hai người com nước xong đương nhiên là Đa Bảo phụ trách rửa chén, Cọc Gỗ dọn phòng cho cô, nhà Cọc Gỗ thật là cao cấp, mỗi gian phòng đều có phòng tắm, thật tiện. Bạn đang đọc truyện ở diễn đàn lê quý đôn, Serena Nguyen. Đa Bảo rửa chén xong trở về phòng tắm rửa, chỉ là tắm xong Đa Bảo mới phát rầu.

Cô không mang áo ngủ! Không mang áo ngủ sao mà ngủ?

Nhìn phòng tắm, cả cái áo choàng tắm cũng không có, Đa Bảo chỉ có thể dùng cái khăn tắm khá dài quấn quanh thân thể ướt nhep đi ra trước.

Trong phòng của Đa Bảo có một cái tủ quần áo thật to, Đa Bảo muốn tìm xem có gì làm áo ngủ hay không.

Cặp chân trần trắng như tuyết còn dính giọt nước, theo bước chân của cô từ từ chảy xuống ngón chân, Đa Bảo xoa tóc ướt, trên mặt còn hồng hồng do vừa tắm nước nóng, vai trần và cánh tay mảnh khảnh còn bốc ra hơi nước nóng sau khi tắm, chân nhỏ của Đa Bảo đạp lên cái thảm mềm mại, trực tiếp từ phòng tắm đi vào phòng ngủ, cảm giác thoải mái dễ chịu từ lòng bàn chân truyền đến, dần dần lan tràn đến toàn thân, xen lẫn cảm giác nhẹ nhõm sau khi tắm, toàn thân Đa Bảo thả lỏng, cảm thấy vô cùng vừa lòng.

“Két. . . . .”

Bỗng dưng, tay cầm cửa phòng nhẹ nhàng chuyển động, Cọc Gỗ đứng ở ngoài cửa cầm áo choàng tắm vừa mở cửa liền thấy một màn ướt át như thế.

Một người con gái nhỏ nhắn thanh tú. . . . . bọc khăn tắm đơn bạc. . . . . hai gò má và da thịt hờ ra ngoài không khí đều hồng hồng đứng cách anh mấy bước cạnh bên giường. . . . . Ngày tốt cảnh đẹp, sắc đẹp thay cơm.

Đa Bảo hoàn toàn không biết cửa lại đột nhiên bị mở ra, Cọc Gỗ đột nhiên sẽ xuất hiện, lập tức bị dọa sợ, đứng tại chỗ ngây người như phỗng.

“Đây là. . . . . Áo choàng tắm. . . . .” Một lát sau, Cọc Gỗ mở miệng trước, nhưng là giọng nói nghe là lạ hơi khác thường, sau đó thả áo choàng tắm trong tay trực tiếp khép cửa. . . . .

.....

Giang Mộ Hi đóng cửa lại, Đa Bảo đứng rất lâu trong phòng, cho đến khi cảm thấy cảm giác nóng ran vừa dấy lên bị áp xuống mới cất bước trở về gian phòng của mình, chỉ là nhìn qua gương trong phòng thì mới phát hiện gò má của mình. .... thể mà lại đỏ. ....

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 26: Tình dục mất kiểm soát

Editor: Serena Nguyen

“Lần sau vào phòng em nhớ gõ cửa.”

“Lần sau tắm nhớ khóa cửa phòng.”

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người ở trên bàn com đồng thời mở miệng.

Dù là bạn trai mình, Đa Bảo cảm giác mình bị thấy hết thật là mắc cỡ.

Thật ra thì ngày hôm qua Giang Mộ Hi có gõ cửa trước, chỉ là mãi không có tiếng trả lời, cửa phòng lại không khóa, anh mới mở cửa.

Đa Bảo đầu óc ngu si thần kinh không ổn định, không hề có ý đề phòng người khác, điểm này khiến Giang đại nhân hơi lo lắng. Chỉ là có thể suy ra cô hết sức tin tưởng anh, tin tưởng anh là một chính nhân quân tử.

Nghĩ tới đây Giang Mộ Hi lại vui vẻ không ít.

Nhưng mà, Đa Bảo quá đơn thuần, có lúc bề ngoài càng thiện lương chính trực càng có thể là sói đội lột cừu, mà Giang đại nhân vừa vặn chính là hình tượng đó. ....

.....

“Khốn kiếp khốn kiếp!”

Bởi vì mẹ và ông già cứ ở quê mãi không chịu về, hai cô nàng ở ký túc xá còn hai ngày nữa mới về, một tuần này Đa Bảo đều ở nhà Cọc Gỗ, dù sao cũng là bạn trai, Đa Bảo cảm thấy ở tạm ở nhà bạn trai là chuyện đương nhiên, dù sao cô cũng mặt dày. Cọc Gỗ cũng cho cô một cái chìa khóa, kể từ khi Đa Bảo tới đây, nhà cửa đều được cô dọn dẹp sạch sẽ, nhìn qua thật như một gia đình.

Đa Bảo ngồi ở phòng khách ăn vặt xem tivi, thẩm mắng nam chính trên TV, hết sức tức giận.

Lúc Giang Mộ Hi khoác áo choàng tắm đi ra từ phòng tắm thì thấy một màn này.

“Mộc Hi! Anh xem! Người đàn ông kia dám lừa bạn gái anh ta! Sao anh ta có thể lừa cô ấy!” Đa Bảo nhìn thấy anh ra ngoài, trực tiếp than vãn với anh, cái miệng nhỏ vênh lên.

Mỗi ngày Đa Bảo đều xem phim truyền hình trong mắt Giang Mộ Hi là cực kỳ nhàm chán, mỗi lần đều rất nhập tâm, sau mỗi tình tiết, chăm chọc là chuyện không thể thiếu trước lúc ngủ của cô.

Bình thường, với phim truyền hình của cô, Giang Mộ Hi cũng không thèm nhìn đi thẳng vào thư phòng, chỉ là hôm nay ngoại lệ dừng bước.

“Thế nào?” Anh hiếm khi đi tới phòng khách dịu dàng ôm vai Đa Bảo ngồi xuống.

“Nam chính lừa gạt nữ chính rồi! Ghét nhất lừa gạt! Ghét ghét!” Đa Bảo nhìn màn ảnh TV, còn chưa thoát khỏi bộ phim.

Giang Mộ Hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, ánh mắt hơi trầm xuống, giả vờ nhìn màn hình TV trầm mặc thật lâu.

“Nếu em là nữ chính, em sẽ làm gì?” Sau một lúc lâu, anh mở miệng hỏi cô.

“Chia tay! Phải chia tay! Sau đó cả đời không qua lại với nhau!” Đa Bảo đầy cảm phẫn nói.

Ánh mắt Giang Mộ Hi càng trầm xuống, lúc Đa Bảo phát biểu cảm tưởng của mình xong, không nói một lời từ từ buông tay trên vai cô.

“Mộc Hi, anh đi ngủ à?” Đa Bảo nhìn anh cứ đi như thế, ngu ngơ hỏi.

“Ừ.”

Đa Bảo nghe xong nhảy khỏi sofa “loẹt xoẹt” kéo lê dép lê nhỏ của mình chạy tới bên cạnh anh, “~ Mộc Hi ngủ ngon nhé ~ !” Lúc trước ở nhà, mỗi buổi tối trước khi ngủ Đa Bảo cũng sẽ chúc anh ngủ ngon, không biết từ lúc nào bắt đầu tăng thêm hôn chúc ngủ ngon, trong quãng thời gian ở chung ngắn ngủi này, Đa Bảo cũng sẽ hôn anh chúc ngủ ngon, đều thành thói quen.

Giang Mộc Hi nhìn Đa Bảo bé nhỏ mang theo nụ cười đáng yêu trước mắt, cảm thụ nhiệt độ cô lưu lại trên mặt, trong lòng cũng có một dòng nước ấm chảy qua.

Đây là Bảo Bối của anh. . . . .

“Ngủ ngon, đi ngủ sớm một chút.” Cúi người ấn lên một nụ hôn trên gò má cô, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc của cô, hình ảnh ấm áp hạnh phúc.

Đa Bảo gật đầu lại vui vẻ đi về phòng khách xem ti vi.

Trước lúc Giang Mộc Hi về phòng nhìn Đa Bảo trong phòng khách lúc cười lúc ồn ào, cảm thấy sự tồn tại của cô thật hài hòa, mà anh, không khỏi mê luyến sự hài hòa ấy. . . . .

Rốt cuộc cũng đến ngày mang Cọc Gỗ đi gặp hội chị em rồi, vừa thưởng thức cảnh đẹp của Tô quốc, trở lại lại thấy trai đẹp, đám người ở ký túc xá chột cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

“Đa Bảo! Cậu xác định Cọc Gỗ nhà cậu không bị tật ở mắt?”

Hôm nay Cọc Gỗ chỉ mạnh tay, mời các cô gái ở ký túc xá tới nhà hàng hạng sang cảm nhận cuộc sống tiểu tư sản, giả bộ giới thượng lưu.

Com nước xong, thừa dịp Cọc Gỗ đi lấy xe, đoàn người túm lấy Đa Bảo bắt đầu thẩm vấn.

“Ngày tận thế cũng chưa đến, tại sao Cọc Gỗ nhà tớ không thể nhìn trúng tớ chứ! Người tình trong mắt hóa Tây Thi, các cậu toàn là những người phạm tặc biết cái gì!” Ký túc xá hiếm khi tụ tập lại một chỗ, mấy tháng không thấy họ, Đa Bảo rất vui vẻ, uống một ít rượu, nói chuyện cũng hùng hồn.

Cô cũng rất đáng yêu, gặp người người thích đó! Có chỗ nào không xứng với Cọc Gỗ chứ! Trừ chiều cao có chút không phù hợp với Cọc Gỗ, nhưng cô còn có không gian phía trên*! Hơn nữa đi giày cao gót vào đứng bên cạnh Cọc Gỗ cũng rất hợp đấy!

* Nó là thế này : 上身的空间 (không gian phía trên). Mình không biết nó là gì nữa.

“Hứa Đa Bảo cậu đã bước vào hàng ngũ có gấu, cũng cách hàng ngũ bác gái không xa rồi! Các chiến hữu xin chia tay từ đây! Đồng chí! Đi cẩn thận nhé!” Bát Bảo lại bắt đầu không đứng đắn, nắm tay Đa Bảo, bày ra dáng vẻ đưa tiễn quân nhân.

“Má nó! Nếu đối tượng là Cọc Gỗ nhà cậu ấy, tớ đây có thành bác gái cũng chết không hối tiếc! Đa Bảo, hay chúng ta đổi đi! Tớ làm bác gái, cậu trở về cuộc sống độc thân, thấy sao?” Tứ Hi mê trai cũng cầm tay Đa Bảo.

“Không đổi không đổi! Cọc Gỗ nhà tớ là của tớ! Chết cũng không đổi!” Đa Bảo đoạt lại tay của mình, kêu la.

Muốn Cọc Gỗ nhà cô, đừng nói cửa! Cửa sổ cũng không có đâu!

Mấy người vẫn còn trêu đùa, Cọc Gỗ đã lái xe tới.

Nhưng tổng cộng năm người, trên xe chỉ có thể ngồi 4 người.

“Mộc Hi, anh đưa họ về về ký túc xá, em đi tản bộ một lúc.” Đa Bảo hào phóng.

Nhưng cô quên mấy cô gái ở ký túc xá cũng không phải là người lương thiện!

“Ừ đúng, cậu ăn thành quả bóng rồi, vừa hay có thể giảm cân.” Bát Bảo luôn luôn độc miệng, châm chọc Đa Bảo rồi chui vào xe.

Sau đó đám người không có lương tâm ở ký túc xá cũng tán đồng không có dị nghị gì mở cửa lên xe.

Lập tức chỉ có một mình Đa Bảo bị bỏ lại, tội nghiệp mà nhìn Cọc Gỗ ngồi ở ghế lái.

“Ăn ít thịt, vận động nhiều.” Không có bất kỳ đồng tình gì, sâu kín khắc ra một câu súc tích như vậy.

“Cho tớ, mở cửa cho tớ . . . . .”

Xe rời đi trong tiếng kêu ai oán của Đa Bảo, Đa Bảo sầu não bước.

Một đám cảm thú một đám cận bã! Từ nội thành tới ký túc xá của cô phải đi bao lâu chứ, trên người một xu tiền mặt cũng không có! Cọc Gỗ thôi cũng đám yên tâm bỏ lại cô một mình trong buổi đêm gió lớn thế này!

Không vui!

Phòng mồm đi một mình trên đường một cách thê lương.

“Két. . . . .”

Đi gần mười phút, một chiếc quen thuộc xe đột nhiên dừng ở bên cạnh mình, là xe Cọc Gỗ.

“Không phải anh đưa họ về à?” Cửa sổ ở ghế lái mở ra, nhìn Cọc Gỗ anh tuần xuất sắc nho nhã trong xe, Đa Bảo có chút kinh ngạc mở miệng.

“Không phải ai cũng ngốc nghếch như em.” Cọc Gỗ nói xong mở cửa kế bên ra cho cô.

Đa Bảo lập tức được xoa dịu, cười toe toét lên xe.

“Em biết ngay anh không nỡ bỏ em mà!” Vừa lên xe đã cho Cọc Gỗ một cái ôm.

Cọc Gỗ nhẹ nhàng vuốt cái mũi của cô một cái mới lái xe.

Đa Bảo hài lòng ngồi, trên xe hơi ẩm phá lên mặt cô, vốn hơi đỏ vì uống rượu, gặp khí nóng thổi lát phát lại càng thêm rõ ràng.

“Mộc Hi, đến ký túc xá gọi em. . . . .” Đa Bảo ngồi dựa vào đệm xe thoải mái càng cảm thấy buồn ngủ mông lung, nhẹ giọng dặn dò rồi chậm chậm nhắm mắt.

Giang Mộ Hi đóng hết cửa sổ xe, lại tăng nhiệt độ điều hòa, nhìn Đa Bảo như con mèo một cái, không tự chủ nở một nụ cười.

Ở cô và bạn cùng phòng đều uống nhiều, dĩ nhiên Giang đại nhân sẽ không yên lòng đưa cô trở về ký túc xá, trực tiếp lái xe về nhà.

Cẩn thận từng li từng tí ôm Đa Bảo xuống xe vào thang máy, tay Đa Bảo ôm cổ anh, khuôn mặt đỏ bừng, còn không ngoan ngoãn nhúc nhích trong ngực anh tìm vị trí thoải mái.

“Mộc Hi. . . . . đến ký túc xá rồi hả?” Có hết sức nở mắt, cô nhìn thấy thang máy, mềm nhũn mở miệng, giọng nói mềm đến tan chảy cả lòng Giang Mộ Hi.

“Hôm nay không về ký túc xá, về nhà.” Giang Mộ Hi nhìn chăm chú vào cô, trả lời.

Đa Bảo nghe xong không tự chủ co lại trong ngực anh.

Ừ. . . . . nhà Cọc Gỗ chính là nhà cô, nơi Cọc Gỗ ở chính là nơi cô ở.

Nghĩ như vậy, thu hai tay của mình, ôm cổ Cọc Gỗ chặt hơn, vô ý kéo gần khoảng cách của hai người, Đa Bảo lại cảm thấy như vậy rất an tâm.

Chỗ cổ có hơi thở nhẹ nhàng của cô, giống như gió mát thổi lên da thịt anh, thân thể đang dán sát khiến cho anh mất khống chế cả người từ từ nóng ran.

Áp chế loại cảm giác có chút hành hạ này, Giang Mộ Hi đi ra thang máy, về đến nhà thì ôm ngay Đa Bảo vào phòng của cô.

Muốn thả cô vào trên giường nhưng Đa Bảo đang say lại làm nũng, quán anh không muốn buông tay.

“Ngaoan. . . . . Đến nhà.” Anh kiên nhẫn dụ dỗ cô.

Đa Bảo lại mơ mơ màng màng mờ mắt, thấy anh vẫn đẹp trai như cũ, sau đó giùng giàng ôm chặt cổ của anh.

“Mộc Hi. . . . . Em thích anh. . . . . Càng ngày càng thích. . . . . Rất thích rất thích. . . . .” Khẽ than, sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Chỉ là, cô đánh giá quá cao năng lực tự chủ của Giang đại nhân, vừa rồi trong thang máy anh đã rất khắc chế mình, cự ly gần như vậy, tư thế mập mờ như vậy, anh khó có thể cưỡng lại dục vọng đàn ông của mình, ham muốn 1s trước còn áp chế rất tốt bị nụ hôn này của cô khơi lên lần thứ hai, Đa Bảo đây là chơi với lửa có ngày chêt cháy.

Một giây kế tiếp anh nóng bỏng hôn lên, không cần tốn nhiều sức trực tiếp dò lưỡi vào, có chút bá đạo nhưng không mất đi sự dịu dàng quyến rũ cái lưỡi thơm mềm của cô.

Đa Bảo vốn chóng mặt, bị anh hôn như vậy càng thêm choáng váng, đầu lưỡi bị anh dễ dàng lôi ra, anh đã được như nguyện thu vào trong miệng mình thưởng thức vị ngọt trên lưỡi cô.

Đa Bảo bị hôn nhiệt tình, lại cảm thấy tư thế như vậy rất không thoải mái, lại không an phận hơi động dẩy một chút, không cử động còn may, vừa động

thật sự đốt cháy đục hóa của Giang Mộ Hi, càng ngày càng nghiêm trọng, cho đến lúc này, lửa hừng hực không thể dập tắt.

Lập tức Đa Bảo bị áp đảo trên giường ở dưới người anh.

Hô hấp của anh càng dồn dập, đầu lưỡi vẫn còn ở trong miệng cô, lúc sâu lúc cạn, hơi thở hòa quyện, vô cùng nóng. Toàn thân Đa Bảo như bị một cảm giác không biết tên rút hết sức lực, mềm nhũn nằm ở dưới người anh, không kiểm soát đưa lên môi đỏ của mình mặc cho anh hái. Ném đủ ngọt ngào của cô rồi, Giang Mộ Hi xoa lên vành tai như ngọc của cô, sau đó thân mật thở bên tai cô. . . . .

“Buồn. . . . .” Đa Bảo muốn dùng tay gãi ngứa lại bị anh nắm chặt đôi tay.

Nhìn cô mềm mại ướt át, anh mất không chế đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm vành tai gần trong gang tấc của cô, hết sức khiêu khích, tay cũng mất không chế chuyển qua phía sau lưng của cô, sau đó nhẹ nhàng tiến vào, tuột xuống theo đường cong xinh đẹp của cô tìm tòi nơi động lòng người nhất của cô. . . . .

Thân thể nam tính nóng bỏng dính sát, cách lớp quần áo mỏng dính, Đa Bảo cảm nhận được sự nóng bỏng này, theo bản năng tránh né lại phát hiện giữa hai chân có dị dạng cứng rắn đột ngột đụng vào mình.

“Mộc Hi. . . . .” Âm thanh có chút mềm mại, cặp mắt mê ly, hấp dẫn vô hạn.

Đôi tay Giang Mộ Hi vẫn ngao du ở phía sau và giữa hai chân cô, nghe được giọng nói yếu điệu như vậy, chút lý trí cuối cùng cũng biến mất.

“Bảo Bảo, anh. . . . . muốn làm hư em. . . . .” Giọng nói khàn khàn vang lên, hai trông mắt anh lộ ra dục vọng vô cùng vô tận. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27: Lần đầu trải sự đời.

Editor: Jesse Tran

Ngón tay thon dài mang theo nóng bỏng gấp gấp kéo áo Đa Bảo xuống, mất đi lớp áo khoác che chở bên trong Đa Bảo chỉ còn có một lớp quần áo màu đen, chặt chẽ ôm khít bộ ngực đầy đặn của cô, có lồi có lõm, chiếc quần bó sát càng tôn lên đôi chân thon dài, phong cảnh vô hạn.

Đa Bảo không hay chú ý đến ăn mặc, cho nên vóc dáng mỹ lệ đã bị cô che giấu, mặc dù lần trước vô tình thường thức qua, thế nhưng bày ra trước mặt gần trong gang tấc thế này vẫn là lần đầu tiên với Giang Mộ Hi.

Cổ áo màu đen khê mở, không khí mập mờ ở nơi này vô tình đã bán đứng cảnh tượng mê người bên trong, dưới lớp quần áo cảnh sắc như ẩn như hiện khiến dục hòa thiêu đốt càng lúc càng bùng lên trong hai mắt của Giang Mộ Hi, dục vọng bên trong giống như chai Sprite sau khi bị lắc mạnh, bọt khí không ngừng sôi trào, sau đó khó có thể khống chế càng lúc càng bành trướng không thể ngăn cản, toàn thân cảm thấy một giây kế tiếp sẽ bùng nổ.

Đa Bảo cũng cảm thấy nóng ran, lửa nóng trên người anh kề sát ép chặt cô chợt khiến cô cảm thấy bức bối muốn tìm kiếm chút không gian, lại âm ỉ giằng giằng không biết muốn làm gì lại lần nữa gia tăng khoảng cách giữa hai người.

“Mộc Hi. . . . . Anh sốt à?” Đa Bảo mở mắt ra liền thấy Cọc Gỗ bởi vì ham muốn mà cả gương mặt đỏ bừng, cả người anh tàn ra khí nóng bao quanh khuôn mặt, Đa Bảo chưa cần đụng vào đã có thể cảm thấy.

Về mặt hờn dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, Giang Mộ Hi chỉ cảm thấy từng trận hơi nóng từ thân dưới tán loạn truyền đến, lấy cả người che chở cô ở dưới thân, môi mọng lần nữa khóa trụ môi mềm của cô, liếm láp, vuốt ve.

Không chế hai tay của cô, tay trái rút ra không chút kiêng kỵ theo chân của cô mò mẫm một đường xuống dưới. . . . .

Một giây trước Đa Bảo bị hôn đến choáng váng đầu óc, một giây kế tiếp cảm thấy nơi tư mật nhất có cảm giác nóng rực ập tới, một cảm giác kỳ dị ở chưa bao giờ viếng thăm khiến nơi ấy mặc sức lan tràn.

“Mộc Hi. . . . .” Hình như cô ý thức được điều gì, vội vàng muốn kêu anh dừng lại, rồi lại bị anh dịu dàng nằm sấp đi lên ngăn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại, bừa bãi chiếm cứ hương thơm trong miệng cô.

Giống như một loại mê hoặc, Đa Bảo bị nụ hôn của anh rút đi tất cả sức lực, Giang Mộ Hi từ từ để hai cánh tay cô lên đỉnh đầu, sau đó thuận thế đẩy chiếc áo màu đen của cô lên. . . . .

Ánh lửa trong mắt Giang Mộ Hi càng thêm nồng đậm, nhẹ nhàng từ phía sau lưng cô giải phóng bộ ngực trói buộc, l Đa Bảo chỉ cảm thấy toàn thân chợt lạnh, dáng vẻ hấp dẫn mê người không chút kiêng kỵ bày ra trước mắt, bộ ngực đầy đặn bấy giờ đang bày ra trước mặt anh không sót một cái gì, đẹp không sao tả xiết.

“Mộc. . . . . ưm. . . . .” Còn chưa kịp mở miệng ngăn anh lại thì cô khó có thể kiềm chế tiếng rên mà bật ra thành tiếng.

Tay phải Giang Mộ Hi vuốt vật sừng sững ngạo nghễ của cô, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn, nhẹ nhàng cúi người ngậm vào trong miệng, sau đó trêu đùa khẽ cắn liếm láp.

Chưa biết mùi đời, mỗi một chỗ của Đa Bảo đều vô cùng nhạy cảm, thoáng đụng vào giống như điện giật khiến cô thở gấp không ngừng, thế nhưng chính đáng về mê hoặc đó trở thành vũ khí lợi hại quyến rũ Giang Mộ Hi.

Ôm lấy phía dưới cô mềm mại thơm ngát trắng nõn còn có hương thơm ngọt ngào của hơi thở, dục vọng phía dưới của Giang Mộ Hi lại bị trêu chọc kích động không thôi.

Một tay vuốt ve bộ ngực nhạy cảm của cô, một tay vây quanh vòng eo mảnh khảnh của cô chỉ chốc lát chiếc quần của cô cũng bị anh dễ dàng tuột xuống.

Gò má của Đa Bảo cũng được phủ lên màu hồng của ham muốn, cặp mắt vốn mơ màng bây giờ lại như được phủ một tầng sương khiến cho người ta mê muội không thể rời mắt.

Không biết từ lúc nào Giang Mộ Hi cũng cởi sạch quần áo, đặt lên thân thể mềm mại của cô, cặp môi nóng rực tham lam lưu luyến trước bộ ngực tràn đầy sức sống của cô, cắn mút liếm, cho đến khi ngón tay thon dài của anh càng lúc càng động lại nhiều ướt át của cô, bên tai truyền tới tiếng thở dốc mềm mại của cô, anh mới rút tay ra từ từ tách hai chân đang khép chặt của cô, phía dưới lửa nóng từng chút từng chút xâm nhập cô dưới sự trêu đùa của anh, u cốc có chút chặt hẹp, có chút chặt chẽ như tuyên bố nó thuần khiết như lúc ban đầu.

“Bảo Bảo. . . . . Sẽ đau một chút. . . . .” Giang Mộ Hi lo cô sợ hãi nên lại tiến gần tới chiếc cổ trắng nõn mê người mà anh vừa để lại chẳng chịt những dấu hôn nóng bỏng.

“Em khó chịu. . . . .” Đa Bảo dục vọng của anh không chế lại bị cảm giác lạ lẫm của chính mình xâm chiếm, anh vẫn không ngừng vuốt ve bấp đùi cô, cô cảm thấy cả người mềm nhũn, đề nên ngứa ngáy, Đa Bảo lắc lắc eo thon chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách.

“Ngoan. . . . .” Nhẹ nhàng gặm nuốt từng chút mềm mại trên cánh môi của, Giang Mộ Hi dịu dàng dụ dỗ cô sau đó từng chút từng chút bắt đầu hành động.

Vừa mới đi vào một chút thì vội vàng ướt át tới dòn dập sau đó không ngừng bọc anh lại.

“Đau. . . . .” Đa Bảo cảm thấy thân dưới đau đốn bứt rứt, vừa xa lạ vừa có chút đau đốn, cô theo bản năng bắt đầu chống cự.

Bởi vì đây là lần đầu tiên của cô nên càng căng thẳng, thần kinh căng thẳng của cô cũng đã kiềm chế anh, Giang Mộ Hi bị cô nhốt ở bên trong, ra cũng không ra được mà cũng không tiến vào được, vì vậy truyền tới từng trận đau đốn khiến anh tiến lùi đều khó.

“Bảo Bảo. . . . . Đừng sợ. . . . . Đừng sợ. . . . .” Lại cúi đầu hôn môi của cô, đáng vẻ anh tuần khiến người ta chìm đắm, đầu Giang Mộ Hi từ từ rời xuống, sau đó vùi vào hai ngọn núi, nỉ 3 q u ydo n dùng miệng mút sau đó dùng đầu lưỡi dịu dàng liếp hôn, đầu lưỡi đi đến đâu là lưu lại ướt át trong suốt, môi nóng khê phiếm hồng, càng thêm vẻ đáng yêu mị hoặc, Giang Mộ Hi làm vậy để trấn an cô khiến cô dần dần thả lỏng.

Bên tai truyền tới tiếng rên khe khẽ của cô, Giang Mộ Hi duy trì tư thế không tiến không lui một lúc lâu, rốt cuộc lại một lần nữa bị cô trêu chọc khiến tâm can ngứa ngáy khó nhịn, dục hòa thiêu đốt, hung hãn trực tiếp động thân tiến vào.

Một tầng màng thật mỏng bị anh mạnh mẽ đâm tới đã không còn tồn tại, dòng máu xừ nữ ấm áp và ướt át hướng tới anh, bao lấy anh thật chặt, anh là cảm thấy không còn trời buộc câu nệ, nhưng lần này Đa Bảo lại đau đến khóc lên.

“Đi ra ngoài! Đau quá. . . . .” Đa Bảo không nhịn được hoảng hốt lắc lư bấp chân chặn anh lại, âm thanh khóc sùi nghe vừa uất ức vừa đáng thương.

Thân thể nhỏ bé trần truồng khẽ run, trong lòng bàn tay cô mồ hôi lướt qua sống lưng trần truồng của anh, đáng vẻ uất ức khiến tâm can Giang Mộ Hi trong nháy mắt trùng xuống.

Trôi mền hôn nước mắt trong suốt trên khóe mắt của cô, Giang Mộ Hi cũng tâm loạn như ma.

Anh vốn không muốn ăn cô nhanh như vậy, nhưng. . . . . Anh sợ mất cô. . . . .

Lại trấn an cô thật lâu, cô không hề bài xích nữa, anh mới từ từ động.

Không dám động quá mạnh, anh chỉ từ từ, cẩn thận, lướt qua rồi dừng ở trong cơ thể cô cử động, lần này Đa Bảo không đau như trước, nhưng vẫn là cảm thấy hạ thân vừa sung vừa trưởng, liền giống bị cứng rắn của anh xé rách, có bấp đùi căng cứng khó có thể chịu được từng trận cảm giác đau đốn đánh úp về phía cô.

“Ưm. . . . .” Rốt cuộc, rất lâu sau đó Giang Mộ Hi mới nghe thấy thanh âm mềm mại của cô, từng chút một gia tăng tốc độ nhưng là thủy chung không dám đi vào quá sâu.

Đa Bảo ở trong lòng anh khẽ rên, móng tay nhỏ bé cắm sâu vào sống lưng tinh trắng của anh, khi anh từ từ tiến tới càng lúc càng sâu.

Giang Mộ Hi vui trong chiếc cổ trắng nõn của cô, sau đó một lần lại một lần tiến công in lại dấu ấn nóng bỏng của mình trên xương quai xanh mê người của cô, tóc anh chạm vào da thịt trắng nõn của cô khiến Đa Bảo nhảy cảm không ngừng thở dốc, từng tiếng từng tiếng lọt vào lỗ tai anh thẳng tắp bay vọt vào trong lòng anh.

Động tình nơi Giang Mộ Hi dùng ướt át đầu lưỡi trượt vào tai của cô, sau đó giống như vẽ lướt qua những hình dáng khác nhau trên vành tai của cô, Đa Bảo không chịu nổi trêu đùa như vậy, nhẹ nhàng ưm, anh trực tiếp dùng hàm răng khẽ cắn chặt vành tai của cô, đầu lưỡi linh hoạt lại không an phận ở nơi không gian chật hẹp này về vài vòng, thổi khí nóng. . . . .

Phía dưới vận động càng lúc càng nhanh kèm theo tiếng rên động lòng người của Đa Bảo, trong tai anh biến thành một giai điệu tuyệt vời, êm tai động tình, cô là của anh, cô muốn trốn cũng không thoát. . . . .

Cho đến khi có thứ gì đó khít khao ầm ập hung mãnh đánh tới vây chặt hai người lại Đa Bảo giống như một lá tề liệt ngã xuống giường, Giang Mộ Hi cũng thở hổn hển, không có lập rút ra, anh chặt chẽ dán sát thân thể nhỏ bé vẫn vương mùi hương thơm ngát của Đa Bảo, mái tóc thấm đẫm mồ hôi, theo tóc anh từ từ rơi xuống, nhỏ từng giọt lên cơ thể mỹ lệ không chút che giấu của Đa Bảo.

Nhìn khoeo mắt Đa Bảo còn vẫn còn vương nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Giang Mộ Hi vờn đầu ngón tay ánh mắt vô cùng dịu dàng nhẹ nhàng giúp cô lau sạch, sau đó mới chậm rãi rút ra, từ từ đắp chăn cho cô rồi rón rén xuống giường, ở để lại một nụ hôn thật sâu trên môi cô rồi mới đi vào phòng phòng tắm.

Bởi vì sợ mất đi cô, cho nên mới muốn cô đến vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28: Đây chính là yêu

Editor: Jesse Tran

Nắng sớm mờ mờ, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ bữa bãi chiếu xuống gương mặt anh tuấn của Giang Mộ Hi, người tới qua ở dưới thân anh thở dốc cả đêm, thân hình yếu đuối hiện tại đang bọc một cái chăn lớn như một cái bánh chưng nhỏ nhìn anh.

Đôi mắt nhỏ nhìn vừa uất ức vừa ai oán.

Thế nào vừa mới uống quá chén một chút, đã. . . . . đã. . . . . Mặc dù là Cọc Gỗ, Cọc Gỗ là bạn trai, nhưng. . . . . Cô không phải cô gái tùy tiện, tất cả đều quá nhanh, nhanh đến nỗi cô không kịp tiếp nhận.

Thân dưới truyền đến cảm giác đau đớn khó có thể đè nén chậm rãi đi xuống, thật như bị ngũ mã phanh thây vậy Đa Bảo vừa mệt không nói nên lời lại đau đớn, cử động một chút Đa Bảo cũng thấy đau.

Bị cô đoạt đi nửa cái chăn, cơ hồ cả lưng Giang Mộ Hi đều trần trụi, thân thể lười biếng nằm sấp nên càng có thể thấy rõ bắp thịt tinh trắng xen lẫn từng cái dấu đỏ Đa Bảo lưu lại đêm qua, nhìn đến mức Đa Bảo cũng sùng sốt một phen.

“Bảo Bảo. . . . .” Vừa tỉnh ngủ âm thanh của Giang Mộ Hi cùng thân thể trần truồng của anh tạo thành một loại hấp dẫn mê người, một tiếng khẽ gọi như vậy đã khiến cho toàn thân Đa Bảo đang cứng ngắc thoáng thả lỏng một chút, sau đó chưa kịp phản ứng đã bị anh ôm vào trong ngực.

“Còn đau không?” Dịu dàng hỏi han rồi lại nhẹ nhàng tiến tới cái cổ trắng nõn của cô đặt lên một nụ hôn.

Nụ hôn vừa chạm vào da thịt cô trong nháy mắt Đa Bảo giống như bị giật điện đưa tay đẩy anh ra sau đó lại bọc chăn trốn vào góc giường, tốc độ quá nhanh thiếu chút nữa giật luôn cả góc chăn đang che đậy bộ phận quan trọng của Giang Mộ Hi.

“Bảo Bảo?” Giang Mộ Hi không ngờ sẽ bị cô bài xích như vậy, có phải tối hôm qua dọa cô sợ rồi hay không, nhẹ nhàng chống thân lên muốn đi tới.

“Anh đừng tới đây.” Âm thanh Đa Bảo nghe không giống bình thường, thậm chí. . . . . Có chút nức nở.

Giang Mộ Hi dừng tất cả động tác, không đến gần nữa.

Không khí mập mờ đêm qua trong căn phòng từ từ mất đi, dần dần trở thành một bầu không khí yên tĩnh đè nén.

“Như vậy thật không tốt. . . . . Thật không tốt. . . . .” Rất lâu sau đó, Đa Bảo mới mở miệng, nước mắt từng giọt từng giọt từ hốc mắt rơi xuống chân, rất nhanh làm ướt một khoảng nhỏ.

“Không nên như vậy, Mộc Hi. . . . . Chúng ta không nên như vậy.” Đa Bảo khóc sùi sụt thấy rất khổ sở.

Bởi vì là con gái, từ nhỏ cô đã được dạy dỗ nghiêm khắc, học thế nào để bảo vệ mình, mối tình đầu cũng là bởi vì cô truyền thống cô quá bảo thủ nên mới rời bỏ cô, nhưng là bây giờ, cô và Cọc Gỗ qua lại mấy tháng liền. . . . . Cô sợ, không khỏi sợ, con gái một khi đã trao thứ đáng quý nhất cho một người đàn ông, bọn họ cũng sẽ không còn quý trọng nữa, l ví dụ như vậy ở trong xã hội còn rất nhiều nhiều nữa..., cô và Cọc Gỗ chỉ là hẹn hò bình thường, thậm chí cô còn chưa từng thấy người nhà của anh, hiện tại bọn họ đã như vậy mù quáng xảy ra quan hệ, cô vừa đau lòng lại tự trách, đau lòng là vì thứ đáng quý nhất rồi cuộc cũng không còn tồn tại nữa, trình tiết, tự trách đó là bản thân mình tại sao có thể uống rượu đến mất lý trí!

Nhìn cô khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tâm can Giang Mộ Hi bị vo viên thành một đồng rồi bụ.

Mặc dù cũng dự liệu được cô sẽ phản ứng như vậy, nhưng khi đến lúc phải đối mặt tay chân cũng luống cuống, nói thật, anh thật sự không biết cách dỗ dành con gái đang khóc.

“Bảo Bảo, nhìn anh, nhìn anh. . . . .” Bỗng dưng, anh lặng lẽ tiến tới nâng gương mặt của cô lên để cho cô nhìn thẳng vào mình.

Mắt Đa Bảo đã khóc đến sưng lên, cánh mũi cũng ứng đỏ, trái tim của anh cũng đau quặn theo.

“Anh là Mộc Hi, Mộc Hi của em, chỉ mình em. . . . .” Anh nói từng chữ từng câu cho cô nghe.

“ . . . . .”

Nhẹ nhàng giúp cô lau hết nước mắt trên gương mặt, anh lại dịu dàng nói, “Ngay cả Cọc Gỗ em cũng không tin sao?”

Đa Bảo kinh ngạc nhìn anh.

Cọc Gỗ. . . . . Anh là của cô Cọc Gỗ, Cọc Gỗ mà cô vẫn luôn tin tưởng dựa dẫm.

Giang Mộ Hi cũng nhìn Đa Bảo, anh cũng đã sớm biết có lần lộn Giang Mộ Hi anh và Cọc Gỗ, nhiều lần lỡ miệng gọi anh là Cọc Gỗ chính cô cũng hoàn toàn không biết, nếu như nói ngay từ khi bắt đầu anh thấy cô ngốc nghếch dễ bắt nạt cố ý trêu đùa cô, nhưng hiện tại hình bóng cô đã lấp đầy trái tim anh, cho đến khi cô đến, anh vẫn cho là một nửa kia của mình cũng sẽ môn đăng hộ đối với anh, sống an nhàn sung sướng với cô nàng giàu có nào đấy, leequydonn không cần tình yêu không cần tình dục phải cưới thì cưới, chỉ có quyền thế và ích lợi, nhưng khi ở chỗ cao quá lâu, anh mới phát hiện, anh chưa bao giờ cảm nhận được say mê rung động, mà tất thấy đều là cô mang cho anh, ở cô anh thấy được chân thật, thấy được chân tình, chẳng biết từ lúc nào, cô nàng ngây ngốc, một cái nhăn mày của cô một nụ cười của lúc nào đó rồi vào trong lòng anh không cách nào xóa đi nổi, anh đã từng mù một mơ hồ về ý nghĩa tồn tại của bản thân, hiện tại ít nhất anh có thể biết rằng, những lời nói dối của anh chung quy là —— chỉ vì muốn được gặp cô.

Trên người cô có quá nhiều thứ mê hoặc anh, anh say đắm cuồng nhiệt, nhưng ở bên cô càng lâu anh cũng biết mình thân phận của mình là một quả bom hẹn giờ, anh không biết phải mở miệng thế nào, hơn nữa lần trước anh đặt cho cô một giả thiết lại thấy cô quá quyết như vậy, trước đây anh chưa từng sợ hãi điều gì nhưng thật sự lần này anh rất sợ, ích kỷ lựa chọn phương thức này giành cho mình một lá bài miễn tử, có lẽ cách làm này hơi vô lại một chút, nhưng hiện tại anh đã hiểu rõ gia đình cô, như vậy là cách duy nhất giữ cô lại bên mình.

Nhìn cô uất ức anh ngoài yêu thương còn có chút bất đắc dĩ, vừa bắt đầu chính là anh sai, khi phát hiện nghịch lý quá trốn thì lúc đó bát nước đã sớm hắt đi rồi sau có thể thu lại được.

Dịu dàng kéo cô vào trong ngực mình, chờ đợi cô bình ỏ tâm trạng, anh nhìn cô vẫn không mở miệng nói chuyện lại hỏi cô.

“Không phải em tin tưởng Cọc Gỗ sao?”

Hai mắt Đa Bảo đầm lệ ngược nhìn anh, sự kiên định chính trực trong mắt anh chạm vào đáy lòng cô, nhưng là không lập tức trả lời anh, cô tủi thân nén tiếng nức nở nói, “Em đau. . . . .”

Mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có nét vui vẻ gì nhưng là giọng nói pha chút nũng nịu, Giang Mộ Hi thoáng thả lỏng một chút sau đó cung chiều ôm cô càng chặt hơn.

“Đau ở đâu? Anh xem một chút.” Nói xong cũng muốn lột cái chăn đang bọc cô ra.

“Không được xem!” Đa Bảo lập tức chụp tay của anh sống chết không để cho anh nhìn.

“Vậy không nhìn, bé em đi tắm?” Cô không biết rằng đáng về hôn dỗi của cô bây giờ có hấp dẫn nhường, nhưng trước đáng về mê người đó Giang Mộ Hi đành phải kiềm chế, tình hình bây giờ tương đối nghiêm trọng.

“Tự em đi.” Đa Bảo nói xong thân thể nhỏ bé từ trên giường khom lưng định xuống giường.

Nhưng chân nhỏ vừa chạm lên thảm lông lại bị một đôi tay chắc khỏe bế lên từ phía sau, sau đó cả người rơi vào trong ngực của người nào đó.

“Em muốn tự đi!” Đa Bảo muốn phản kháng.

“Chăn đều ở chỗ của em, anh không ngại trần truồng, nếu em cũng không ngại thì bây giờ anh có thể để em xuống.” Giang Mộ Hi lý lẽ hùng hồn.

“Anh giờ trò lưu manh! Giờ trò lưu manh!” Một giây kế tiếp Đa Bảo liền xấu hổ kêu lên.

.....

Cuối cùng Đa Bảo vẫn một mình đi vào phòng tắm độc ác nhất anh nhất ở bên ngoài, cũng may cô còn có chút lương tâm để lại mảnh chắn cho anh, nếu không Giang đại nhân phải trình diễn một màn thoát y trong nhà rồi.

Đa Bảo một mình đứng trước chiếc gương khổng lồ trong phòng tắm nhìn thân thể trần truồng của mình, trên người chẳng chút vết hằn giống như một loại dấu ấn vô cùng rõ ràng trải rộng tại trên thân thể trắng nõn của mình, vừa thấy cô đã đỏ bừng cả mặt, thân thể còn rất đau, đồng thời báo cho cô biết rằng cô đã từ con gái thành phụ nữ. ....

Đa Bảo lẳng lặng nhìn mặt nhỏ nhắn của mình đang ửng đỏ trong gương, có chút hoảng hốt, tình cảm trong lòng không biết phải tỏ lộ như thế nào, nhưng anh là Cọc Gỗ, là người Cọc Gỗ mà bây giờ là cô thích nhất, đúng vậy, là yêu. ....

Nghe tiếng nước chảy “Ào ào” trong phòng tắm, Giang Mộ Hi khoác thêm áo choàng tắm của mình ngồi ở bên giường về mặt càng ngày càng nghiêm túc.

Đa Bảo càng tin tưởng anh, anh lại càng thấy áy náy, anh vốn định buổi sáng việc đầu tiên là thẳng thắn nói toàn bộ mọi việc với cô, nhưng lúc đó đều dành toàn bộ thời gian để trấn tĩnh tâm tình của cô.

Chờ Đa Bảo ra ngoài anh vừa sẽ nói hết tất cả mọi chuyện anh đang giấu giếm với cô, bây giờ anh đã nắm được con át chủ bài chuyện này nói ra càng sớm càng tốt.

Nhưng anh chưa đợi đến lúc Đa Bảo ra ngoài thì điện thoại di động của mình bỗng vang lên, nhìn ba chữ hiếm khi thấy xuất hiện trên màn hình lỏng mà anh hơi nhủ lại.

Nhẹ nhàng cầm điện thoại trên tủ đầu giường lên.

“Ông nội nhập viện rồi. ....”

Không có bất kỳ mở đầu hay dấu hiệu nào, còn chưa kịp mở miệng anh đã nghe thấy một câu nói như vậy. ....

Khi Đa Bảo mang theo mái tóc dài ướt nhẹp khoác áo tắm của mình từ phòng tắm đi ra đã thấy Cọc Gỗ ăn mặc chỉnh tề về mặt vô cùng nghiêm túc.

Anh muốn đi ra ngoài sao Hôm nay không phải Chủ nhật à?

“Anh có việc phải đi ra ngoài, chờ anh trở lại.” Thấy cô ra ngoài anh chỉ để lại một câu như vậy liền vội vã rời đi.

Đa Bảo nhìn bóng lưng anh rời đi lại có chút không khỏi lo lắng.

Cọc Gỗ anh. .... Chưa từng có vẻ mặt hốt hoảng như vậy, anh sao vậy?

Trong lòng căng thẳng lại tự trấn tĩnh bản thân, bởi vì Cọc Gỗ bảo cô chờ anh trở lại, mà cô tin tưởng Cọc Gỗ.

Đây chính là yêu sao. .... Đa Bảo nhìn vệt đỏ tươi trên giường thấy bất mắt khác thường khuôn mặt đỏ bừng tự hỏi bản thân.

Tin tưởng vô điều kiện, hẳn là vậy. ....

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 29: Một lời đã định

Editor: Serena Nguyen

Hôm đó rất khuya Giang Mộ Hi mới trở về, lúc trở lại Đa Bảo cũng đã ngủ thiếp đi.

Ông đột ngột bị tắc van tim, nếu không phải vì cấp cứu kịp thời anh đã vĩnh viễn mất ông.

Giang Mộ Hi đi tới phòng Đa Bảo nhẹ nhàng ngồi ở đầu giường lẳng lặng nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này có vẻ an tĩnh, Đa Bảo giống như đứa bé nằm sắp ngủ say sưa.

Giang Mộ Hi từ từ đưa đầu ngón tay ra dịu dàng gạt những sợi tóc rơi trên má cô, lại nhẹ nhàng cúi người hôn lên trán cô.

Quyến luyến mà nhìn gương mặt say ngủ của cô, thế nhưng đầu óc anh lại rất rối loạn.

Anh là cháu trai trưởng của Giang thị, ông bị bệnh, hiện tại anh phải đối mặt chính càng nhiều vấn đề khó giải quyết, sức khỏe ông càng ngày càng tệ, bây giờ còn đang ở phòng hồi sức cấp cứu đã khiến anh rất loạn, vì an nguy của ông và tương lai của Giang thị, có lẽ anh phải gác lại việc thăng thân nói chuyện với Đa Bảo, anh cần chờ thời cơ thích hợp từ từ giải thích với cô, bây giờ anh chỉ hy vọng ông có thể bình an vô sự, Giang thị cần anh, ông cũng cần anh. . . . .

Cuối cùng sau gần một tuần lễ ở quê, mẹ và lão già cũng bãi giá hồi cung, cuối cùng Đa Bảo cũng chuyển khỏi nhà Cọc Gỗ. Về lần say rượu mất lý trí đó, Đa Bảo một chữ cũng không dám nhắc tới, cô cảm thấy nếu như mẹ biết chuyện này, tuyệt đối sẽ chém cô trước sau đó thiên Cọc Gỗ.

Sau khi Đa Bảo lên đại học mẹ vẫn nhắc nhở cô con gái phải biết tự bảo vệ mình, nếu như bà biết cô và Cọc Gỗ đã xảy ra quan hệ, dù là con rể quý, chưa kết hôn đã gao nấu thành com như vậy, người truyền thống như mẹ nhất định là sẽ hung mãnh lột da cô, cho nên Đa Bảo quyết định đánh chết cô cũng không nói! Lần này cả Bát Bảo cô cũng giấu, đối thật ra cũng không phải là không muốn nói cho Bát Bảo mà là cô không biết nên mở miệng thế nào, tuy nói trong xã hội ngày nay, ăn com trước keng là hành động rất phổ biến, với người trẻ tuổi càng phổ biến, nhưng Đa Bảo vẫn là đứa coi trọng mặt mũi, cảm giác chuyện này càng ít người biết càng tốt, ừm! Càng ít càng tốt!

Đào mất đã tới lúc Đa Bảo phải về công ty mình, cuối cùng cô cũng thoát khỏi cái bể khổ tổng bộ Giang thị ày rồi! Nhưng cô vừa may mắn vừa phiền muộn, Cọc Gỗ nói anh sẽ ở lại tổng bộ, aizzz, rốt cuộc đã anh được như nguyện có thể ở lại tổng bộ Giang thị dốc sức rồi, vậy chờ cô trở lại công ty, chẳng phải hai người bọn họ sẽ phải giống như Ngưu Lang Chức Nữ trời nam đất bắc sao?

Nghĩ đến về sau mình không thể cùng ăn com trưa với Cọc Gỗ giống như hai tháng này, Đa Bảo cũng rất buồn rầu. Cọc Gỗ ở lại tổng bộ Giang thị, chắc công việc sẽ phải nhiều hơn đi, bọn họ chỉ có thể gặp nhau trong hai ngày cuối tuần sao? Thật sự rất buồn, cho nên lúc tan ca tinh thần Đa Bảo cũng sa sút.

Gần đây Cọc Gỗ càng ngày càng bận rộn rồi, bây giờ mặc dù không ở chung cô cũng biết mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, cũng không thể về cùng cô sau khi tan ca, người của tổng bộ bận rộn cả ngày, Đa Bảo nghĩ đến đáng về liều mạng của nhân viên tổng bộ cô từng thấy lại bắt đầu lo lắng cho Cọc Gỗ nhà mình, Cọc Gỗ sẽ không bị giết hại hành hạ thành tảo bón chứ?!

Càng nghĩ càng thấy kinh khủng, Đa Bảo cảm giác làm hậu phương của Cọc Gỗ có sứ mạng rất nặng nề, cô muốn làm vợ hiền của Cọc Gỗ! Về sau Cọc Gỗ chủ ngoại cô chủ nội, anh phụ trách nuôi gia đình cô phụ trách quản lý tốt tất cả.

Cứ như vậy tự mình vui về quyết định!

Trong đầu hiện lên hình ảnh cuộc sống hạnh phúc sau này của mình và Cọc Gỗ, Đa Bảo cười cực kì vui vẻ, thật ra thì yêu đương không tệ chút nào, trước đó là mình không tìm được đúng người, hiện tại cô có Cọc Gỗ, cô yêu Cọc Gỗ, Cọc Gỗ cũng yêu cô, vậy là đủ rồi, rốt cuộc lại ném được ngọt ngào của tình yêu, mỗi ngày trong lòng tràn đầy hình bóng của một người cũng khiến Đa Bảo cảm thấy thỏa mãn, cô không cần gì nhiều, chỉ cần có thể vĩnh viễn ở cùng Cọc Gỗ, đơn giản như vậy cô đã cảm thấy hạnh phúc. Aha ~

Ngâm nga một giai điệu, Đa Bảo cảm thấy cuộc sống cực kì tốt đẹp, vui sướng xuống tầng hầm dắt Rùa con, lại nhận được điện thoại của An Kha lâu rồi không liên lạc.

“An Kha, cậu còn sống à!” Từ lần trước Đa Bảo bán đứng cậu ta, cậu ta vẫn không liên lạc với cô, Đa Bảo cho là cậu ta tức giận, muốn tìm cơ hội giải thích lại bị những chuyện khác làm sao nhãng nên quên mất, nhưng vừa tiếp điện thoại, Đa Bảo vẫn quen thói trêu chọc cậu ta.

“Vẫn còn sống, chưa bao giờ rời đi.” An Kha luôn luôn phối hợp Đa Bảo, anh là một trong những số ít người có tư duy bình thường có thể nói chuyện với cô.

“Tên nhãi này thật tệ! Từ lần trước tạm biệt đến giờ mới chịu liên lạc! Cậu thật sự không giận tôi chứ?” Mặc dù ngoài miệng Đa Bảo vẫn nhạo báng anh nhưng trong lòng có tội lỗi, dù sao cũng là cô đã từng làm trò tiểu nhân.

An Kha cười nhạt mấy tiếng trong điện thoại sau đó mở miệng, “Tôi không nhỏ nhen như vậy, về phần tệ. . . . là cậu chứ Đa Bảo? Có niềm vui mới cũng không cần ‘người cũ’ như tôi nữa rồi hả? Trực tiếp tuyên bố ‘tử hình’ trước mặt tôi, rồi nhanh chóng ném tôi đi, lòng tôi thật là rất lạnh rất lạnh.”

Công phu nhạo báng của An Kha tuyệt đối không bại bởi Đa Bảo, Đa Bảo nghe vậy liền bắt đầu xấu hổ, cô quên ngày đó lúc cô nói có đối tượng, cả nhà An Kha đều ở đó.

Mặc dù thẹn trong lòng nhưng da mặt Đa Bảo vẫn rất dày!

“An huynh! Nhớ năm đó huynh không biết sợ cứu ta trong lúc nguy nan, ta cảm động đến rơi nước mắt, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể hiện được lòng kính trọng của ta với huynh! Ta còn bỏ đá xuống giếng vô si bán đứng huynh, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta! Nếu như An huynh còn niệm tình cũ, không bằng nể mặt kẻ hèn để kẻ hèn này mời huynh ăn com cá, cũng để cho ta chân thành tha thiết biểu đạt áy náy của ta, dùng cái này tạ tội!”

Đa Bảo đùa bỡn khiến nụ cười của An Kha càng sâu hơn.

“Nếu Hứa huynh nhiệt tình muốn mời như vậy, tại hạ thịnh tình khó chối liền nể mặt đi, chẳng biết có thể nói ra một yêu cầu nhỏ hay không?” An Kha rất sáng khoái đồng ý.

“An huynh, mời nói! Chỉ cần An huynh nói một câu, núi đao biển lửa không chối từ!” Đa Bảo vừa nghe anh đồng ý, tâm tình thoáng buông lỏng, cô cũng biết An Kha sẽ không dễ giận như vậy, cậu ta là anh em của cô mà! Giữa anh em sao có thể tức giận!

“Có thể mang theo người nhà để cho tôi được ‘diện kiến’ hay không?” Chỉ nghe An Kha nói năng hùng hồn nói.

Đa Bảo không ngờ anh sẽ bảo mang người thân, cô còn tưởng rằng bạn nam giới sẽ không bát quái như bạn nữ giới đâu, xem ra là cô quá nhảm, cái thế giới này, đã là người thì đều bát quái!

Suy tư chốc lát, Đa Bảo cảm thấy dù sao cũng là cô không đứng trước, hơn nữa từ trước đến giờ An Kha vẫn luôn là anh em tốt, mang theo người thân cũng không có gì, tính chất cũng giống đi gặp đám người ở ký túc xá kia.

Đa Bảo càng nghĩ càng thấy hợp lẽ thường, vì vậy cũng không suy nghĩ nhiều nữa, “Vậy kẻ hèn đành mang theo tiện nội* bêu xấu~” Đa Bảo cứ như vậy đồng ý.

*tiện nội: dùng để nói vợ một cách hạ mình (người xưa hay thích hạ mình như vậy, cũng giống tự xưng “kẻ hèn” ấy)

“Được, một lời đã định.

“Một lời đã định!” Lúc Đa Bảo nói cực kì mạnh mẽ.

Nhưng không biết đầu kia An Kha đã sớm không có nụ cười, thay vào đó là mắt mát cô vĩnh viễn không thấy được. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 30: Chân tướng sáng tỏ

Editor: Serena Nguyen

Thứ bảy, Đa Bảo sống chết lời Cọc Gỗ đi gặp An Kha.

“Mộc Hi, đó là thanh mai trúc mã của em, là bạn thân quan trọng như bạn cùng phòng, anh nhất định phải cho em mặt mũi nha!” Đa Bảo ở trên xe vẫn lăm bằm

Giang Mộ Hi chuyên tâm lái xe mắt nhìn phía trước chỉ hơi hơi gật đầu, hình như câu cuối cùng phải là lời anh nên nói. . . . .

Đến nhà hàng đã hẹn, Cọc Gỗ đi tìm chỗ đỗ xe, Đa Bảo xuống xe trước đứng ở cổng nhà hàng chờ anh, vừa vận xe An Kha cũng đến.

“An Kha! Ở đây!” Đa Bảo nhìn thấy cậu ta thì vui mừng phát tay.

An Kha chậm rãi mở cửa sổ xuống từ trong xe nhìn về phía Đa Bảo.

Vừa lúc đó một chiếc xe lái đi, chỗ đậu xe kín như bưng vừa rồi trùng hợp trống ra một chỗ, An Kha không cần tốn nhiều sức đã được tiện nghi, ăn ở thật tốt.

Xuống xe đóng cửa xe, An Kha thấy chỉ có mình Đa Bảo không khỏi kinh ngạc, “Người nhà cậu đâu?”

“Cậu cho rằng ai cũng tốt số như cậu hả, anh ấy đi tìm chỗ đậu xe.” Đa Bảo đáp trả nhưng không biết Cọc Gỗ đã dừng xe xong chậm rãi đi tới từ đằng sau.

An Kha gật đầu ánh mắt vô ý liếc về nơi xa, sau đó tầm mắt rời khỏi khuôn mặt của Đa Bảo rồi. . . . .

“Giang tổng?” An Kha đột nhiên bật thốt lên.

Đa Bảo kinh ngạc, An Kha gặp người quen sao?

Theo bản năng quay đầu lại nhìn, nhưng trừ Cọc Gỗ nhà mình, phía sau cô chẳng còn ai khác.

“An Kha, cậu gọi ai đó?” Nghi ngờ hỏi.

“Giang tổng, Cậu đang làm ở Giang thị mà không biết?” An Kha còn có vẻ nghi ngờ hơn Đa Bảo.

Đa Bảo hơi hóa đá, sau đó có chút cứng ngắc mở miệng, “Anh ấy là Mộc Hi nhà tớ. . . . .”

“Đúng vậy. . . . . Nhưng anh ta họ Giang, không phải cậu chủ của Giang thị Giang Mộ Hi sao?” An Kha tuyệt đối sẽ không nhận lầm người, bởi vì bọn họ công ty hợp tác cùng Giang thị khai thác trò chơi, là Giang Mộ Hi tự mình ra mặt ký hợp đồng, bọn họ gặp mặt không chỉ một lần, huống chi Giang Mộ Hi là người làm cho người ta đã gặp qua là không quên được, làm sao anh có thể nhớ lầm.

“ . . . . .”

Đa Bảo cũng nói không ra lời, nhìn Cọc Gỗ càng đi càng gần, toàn thân cô từ từ trở nên cứng ngắc, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ. . . . . thật xa lạ. . . . .

Giang Mộ Hi đến gần, mới đầu bởi vì cự ly xa cũng không có thấy rõ ràng người đứng bên người Đa Bảo là ai, nhưng khi anh đến gần bọn họ, mặt mũi người kia cũng càng rõ.

Giang Mộ Hi ngậy người trong nháy mắt, sau đó nhìn về phía Đa Bảo, lúc này Đa Bảo đã mặt không đổi sắc, thậm chí còn có vẻ. . . . . lạnh lùng mà anh chưa từng thấy.

“Giang Mộ Hi. . . . .” Bỗng dưng, Đa Bảo trực tiếp mở miệng.

Giang Mộ Hi không nhắc nổi chân, ngừng ở tại chỗ, chỉ cảm thấy tất cả tới quá đột ngột khiến anh không kịp ứng phó.

Anh biết đại khái đã xảy ra chuyện gì, lại không biết nên cứu vãn như thế nào.

“Bảo Bảo. . . . .” Anh mất hồn kêu lên một tiếng gọi cô.

Nhìn đến nét mặt anh, Đa Bảo cũng biết An Kha không lừa cô, lòng có chút đau nhói, cô không biết phải áp chế loại cảm giác này như thế nào, chỉ có thể mặc cho nó im hơi lặng tiếng xâm chiếm cơ thể.

Hứa Đa Bảo cô thật cmn ngu ngốc! Ngốc nghếch buồn cười nhất thế giới!

Không tiếp tục nói nhiều với anh thêm câu nào, Đa Bảo cười lạnh một cái kéo An Kha xoay người rời đi.

“An Kha chúng ta đi.”

“Đa Bảo!” Nhìn ánh mắt hoàn toàn thất vọng của cô, sau đó cô cũng không quay đầu lại mà rời đi, Giang Mộ Hi mới ý thức tới tính nghiêm trọng của sự tình, vội vàng đuổi theo muốn giữ cô lại.

“Bành!” Đa Bảo nhanh chóng ngồi lên xe An Kha, nặng nề đóng cửa lại, thò ơ mặc cho anh gõ ngoài cửa xe.

“Đa Bảo! Xuống xe!” Giang Mộ Hi chưa từng không có phong độ như vậy, dù anh cố gắng cứu vãn thế nào, cô ngồi ở trong xe từ đầu đến cuối không có nhìn lại anh một cái.

Đó là cô mà anh chưa bao giờ gặp. . . . .

“Hứa Đa Bảo!” Giang Mộ Hi nặng nề vỗ cửa sổ xe kêu lên nhưng vẫn không có kết quả, lúc này An Kha vừa ngồi vào ghế lái định đóng cửa xe.

Giang Mộ Hi nhìn Đa Bảo cứ lạnh nhạt vậy, trực tiếp vòng qua đầu xe bước nhanh tới chỗ ghế lái.

“Hứa Đa Bảo! Xuống xe!” Gấp gáp và phiền não tấn công vào từng chỗ trong trái tim Giang Mộ Hi, loại cảm giác này khiến anh cảm thấy thật kinh khủng, nếu như có thể, bây giờ anh tuyệt đối sẽ phá hủy chiếc xe trước mắt này!

“An Kha lái xe!” Nhìn thấy anh có ý định muốn ngăn cản An Kha đóng cửa, Đa Bảo lập tức mở miệng nói với An Kha.

An Kha hiểu ý, trong lúc Giang Mộ Hi đưa tay ngăn cản anh đóng cửa xe chọt đóng cửa xe lại.

“Á. . . . .” Tay Giang Mộ Hi trực tiếp bị kẹp một nửa, đau đớn thê xác và tinh thần lan tràn xâm chiếm từng góc thân thể anh.

An Kha phát hiện kẹp đến anh vội vàng mở hé cửa xe, lúc này tay Giang Mộ Hi mới rút ra khỏi khe cửa được, nhưng nỗi đau mãnh liệt làm thế nào cũng không xua đi được, anh đứng tại chỗ, sắc mặt có chút tái nhợt.

An Kha đồng tình nhìn anh một cái, bởi vì không được Đa Bảo ân chuẩn nên không dám mạo hiểm Nhiên Hữu hành động, chỉ có thể đóng cửa xe từ từ khỏi động xe. . . . .

“Đa Bảo!”

Lúc xe nghênh ngang rời đi, Giang Mộ Hi chịu đựng đau đớn đuổi theo vài bước, nhưng rất nhanh đã bị An Kha bỏ rớt lại thật xa.

.....

Đa Bảo ngồi ở cạnh ghế lái, vẫn không lên tiếng, từ từ có mấy giọt nước mắt từ khóe mắt nhỏ xuống tay, ẩm ướt.

“Ai cho cậu đóng cửa!” Yên lặng đau lòng khóc thật lâu, đột nhiên cô vừa nức nở vừa quát một tiếng với lái xe An Kha.

An Kha nhất thời hóa đá, sau đó vô tội mở miệng, “Không phải cậu bảo tở lái xe sao?”

“Tở bảo cậu lái xe, không bảo cậu đóng cửa!”

“Không đóng cửa làm sao mà lái xe chứ. . . . .”

“Vậy cậu đóng cửa thôi, ai cho cậu kẹp tay anh ấy!” Đa Bảo vừa khóc vừa lớn tiếng trách cứ An Kha.

Hiện tại An Kha chỉ muốn mở cửa sổ ới máu, bà cô quá khó hầu hạ, dù sao anh cũng trúng đạn!

Đa Bảo điên cuồng rút khăn giấy, nhưng lại không đưa lên lau mặt.

Vừa rồi nhìn anh bị kẹp cô thấy như mình bị kẹp vậy, trái tim đau quá, đau không chịu được, nhưng anh thật khốn kiếp! Khốn kiếp từ đầu tới đuôi đều lừa cô! Cô không muốn đau lòng vì anh, nhưng khi nhìn anh bị cửa xe kẹp cô vẫn không có tiền đồ nhìn không được, nếu không phải là còn có một chút lý trí cô đã đi xuống rồi.

Đa Bảo càng nghĩ càng đau lòng, làm thế nào, làm thế nào. . . . . Cô bị một khốn kiếp lừa gạt mất tất cả, mà ghê tởm hơn chính là cô còn yêu tên khốn kiếp này, cô thật là một ngu ngốc! Nào phải!

“WTF! Cậu nói Cọc Gỗ là cậu chủ của tập đoàn Giang thị?”

Đa Bảo thật sự sợ đáng về như chết của cô bây giờ sẽ dọa bố mẹ nên kêu An Kha đưa mình về ký túc xá, còn chưa tới buổi tối, ký túc xá chỉ có Bát Bảo, bởi vì cô quá thê thảm nên Bát Bảo ép cung cô nói ra chân tướng, sau đó Bát Bảo cũng không bình tĩnh được rồi.

Đa Bảo chỉ ôm cô ấy đau lòng khóc, khóc ướt cả vai phải của cô ấy.

“Xi! Đẹp trai nhiều tiền thì giỏi lắm sao! Giàu ba đời thì giỏi lắm sao! Bắt nạt cả chúng ta! Loại đàn ông này thì có gì phải khóc! Đàn ông không có thì tìm! Gương mặt như vậy đá đi cũng đỡ tức!” Bát Bảo lấy tay vỗ nhẹ Đa Bảo an ủi cô.

“Đàn ông như quần áo! Cởi bỏ sẽ có cái mới, sau ba tháng là nhất định có thể quên anh ta! Có mấy đồng tiền dơ bẩn đã mang ra lừa gạt tình cảm, bà đây không lạ gì! Đẹp trai giàu có cái gì cũng đi chết đi!” Bát Bảo tiếp tục mắng, Đa Bảo lại khóc đến càng ngày càng bị thương.

“Bát Bảo. . . . .” Cô buồn bực ở trên vai cô ấy nức nở mở miệng.

“Nói! Muốn tở đi giết anh ta hay là đi nỏ Giang thị! Chỉ cần một câu nói của cậu, lão tử lập tức đi đến taobao đặt phích nước!” Bát Bảo trợn ghĩa nói.

“Tở. . . . . Tở và anh ấy. . . . . Đã lên xe trước rồi.” Một lát sau truyền đến giọng nói uất ức của Đa Bảo, sau đó Bát Bảo cũng không có động tĩnh nữa.

“Mẹ nó! Lão tử lập tức lên taobao mua phích nỏ tung trúng của thằng đó!” Hồi lâu sau, ký túc xá vang lên tiếng hét gào của Bát Bảo, “đur âm lộn lờ, cuộn cuộn như lữ” . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31: Gặp lại yêu nghiệt

Editor: Jesse Tran

Sau khi chân tướng sáng tỏ Đa Bảo không đến làm ở Giang thị nữa, cho dù còn hai tuần nữa mới kết thúc khóa huấn luyện cô cũng không đi, hiện tại cô cực kỳ ghét Giang thị, Cọc Gỗ= người thừa kế= Giang Mộ Hi, Cọc Gỗ mà cô vẫn tin tưởng hóa ra lại là người thừa kế của Giang thị trước nay cô luôn ghi hận trong lòng, từ khi bắt đầu anh đã biết, từ đầu tới cuối chỉ là diễn trò, còn cô như một thằng hề trước mặt anh, bị anh đùa bỡn, bị anh xem như trò cười, thậm chí ngay cả thứ quý báu nhất cũng trao cho anh, quay đầu lại thì ra chỉ là một âm mưu.

Thật là buồn cười, thật sự rất buồn cười, Đa Bảo tự giễu, mặc kệ là tình đầu hay là Giang Mộ Hi, cô mỗi lần cô trao cả chân tình thì đều đổi lấy lừa gạt, so với tình đầu, sự lừa gạt của Giang Mộ Hi càng khiến cô đau lòng, cô là từ đầu đến đuôi chỉ là con ngốc, dần dần u mê bị anh lừa gạt như vậy, thân phận này của anh, cô chỉ giống như những đứa con gái khác anh gọi thì đến cuối thì đi, chẳng qua bỗng có hứng thú thì đùa một chút, tâm tình không tốt thì bị vứt bỏ, là cô quá ngây thơ cho rằng mình thật sự gặp được người tốt, thật ra chỉ là cô suy nghĩ quá nhiều, nghĩ đến quá nhiều.

Mấy ngày sau khi Đa Bảo rời đi Giang Mộ Hi vẫn gọi điện thoại cho cô nhưng Đa Bảo đều không nhận, cuối cùng tắt máy, hiện tại cô không muốn cùng anh quan hệ lãng nhăng nữa, không muốn nhìn thấy anh cũng không muốn nghe giọng của anh, tất cả của anh cô đều cực kỳ ghét.

“Đa Bảo! Không thể để Giang Mộ Hi dễ dàng thế được! Đồ phá hoại! Không thể công toi như thế được! Bắt anh ta bồi thường! Không thì lừa anh ta vài chục vạn, emm chứ không thì lợi cho anh ta quá rồi!” Đa Bảo trốn khỏi tổng bộ Giang thị, công ty còn chưa biết nên còn chưa có đi làm trở lại, Bất Bảo sợ cô nghĩ không thông giờ ăn cơm trưa trở về ký túc xá xem cô, thấy Đa Bảo còn đang nắm chặt điện thoại của Giang Mộ Hi tặng, Bất Bảo bắt đầu bày mưu tính kế cho cô.

“Bất Bảo, tớ không phải loại người như vậy.” Trong lòng Đa Bảo vốn đã rối bời Bất Bảo còn ra chủ ý cù bấp khiến cô càng buồn bực hơn.

“Mẹ kiếp! Hứa Đa Bảo cậu đến trình tiết cũng chẳng còn thì giữ khí tiết làm quái gì chứ! Anh ta nhiều tiền như vậy gạt vài đồng lẻ thì có sao! Cậu là cô gái đáng hoàng! Nếu anh ta không trả tiền trực tiếp kiện anh ta cưỡng hiếp cậu, ha! Bôi xấu anh! Bôi xấu Giang thị! Mẹ nó chứ who sợ who a, cùng lắm thì anh ta lười rách cá chết!” Bất Bảo thật sự không chịu được Đa Bảo mềm lòng, lập tức kích động.

Đa Bảo ngồi trước bàn đọc sách của mình che cái đầu sắp bị Bất Bảo làm nổ tung rồi, cô đã đủ phiền lòng rồi còn khiến cô thêm ngột ngạt, haizzz, cưỡng hiếp mà còn nghĩ ra được, Đa Bảo cảm thấy Bất Bảo mà còn ở lại thêm lúc nữa là thành “Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành” mất.

“Giờ làm việc đến rồi đó, cậu đừng tới trễ.” Vừa đến giờ Đa Bảo liền giục Bất Bảo.

“Tớ đi! Sao nhanh như vậy! Tốt nhất là cậu đừng có nghĩ ngợi linh tinh, chuyện lớn cái rắm, nói trắng ra chỉ là một cái màng, cùng lắm thì chị đây sẽ đưa em đến bệnh viện vá lại, viết tên chị chị cũng không ngại!” Bất Bảo không chút giữ mồm giữ miệng, trước mặt Đa Bảo lại càng không kiêng kỵ, nhưng Đa Bảo nghe mấy lời trượng nghĩa đó lại càng thêm bận tâm.

“Chị đi đây, tớ chị quay lại mang đồ ăn ngon cho em!” Bất Bảo vỗ vai Đa Bảo rồi đi đến chỗ làm.

Cửa ký túc xá phút chốc đóng lại, Đa Bảo nghe bước chân rồi đi mới cảm thấy thế giới yên tĩnh trở lại.

Trong lòng lại bắt đầu phiền loạn, giống như từng đợt từng đợt sóng chen ép trái tim cô, cảm thấy rất bí bách, Đa Bảo quyết định ra ngoài dạo một mình.

Ký túc xá và khu làm việc chỉ cách một cái hồ, Đa Bảo một mình ngồi ở bên hồ ngắm mặt hồ phẳng lặng.

Nước hồ vẫn trong suốt, không thay đổi chút nào so với trước lúc cô đi, cá nhỏ trong hồ nước vẫn tung tăng đùa nghịch trong nhà của mình như trước, không có phiền não không tranh sự đời, Đa Bảo có chút hâm mộ, nhìn tất cả những cảnh quen thuộc này thế nhưng cô lại không còn vui vẻ như trước.

Lặng yên không một tiếng động, một giọt nước mắt khẽ rơi xuống hòn đá cuội dưới chân Đa Bảo, còn chưa kịp lau nước mắt cứ tuôn ra như chuỗi ngọc bị đứt không ngừng rơi xuống.

Đa Bảo càng khóc càng khó chịu, càng khóc càng uất ức, tại sao ông trời không công bằng như vậy, khiến cô lần nào cũng gặp phải tên cặn bã, một lần rồi một lần nữa gặp phải! Bây giờ thật sự cô rất sợ, cô không dám tin tưởng vào tình yêu nữa, không dám nữa!

“Hu hu. . . . .” Bởi vì bất mình nín nhịn mấy ngày, Đa Bảo lần đầu tiên đau đớn khóc thành tiếng phát tiết hết cảm xúc ra ngoài, cô nhất định đen đủi cả đời sao! Cái gì cũng đen! Gặp chuyện không thuận, không biết nhìn người! Tên gì mà Hứa Đa Bảo chứ! Nghe đã thấy gọi rất nhiều năm mốc rồi! Chuyện tốt gặp không được còn chuyện xấu không mời cũng tới!

Rời khỏi Giang Mộ Hi! Rời khỏi Giang thị! Cùng lắm thì cô về với ông bà làm ruộng! Chăn heo cũng còn hơn là ở lại Giang thị!

Khóc đến long trời lở đất, đột nhiên trước mắt xuất hiện một bàn tay thon dài đưa giấy cho cô, rất sạch sẽ rất đẹp mắt, không khỏi quen thuộc. . . . .
Đẹp giống như bàn tay của người kia vậy.

Giang Mộ Hi?

Đa Bảo vội vã thất thần ngẩng đầu lên nhưng không phải bóng dáng của người mà cô nghĩ, ... mà là yêu nghiệt.

Liên tiếp hơn bốn tháng không có gặp khiến Đa Bảo vừa xa lạ vừa sợ hãi.

Cô là trốn về từ Giang thị, nếu là anh biết có trách mắng cô hay không, bây giờ lòng còn mềm hơn đậu hũ, không chịu nổi một đòn công kích nào nữa, đúng là hạ vô đòn chí.

Yêu nghiệt trước sau vẫn vậy, vừa nhìn Đa Bảo nước nỡ vừa tiến gần đến đặt khăn giấy vào tay cô.

“Hứa Đa Bảo tôi mặc kệ cô đã xảy ra chuyện gì, bây giờ thời gian làm việc ở tổng bộ vẫn còn tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Giải thích.”

Động tác nho nhã nhưng lời thì toàn phân, yêu nghiệt trừ làm khó cô ra thì căn bản không có chút nhân tính nào, làm bộ ý tốt đưa khăn giấy cho cô còn không phải là bày ra bộ dạng lãnh đạo cao cao tại thượng sao.

Vốn trong lòng Đa Bảo đã không vui về gì, lại thêm đáng về của anh ta làm cho càng thêm khó chịu, cùng lắm thì không làm nữa, ai sợ ai.

“Bởi vì tất cả chỗ này đều thuộc về tôi! Tôi thích ở đâu thì ở giống như anh càng lớn càng giống yêu nhân vậy, sự thật chính là tôi đã ở đây rồi anh hỏi nhiều như vậy làm gì! Tôi cũng không phải là mười vạn câu hỏi vì sao!” Đa Bảo vẫn còn ở khóc sục sùi, tâm tình đang không tốt yêu nghiệt lại chạm đúng vào vết thương của cô nên trực tiếp phát tiết ra ngoài, nói xong tiếp tục khóc không thêm để ý đến anh.

Sau khi cô phát tiết xong Doãn Kha Cần từ từ trầm xuống, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Tự tiện rồi công tác lại chống đối cấp trên, Hứa Đa Bảo, trừ hai tháng tiền lương cộng thêm hai tháng làm ca đêm.” Nghiêm nghị trực tiếp phát thông báo.

Đa Bảo đỏ cặp mắt ngẩng đầu lên, DCMXX yêu nghiệt còn bi ối hơn tên thừa kế kia. . . . . Không, bây giờ là Giang Mộ Hi rồi, còn đê tiện hơn Giang Mộ Hi!

“Ông đây mặc kệ thế nào! Giang thị các người trừ chèn ép người quá đáng! Người nào thích làm thì làm! Ông đây không làm! Tiền lương lương đây có thêm!” Đa Bảo tức sùi bọt mép trực tiếp ném thẳng cái khăn giấy anh vừa đưa cho đang định đi.

“Đi?” Doãn Kha Cần cười nhạt, “Có thể, thanh toán tiền vi phạm hợp đồng là cô có thể đi.” Anh ở sau lưng cô không nhanh không chậm mở miệng.

Đa Bảo ngậy người, cô quên mất cô đã là nhân viên chính thức, đã ký hợp đồng lao động với công ty, hiện tại công ty thuộc Giang thị, vi phạm hợp đồng với Giang thị không thể khinh thường. Đa Bảo chính là bán cả thân đi cũng không đỡ được.

Đa Bảo cảm giác vừa rồi mình nên nhảy xuống hồ tự vẫn, còn có thiên lý hay không, một đám nhảy vào bắt nạt cô! Đều bắt nạt cô!

“Các người đều là lũ khốn kiếp! Vô lương tâm khốn kiếp!” Khó chịu lại không nhịn được khóc lên, lần này khóc còn đau lòng hơn so với lần trước, bả vai nhỏ run run như muốn nổ tung.

Doãn Kha Cần vô duyên vô cớ bị cô mắng đã cảm thấy khó hiểu, hiện tại cô vừa khóc mắng anh càng thêm khó hiểu, nhân viên đang làm việc bên dây nhà đối diện nghe được tiếng Đa Bảo khóc đang hướng tới nơi này xem, Doãn Kha Cần bỗng nhiên cảm thấy nhức đầu, nếu như bị truyền tới công ty sẽ thành ra cái gì? Anh lén lút bắt nạt nhân viên?

Càng nghĩ càng nhức đầu, Đa Bảo vẫn còn đang lớn tiếng khóc không thêm bận tâm đến hình tượng.

“Hứa Đa Bảo, tôi yêu cầu cô lập tức lau khô nước mắt sau đó trở về vị trí làm việc, hình phạt của cô bắt đầu từ hôm nay, mau sắp xếp lại cảm xúc cá nhân của cô, ở chỗ này không có nhân tính chỉ có nguyên tắc!” Nghiêm nghị nói xong anh lập tức cất bước.

Vừa mới thất tình, trở lại đã bị xử phạt, tâm tình Đa Bảo rơi vào khủng hoảng, hồng bét không muốn chờ Bát Bảo đi đào bào phê phát bình thủy cô hiện tại liền nghĩ cảm hai bạo Giang thị! !

Bởi vì không có tiền bồi thường vi phạm hợp đồng Đa Bảo chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh, khóc xong mắng xong chỉ có thể nhắm mắt đi làm.

Tiếp nhận hết sự chào đón nhiệt tình của mọi người Đa Bảo phải làm bộ hoạt bát vui vẻ giống như trước đây, chỉ có chị em trong ký túc xá mới biết trong lòng cô buồn phiền.

Buổi tối Đa Bảo ăn xong cơm tối lại ở lại công ty trực đêm, Bát Bảo định theo cô nhưng cô bảo muốn ở một mình suy nghĩ nên cự tuyệt.

Làm xong công việc Đa Bảo hướng về phía máy vi tính bắt đầu xem « Nhà trọ tình yêu », rõ ràng là phim hài nhưng Đa Bảo vừa xem vừa khóc.

“Anh là Cọc Gỗ. . . . . Cọc Gỗ của em. . . . . Chỉ một mình em. . . . .”

“Đến Cọc Gỗ em cũng không tin sao?”

Bên tai vốn là lời nói của Tiểu Hiền tự xưng biến thành của tên khốn Giang Mộ Hi kia, Đa Bảo càng xem càng chua xót, lệ rơi không ngừng lập tức rút khăn giấy ra lau.

Cọc Gỗ lừa cô, Cọc Gỗ lừa cô. . . . .

Đa Bảo đắm chìm trong bi thương của mình không hề phát hiện trong bóng tối đang có một bóng dáng chậm rãi tiến về phía cô.

“Hứa Đa Bảo, tôi để cho cô tự bình ổn cảm xúc cá nhân. . . . .”

Đúng lúc Tiểu Hiền vừa ngưng cười thì Đa Bảo bỗng nghe thấy có người nói chuyện bên tai cô, nhưng bởi vì là ban đêm, hay bởi vì là chỉ có một mình ở phòng làm việc tối thui lúc Đa Bảo nghe thấy chợt cả người tê dại, sau đó chậm rãi xoay người, xen lẫn ánh sáng yếu ớt từ màn hình máy vi tính và bóng tối cô chỉ thấy một bóng đen.

“Á~! !” Đa Bảo hét chói tai vang cả phòng làm việc. . . . .

A A ~ Doãn nhi tử rớt cuộc đã tái xuất, đang bị Giang đại nhân đè ép nhiều như vậy chương sau rớt cuộc đã trở về! A ha ha

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 32: Cố gắng cứu vãn

Editor: Jesse Tran

Lần trước ở Giang thị Đa Bảo bị Giang Mộ Hi dọa, lần này về công ty lại bị yêu nghiệt dọa, hơn nữa lần này mức độ kinh hãi tuyệt đối đáng sợ hơn so với lần trước, Đa Bảo vốn đang khóc cộng thêm bị hù dọa lại càng khóc thảm thiết.

Doãn Kha Căn coi như là hiểu được khả năng của cô gái này, dưới vẻ hung hãn ấy là trái tim mỏng manh, ngày hôm nay anh nhìn thấy cô khóc không dưới một lần, nhát như chuột, cho đến giờ anh làm xong việc đi ngang qua văn phòng vẫn thấy cô đang khóc, không dọa cô mà cô tự hù dọa chính mình thành ra như vậy.

“Uống nước cho đỡ sợ.” Nhìn cô khóc một ngày mắt sưng như quả đào lại bị kinh sợ, anh nể tình chủ nghĩa nhân đạo với đồng nghiệp đưa cho cô một chai nước suối.

“Quản lý, lần sau mời bật đèn rồi nói.” Đa Bảo lau nước mắt dứt quãng mở miệng, hôm nay các loại kinh sợ, quả thật vô cùng khủng bố.

Khỏe môi Doãn Kha Căn thoáng nét cười, buổi chiều còn mắng anh khôn kiếp bây giờ đã đổi giọng gọi quản lý rồi, cô là kiểu người nào? Hay thay đổi như vậy?

“Nói đi, tại sao cô đang đi bỏ tức lại chạy về công ty.” Bỗng nhiên anh hứng trí ngồi ở ghế bên cạnh không hề có ý định đi.

Về mặt Đa Bảo như đưa đám không muốn nói.

“Cả ngày đều ở đây khóc, trong công việc thì không làm tròn bổn phận, còn muốn bị xử phạt sao?” Từ trước đến giờ Doãn Kha Căn đều không có nhân tính, chọc thẳng tới huyết chất của người ta, nội tâm và bề ngoài quả thực là khác biệt một trời một vực.

“Chuyện riêng, tôi sẽ xử lý tốt, tình huống như hôm nay sẽ không tái diễn nữa.” Thái độ Đa Bảo hiền hòa nói với anh, thái độ mãnh liệt ban ngày tương phản hoàn toàn với buổi tối khiến anh có trở tay không kịp.

“Chuyện riêng lẫn lộn với việc công tôi càng thêm nặng, Hứa Đa Bảo, không phải tôi không cho cô cơ hội, theo quy định của Giang thị. . . . .”

“Quản lý! Có thể dừng suốt ngày lấy Giang thị ra dọa tôi hay không? Tôi hiểu biết rõ đây là Giang thị, tôi hiểu biết rõ quy định của Giang thị, tôi có thể thất tình không? Tôi bị bạn trai lừa tôi muốn phát tiết có được không? Anh bị người yêu lừa chẳng lẽ sẽ không đau lòng sao? Tôi không phải thánh nhân đương nhiên là tôi có cảm xúc, tôi chỉ là một nhân viên quen nên không phân rõ công tư được, cho nên muốn chém muốn giết sao cũng được!” Không đợi Doãn Kha Căn nói xong Đa Bảo đã mở miệng nói một tràng, dù sao đã đủ xui xẻo rồi thôi thì đến một lượt nhanh nhanh đi.

Doãn Kha Căn chỉ muốn biết nguyên nhân cô trốn về từ Giang thị, không ngờ cô lại nói ra chuyện riêng khiến cô không khống chế được cảm xúc, bởi vì chuyện cá nhân mà trực tiếp chạy từ Giang thị, lá gan cô cũng quá lớn đó. . . . .

Nhưng mà những thứ này không nằm trong phạm vi quản lý của anh, anh mím mím miệng chậm rãi đứng dậy.

“Mặc kệ nguyên nhân gì, về sau đừng có để tôi nhìn thấy nữa. . . . .” Coi như là bỏ qua cho cô, chỉ để lại một câu như vậy liền xoay người rời đi.

Đa Bảo nhìn bóng lưng của anh nước mắt ầng ậng, tại sao bóng lưng của yêu nghiệt giống Giang Mộ Hi như vậy chứ! Tại sao cô lại nghĩ đến Giang Mộ Hi!

Ảo não nằm bò trên bàn làm việc, Đa Bảo nhìn điện thoại di động bị mình tắt nguồn có chút mất hồn. . . . .

Thứ sáu, Đa Bảo theo lễ thường về nhà, vì xem ra bình thường cô nguy trang rất được, còn cố ý ở ký túc xá đắp tiêu sưng mấy ngày, cô chưa bao giờ vì một người đàn ông chảy nhiều nước mắt như vậy, cô không muốn nhưng cô không điều khiển được.

Cười Rùa con vừa đến nhà chung cư liền thấy một chiếc xe quan thuộc dừng ở dưới nhà, còn có bóng dáng quen thuộc đó. . . . .

Cả buổi chiều Giang Mộ Hi chỉ ở đây chờ cô trở lại, cô né anh suốt một tuần, nhưng anh biết mỗi tuần cô sẽ về nhà cho nên anh ở đây ôm cây đợi thỏ.

Bóng dáng thon dài nghiêng nghiêng dựa vào thân xe, kết hợp với ánh nắng chiều tạo thành một bức tranh làm người ta không thể rời mắt, một tuần

không gặp, khuôn mặt góc cạnh của anh có vẻ càng góc cạnh hơn rồi, có chút gầy gò nhưng vẫn đẹp trai như trước, Đa Bảo cũng gầy, một tuần lễ không ăn uống gì chỉ có khóc, không cần cố ý giảm cân cũng gầy.

Nhìn đến vẻ mặt có chút mệt mỏi của anh, lòng Đa Bảo lại nhین không được rất đau, nhưng cô buộc mình áp xuống.

Cười Rùa con không nhìn anh mà cứ thế đi qua, lại bị anh trực tiếp sử dụng thân thể ngăn lại, bánh trước của Rùa con đã đè lên đôi giày da tinh xảo của anh, dù sao cũng có lực quán tính khá mạnh nên chân của anh có chút đa, nhưng chỉ khẽ cau mày sau đó bắt được tay của cô.

“Bảo Bảo, đừng giận nữa, cùng anh về nhà. . . . .” Anh giọng nói dịu dàng nhưng vào tai Đa Bảo lại thấy rất giả dối.

Lạnh lùng rút về tay của mình về Đa Bảo cũng không thèm nhìn anh lấy một cái, “Đừng lồi lõm kéo kéo, chúng ta đã không liên quan rồi, tôi chỉ có một chỗ này là nhà, cho nên anh đi đi.” Đa Bảo nói xong định đi luôn.

“Anh không phải cố ý muốn gạt em, anh không biết chuyện sẽ phát triển trở thành như bây giờ, anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội để nói thật với em.” Giang Mộ Hi sao có thể dễ dàng thả cô đi như vậy được, trực tiếp rút chìa khóa trên Rùa con ra.

“Anh không cần phải thẳng thắn với tôi, bây giờ chúng ta không hề có một chút quan hệ nào nữa, B3iqUUydd000n Giang thiếu gia mời tìm người khác chơi với anh, trò chơi của anh Hứa Đa Bảo tôi mặc dù không thông minh nhưng không ngu, cầm lên được bỏ xuống được, buông tay.” Đa Bảo giùng giàng muốn thoát khỏi gông xiềng của anh nhưng càng cố càng phí công.

Giang Mộ Hi bị lời của cô có chút tức giận, trò chơi? Ở trong mắt cô anh chính là một thằng nhà giàu chơi bởi không chịu trách nhiệm?

“Em giáng cho anh một gậy chết tươi mà đến một cơ hội giải thích cũng không cho?” Anh mở miệng hỏi cô.

“Giải thích cái gì? Tại sao anh lại gạt tôi? Tại sao trêu đùa tôi? Giang Mộ Hi anh chơi đùa tôi như đang xem xiếc khi chứ gì? Tôi ghét nhất giả dối! Ghét nhất!” Đa Bảo trực tiếp hất tay của anh ra, vứt Rùa con tức giận bỏ đi.

“Đa Bảo!” Giang Mộ Hi đuổi theo rồi lại bị cô nặng nề hất ra, hai người một lồi một kéo cho đến cửa nhà Đa Bảo.

“Tôi không muốn gặp lại anh...anh đi thôi.” Đa Bảo đẩy anh ra mở cửa ra đi vào rồi nhốt anh ở ngoài cửa.

“Đa Bảo, Đa Bảo!” Giang Mộ Hi vừa nhấn chuông cửa vừa gọi cô.

“Sao vậy? Hai đứa cãi nhau à?” Đa Bảo vừa vào thì mẹ ở phòng khách đã nghe thấy tiếng liền đi ra, cảm thấy không bình thường.

Đa Bảo đổi lại dép không lên tiếng.

“Sao mày lại nhốt Mộ Hi bên ngoài không để người ta vào nhà?” Mẹ nghe được tiếng Giang Mộ Hi định đi mở cửa lại bị Đa Bảo ngăn cản.

“Hôm nay mà mẹ mở cửa là con trốn ra khỏi nhà! Nói được là làm được!” Đa Bảo lần đầu tiên nghiêm mặt nói chuyện với mẹ, bộ dáng nghiêm túc khiến mẹ cảm thấy chuyện không tầm thường.

“Ồ hay cái con bé này? Chuyện gì nghiêm trọng như thế? Mộ Hi đã làm gì đắc tội với mày mà mày giận cá chém thớt thế hả!” Mẹ lồi kéo cô vào hỏi.

“Không có gì, chia tay, kết thúc, cứ như vậy.” Đa Bảo ném túi xuống trực tiếp về phòng mình, mẹ còn định hỏi thêm cô cũng trực tiếp chặn mẹ ở ngoài cửa.

“Hứa Đa Bảo mày nói rõ đầu đuôi xem nào! Hai đứa rốt cuộc làm sao! Mày bảo mày thật lòng đối tượng cũng tốt mà bây giờ náo loạn cái gì!” Mẹ ở ngoài ra sức đập cửa.

Đa Bảo cởi áo khoác xuống buồn bực rúc vào chăn.

“Hứa Đa Bảo mày mở cửa ra cho mẹ!”

“.....”

“Được! Mày cho rằng mẹ không có chìa khóa đúng không! Mẹ không tin không trị được mày!” Mẹ kêu gào khiến Đa Bảo càng thêm phiền lòng, đứng dậy xuống giường mở cửa ngược lại dọa mẹ sợ hãi một phen, có chút đột ngột.

“Anh ta lừa gạt con, anh ta không phải là Giám đốc quền gì cả, anh ta họ Giang, đầy đủ là Giang Mộ Hi, người thừa kế tập đoàn Giang thị, mẹ hiểu không? Chúng ta đã bị gạt, vừa bắt đầu từ lúc đi đến Công ty thiết kế Thịnh Thế đã bị anh ta lừa!” Đa Bảo nói một hơi.

Chuyện này cô cũng không thể che giấu quá lâu, mẹ sớm muộn gì cũng biết không bằng để cô chính miệng nói cho bà biết.

Mẹ nghe Đa Bảo trần thuật xong nhất thời chưa kịp phản ứng, thật lâu sau vẫn không thể tiếp nhận sự thật này, bạn trai con gái sao lại trở thành người thừa kế Giang thị được, cả nước đều biết người đó là phú gia công tử, người đàn ông độc thân hoàng kim.

Con rể tương lai = Người thừa kế Giang thị. . . . .

Bà nhất thời cảm thấy có một luồng khí nóng xông lên đầu mình, không đúng, sao thấy choáng váng vậy. . . . . Bị tăng huyết áp sao? Loạng choạng như sắp ngã.

“Mẹ!” Đa Bảo sợ hết hồn, vội chạy tới đỡ bà.

Chỉ thấy sắc mặt mẹ trắng bệch không còn hơi sức mở miệng, “Đa Bảo. . . . . Sao mày lại vớ được con rùa vàng to như vậy, nhà chúng ta với không nổi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 33: Mang thai

Editor: Serena Nguyen

Mẹ nghỉ ngơi thật lâu ở phòng khách mới khôi phục bình thường, thân phận thật của Giang Mộ Hi dọa mẹ phát khiếp, làm sao đột nhiên lại là người thừa kế Giang thị cơ chứ?

“Đa Bảo, mặc dù mẹ vẫn cảm thấy không có tiền là tuyệt đối không thể, nhưng mà mẹ cũng tự biết rõ, mẹ chưa từng trông mong con có thể gả vào nhà giàu phát lên làm Phụng Hoàng, chỉ muốn con tìm một người có điều kiện tốt, ít nhất phải như chúng ta nhà, đạo lý môn đăng hộ đối này mẹ biết, nhà họ Giang, chúng ta thật sự không với cao nổi.” Mẹ nằm ở trên sofa phòng khách còn chưa tỉnh hồn dùng khăn lông thoa cái trán.

Bình thường bà có chút khôn khéo cũng tính toán tỉ mỉ, bà thừa nhận bà chưa bao giờ chê tiền, nhưng dục vọng con người phải có hạn, cần phải nhìn vào thực tế, Giang thị là công ty lớn đếm trên đầu ngón tay ở trong nước, địa vị trên trường quốc tế cũng không thể khinh thường, mặc dù gia đình mình cũng có thể tính là khá giả, nhưng so với Giang thị đơn giản chính là trời và đất, con gái rượu nhà mình một không thân phận hai không có bối cảnh, gả vào nhà giàu như vậy, đừng nói thân phận chênh lệch, chỉ là các loại quy củ trong danh môn vọng tộc cũng đã khiến con bé không chịu nổi, còn có các loại vấn đề sẽ dồn dập tới, quan hệ mẹ chồng cô dâu, lễ nghi xã giao, nói năng cử chỉ. . . . .

Từ nhỏ Đa Bảo như một đứa con trai, phải biến cô từ một chú chim nhỏ vui vẻ thành một con Hoàng Yến, người làm mẹ như bà biết rõ là chuyện không có khả năng! Lại nói quan hệ mẹ chồng cô dâu, nghe nói nữ chủ nhân nhà có tiền không phải tiểu thư nhà giàu thì là nữ cường nhân, gia tộc Giang thị lớn như vậy, mẹ của Giang Mộ Hi sẽ làm khó con gái mình như thế nào còn là ẩn số, bà làm mẹ ruột, dù Giang Mộ Hi có mang Giang thị ra đời con gái bà bà cũng không thể đẩy bảo bối nuôi 24 năm vào hố lửa!

Càng nghĩ càng rối rắm, mẹ thở dài, “Đa Bảo, làm một người mẹ, mặc dù hiện tại mẹ biết chân tướng cũng không tán thành hai đứa con ở chung một chỗ, nhưng là chuyện tình cảm cũng là các con tự cảm nhận, bây giờ con lớn có suy nghĩ của riêng mình, con có quyền lợi và năng lực tự quyết định, cho nên chuyện này mẹ không muốn nhúng tay quá nhiều, mấu chốt ở con. Làm một người ngoài cuộc, mẹ cũng nhìn ra được đứa bé Mộ Hi này, mặc dù là lừa gạt con, nhưng tình cảm của nó với con mẹ đều thấy không giống như là giả bộ, con đã không còn bé, không phải ai cũng có thể cung chiều con giống mẹ với bố con, kể cả bạn trai. . . . . Tình yêu là phải thấu hiểu, không phải con tùy hứng là có thể giải quyết.” Mẹ dùng một chút liếc mắt nhìn Đa Bảo, thấy cô đang trầm tư lại chậm rãi mở miệng, “Thằng bé là cậu chủ Giang thị, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, nó nguyện ý không màng mặt mũi xin lỗi con đã nói lên trong lòng nó rất quan tâm con, mặc kệ con có đồng ý tha thứ hay không, tối thiểu con nên cho người ta một cơ hội giải thích. . . . .” Mẹ là người từng trải, dù sao Đa Bảo mới chỉ yêu một lần, khi đó còn là học sinh, mẹ cảm thấy đứa bé Giang Mộ Hi kia để ý Đa Bảo như vậy chắc chắn phải là thật lòng.

Đa Bảo cúi đầu không lên tiếng, cô cảm thấy bây giờ mẹ còn giúp Giang Mộ Hi nói chuyện là vì chưa biết rõ mọi chuyện thôi, nếu như bà biết bọn họ đã quan hệ, đoán chừng không phải là bị cao huyết áp mà là phát bệnh tim luôn!

Sắp xếp cho mẹ xong, Đa Bảo trở về phòng, lúc ra ban công kéo rèm cửa sổ thấy xe Giang Mộ Hi vẫn còn ở dưới lầu, đáy lòng có hơi xúc động, trong lòng như nổi lên từng đợt sóng, phạm vi càng lúc càng lớn.

Đa Bảo cố hết sức kiểm soát loại cảm giác này, sau đó thu hồi tầm mắt kéo rèm cửa đi về giường.

Trần trọc trở mình, lật tới lật lui, Đa Bảo thế nào cũng không ngủ được, rõ ràng đã kiên quyết không thể xuống giường, lúc rạng sáng lại không tự chủ xuống giường đi ra ban công.

Nhẹ nhàng kéo màn cửa sổ ra một góc, Đa Bảo len lén lộ ra một đôi mắt ngó ra ngoài cửa sổ, nhìn theo vị trí xe anh vừa rời. . . . . Yên tĩnh trống trải, rỗng tuếch.

Lại kéo rèm cửa ra to chút, Đa Bảo quét qua toàn bộ lầu dưới, trừ mấy chiếc xe thường gặp trong chung cư, đừng nói xe Giang Mộ Hi, đến cái bánh xe cũng không thấy!

Một cảm giác đau khổ lướt qua, Đa Bảo cảm thấy trong lòng có chút cảm giác mất mát không muốn thừa nhận.

Cọc Gỗ thôi, Cọc Gỗ, gỗ mục khôn kiếp! Giang Mộ Hi là đồ khôn kiếp đồ khôn kiếp!

Cũng không biết mình tức giận cái gì, rất không vui về trở về bên giường sau đó điên cuồng kéo chăn chui vào.

Ngủ! Giang Mộ Hi là ai Hứa Đa Bảo cô không biết! Không biết!

Thứ hai Đa Bảo làm việc như trên mây, từ thứ sáu tuần trước Giang Mộ Hi không hề xuất hiện lại dù chỉ một lần, cũng không có điện thoại, cho nên ý là bọn họ đã chính thức kết thúc sao?

Đa Bảo tự giễu cười, như cô dự tính, người ta đường đường cậu chủ Giang thị to đùng, muốn bạn gái chỉ cần vung tay là có ngay một đoàn bao quanh được cả Trái Đất rồi, Hứa Đa Bảo cô là cái vẹo gì? Không xinh đẹp không thông minh lại tùy hứng hồ đồ, chỉ là nhất thời vui vẻ đổi khẩu vị thôi, cô ngu ngốc đã yêu thật lòng, lại còn hiển danh cả cơ thể.

Ngu vc!~!

Đa Bảo vừa rót nước ở phòng giải khát vừa mắng mình, gần đây giấc ngủ không tốt lắm muốn uống cà phê, khi đổ cà phê và nước nóng, mùi cà phê tràn ra nồng nặc, Đa Bảo bỗng có cảm giác muốn ói.

Vội vàng đặt ly cà phê xuống đi tới bên cạnh cái bồn đột ngột phun ra.

“Oeeeeeee. . . . .”

“Đa Bảo?” Lúc Bát Bảo đến phòng giải khát đã thấy Đa Bảo ói vào cái bồn.

“Cậu làm sao vậy Đa Bảo? Cậu không thoải mái sao?” Bát Bảo đến bên người cô ân cần hỏi.

“Bát Bảo. . . . . Bụng của tớ đau quá. . . . . Thật là đau thật là đau. . . . .” Đa Bảo nôn xong sau che bụng bắt đầu đỏ mặt hỏi lạnh kêu rên.

Bát Bảo bị sắc mặt của cô dọa sợ, nhìn cô có khuynh hướng ngã xuống vội đỡ cô trước, nhìn cô che bụng lại nghĩ đến hình ảnh cô vừa ói, Bát Bảo như bị đánh một gậy, có chút hoảng hồn.

“Đa, Đa Bảo. . . . . Sẽ không phải là . . . . . Mang thai chứ?” Bát Bảo khó khăn nói ra hai chữ “mang thai”.

“Đưa tớ. . . . . Đi bệnh viện. . . . .” Đa Bảo chỉ có cảm giác nội tạng đều đang sôi trào, sau đó bụng vẫn đau đớn không ngừng, cô không kịp suy nghĩ có phải mang thai hay không, chỉ cảm thấy nếu không đi bệnh viện nữa cô sẽ chết.

“Được!” Bát Bảo vội vàng dắt lấy Đa Bảo ra khỏi phòng giải khát, trong lúc cuống quýt đụng phải yêu nghiệt đang muốn đi vào.

“Quản lý?” Bát Bảo nhìn thấy là anh ta thì có chút hỗn loạn.

“Hai người các cô lạnh chanh lâu tấu muốn làm cái gì đây?” Doãn Kha Cần bị hai người bọn họ đụng phải lui về phía sau mấy bước, mặt giận dữ.

“Hứa Đa Bảo không thoải mái tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.” Bát Bảo nói thật.

Lúc này Doãn Kha Cần mới thấy Đa Bảo mặt tái nhợt sắp mặt lả, bộ dạng dường như rất nghiêm trọng.

Còn đang giằng co với yêu nghiệt, hai chân Đa Bảo như nhũn ra đứng không vững, mặc dù có Bát Bảo đỡ, vẫn chống đỡ không nổi té xuống.

“Đa Bảo! Cậu đừng làm tớ sợ, cậu làm sao vậy!” Bát Bảo là thật không ngờ Đa Bảo sẽ ngã đi, bị sợ đến mặt xanh lét.

Lúc này Doãn Kha Cần mới ý thức được tính nghiêm trọng, phòng giải khát cách phòng làm việc một đoạn, nhất thời anh ta không tìm được người đến giúp một tay, ở đây chỉ có anh ta là đàn ông, mạng người quan trọng, anh ta bỏ qua quan hệ sếp và nhân viên bé Đa Bảo té xỉu trên đất lên.

“Mau cùng đi, cùng đưa cô ta đi bệnh viện!” Nhìn Bát Bảo vẫn còn sững sờ, Doãn Kha Cần khạc ra một câu như vậy ôm Đa Bảo bước nhanh ra khỏi toà nhà.

Bát Bảo bị sợ đến gần chết theo sát sau lưng Doãn Kha Cần, ra khỏi công ty Doãn Kha Cần bỏ Đa Bảo vào xe mình rồi lái đến bệnh viện.

“Bát Bảo. . . . .” Lúc vào cấp cứu Đa Bảo tỉnh lại liều chết nắm lấy Bát Bảo.

“Tớ ở đây tớ ở đây, cậu đừng sợ.” Doãn Kha Cần đi nộp tiền rồi, chỉ có Bát Bảo cùng với Đa Bảo.

“Nếu thật mang thai, có phải em bé mất rồi hay không?” Bỗng dưng Đa Bảo khóc nói.

“Không đâu! Cậu đừng nghĩ ngợi lung tung! Không có việc gì!” Thật ra Bát Bảo cũng không biết Đa Bảo sẽ ổn, chỉ có thể an ủi cô trước.

Lúc này có bác sĩ tới đẩy Đa Bảo vào phòng cứu cấp, Đa Bảo kéo tay Bát Bảo giống như dận dò trước lúc lâm chung.

“Bát Bảo! Không để người nhà tớ biết!”

Bát Bảo gật đầu đồng ý Đa Bảo mới yên tâm đi vào. . . . .

Đa Bảo vừa mới được đưa vào khám, Bát Bảo đã cầm điện thoại di động đi tới một góc yên lặng bấm một số điện thoại.

“Giang, Giang tổng. . . . . Đa Bảo đang ở bệnh viện. . . . . giống như. . . . . mang thai. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34: Làm hòa

Editor: Serena Nguyen

~ Cái tên đã nói hết nội dung rồi ==~

Lúc Giang Mộ Hi chạy tới bệnh viện, Đa Bảo đã vào phòng bệnh rồi, mệt mỏi rơi vào giấc ngủ say.

Bát Bảo vẫn ngồi ở bên giường cùng với cô, thấy ngoài phòng bệnh đột nhiên xuất hiện một bóng dáng thì muốn mở miệng nói gì đó.

Giang Mộ Hi làm một động tác chó lên tiếng Bát Bảo mới ngừng không mở miệng, Giang Mộ Hi nhẹ nhàng đi tới bên giường Đa Bảo đưa mắt nhìn thật lâu xác định cô ổn định mới ra hiệu bảo Bát Bảo cùng anh đi ra ngoài.

“Bác sĩ nói thế nào?” Đóng cửa, Giang Mộ Hi lập tức mở miệng hỏi.

“A. . . . .viêm đại tràng cấp tính. . . . .” Bát Bảo cũng muốn tìm kẻ đất chui vào, đúng là bị phim truyền hình tiêm nhiễm quá sâu! Cô vẫn cho là phụ nữ cứ nôn là cmn mang thai! Đa Bảo còn che bụng nữa chứ! Quá lừa bịp rồi!

Ánh mắt Giang Mộ Hi nhìn Bát Bảo giống như có vô số thanh kiếm muốn chọc thủng cô.

Cuối cùng anh cũng hiểu chân lý vật hợp theo loài rồi.

Có chút mệt mỏi vuốt sống mũi, anh nhàn nhạt mở miệng lần nữa, “Tôi ở đây là được rồi, cô về trước đi.”

Bát Bảo vốn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến ánh mắt và vẻ mặt của anh thì thay đổi ý định, “Được. . . . .” Sau đó cười khổ cứ như vậy mà rời khỏi.

Khó trách lúc trước Đa Bảo nói Giang Mộ Hi là tiện thương, anh đâu chỉ tiện! Quả thực là tiện đến mảnh vụn! Không chỉ có dùng tiền lương và tiền thưởng cuối năm của cô để uy hiếp, lại còn dùng tiền bảo hiểm với phí sinh hoạt tới thu mua cô! Bát Bảo cô tung hoành giang hồ nhiều năm cái gì chưa từng thấy qua! Anh ta lại dám đặt điều kiện với cô! Chuyện cười! Cô làm sao sẽ bán Đa Bảo!

Nhưng sự thực là cô thật rất thích điều kiện của anh ta, quả thật là thích chết đi được! Hơn nữa thái độ của Giang Mộ Hi làm cho cô cảm thấy anh thật sự rất dễ ý Đa Bảo, làm chị em tốt cũng hi vọng Đa Bảo hạnh phúc, tùm được chủ rể rửa vàng! Bát Bảo liền tự chủ trương mà thần không biết quỷ không hay bán đứng Đa Bảo! Hơn một Bảo Bảo đã lấy được nhiều tiền hoa hồng như vậy! Đại ngộ của nhân viên Tổng bộ Giang thị cô nằm mơ không dám tưởng tượng! Quá đáng quá đáng rồi! (Thôi ạ. Đừng dối lòng. Lý do chính là điều kiện đưa ra quá hot thôi. Chị còn vờ vệt :)))

Bát Bảo nghĩ tới phúc lợi phong phú cứ vui vẻ mà lẩn khỏi, sau khi cô rời khỏi, Giang Mộ Hi lại mở cửa phòng bệnh.

Đa Bảo còn đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say có vẻ có chút tiêu tụy.

Liên tiếp hơn một tuần lễ không nhìn cô, Giang Mộ Hi ngồi ở đầu giường ngắm nhìn cô thật lâu không muốn rời mắt.

Đứa ngốc, lớn như vậy rồi mà chăm sóc mình thế nào vậy.

Khe khẽ thở dài cũng là thương tiếc nắm bàn tay nhỏ bé của cô giữ tại trong tay mình.

Độ ấm trên tay cô thông qua đầu ngón tay truyền tới tay anh, anh từ từ cảm nhận được, cảm giác quen thuộc, quen thuộc đã lâu.

Lúc cô không khóc không làm loạn vẫn đáng yêu chút.

Quyển luyến nhìn tới khuôn mặt ngủ say của cô, trong lòng anh cảm thấy như vậy. . . . .

Trong phòng bệnh là ẩm áp cùng hài hòa, ngoài phòng bệnh chẳng biết lúc nào đã sớm có thêm một bóng dáng cao ráo anh tuấn của một người khác, Doãn Kha Cần xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ của phòng bệnh thấy được người vừa mới đến trong phòng bệnh.

Đứng ở ngoài phòng bệnh nhìn thẳng vào bóng dáng nhỏ nhắn đang nằm trên giường, khoe miệng Doãn Kha Cần bỗng nhiên vẽ ra một đường cong.

Thế giới này có lúc thật sự là rất kỳ diệu rất kỳ diệu. . . . . Giống như càng ngày càng thú vị rồi. . . . .

Khi Đa Bảo tỉnh lại đã là ban đêm, liên tiếp chùng mấy ngày ngủ không ngon giấc, hôm nay lại ngủ sâu bất ngờ.

Khẽ bỗng nhúc nhích, cảm thấy một bàn tay của mình bị người ta nắm thật chặt, cô thuận thể nhìn sang, thấy Giang Mộ Hi trông ở cạnh giường cô không biết ngủ lúc nào.

Còn giận dỗi định rút tay mình ra, lại không chú ý đánh thức Giang Mộ Hi rồi.

“Đã tỉnh rồi hả ? Còn đau phải không?” Dịu dàng mở miệng tràn đầy thương yêu, Giang Mộ Hi vừa tỉnh ngủ vừa lười biếng lại mê người.

Đa Bảo bĩu môi cố ý không nhìn anh, nhìn chung quanh tìm kiếm Bát Bảo.

“Đừng nhìn, cô ấy đi rồi.” Giang Mộ Hi biết cô đang tìm cái gì trực tiếp mở miệng nói.

“Ai cho phép anh đuổi bạn tôi đi!” Lúc này trông Đa Bảo thật hung ác, mở miệng cũng rất khó chịu.

“Chính cô ấy đi, anh không làm gì hết.” Giang Mộ Hi rất thân nhiên.

“Tôi...tôi phải về nhà! Tôi không muốn nhìn thấy anh!” Đa Bảo vẫn còn giận dỗi, quên mình vẫn còn truyền nước muốn xuống giường.

“Là anh sai, anh không nên nói dối em, không nên vặn gạt em, không nên khiến em tức giận, không nên khiến em đau lòng, đều là anh sai, Bảo Bảo. . . . . Thật xin lỗi. . . . .” Chân còn chưa chạm đất, cái ôm ấm áp của Giang Mộ Hi kìm chặt cô vào lồng ngực anh, sau đó anh nói từng chữ từng câu với cô.

Giọng của anh phát qua bên tai của cô ở khoảng cách gần, thẳng tắp ngấm vào tận đáy lòng cô, giọng nói chân thành tha thiết, mùi vị riêng biệt trên người anh cũng chậm chậm truyền tới mũi Đa Bảo, Đa Bảo chỉ cảm thấy một cảm giác quen thuộc, sau đó nước mắt cũng không chịu không chế rơi xuống.

“Anh là người xấu! Là Cọc Gỗ xấu, là đồ gỗ mục!” Ủy khuất nói xong, Đa Bảo lập tức khóc như mưa.

“Ừ, anh là người xấu, anh là Cọc Gỗ thối, là đồ gỗ mục, Cọc Gỗ trình trọng xin lỗi em, em tha thứ cho anh được không?” Không hề để ý bị cô khóc bắn bộ véc đất tiền của mình, Giang Mộ Hi kiên nhẫn lại nghiêm túc dụ dỗ cô.

“Vậy về sau anh không được gạt em! Không cho gạt em! Không cho bắt nạt em nữa!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Bảo dính nước mắt hạ lệnh cho anh.

Cô chính là vô dụng, cô chính là vô dụng mà thích anh như vậy! Dù có bị gạt, cô nhìn thấy anh vẫn sẽ nhịn không được muốn anh ở bên cô, không thấy được sẽ thấy trong lòng trống rỗng.

Thì ra là trái tim và thân thể đều giống nhau, giao ra sẽ không thu lại được.

Anh nguyện ý bỏ qua thân phận trở lại tìm cô, cô còn giả bộ kiêu sa cao quý không cho anh một cơ hội cái gì nữa?

Thân phận chênh lệch đi chết đi! Cô chỉ biết cô yêu Cọc Gỗ, Cọc Gỗ cũng yêu cô, cái này là đủ rồi, đủ rồi.

“Về sau không lừa em, không dối gạt em” Giang Mộ Hi cười ôm chặt cô vào trong ngực.

Đa Bảo bị nụ cười của anh quyến rũ, hoàn toàn quên anh thiếu nhân chứng, cũng gieo xuống mầm mống cho cuộc sống bất bình đẳng sau này của mình!

“Vậy cuối tuần anh đi đâu vậy, không phải tới xin lỗi à, xuất hiện một lần rồi biến mất, thật không có thành ý!” Đa Bảo thù dai, cái gì cũng nhớ.

Nod yuq el Khoé miệng Giang Mộ Hi chứa đựng nụ cười, cảm chống lên đầu Đa Bảo chậm chậm mở miệng giải thích, “Thì ra là em đang đợi anh à? Thứ sáu tuần trước người nào đó còn bày sắc mặt cho anh xem, thì ra là nghĩ một đằng nói một nẻo.” Nad neid.

“Mới không có!” Đa Bảo cảm thấy anh đang cười nhạo mình, làm bộ muốn đẩy ra anh.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận chút.” Giang Mộ Hi sợ cô đụng vào kim tiêm nên nhắc nhở, ai biết vào trong tai Đa Bảo lại thành một ý khác.

Lập tức yên tĩnh lại, Đa Bảo thậm chí trở nên cẩn thận.

“Mộ Hi. . . . . Có phải em đã đánh mất Tiểu Mộc Đầu rồi không?” Lúc mở miệng lần nữa giọng Đa Bảo có chút nức nở.

Nhìn Đa Bảo bộ dạng vừa căng thẳng vừa đau lòng, trong mắt Giang Mộ Hi càng tăng thêm sự dịu dàng, cung chiều ôm cô vào trong ngực.

“Em lo lắng cho Tiểu Mộc Đầu vậy à?” Cố ý vòng vo với cô.

“Tiểu Mộc Đầu vẫn còn chứ?” Anh không nói thẳng, Đa Bảo càng nóng nảy hơn, lôi kéo cánh tay của anh lo lắng nhìn anh, ánh mắt khẩn thiết.

Giang Mộ Hi vốn đang định trêu chọc cô nhưng nghĩ lại thì anh mới được đặc xá, nếu khiến cô khó chịu thật sự không phải hành động sáng suốt. Nhìn cô lo lắng như vậy, tốt nhất anh nên nói thẳng nói thật.

“Đứa ngốc, chỉ là viêm đại tràng cấp tính.” Cung chiều vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, anh nói cho cô biết sự thật.

Triệu chứng của viêm đại tràng cấp tính và sinh non giống nhau ở đâu chứ? Cũng không biết sao cô có thể ngốc như vậy? Nhưng anh chính là thích cô ngốc, thích không có thuốc nào cứu được.

Đa Bảo giật mình, viêm đại tràng cấp tính? Không phải mang thai? Không phải sinh non?

Fuck, Bát Bảo thối! Không có việc gì ra ngoài gieo họa hại người! Tôi rồi!

Tự cảm thấy vô cùng mất mặt, Đa Bảo né khỏi ngực của anh trốn vào trong chăn.

Quá mất mặt quá mất mặt rồi !!!

“Bảo Bảo?” Giang Mộ Hi cười kéo chăn của cô.

“Không cho nhìn em!” Đa Bảo núp ở trong chăn sống chết không muốn ra ngoài.

Nhưng cho dù cô ả núp kín hơn nữa, Giang Mộ Hi vẫn dễ dàng kéo cô từ trong chăn ra ngoài.

“Có phải em rất chờ mong Tiểu Mộc Đầu hay không?” Giờ phút này gương mặt đẹp trai còn có nụ cười cười gian.

“Không có!” Đa Bảo cảm thấy mất mặt, bụm mặt không để cho anh nhìn mình.

Giang Mộ Hi cũng không đẩy tay của cô, chỉ nhẹ nhàng đưa sát người cô, mập mờ thổi bên tai cô, mập mờ khẽ cắn vành tai như ngọc của cô.

Đa Bảo không nhịn được trêu đùa như vậy, cả người bỗng dưng run lên rất nhạy cảm.

Giang Mộ Hi cảm thấy cô nhạy cảm, sau đó xấu bụng cười khề mở miệng, “Vậy chúng ta tạo ra một Tiểu Mộc Đầu có được hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chương 35: Muốn ngừng mà không được.

Editor: Jesse Tran

“Ai muốn sinh Tiểu Đầu Gỗ với anh!” Đa Bảo bị Giang Mộ Hi đùa giỡn mặt mặt lập tức đỏ ửng.

Giang Mộ Hi nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô khoe miệng không che giấu được nụ cười, đã mấy ngày rồi không thấy cô mặc dù rất muốn nuốt cô vào trong bụng nhưng anh vẫn còn là lo lắng sức khỏe của cô, nhẹ nhàng vuốt đầu cô dịu dàng mở miệng.

“Mau nghỉ ngơi đi, ngoan.”

“Anh thì sao?” Đa Bảo sợ anh phải đi đổi tay nhỏ bé lôi kéo tay của anh dùng sức khề nắm. Mới vài ngày không nhìn thấy anh mà tựa như đã rất lâu không gặp cô chỉ muốn nhìn mãi không thôi.

“Anh ở đây cùng em, ngủ đi.” Giang Mộ Hi dỗ cô để cô ngoan ngoãn nằm xuống sau đó kéo chăn đắp cho cô.

Đa Bảo nhìn anh thật lâu mới chậm rãi nhắm mắt lại, một loại cảm giác nói không thành lời, chỉ cần anh đang ở bên là cô cảm thấy vô cùng an tâm.

Nắm thật chặt tay của anh, cảm nhận từ hơi ấm truyền đến từ bàn tay anh, chưa bao giờ trong lòng Đa Bảo lại nhẹ nhõm như vậy.

Chẳng cần biết anh là ai, chỉ cần bọn họ yêu nhau cô nguyện tin tưởng bọn họ có thể ở bên nhau, mặc kệ tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, cô chỉ muốn nắm

chặt hiện tại, cô không muốn gì nhiều, chỉ là một gia đình nhỏ, có cô và Cọc Gỗ, cho dù Cọc Gỗ có thân phận gì chỉ cần anh còn là Cọc Gỗ của cô, cô nguyện ý không xa rời, vĩnh viễn chờ đợi.

Bỏ qua quá khứ, sống cho hiện tại, nhìn về tương lai, nếu như ngay cả dũng khí đi chung với nhau cũng không có làm sao có thể nói đến thiên trường địa cửu, trọn đời bên nhau?

Màn đêm yên tĩnh buông bóng tối như nghiền mực, Giang Mộ Hi an tĩnh ngồi bên cạnh giường bệnh, ngắm nhìn người trên giường dần dần tiến vào mộng đẹp, bỗng chốc, không biết cô mơ thấy cái gì đôi môi xinh xắn mềm mại giương lên một tia cười, mặc dù thoáng chốc nhưng lại như đọng lại hồi lâu trong mắt Giang Mộ Hi, trong lòng. . . . .

Nhẹ nhàng lấy đôi tay nhỏ bé của cô, áp sát vào mặt của mình.

Ánh mắt Giang Mộ Hi nhu hòa, quyến luyến.

Làm thế nào bây giờ, Hứa Đa Bảo. . . . . Anh muốn bắt nạt em cả đời. . . . .

Bởi vì thân thể không có gì đáng ngại, Đa Bảo mau chóng xuất viện, Bát Bảo không thể thoát khỏi kiếp bị ăn nắn, dám len lén đứng ở trong đội ngũ của Giang Mộ Hi, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể tha thứ!

“Ai yoooo ~ Bảo đại nhân uy vũ của tôi! Ngồi vừa khỏi bệnh ngàn vạn lần đừng bởi vì tức giận bọn chuột nhắt chúng tôi mà công tâm đã thương thân thể.” Bát Bảo gan to da dày, bày ra bộ dạng phản đồ không biết hồi cải.

“Bát Bảo nhà ngươi nói là không phải bị anh ấy mua chuộc! Ngươi là người của ta, người của ta! Sao ngươi có thể bị anh ấy mua chuộc, ngươi rất là không hiểu Cọc Gỗ nhà ta rồi! Anh ấy nơi nơi sắp sẵn cái hố cho người ta nhảy vào, ngươi làm đường lạc đường biết quay lại đi theo ta mới là lựa chọn sáng suốt!” Đa Bảo vô cùng đau tiếc mất đi một ái tướng, sau khi mọi chuyện sáng tỏ Đa Bảo càng hiểu rõ Giang đại nhân nhà cô thật là nam hiểm!

Đến Bát Bảo cũng bị mua chuộc có thể thấy công lực của anh thâm hậu đến mức nào! Ở trước mặt cô luôn dịu dàng chăm sóc thật ra thì anh đã sớm an bài mọi chuyện xong xuôi, mặt ngoài hoàn mỹ vô khuyết không nhìn ra một chút kẽ hở nào quả thực là cực kỳ tinh tế kín đáo, thần không biết quỷ không hay đến lúc mọi người nhận ra thì đã sớm đã sớm rơi vào thiên la địa võng anh bày ra, muốn chạy trốn cũng không có lối thoát!

Quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ, cường đại đến máu me tung tóe, chỉ trách cô trẻ người non dạ quá đơn thuần nên dễ dàng bị anh tóm được! Nước mắt đầm đìa cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thờ dài vô ngữ chấp nhận số phận.

“Đa Bảo à một người làm quan cả họ được nhờ! Tiền thưởng cuối năm của chúng tôi nhờ cả vào cậu đấy! Cậu đúng thật là phúc tinh! Sau này cậu ở bên cạnh Giang đại gia hưởng vinh hoa phú quý chớ quên mấy người bà con này nha!” Bát Bảo thật sự là rất gọi đòn, bây giờ đã hoàn toàn đứng trong đội ngũ Giang Mộ Hi nếm Đa Bảo đi.

“Các cậu đều được nhận ân huệ?” Đa Bảo vốn cho là chỉ có một mình Bát Bảo, Bát Bảo vừa nói như thế cô sừng sốt thật lâu.

“Đó là ~ không thể như vậy sao, chúng ta là chị em đồng tâm, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, về sau Đa Bảo cậu giận đối Giang đại gia nhiều một chút cũng được, một người chịu khổ đối lại hạnh phúc suốt đời cho tất cả mọi người đáng giá đáng giá, Đa Bảo cậu ở đây là tạo phúc cho nhân gian, hành động cao thượng!” Bát Bảo kích động đầy Đa Bảo.

“Các ngươi cùng một ruộc! Mau cấp mông biến đi! Thật tình” Đa Bảo hét đỉnh tai nhức óc. . . . .

. . . . .

Sau đó mỗi ngày tan sở Đa Bảo sẽ lại đến nhà của Giang Mộ Hi giúp anh dọn dẹp, rồi làm một bàn thức ăn ngon chờ anh trở về ăn cơm, tắm xong hết đồng chén bát mới trở lại ký túc xá, (lee^qu.donnn) Giang Mộ Hi dù có bận rộn cũng sẽ về nhà ăn cơm với cô, nhưng khó chịu là lần nào cô cũng vội vã trở về ký túc xá, lúc đầu anh còn kiên trì sức khỏe cô nên cũng để tùy, bây giờ đã nửa tháng trôi qua cô vẫn như vậy, Giang Mộ Hi cũng không cho cô dễ dàng như vậy.

“Mộ Hi, điểm tâm ngày mai em làm xong để ở tủ lạnh cho anh rồi, trước khi ăn anh nhớ cho vào lò vi sóng làm nóng trước.” Đa Bảo vừa nói vừa bận rộn việc trên tay, vừa đóng tủ lạnh lại thì cảm thấy phía sau bị thân thể anh đè xuống.

Thân thể cao lớn bao trùm lên thân hình nhỏ bé của cô, Đa Bảo còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh ôm trọn vào trong lòng.

“Bảo Bảo. . . . .” Âm thanh khêu gọi xuyên thấu vào lòng Đa Bảo, mị hoặc và mê người.

“Hả?” Đa Bảo không tự chủ đáp lại.

“Anh thích ăn điểm tâm mới. . . . .” Nhẹ nhàng thở ra khí nóng bên tai cô, anh cố ý nói nhảm nhí, trêu đùa vô hạn.

Anh dựa vào gần như vậy, hai cánh tay thon dài thân mật vòng quanh thân thể mềm mại của cô từ từ ngày càng thu chặt, suy nghĩ lời của anh khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Bảo đột nhiên đỏ ửng.

“Mộ Hi. . . . .” Đa Bảo gọi anh định kéo anh tay xuống lại bị anh nhốt vào trong ngực, thuận thế bị anh xoay lại, bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc.

Khuôn mặt Đa Bảo từ phiếm hồng thành đỏ rực nhìn thấy Giang Mộ Hi khoải chí, dục vọng đã sớm bùng bùng, không cho Đa Bảo cơ hội mở nữa nóng bỏng cúi người hôn cô.

“Ừm. . . . .” đôi tay Đa Bảo cũng bị anh khóa chặt vô lực phản kháng, vừa bắt đầu còn muốn chạy trốn nhưng rất nhanh đã bị thuần phục.

Lần này Giang Mộ Hi không có tiến quân thần tốc, lưỡi linh hoạt nhưng không mất đi sự dịu dàng cạy mở hàm răng Đa Bảo, giống như biết đầu lưỡi cô sẽ núp ở nơi nào anh dễ dàng tìm đến sau đó treu chọc quyến rũ nó.

Không chiếm đoạt, không dồn dập, anh nhẹ nhàng, kiên nhẫn ở trong miệng cô triển miên, mút cái lưỡi mềm ẩm ướt của cô, ngậm nó trong miệng của mình như viên mật ngọt khiến anh lưu luyến không thể rút về, khiến anh say mê cuồng nhiệt. Cái lưỡi xinh xắn thơm tho giống như bọc một lớp mật đường làm anh muốn ngừng mà không được, mùi hương tinh khiết và thơm mát khiến tim anh tan ra, sau đó lan tỏa, chỉ muốn nuốt sạch sành sanh.

Hô hấp Đa Bảo trở nên dồn dập, hô hấp Giang Mộ Hi cũng ngày càng nặng nề, thân thể hai người hết sức thân mật dán chặt vào nhau anh thừa dịp cô không chú ý liền đặt cô dựa sát vào tủ lạnh.

Cảm giác man mát từ tủ lạnh chạm vào lưng Đa Bảo từng trận truyền đến, cả người cô tê dại rồi lập tức cảm thấy có một thứ cực nóng hòa đập vào mặt.

Không khí bốn bề tràn ngập dục vọng càng ngày càng lớn dần trong không gian yên ắng.

Giang Mộ Hi lần người chặn Đa Bảo, nụ hôn êm ái vừa rồi từ từ sâu hơn, cuốn lấy cái lưỡi của cô, thương thức từng chút một, Đa Bảo không kháng cự được, cả người từ từ nóng ran, Giang Mộ Hi cảm thấy thay đổi của cô cũng nghe thấy âm thanh kim nén của cô truyền đến, khúc môi khẽ nhếch sau đó trực tiếp nâng eo của cô để hai chân của cô quấn chặt hông mình, ôm chặt thân thể mềm mại của cô rõ ràng là giờ trở lưu manh nhưng động tác vẫn nho nhã tuấn đạt như cũ.

“Mộ Hi. . . . .” Đa Bảo hoảng sợ, tư thế này mẹ nó chứ quá mập mờ quá mập mờ!

“Hừ. . . . .” Giang Mộ Hi ghé vào bên tai Đa Bảo âm thanh khàn đục nói nhỏ, hứng thú vô hạn, bởi vì âm thanh mang theo tình dục nên thanh âm khàn khàn lại càng mê hoặc, mị tim Đa Bảo cũng đã sớm tan chảy rồi.

Nụ hôn cuồng nhiệt từ từ dừng ở vành tai Đa Bảo, cần cổ, xương quai xanh, không có ý định bỏ qua bất kỳ chỗ nào, hai tay của Giang Mộ Hi bắt đầu không an phận, trong lúc Đa Bảo mơ màng trực tiếp đưa vào trong váy Đa Bảo.

“Ừm~”

Đẩy cao áo ngực của cô, bàn tay nóng rực không hề bị ngăn cách đặt lên đầy đặn của cô, giống như bánh bao vừa lấy ra khỏi lồng hấp mềm mại nóng bỏng, không lớn không nhỏ rất vừa vặn. . . . .

Nụ hôn cuồng nhiệt vẫn dây dưa không dứt, môi lưỡi nóng bỏng kèm theo bàn tay anh khẽ vuốt, Đa Bảo nhạy cảm ở dưới đất khẽ rên, giờ phút này khắp mặt cô đỏ bừng, giống như mật đào chín, dù hoặc anh hái xuống gặm cắn, hàm răng khẽ mở, khoang miệng ẩm ướt.

Cả người bị anh giam cầm, Đa Bảo tựa như dê con mặc anh làm thịt vô lực phản kháng đành để anh định đoạt, không có áo ngực trói buộc ngay chiếc T-shirt bó sát cũng bị anh đẩy lên, cảnh xuân vô hạn hoàn toàn bại lộ khi trước mắt anh không sót chút nào, Đa Bảo mặc cỡ chết được người muốn trốn tránh.

“Bảo Bảo. . . . . Không được trốn tránh.” Giang Mộ Hi nghiêm túc ngăn cản sự kháng cự cô, giống như cô như vậy trước mặt anh hoàn toàn là điều hiển nhiên.

“Háo sắc! Anh là đồ háo sắc!” Đa Bảo căn bản đánh không lại anh, anh dùng một tay là có thể chặn cả hai tay của cô, mặc cô gào thét, anh cười gian tà.

“Vậy anh sẽ bỏ bộ dạng quân tử để cho em thấy cái gì gọi là. . . . . háo sắc. . . . .”

Lời tà mị vừa dứt Đa Bảo liền bị anh vờn vàng ngậm chặt cánh môi, gió thổi không lọt.

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 36: Ăn sạch sành sanh.

Hồ hấp ngày càng nặng nề, nửa trên của Đa Bảo đã bị anh lột sạch như đậu phộng chỉ đợi anh hưởng thụ, lần nữa nằm trên thân thể mềm mại của cô, gương mặt quân tử tuấn tú của Giang Mộ Hi từ từ lộ ánh mắt gian tà.

Cô giận đối anh nhiều ngày như vậy, hôm nay phải đền bù.

Không khí chính là lưu thông, thân thể trần trụi dán sát vào nhau, hai nụ hoa trên bầu ngực căng tròn của Đa Bảo đã sớm đứng sừng sững bất khuất, không cần Giang Mộ Hi phải trêu đùa mà có thể trực tiếp cúi đầu thưởng thức.

Vùi đầu vào trong bộ ngực sữa đầy đặn của cô thưởng thức tỉ mỉ, cái tay cũng không an phận đặt lên ngực bên kia nhẹ nhàng nhào nặn, lôi kéo, xoay tròn, mạnh mẽ lưu loát.

“Giang Mộ Hi khốn kiếp!” Một cảm giác tê dại như dòng điện lan rộng toàn thân Đa Bảo, rõ ràng là muốn mắng anh nhưng lời nói ra khỏi miệng lại như có cảm giác nũng nịu dần dần.

“Bảo Bảo, khốn kiếp là không có nhân tính. . . . .” Nhẹ nhàng ngậm lấy nụ hoa kiều hãnh của cô, Giang Mộ Hi còn dùng đầu lưỡi liếm xung quanh nụ hoa, không chút nào làm trở ngại anh nói chuyện, vì muốn cô yên lặng hưởng thụ còn nghiêng người về phía trước lấy dục vọng phía dưới của mình chống đỡ ở nơi tư mật của cô cố ý hù dọa.

“A ~” Đa Bảo tưởng anh sẽ xong như vậy tới sợ hết hồn hết lên.

Giang Mộ Hi được như ý, nét cười hư hồng trở nên đậm hơn, “Bảo Bảo. . . . . Đừng nóng vội, màn đêm vô biên, chúng ta từ từ nhé. . . . .” Nhu tình kẻ sát bên tai cô nói nhỏ rồi lại đưa đầu lưỡi khẽ liếm vành tai của cô, một lần lại một lần về tất cả hình dáng trêu đùa điếm mẫn cảm của cô.

Tay cũng không nghỉ ngơi, bàn tay nâng một bên ngực đầy đặn của cô, ngón tay thon dài kẹp lấy nụ hoa ửng hồng trêu chọc, trêu chọc, cho đến lúc nụ hoa ngại ngùng trở nên đỏ ửng, ngón tay của anh cũng từ từ nóng lên.

Đa Bảo cũng nhin không được nữa ngậm ra tiếng.

“Uhm . . . . .”

Xác định hai chân của cô quấn chặt quanh hông mình, anh càng thêm mạnh mẽ dán sát thân thể nhỏ bé thơm mềm của cô, sau đó rút ra một cái tay theo phía sau lưng của cô từ từ tuột xuống, hai chân của cô bối vì tư thế này đã mở ra, anh không cần tốn nhiều sức liền từ trong váy ngăn đi tới nơi chật nhất của cô.

Cần quấy xé rách cái quần lót cô mới mua, đầu ngón tay nhẹ nhàng thử đi vào, Giang Mộ Hi rất không thích cảm giác vài vóc cản trở, anh thích trực tiếp và chân thật, Đa Bảo muốn từ chối lại lực bất tòng tâm, chỉ cảm giác thân thể dâng lên từng đợt sóng trào.

Nơi tối mật của cô dù chưa nhìn qua, nhưng cũng biết đây là phản ứng sinh lý bình thường, nhưng lúc bản thân trải qua cảm giác có chút mất mặt.

Cái miệng nhỏ cắn môi của mình để không phát ra âm thanh dự hoặc, cả người tựa vào bả vai vững chắc của anh, hồ hấp lại càng trở nên dồn dập.

Đầu ngón tay của Giang Mộ Hi rất nhanh sẽ bị chất dịch ướt át bọc lại, không nặng không nhẹ chen lẫn thịt non thuộc về riêng mình anh, ở nơi tư mật lúc sâu lúc cạn, tận tình dong ruổi.

“Không...không nên rồi.” Đa Bảo làm sao chống đỡ được trêu đùa lần này của anh, không bao lâu liền bắt đầu thở gấp liên tiếp, hướng tới anh cầu xin tha thứ.

“Hả?” Giang Mộ Hi điều chỉnh tốc độ chậm lại, một là sợ hù dọa cô hai là sợ mình không khác chế được sẽ làm đau cô.

“Mộ Hi, anh ra ngoài, em không muốn.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đa Bảo phỉếm hồng, đáng vẻ khẩn cầu của cô làm anh muốn cung chiều, nhìn tựa như làm cho người ta muốn, hóa công tâm không nhin được muốn bừa bãi tiến lên giày xéo một phen.

Nhưng những lời này của cô lại làm cho Giang đại nhân dở khóc dở cười.

“Bảo Bảo. . . . . anh còn chưa tiến vào.” Yêu thương dụ dỗ cô, hôm nay anh rất kiên nhẫn rồi nên mới không nóng vội đòi hỏi.

“Anh ra ngoài! Bây giờ ngoài!” Đa Bảo thật sự không chịu nổi tay của anh, bình thường đôi tay đẹp là vậy lúc làm chuyện này thật khiến người ta sợ hãi, Đa Bảo thật muốn chặt phăng nó đi!

Giang Mộ Hi chỉ đành phải ngoan ngoãn rút tay ra, lúc rút ra đã thấm đẫm ẩm ướt của cô.

“Bảo Bảo không cần nó vậy có muốn cái khác không?” Giang Mộ Hi lắc lắc đầu ngón tay ướt át của mình trước mặt Đa Bảo sau đó dịu dàng mở miệng, thân thể nóng rực lại chống đỡ lên thân thể Đa Bảo không nhin được hôn lên mái tóc của cô, lửa nóng dục vọng vuốt ve qua lại giữa bắp đùi Đa Bảo tìm kiếm thời cơ.

“Uhm umh. . . . .” Đa Bảo bị hôn chóng mặt, áo sơ mi phẳng phiu chỉnh tề của anh cũng bị cô lôi kéo nên đã chẳng còn giống ban đầu, lồng ngực tinh trắng rắn chắc lộ ra, chiếc quần thường ngày mặc ở nhà cũng không biết cởi ra từ lúc nào, tất cả đều tự nhiên lặng yên không một tiếng động.

Giang Mộ Hi trêu đùa cô thật lâu, cho đến Đa Bảo đã không mảnh vải, thân thể xinh đẹp lại một lần nữa phô bày trước mắt anh, ánh mắt nồng đậm giống như muốn thiêu đốt, cổ họng khàn đục, bụng nóng rực, thân dưới của anh cũng căng cứng, không khống chế nổi nữa ngừng đầu chờ xuất phát.

Thói quen đòi hỏi môi của cô, mút vào trong miệng từ từ liếm láp, hô hấp nóng rực phả vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liên hồi khiến cô đỏ ửng, anh cần quấy như vậy ra sức cướp lấy mật ngọt chỉ thuộc về anh.

“A ~” lại giống như lần trước nhân lúc Đa Bảo chưa chuẩn bị tinh thần anh cứ như vậy tiến vào, để cô cảm nhận được to lớn của anh một cách chân thực, tựa như cả người đột nhiên bị kéo căng, chỉ là lần này không khó chịu như lần trước, thật thần kỳ.

Đầu lưỡi của anh theo da thịt trắng nõn của cô dạo một đường tới trước bộ ngực tròn đầy cô, như ăn không đủ, anh lại lưu luyến dừng lại nơi đó gặm nuốt, đầu lưỡi chạm đến điểm cao nhất mút vào, liếm láp, giống như ở đó có mật ngọt tuôn ra bất tận.

Đa Bảo không nhận được ôm đầu của anh cả người bắt đầu đỏ mềnh, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu rên khe khẽ.

Ánh đèn yếu ớt trong phòng ăn chiếu lên thân thể trần truồng của hai người, dưới ánh đèn đầu lưỡi Giang Mộ Hi đi đến đâu trên người Đa Bảo là lưu lại từng vết trong suốt, làm nổi bật thân thể hấp dẫn vô hạn của Đa Bảo, dù hoặc không nói lên lời.

Lửa nóng dưới thân anh vùi vào chỗ tư mật mềm mại của cô, rất nhanh bị gắt gao bọc lại, cả người Giang Mộ Hi vui vẻ bắt đầu chuyển động.

“Bảo Bảo, nếu như đau thì nói cho anh.” Đàn ông và phụ nữ làm tình, ham và sức lực không giống nhau, Giang Mộ Hi dục vọng sôi trào như lang như hổ, anh sợ nhất thời kích động không khống chế được làm bị thương Đa Bảo, cho nên nhân lúc còn chưa đánh mất lý trí trước nói với cô một tiếng.

Đa Bảo gật đầu cả người bắt đầu động đậy, eo thon nhỏ cũng không an phận giãy dụa, đáng vẻ như chưa thỏa mãn dục vọng.

Giang Mộ Hi cọt sứt cổ tình để cô cảm thấy không thoải mái, chờ cả ngày cũng không thấy Đa Bảo động tĩnh, càng lúc càng sốt ruột.

“Giang Mộ Hi anh động đi!” Nóng vội đến mức gọi thẳng cả họ tên anh.

Giang Mộ Hi vốn còn đang sợ hù dọa cô để cô từ từ chuẩn bị, lại bị cô gọi thẳng tên như vậy cũng có chút khó chịu.

Không đợi cô dứt lời, hai mắt anh nóng bỏng nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Đa Bảo, động thân cường hãn bá đạo mạnh mẽ chạm vào chỗ sâu nhất của cô, nặng nề đụng vào khối thịt mềm bên trong, lieqiudoon đây là nơi lần trước anh không dám viếng thăm, khi đó là lần đầu của Đa Bảo, anh sợ làm cô bị thương.

“A ——” thế nhưng lần coi như Đa Bảo đã không phải là cá hoàng hoa đại khuê nữ lớn như vậy sức lực cùng độ sâu cũng làm cho cô không biết theo ai, vô lực chống đỡ, con mẹ nó đau quá.

Nước mắt rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn Đa Bảo úy khuất hờn dỗi.

Giang Mộ Hi sợ nhất nét mặt này của Đa Bảo, mỗi lần đều khiếm lòng anh mềm nhũn.

“Bảo Bảo. . . . . Đừng khóc, đừng khóc.” Nhẹ nhàng dỗ dành cô cô sau đó dùng môi của mình mút sạch sẽ nước mắt cô.

“Anh hư!” Đa Bảo tức giận lấy tay đập lên lưng anh một phát.

“Độp!” Âm thanh vang giòn tan.

“Hự. . . . .” Giang Mộ Hi bị đau, không ngờ sức cô lại lớn như vậy!

Đa Bảo nghe được tiếng vang mới ý thức mình ra tay hơi nặng rồi, nhìn về mặt khổ sở của anh lập tức quên đau ngồi dậy.

“Mộ Hi, anh có đau không?”

Hơi thở như hoa lan âm thanh như làn gió phát qua thân thể Giang Mộ Hi, da thịt trần trụi lộ ra từng đường nét, Giang Mộ Hi dù đau cũng biết lúc này nên nói cái gì nên làm cái gì.

“Không đau, ngoan, đừng cử động.” Bởi giữ tư thế kia quá lâu Giang Mộ Hi sợ Đa Bảo dựa vào tủ lạnh quá lâu sẽ bị lạnh chuẩn bị dời trận địa, lại ngại phòng ngủ xa nên chuyển thành phòng khách.

“Ừm. . . . .” Vừa đến phòng khách anh đặt Đa Bảo lên ghế sa lon, Đa Bảo không kịp có cơ hội mở miệng toàn bộ chuyển thành tiếng rên.

Chất lỏng ấm áp không ngừng trào ra nơi hai người kết hợp chặt chẽ, Giang Mộ Hi thở gấp, mồ hôi tích tụ dần dần theo mái tóc anh chạm rải nhỏ xuống, xen lẫn mồ hôi Đa Bảo thấm ướt thân thể hai người.

Cả căn phòng cũng tràn ngập hoan ái, mùi vị mập mờ, một cảnh xuân sắc, màn đêm kiều diễm, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, cảnh trí vô hạn.

Không đau đớn kịch liệt như lần đầu tiên, đau đớn lúc trước qua đi được thay thế bằng khoái cảm mãnh liệt, Đa Bảo ở dưới thân Giang Mộ Hi dần thả lỏng, phía dưới bị to lớn của anh kích thích khiến cả người tê dại, cảm giác phong phú lấp đầy toàn thân khiến cô ngập trong khoái cảm của dục vọng

không cách nào diễn tả.

Giang Mộ Hi dịu dàng xoa nắn, vuốt ve thân thể mềm mại ngọt ngào của cô thích thú không rời tay như không bao giờ thỏa mãn, môi lưỡi nóng bỏng hôn khắp toàn thân cô cơ hồ từng góc một, anh muốn dụi vào thân thể cô, thật chặt hợp làm một.

Bắt được ngón tay mềm mại mảnh khảnh của cô, dùng lưỡi mềm mại ướt át liếm mát, cung chiều và quyến luyến.

Tiết tấu phía dưới càng lúc càng nhanh, Đa Bảo rên, thờ dốc, thẹn thùng ngẩng lên, Giang Mộ Hi không nhịn được muốn cô thật nhiều lần.

Mỗi lần đều không lui ra ngoài sau một lúc lại trở lại, lao động kéo dài khiến Đa Bảo mệt mỏi không chịu nổi, Giang Mộ Hi khắc chế mình quyết định nên có chừng mực.

Khoái cảm dâng trào, Đa Bảo không kiềm chế được thở gấp ra tiếng, Giang Mộ Hi cũng như lần đầu tiên khó có thể giữ vững vào thời điểm sau cùng gầm nhẹ ra tiếng, dần dần một dòng nước ấm chọt phun tung tóe ra thẳng tắp chảy vào trong cơ thể Đa Bảo, Đa Bảo cảm thấy cả người co rút một hồi liền mơ màng ngủ.

Giang Mộ Hi nằm ở trên thân thể nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng thở, chờ đợi hô hấp từ từ khôi phục thông thả nhìn Đa Bảo chìm vào giấc ngủ, khóe miệng không tự chủ xuất hiện một nét cười.

“Bảo Bảo. . . . .” Ánh mắt của anh như lửa, âm thanh yêu thương, “Anh yêu em. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Cánh chim vững chắc

Editor: Serena Nguyen

Mọi việc có lần đầu tiên tất nhiên sẽ có lần thứ hai lần thứ ba, trừ hai ngày cuối tuần về nhà theo thường lệ, Đa Bảo hầu như đều ở nhà Giang Mộ Hi, hai người coi như là chính thức tiến vào trạng thái ở chung.

“Chắc chắc chắc, Hứa Đa Bảo cậu quá hưởng thụ, cậu được con rùa vàng to đùng còn mỗi ngày chung giường chung gối với anh ta, cuộc sống thật dễ chịu!” Hôm nay lúc ăn cơm trưa, Bát Bảo nhạo báng Đa Bảo.

“Đừng vậy! Đa Bảo, Giang thiếu gia nhà cậu được bao nhiêu thiếu nữ mơ ước chứ, cậu cứ lặng yên không một tiếng động bắt cóc anh ấy khiến bọn tớ tan nát cõi lòng rồi đây đấy! Toàn bộ rơi đây đấy!” Tứ Hi đang ăn cơm cũng gia nhập bát quái.

“Kỹ thuật của Giang gia nhà cậu như thế nào? Mau tới cung cấp thông tin độc quyền!” Bát Bảo nói đến đây lại bắt đầu phát bệnh bựa rồi, Đa Bảo nghe được thiếu chút nữa sặc cơm.

Quý trọng tính mạng, cách xa bạn xấu!

“Các cậu. . . . . Các cậu đúng là vô duyên vô lại không phải người, ăn cơm của các cậu đi!” Đa Bảo khinh bỉ nhìn hai cô một cái bất mãn nói móc.

“Hứa Đa Bảo cậu có đàn ông là bắt đầu ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng à! Còn chưa có gả cho anh ấy đâu, gả cho thì không trông cậy được gì rồi!” Bát Bảo kêu gào.

“Mẹ kiếp, ai vì vài lợi ích mà bán đứng chị đây, chính cậu đó Bát Bảo, bây giờ cậu còn có mặt mo kêu gào với tớ hả, tớ đại người đàn ông của tớ đấy, sao nào, anh ấy dụ dỗ chút lợi nhỏ các cậu đã muốn làm phản đồ rồi, chị đây hiến tặng thân thể cho anh ấy rồi còn không thể nghĩ cho anh ấy chắc!” Đa Bảo chà thêm sọ Bát Bảo khua môi múa mép, cô đã có nhược điểm của các cô ấy rồi, người nào chọc giận cô, cô sẽ lòi chuyện cũ ra, lần nào cũng dùng được.

Quả nhiên Bát Bảo và Tứ Hi ngoan ngoãn ngậm miệng, chọc ai cũng được không có thể làm phát bực Đa Bảo, cô ấy là thái tử phi tương lai của Giang thị, cô tùy tiện ở Giang Mộ Hi bên gối thôi gió là có thể tạo phúc cho toàn bộ ký túc xá, chỉ là trêu chọc vậy, Đa Bảo đã nhờ các cô giữ bí mật quan hệ giữa cô ấy và Giang Mộ Hi, họ cũng vẫn kín miệng như bình, không hé ra nửa tin đồn, đạo lý này, họ vẫn biết, đánh chết họ cũng không gây chuyện cho Đa Bảo.

Đa Bảo com nước xong rồi phòng ăn nhân viên trước, gọi điện thoại cho Cọc Gỗ nhà mình.

“Ơi?” Giang Mộ Hi biết mỗi buổi trưa Đa Bảo sẽ đứng giờ gọi điện thoại cho anh hỏi anh có ăn cơm hay không, cho nên nghe lúc điện thoại cũng như bình thường chờ Đa Bảo bắt đầu bài niệm kinh liên miên bất tận.

“A, vừa rồi em tự nhiên hắt xì ba cái, gọi điện thoại hỏi một chút có phải là anh đang nhớ em hay không.” Hôm nay Đa Bảo không đi thẳng vào đề tài, lại

còn đùa giỡn với anh, Giang Mộ Hi vừa hộp xong từ phòng họp đi ra có vẻ mệt mỏi, nghe được giọng nói vui sướng của Đa Bảo, nhất thời trong lòng tràn đầy âm áp.

Bỗng dung dừng chân đứng tại chỗ khóe miệng bày ra nụ cười chết người.

Đoàn người sau lưng vốn đang đi bình thường lại thấy boss ở trước mặt đột nhiên dừng lại, trợ lý Trì cầm đầu nhất thời không kịp phản ứng, vội vàng dừng bước chân mới không có đụng vào anh, chỉ là Giang Mộ Hi là không bị anh ta đụng vào, thế nhưng anh ta lại bị nhân viên sau lưng đụng phải suýt nữa là ngã, còn phải duy trì khoảng cách giữa mình và boss để ngừa boss cũng bị đụng.

Boss à! Boss đáng kính của tôi, đừng dừng lại đột ngột như vậy chứ, làm tường thịt cũng rất đau đó!

Bên này, trợ lý Trì vẫn còn đang khò sở làm tường thịt cho anh, bēb kia, Giang Mộ Hi vui vẻ, vẻ mặt lạnh lùng trong hội nghị biến mất, thay vào đó là vẻ cung chiêu vô hạn.

“Em ăn cơm chưa?” Nhẹ nhàng mở miệng hỏi bảo bối của anh.

“Ăn rồi, Mộ Hi, cơm của phòng ăn Giang thị vẫn là ngon nhất, anh điều mấy đầu bếp ở tổng bộ Giang thị tới công ty bọn em đi, như vậy ngày ngày em đều được ăn ngon, kaka ~” Đa Bảo nói chuyện điện thoại còn nhún nha nhún nhẩy, hoạt bát như đứa trẻ.

“Ừ, được. . . . .” Giang Mộ Hi đồng ý luôn.

“Há? em nói giỡn thôi, anh ăn cơm chưa?” Mặc dù Đa Bảo nói đùa nhưng Giang Mộ Hi không chút do dự trả lời khiến Đa Bảo vui vẻ không nhịn được mà cười.

“Một lát nữa, buổi tối anh có bữa tiệc sẽ về rất muộn, em về nhà ăn cơm rồi ngủ trước đi, không cần chờ anh.” Giang Mộ Hi nói, giống như là chồng báo cho vợ của mình vậy, giọng nói tự nhiên.

“Vâng, anh uống ít rượu thôi đó.” Đa Bảo cũng thân thiết dặn dò anh, sau đó lại quán quít lấy anh nói vài lời rồi mới lưu luyến không rời cúp điện thoại.

Thật thần kỳ, rõ ràng hai người mới chỉ vừa tách ra từ buổi sáng, bây giờ cô đã bắt đầu nhớ anh rồi, tình yêu là một loại độc dược, trước kia Đa Bảo không tin, hiện tại đã tin rồi.

Một mình đi thang máy về làm việc, cửa thang máy vừa mở cô đã chạm mặt yêu nghiệt.

“Quản lý.” Đa Bảo cung kính chào người ta một tiếng, lần trước anh ta đưa cô đi bệnh viện cô vẫn còn chưa có cơ hội cảm ơn anh ta.

Doãn Kha Căn nghe thấy giọng Đa Bảo bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt cũng theo đó quét tới chỗ Đa Bảo.

“Hứa Đa Bảo, cô khỏe chưa?” Từ từ đến gần cô, anh ta mở miệng hỏi.

“Ừ, tốt rồi, cảm ơn quản lý quan tâm, cũng cảm ơn quản lý lần trước đưa tôi đi bệnh viện, quản lý anh thay tôi giao tiền xong tôi còn chưa trả nữa đây.” Viện phí yêu nghiệt nộp cho cô, Đa Bảo vẫn nhớ kỹ phải trả cho anh ta.

“Không sao, cô khôi phục sức khỏe là tốt rồi, coi như là tai nạn lao động, công ty trả tiền rồi.” Lúc nói chuyện Yêu nghiệt cứ nhìn Đa Bảo chằm chằm, không giống bình thường chút nào, nhìn đến mức Đa Bảo rất khó chịu.

Yêu nghiệt là uống lộn thuốc gì? Lúc nào thì anh ta nói chuyện ôn hoà với cô như vậy, chẳng lẽ anh ta biết quan hệ giữa cô và Cọc Gổ?

Không thể nào? Cô che giấu tốt như vậy, Cọc Gổ nhà cô cũng luôn khiêm tốn không phải là người tùy tiện tiết lộ chuyện riêng, đám người ký túc xá kia có om sòm nữa cũng không phải là người sẽ ra ngoài lăm lăm ba hoa, cô tin tưởng họ, có lẽ là tự mình nghĩ nhiều, có lẽ chỉ là hôm nay tâm trạng yêu nghiệt tương đối tốt mà thôi.

“Vâng cảm ơn quản lý quan tâm, tôi đi làm việc.” Đa Bảo nói xong chuẩn bị trở về phòng làm việc của mình.

“Hứa Đa Bảo, ngày mai công ty sẽ chính thức gặp mặt ký hợp đồng với đối tác mới, cô thay mặt phòng tài vụ đi gặp họ.” Yêu nghiệt đột nhiên nói như vậy, thiếu chút nữa dọa Đa Bảo đá ra quần.

“Á? Quản lý, đại diện? Tôi?” Đa Bảo thật sự bị kinh sợ, Hứa Đa Bảo cô có tài đức gì có thể làm đại diện phòng tài vụ à? Nếu cô có tư cách cũng sẽ không bị phái đến Tổng bộ Giang thị đào tạo lại rồi.

“Đúng, cô.” Nhưng yêu nghiệt khẳng định chắc nịch, vẻ mặt chẳng có chút nào là đùa giỡn.

“Tôi tôi tôi...tôi không làm được đâu. . . . .” Đa Bảo thật sự cảm thấy mình không được, mình mất mặt không quan trọng, mất mặt công ty cũng là thứ yếu, nhưng là bây giờ công ty đã là một phần của Giang thị, cô không muốn khiến mất mặt đâu Cọc Gổ nhà cô.

“Tôi nói cô được là cô được, đi làm việc đi, ngày mai đến đúng giờ, thời gian tôi sẽ thông báo cho cô sau.” Yêu nghiệt nói xong cũng không cho Đa Bảo cơ hội phản bác đã xoay người rồi đi.

“Quản lý. . . . .” Đa Bảo nhìn anh ta đi xa bắt đầu đau thương, đại diện. . . . . Hứa Đa Bảo cô với cái từ này không có duyên chút nào.

Lúc ở mẫu giáo cô đại diện tham gia biểu diễn tiết mục múa, vấp ngã trên sân khấu còn kéo vấy bạn nhỏ khác nữa; tiểu học đại diện trường học tham gia thi viết thư pháp bằng bút máy, bút máy rí mực nhuộm cả một trang giấy; cấp hai đại diện trường học tham gia 10 giọng ca xuất sắc đến phiên cô thì bị kẹt băng, cấp ba ở ký túc, vì trốn thể dục buổi sáng, cô trốn vào nhà vệ sinh lại bị trực ban bắt được, rõ ràng nhiều người cũng trốn như vậy, chỉ một mình cô bị bắt, sau đó làm “đại diện” bị phê bình dưới quốc kỳ.

Không phải Đa Bảo không muốn làm đại diện, là cô và cái từ này hữu duyên vô phận, cô làm đại diện thì luôn không có chuyện gì tốt xảy ra, yêu nghiệt còn đẩy cô vào hố lửa.

Đa Bảo nhắc nhở đi về phòng làm việc.

Cầu thánh Allah phù hộ ngày mai không xảy ra chuyện gì bất trắc. . . . .

. . . . .

Đêm khuya Giang Mộ Hi về nhà, Đa Bảo còn chưa ngủ, khoanh chân ngồi trên giường anh, vẻ mặt buồn phiền.

“Tại sao còn chưa ngủ?” Cởi cà vạt và âu phục gò bó, Giang Mộ Hi dịu dàng hỏi cô.

“Mộ Hi, anh về rồi.” Tỉnh hồn lại thì thấy anh đã đứng trong phòng, theo bản năng xuống giường nhận bộ âu phục treo lên bỏ vào tủ.

“Đang suy nghĩ gì?” Hôm nay Giang Mộ Hi uống chút rượu, chỉ là không nhiều lắm, cho nên không có mùi rượu.

“Công ty để em làm đại diện cho phòng tài vụ, ngày mai đi tiếp khách hàng.” Đa Bảo bắt đầu thổ lộ chuyện sầu não với anh.

Giang Mộ Hi khẽ nhủ mày, “Em cũng nên được rèn luyện chút.” Bày tỏ rất tán thành.

“Nhưng rất đột ngột, trước giờ quản lý vẫn không coi trọng em, cảm thấy em là sâu mọt của phòng tài vụ mới đưa em đến Tổng bộ Giang thị học hỏi, hiện tại lại để cho em làm đại diện, đại diện, không thể tới phiên em được.” Đa Bảo cũng tự giác thấy mình là một nhân vật ‘đặc biệt’ của phòng tài vụ, yêu nghiệt đứt gân não rồi sao mà lại thay đổi thái độ với cô.

Lúc nhắc tới quản lý, ánh mắt Giang Mộ Hi bỗng chuyển sang thâm sâu, nhưng trong chớp mắt đã khôi phục lại bình thường.

“Tham dự nhiều sự kiện quan trọng chưa chắc không phải chuyện tốt, tránh một lúc không tránh được một đời, sớm muộn gì em cũng phải đối mặt.” Giang Mộ Hi nói xong, ý vị sâu sa, hàm ẩn thâm ý.

Chỉ là Đa Bảo không nghĩ nhiều, cho là anh đang dạy bảo cô.

“Được rồi, vậy em đi học hỏi chút cho anh thêm thể diện, khẳng định là quản lý lại muốn làm xấu mặt em, em sẽ cho anh ta biết thực lực thật sự của Hứa Đa Bảo em, Hừ!” Đa Bảo khịt mũi nói.

Giang Mộ Hi nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của cô, mặt cưng chiều.

“Đi ngủ sớm một chút đi, anh đi tắm.” Nói rồi hôn lên trán cô.

“Ừ, vậy em đi ngủ trước đây, anh còn đến phòng làm việc sao?” Đa Bảo thân mật lôi kéo tay của anh hỏi anh.

“Còn có mấy tập tài liệu phải xử lý, em không cần chờ anh, ngoan.”

“Vậy à. . . . . Vậy hôn chúc ngủ ngon anh trước, hi hi.” Đa Bảo cười khúc khích nhón chân hôn một cái lên môi của anh, được anh ầm ập đáp lại mới hài lòng trở về giường.

Nhún nhảy mà trở về bên giường, vung dếp lê nhỏ giống như đứa bé rồi nhảy vào ổ chăn ầm ập.

Giang Mộ Hi nhìn dáng vẻ nhí nhảnh của cô, trái tim như có một dòng nước ấm, quần quít ở ngực anh mãi không tản ra.

Cô tựa như đứa bé vô tư vẫn lớn lên dưới sự bao bọc của bố mẹ, không buồn không lo, hiện tại sắp tới rồi là chốn an toàn đi tìm cánh chim mạnh mẽ tới che gió che mưa cho cô, anh rất may mắn, vì cô đã lựa chọn anh làm cánh chim bảo vệ cô.

Từ nhỏ Giang Mộ Hi vốn không tin mấy thứ như duyên phận, nhưng là từ khi gặp Đa Bảo anh đã bắt đầu tin.

May mắn khiến anh gặp được em. . . . . Không sớm không muộn, vừa vặn. . . . .

Đi phòng tắm tắm xong, Đa Bảo đã sớm ngủ say sưa trong chăn, nhẹ nhàng đi tới đầu giường đắp kín chăn cho cô, Giang Mộ Hi chuẩn bị lạng lẽ rồi đi đến phòng làm việc.

Điện thoại Đa Bảo đặt ở tủ đầu giường lóe sáng, sau đó có một tin nhắn nhảy ra.

—— Bốn chữ “quản lý yêu nghiệt” rõ ràng rơi vào trong mắt Giang Mộ Hi, ánh mắt anh lại hiện ra ý thâm trầm, cặp lông mày không tự chủ hơi nhíu lại
.....

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38: Liếc mắt đưa tình

Editor: Serena Nguyen

Ngày hôm sau, vì giữ hình tượng, Đa Bảo còn mặc nguyên bộ véc vớ vớ váy zip đen, buộc mái tóc ngang vai thành kiểu công chúa vừa gọn gàng lại nền nã, nhìn vừa chuyên nghiệp lại trang nhã.

Buổi sáng Giang Mộ Hi rời giường thấy hình tượng chưa từng thấy này của Đa Bảo, tim không khỏi loạn nhịp đập thình thịch thật lâu.

“Mộ Hi, hình tượng của em được không?” Đa Bảo nhìn thấy anh thức dậy vội vàng xoay người hỏi thăm.

Giang Mộ Hi chống tay ngồi dậy, mắt còn nhắm nhèm chưa tỉnh ngủ, thấy hình tượng này của cô bỗng tỉnh táo hơn rất nhiều, sao anh lại không phát hiện hình tượng chín chắn của cô cũng rất ra dáng?

“Ừmmm..... nhìn cũng được.....” Có chút thích thú bắt đầu trên chốc cô.

“Nhìn được là được, xinh quá thì em sẽ bị người khác bắt cóc.” Đa Bảo tự khen, cô thấy bộ quần áo này cũng không tệ lắm, rất ôm dáng.

Giang Mộ Hi không ngờ cô sẽ đùa giỡn lại anh, cười vui vẻ đưa tay gọi cô, “Bảo Bảo tới đây.....”

“Không qua, hôm nay em không thể đi trễ, anh mau dậy ăn sáng.” Đa Bảo biết anh nghĩ gì, kể từ sau khi ở chung, Giang đại nhân đặc biệt thích quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, không trêu chọc cô tỉnh thì cũng phải bắt nạt cô một lúc mới rời giường, buổi sáng thấy yêu nghiệt nhân tín, tiếp đãi khách hàng buổi sáng 9h, Đa Bảo không thể bị muộn vì anh được.

Giang Mộ Hi thấy cô rất coi trọng lần rèn luyện này cũng không tiếp tục đùa giỡn cô nữa.

Đa Bảo đã sớm làm xong đồ ăn sáng, đợi trong phòng chờ Giang Mộ Hi đi rửa mặt sau đó trở về tú quần áo thay quần áo.

“Đẹp không?” Giang Mộ Hi hỏi đúng lúc vừa kéo áo ngủ khỏi ngực lộ ra lồng ngực vững chãi với cơ bụng sáu múi, thật sự là vóc người dụ dỗ người ta mà!

Đa Bảo nhìn đến mức sắp chảy nước miếng, “Đẹp.....” Rất thành thật đáp.

“Cái gì đẹp?” Giang Mộ Hi nhìn bộ dạng mê mẩn của cô, tâm trạng thật tốt, kéo tay nhỏ của cô chạm lên người anh.

“Anh lại không xấu hổ!” Đa Bảo đỏ mặt rút tay về giận dỗi liếc anh một cái.

Giang Mộ Hi cười không tiếp tục trêu chọc cô, mỗi sáng sớm liếc mắt đưa tình đã thành thói quen trước khi đi làm của hai người.

Hôm nay cả vạt và tây trang của Giang Mộ Hi đều là Đa Bảo chọn, tây trang màu đen tông xoẹt tông với cả vạt kẻ xọc đen, Giang Mộ Hi mặc cái gì cũng vẫn đẹp trai, chỉ là tại sao nhất định phải là màu đen?

“Giống quần áo đôi hay không? A ha ha ~” Đa Bảo nhìn Giang đại nhân đẹp trai ngồi ngồi, song song đứng trước gương, cảm thấy thoạt nhìn rất xứng đôi.

Giang Mộ Hi nhìn dáng vẻ say mê cuồng nhiệt của cô, khẽ nhíu mày, mặc dù chiều cao của người nào đó là điểm trừ, chỉ số thông minh càng không phải nói, chỉ là đứng ở bên cạnh anh lại có mấy phần, càng xem càng phù hợp.....

“Mộ Hi, chúng ta có tương vợ chồng! Ha ha!” Đa Bảo ngây ngốc mà cười cười lôi kéo anh đến phòng ăn sáng.

Chỉ là cô không có chú ý tới sự ảm áp trong mắt Giang Mộ Hi.

Vợ chồng..... se lê quý đôn

Lúc Đa Bảo dầm trên giày cao gót đến công ty đã chiếu sáng mù mắt toàn bộ phòng tài vụ.

“Ai gu, Hứa Đa Bảo, cậu đây là định khoác da người hoàn lương à.” Đa Bảo vừa ngồi xuống chỗ ngồi, Bát Bảo đã bắt đầu ồn ào.

“Vẫn luôn là da người, cảm ơn!” Hôm nay Đa Bảo sáng khoái tinh thần, xem ra còn rất tự tin.

“Chắc chắc, nhìn bộ quần áo này. . . . .” Tứ Hi “ào ào” lướt đến quan sát Đa Bảo.

“Thế nào? Khó coi lắm sao?” Đa Bảo chờ Tứ Hi khen cô, cố ý hỏi ngược lại.

“Cậu đã soi gương cẩn thận chưa?” Tứ Hi không trúng chiêu cũng hỏi ngược lại.

Đa Bảo mặt mọ co quắp, “Tứ Hi, tiền thưởng cuối năm của cậu, Giang thị còn chưa có quyết định cuối cùng đâu. . . . .” Âm trầm nói một câu như vậy. . . . .

“Ai da, tở đây đang nghĩ ai mà tỏa sáng xinh đẹp như vậy, thì ra là em gái Bảo Bảo nhà chúng ta! Có câu nói người càng ngày càng già, cậu quả thật là sinh trưởng ngược, thật là trẻ tuổi thật là xinh đẹp! Không biết còn cho là Audrey Hepburn chuyển thể!” Tứ Hi lập tức thay đổi thái độ, trở nên nịnh nọt, tiền thưởng cuối năm của cô vẫn nằm trong tay Giang đại nhân nhà Đa Bảo cơ, muốn lấy lòng đại boss thì phải làm vui lòng vợ anh ta trước!

Đa Bảo suýt chút nữa bị cô ghê tởm chết, “Tứ Hi, cậu quá bi ối, coi như nể mặt Rùa Con, tiền thưởng cuối năm của cậu tớ sẽ nhờ người nào đó đặc biệt chú ý!” Nói ra thì, Rùa Con của Tứ Hi vẫn bị Đa Bảo chiếm dụng, Đa Bảo vẫn ghi nhớ trong lòng.

“Tiểu nhân thay Rùa Con tạ ơn Bảo nương nương, Bảo nương nương vạn tuế vạn tuế vạn tuế ~” thật sự là vật hợp theo loài, cùng sống trong một phòng ký túc xá, diễn trò cũng cùng một phong cách.

Đa Bảo che mặt nhức đầu, đột nhiên nghe có người gọi cô.

“Hứa Đa Bảo, quản lý cho mời.” Là Yêu Tinh, nghe nói gần đây cô ta câu được một quản lý của công ty, một bước lên trời thăng chức làm Trưởng phòng bộ phận đối ngoại, hiện tại cô ta vênh vào tự đắc đứng ở phòng tài vụ kêu Đa Bảo, rất khó để người ta không mơ tưởng viễn vông. Lê quý đôn diễn đàn :V

Quản lý mà Yêu Tinh cầu kết nào đó không phải là Yêu Nghiệt chứ?

Đa Bảo nghĩ vậy sợ mất mặt, khẩu vị của yêu nghiệt cũng có chút nặng đó, khẩu vị này. . . . .

Đa Bảo cảm thán trong lòng đi theo Yêu Tinh đến phòng tiếp khách.

“Hứa Đa Bảo, cô đã được thả khỏi tổng công ty rồi cơ à? Cũng không nhiễm được tý thành đạt nào à, trở lại tiếp tục làm tài vụ nho nhỏ, chìm sẽ chính là chìm sẽ, cải tạo thế nào cũng không thành được thiên nga đâu.” Yêu Tinh khinh khinh xem thường giễu cợt Đa Bảo.

Đa Bảo mặc kệ cô ta, một đường không thèm nói gì với cô ta, đi tới phòng tiếp khách, yêu nghiệt và tất cả các quản lý của công ty đã đến hết.

Lúc Đa Bảo tiến vào, yêu nghiệt vốn lạnh lùng lại nhìn cô với ánh mắt ấm áp hơn chút, nhìn cô ngu ngu quen rồi, đột nhiên đoan trang như vậy cảm thấy rất mới mẻ.

Đa Bảo cung kính chào hỏi với từng lãnh đạo, sau đó quy củ chui vào góc khuất nhất.

“Đứng ở đó làm trang trí hay là pho tượng? Qua bên này.” Đa Bảo vừa đứng ngay ngắn, Doãn Kha Cẩn liền lên tiếng, ánh mắt ý bảo Đa Bảo đến bên cạnh anh đi.

Mọi người lập tức nhìn về phía Đa Bảo, Đa Bảo cảm thấy cực kì mất mặt, sau đó chậm rãi đứng ở yêu nghiệt bên cạnh.

Cô cũng biết yêu nghiệt không tốt đẹp gì, bêu xấu cô ngay trước mặt toàn thể lãnh đạo, đồ cặn bã!

Rất nhanh, đoàn đối tác hùng dũng đi tới, yêu nghiệt cầm đầu tươi cười chào đón.

Đa Bảo thật rất ít thấy anh ta cười, nụ cười rõ ràng rất trong sáng trong mắt Đa Bảo cũng là vô cùng âm u, cô cảm giác cực kỳ đối trá, miệng nam mô bụng bỏ dao găm! Kém xa Cọc Gỗ nhà cô! Một trời một vực!

Bản chuyện hợp tác trong hai giờ, đối phương rất cẩn thận, hoàn toàn là nhắm về Giang thị nên mới tới.

“Công ty con của Giang thị rất đông đảo, nhiều lĩnh vực, quản lý Doãn trẻ tuổi như đã có chức vụ cao, xem ra rất được tổng bộ coi trọng, tôi và cậu Giang cũng có quan hệ khá thân thiết, phong cách làm việc của quản lý Doãn lại có vài phần tương tự với cậu Giang, d;đ'lqjđ tôi thích sáng khoái dứt khoát như vậy.” Boss của đối phương nói mười câu thì chín câu không thể rời bỏ Giang thị, cuối cùng thời điểm xác định hợp tác còn nhắc tới Giang đại nhân.

Thấy Giang đại nhân được khen, Đa Bảo không nhịn được toét miệng ra, cái gì gọi là thực lực cái gì gọi là phẩm giá! Đây chính là! Lấy đức thu phục người! Cọc Gỗ nhà cô tuyệt nhất!

Nhưng Doãn Kha Cần không vì vậy mà vui vẻ, thu lại nét mặt hơi nhu hòa vừa rồi, thậm chí còn có chút không vui, sau đó nhàn nhạt mở miệng, “Bác Thịnh chỉ là một công ty con của Giang thị, Giang thị nắm giữ nhiều cổ phiếu nhất nhưng cũng không trực tiếp quản lý, về phần phong cách, cách đối nhân xử thế của tổng giám đốc Giang nổi tiếng xa gần, tôi đây sao bì kịp, Vu tổng tán thưởng như vậy thật sự là quá khen.” Nghe vào giống như là khiêm tốn nhưng Đa Bảo nhìn vẻ mặt của anh ta cảm giác anh ta để lộ ra vẻ khinh thường.

GATO! Chính là GATO!

Đa Bảo đứng sau lưng tức giận lườm anh ta cháy lưng.

Nói chuyện kết thúc rất nhanh, kế tiếp là tiệc mừng hợp tác, Đa Bảo cảm thấy không phải việc của mình nên chuẩn bị chạy.

“Quản lý, em đi đặt phòng khách sạn.” Yêu Tinh muốn hấp dẫn sự chú ý của yêu nghiệt nên cố ý ở lại cuối cùng chậm chạp không đi để tìm một cơ hội.

“Không cần, tôi đã đặt xong xuôi rồi.” Quét mắt đến Yêu Tinh một cái, lại nhìn thấy bóng dáng chạy khỏi phòng tiếp khách, sau đó chậm rãi mở miệng nói với Yêu Tinh, “Tôi nay cô không cần đi, Hứa Đa Bảo, cô đi. . . . .”

Đa Bảo vừa đi tới cửa phòng tiếp khách liền nghe thấy giọng nói rõ ràng của yêu nghiệt vang lên, cả người hoá đá tại chỗ. . . . .

Cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 39: Chiêu tài tiến bảo

Editor: Jesse Tran

Đa Bảo không hiểu nổi tại sao bị yêu nghiệt yêu cầu tham gia tiếp khách, anh ta không cho Yêu Tinh đi giúp đỡ anh ta mà đòi thành cô? Đa Bảo chợt cảm thấy từng đợt lạnh lẽo, cảm giác anh không có chút lòng tốt nào mà là muốn chinh cô thì đúng hơn.

Đa Bảo đứng ở cửa phòng tiếp khách nhìn qua rất không tình nguyện, Yêu Tinh nhìn bộ dạng Đa Bảo ngọn lửa trong mắt từ từ bùng lên lên.

Hứa Đa Bảo cô là cái thá gì! Dám tranh giành danh tiếng của bà đây!

“Quản lý, Hứa Đa Bảo là bộ phận tài vụ, tiệc tiếp khách vẫn nên để bộ phận ngoại giao đi thì tốt hơn.” Không cam lòng mở miệng nói với Yêu Nghiệt.

“Từ trước tới nay bộ phận ngoại giao tham dự các hoạt động như này quen rồi, rèn luyện nhiều rồi, làm lãnh đạo tôi muốn đối xử công bằng cho các bộ phận khác cơ hội.” Yêu Nghiệt nghiêm nghị nói xong, nghe rất có đạo lý.

“Hứa Đa Bảo cô nói xem vậy có đúng không?” Dừng lại một chút lại nhìn về phía Đa Bảo không mặn không nhạt hỏi một câu như vậy.

Đa Bảo toát mồ hôi, cô tình nguyện không cần cơ hội này có được không! Làm Đẳng Cửu Thế ban phát ân huệ cho cô không bằng!

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, cảm ơn quản lý đã chiếu cố.” Trong lòng muốn ới nhưng Đa Bảo vẫn phải là nhắm mắt đồng ý.

Khóe miệng Yêu Nghiệt cười nhạt, chậm rãi từ bàn hội nghị thong thả đứng dậy dạo bước đến bên cạnh Đa Bảo.

“Ồ tổng bộ Giang thị rèn luyện lâu như vậy, tôi còn chưa kiểm nghiệm thành quả của cô, vừa rồi lúc nói chuyện hợp tác tôi thủ hạ lưu tình không để đại biểu bộ phận tài vụ lên tiếng, buổi tối cô ở trước mặt khách hàng biểu hiện tốt một chút.” Nhẹ nhàng cúi người trước mặt Đa Bảo, anh thong thả ung dung nói.

Lần đầu tiên anh ta dựa vào gần như vậy, Đa Bảo cũng có thể rõ ràng nhìn đến cặp lông mi dày của anh ta, áp sát như này rất mập mờ có biết hay không!

Đa Bảo theo bản năng lui về phía sau mấy bước, cô là hoa có chủ rồi, có gia đình rồi nha! Người có gia đình rồi thường chú ý đến cự ly tiếp xúc với người khác giới!

Yêu Nghiệt thấy cô để phòng anh, nụ cười trên khóe miệng cũng không nhạt đi, “Chuẩn bị cẩn thận một chút, buổi tối gặp lại.” Cuối cùng lưu lại một câu rồi cất bước rời đi.

Đa Bảo còn ngây người đứng nguyên tại chỗ, Yêu Tinh sau lưng đã đạp trên đôi giày cao gót mười mấy cm “Lộc cộc lộc cộc” đi tới.

“Hứa Đa Bảo cô cho rằng tôi không đi là cô có thể vui mừng đi tiếp khách hàng cùng quản lý rồi hả? Cô biết trên bàn rượu phải nói gì phải làm gì sao? Cô tốt nhất đừng phá hỏng chuyện hợp tác khiến công ty mất mặt, rèn luyện mấy năm nữa đi đồ ngốc nghếch!” Bị Đa Bảo chiếm vị trí của mình Yêu Tinh lúc này nộ khí xung thiên, quả thật giận đến mất khôn, hận không diệt được Đa Bảo, nói chuyện cũng không giữ mồm giữ miệng.

Trước giờ Đa Bảo không thêm so đo với cô ta, hiện tại cô ta châm chọc đủ kiểu, Đa Bảo cô cũng không phải là đầu óc cho cô ta đứng đây phun, Đa Bảo nhìn đáng vẻ vênh vào lưng hăng của cô ta vốn đã định không chấp lại bị cô ta chọc ngoáy!

Cho dù cô câu được quản lý thì có thể làm khó dễ được tôi chắc?

Cãi nhau à, Hứa Đa Bảo cô cho dù không bằng người ta cũng không thể bị người ta coi thường.

“Yên tâm, chúng ta không có ngực lớn nên có đầu óc, nên nói cái gì nên làm cái gì lòng sáng tựa như gương, đối tác nhìn là thực lực công ty, chúng ta làm nhân viên nếu tùy tiện là có thể làm mất một chuyện làm ăn cũng không tránh khỏi quá để ý mình rồi.” Đa Bảo quay cái miệng nhỏ nhắn thấy sắc mặt Yêu Tinh càng thêm tức giận trong lòng vô cùng sáng khoái tiếp tục mở miệng, “Hứa Đa Bảo tôi có nói cho công ty mất gì gì đi nữa không phải là quản lý còn chưa sợ sao, có tính ý gì hả Yêu Tinh, Hoàng đế bên kia còn chưa gấp thái giám bên này xem ra rất khó chịu rồi ~”

Đa Bảo nói xong sắc mặt của Yêu Tinh đã giận đến trắng bệch, Đa Bảo bình thường không lời nói ác độc, nhưng khiêm tốn không có nghĩa là dễ bị bắt nạt, thực lực của cô không thua gì Bát Bảo đâu.

Khoác lên người bộ da đã tự coi mình là người rồi, con mẹ nó người cũng chia ba bảy loại người, cô có phần quá kiêu ngạo rồi, không áp chế được cô Hứa Đa Bảo tôi phí công lẫn lộn trên giang nhiều năm như vậy!

“Hứa Đa Bảo cô nói chuyện với tôi nên chú ý một chút! Bàn về cấp bậc bây giờ tôi đứng trên cô đấy!” Yêu Tinh bị Đa Bảo phản kích đã phát cáu, thanh âm cũng nâng lên một tone.

“Ôi chào quản lý bộ phận ngoại giao, nhìn đại nhân ở đây tức giận, quản lý đại nhân đại lượng sao lại chấp nhặt một nhân viên nhỏ nhoi như tôi thế này, quản lý cần phải chú ý đến hình ảnh nhà, camera theo dõi vẫn sáng ngời cấp dưới không hiểu chuyện cho rằng cô tức giận bắt nạt nhân viên hoặc là cấp trên nhìn thấy không phải là hạ thấp thân phận của cô sao!” Yêu Tinh căn bản không phải đối thủ của Đa Bảo, Đa Bảo thuận miệng vừa nói như vậy cô ta lại thật sự ngẩn đầu nhìn camera theo dõi.

“Hứa Đa Bảo! Coi như cô có gan!” Lập tức thu lại đáng vẻ kiêu ngạo dậm chân định đi.

“Ai da, chẹp chẹp, nhưng tôi đâu có cái thứ ấy, Đại lão gia mới có mà thôi, làm lãnh đạo không thể nói lung tung được.” Đa Bảo bày ra đáng vẻ vô tội ép Yêu Tinh cắn răng nguyền rủa.

“Cô chờ đó cho tôi! Chờ đó!” Yêu Tinh lắc cái mông liền chạy lấy người, Đa Bảo thấy đáng vẻ cô ta giận đến phát run không khỏi cảm thấy buồn cười.

Yêu Nghiệt thật là gu thưởng thức có vấn đề, lại bị cô ta quấy rầy, cũng không sợ AIDS! Khinh bỉ! Vô cùng khinh bỉ!

Nghĩ như vậy hình tượng Yêu Nghiệt ở trong cảm nhận của cô càng thêm âm đạm phai mờ.

(Doãn nhi tử: lão đây có bụng đói ăn quăng cũng không dám mê nhặt ve chai!!!)

Buổi tối Đa Bảo đứng giờ đi theo Yêu Nghiệt tham gia tiệc chiêu đãi, đến phòng ăn Đa Bảo mới phát hiện cô là nhân viên nữ duy nhất trong công ty tham gia tiệc chiêu đãi.

“Quản lý, tại sao chỉ có một mình tôi là phụ nữ? Các đại diện khác thì sao?” Đa Bảo vừa rồi ngồi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn liền bắt đầu phàn nàn, như vậy khiến cô càng thêm lộ ra vẻ lo lắng!

“Tiệc chiêu đãi không cần quá nhiều đại biểu, một là được rồi.” Yêu Nghiệt lại còn ngồi ở bên người cô, giọng nói bình thản làm như tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Đa Bảo nghe xong khóc không ra nước mắt, đây là logic gì vậy? Không chơi kiểu bắt nạt người như vậy nha!

Trong tiệc chiêu đãi là đám đàn ông ăn uống linh đình, đỉnh đặc nói chuyện, Đa Bảo một mình vui ở vị trí của mình cũng không biết ý nghĩa mình tới đây làm gì.

“Doãn quản lý, tiểu thư bên cạnh anh họ gì, sao vẫn cúi đầu không nói lời nào thế, ai không biết còn tưởng rằng một đám đàn ông chúng ta bắt nạt cô ấy.” Đột nhiên một lãnh đạo phía đối tác chú ý tới bóng dáng nhỏ nhắn của Đa Bảo, đám đàn ông uống nhiều rượu rồi lời nói cũng bắt đầu nhiều, cũng bắt đầu lời thôi léch thếch.

“Đại diện bộ phận tài vụ Hứa Đa Bảo.” Yêu Nghiệt vốn đang ngồi ngay ngắn nhưng dần dần cơ thể hơi ngả ra phía sau, nghiêng nửa người nhìn về phía Đa Bảo bên cạnh, một tay nhẹ vỗ miệng ly rượu trên bàn ăn, ngón tay thon dài lướt qua ly rượu ma sát, bởi vì uống chút rượu trong ánh mắt lạnh lùng thường ngày giờ có chút ôn hòa.

Rõ ràng lời nói rất bình thường, nhưng bởi vì cái động tác này ánh mắt đó nên ở trong mắt người khác toàn bộ thành một ý tứ khác.

Chỉ mang theo một nữ nhân nhân viên, còn để cho cô ấy ngồi ở bên cạnh mình, đã hiểu, đã hiểu ~

“Hứa Đa Bảo cái tên này rất hay, chiều tài tiền bảo*!” Không biết người nào say xin trước đến tên của Đa Bảo cũng thành đề tài bàn luận.

*Chiều tài tiền bảo : bộ vật phẩm bao gồm Tỳ hưu kết hợp với Đồng tiền hoa mai và Thiềm thừ. Ý muốn nói bảo vật trừ tà, mang tài lộc, may mắn đến.

Đa Bảo xấu hổ cười ngây ngô, hồn nhiên không biết mấy người đang ngồi hiểu ánh mắt của cô sang một ý khác, một mình tiếp tục cúi đầu ăn.

Cầu thần Allah! Có thể phù hộ để bọn họ cũng không nhìn thấy con hay không, không nhìn thấy con! Chiều tài tiền bảo em gái ông!

“Tôi được nhờ phúc khí của cô, tôi mời cô một chén.” Bỗng dưng, người đàn ông vừa rồi nói chuyện giọng ly rượu lên định đứng lên muốn chạm cốc với Đa Bảo.

Đa Bảo thật là không hiểu mô tê gì, tên cũng có thể có phúc khí được à?

Thân thể cứng đờ cũng đứng lên, “Tôi mời ngài mới phải, ha ha.” Cười theo làm ly.

Một ly vừa xuống bụng cô cảm thấy trong miệng chất chất, còn chưa kịp ngồi xuống lại có người đứng lên muốn chạm cốc với cô.

“Tôi cũng được thơm lây phúc khí của Hứa tiểu thư, chiều tài tiền bảo!”

Giống như kiểu thương lượng vậy, một người này vừa kết thúc người khác lại tiếp tục đứng dậy nâng chén.

Đa Bảo thật là muốn khóc, cô không phải là lãnh đạo công ty cũng không phải là mỹ nữ quan hệ xã hội, vậy mà cả một đồng người không tiếc danh dự mời cô uống rượu, cô thật có thể chiều tài tiền bảo thì bố của cô cũng sớm thành ông chủ lớn rồi!

Liên tiếp uống vài ly chân Đa Bảo cũng bắt đầu nhũn ra không khỏi cảm thấy có chút uất ức.

Nếu là Cọc Gỗ nhà cô ở đây nhất định không để cho cô uống nhiều rượu như vậy.

“Turu lượng của Hứa tiểu thư không cao lắm, tôi thay cô ấy tiếp các vị.” Trong lúc Đa Bảo bị rót ly rượu thứ năm Doãn Kha Cẩn đoạt lấy ly rượu trong tay cô để ở một bên, sau đó cầm lên ly rượu của mình uống một hơi cạn sạch.

Tất cả mờ ám thu hết vào đáy mắt mọi người, suy đoán vừa rồi càng được chứng thực.

“Doãn quản lý turu lượng thật tốt, coi trọng nhân viên của mình như vậy thật là một lãnh đạo tốt, hiếm có hiếm có! Mời anh một chén nữa!” Lại bắt đầu trêu chọc, Doãn Kha Cẩn mang theo nụ cười tiếp tục cùng bọn họ uống rượu.

Turu lượng của Đa Bảo không tốt, vừa rồi uống mấy ly rượu cô lập tức cảm thấy hỗn loạn, thật vất vả chịu đựng đến tiệc chiều dài kết thúc Đa Bảo vừa ra khỏi khách sạn liền ới ra ngoài.

Doãn Kha Cẩn tiễn khách xong mới phát hiện Đa Bảo nôn, khó chịu đứng ở bên cạnh bụi cỏ xa khuôn mặt nhỏ nhắn co lại.

“Hứa Đa Bảo, cô vẫn khỏe chứ?” Anh nhẹ nhàng đi tới hỏi cô.

“Doãn Kha Cẩn khôn khiếp!” Đa Bảo nhìn thấy anh ta đi tới liền buột miệng mắng một câu như vậy. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 40: Say mèm

Editor: Jesse Tran

Doãn Kha Cẩn nhìn Đa Bảo say khướt còn hung dữ mắng anh ta, chẳng những không tức giận mà khóe miệng còn hơi nhếch lên.

“Không thể uống rượu cũng không cần cố đắm ăn xôi.” Doãn Kha Cẩn tùy ý dứt một tay trong túi quần Tây như người qua đường, giống như tất cả không có quan hệ gì với anh ta.

“Doãn Kha Cẩn, anh chính là dùng việc công báo thù riêng, từ khi điều tôi đến Tổng bộ Giang thị huấn luyện anh vẫn đang trả thù tôi, anh không tìm được cơ hội hãm hại tôi khai trừ tôi nên cho tôi vào Giang thị, muốn mượn Giang thị đá tôi, anh không ngờ thực lực lão tử chứ gì, Giang thị cảm thấy tôi là tài năng đáng được bồi dưỡng nên không sa thải tôi, cho anh tức chết, tức chết đi!” Đa Bảo uống nhiều rượu gan cũng lớn, cô đã say nhưng nói chuyện cũng không hồ đồ.

Lông mày Doãn Kha Cẩn hơi nhếch lên, đứng tại chỗ có chút hăng hái chờ đợi cô nói tiếp.

“Lão tử chiến thắng trở về khiến cho anh thất vọng, nên anh thay đổi biện pháp làm khó lão tử, vừa tiếp khách vừa tiếp rượu, anh chính là muốn tôi mất mặt trước mặt mọi người để còn tìm cơ đuổi tôi, tôi không để cho anh có cơ hội đâu! Tôi sẽ không để cho anh được vừa lòng đẹp ý! Anh chơi tôi thì tôi chơi lại! Lão tử liều mạng với anh!” Đa Bảo nói rồi liền đứng dậy muốn đánh anh ta, nhưng hai chân vốn đã mềm nhũn, hơn nữa ngồi xồm thật lâu có chút đã tê, trọng tâm cô không vững suýt ngã.

Doãn Kha Cẩn nhảy bèn đưa tay kéo cô, vô ý kéo cô vào ngực mình.

Mặc dù Đa Bảo đang say nhưng ý thức vẫn còn, đẩy anh ta ra, hơi sức vẫn còn lớn, Doãn Kha Cẩn lui về phía sau hai bước thiếu chút nữa ngã xuống.

“Anh dám sờ ngực tôi! Tôi...tôi, tôi muốn nói cho Cọc Gỗ nhà tôi biết!” Đa Bảo kêu la cảm thấy cực kỳ uất ức, cầm túi xách của mình lục tìm điện thoại di động.

“Hứa Đa Bảo, đừng mượn rượu mà phát điên, cô có đầu hủ à? Tôi muốn chinh cô, còn mang cô đi bệnh viện làm gì? Hứa Đa Bảo, cô suy nghĩ nhiều quá đấy.” Doãn Kha Cẩn sửa sang bộ tây trang bị Đa Bảo làm nhăn nhúm, từ trên cao nhìn xuống cực kỳ vênh vao.

Nhưng Đa Bảo uống say cũng sẽ không nhớ được mình làm gì, không nghe lọt tai bất kỳ lời nào yêu nghiệt nói, cô vẫn quyết giữ ý mình, “Tôi muốn nói cho Cọc Gỗ nhà tôi biết, để cho Cọc Gỗ nhà tôi khai trừ anh! Hừ!” Cô lục túi, miệng vẫn còn lẩm bầm.

Doãn Kha Cẩn nghe được lời của cô, ánh mắt trầm xuống, sau đó thừa dịp Đa Bảo vẫn còn lục túi trực tiếp kéo cô đi về con xe Riese của mình.

“Doãn Kha Cẩn, anh làm gì thế! Cẩn thận tôi kiện anh lừa bán con gái đảng hoàng!” Đa Bảo liều mạng phản kháng, không muốn ngồi lên.

Doãn Kha Cẩn cảm thấy buồn cười, “Hứa Đa Bảo, tôi phát hiện da của cô không phải dày bình thường, bán cô cũng chẳng được đồng nào, cô cho rằng ai cũng không có mắt như Giang Mộ Hi sao?” Giễu cợt nói, sau đó thật chặt dây an toàn cho cô ở ghế sau.

“Đồ buôn người nhà anh nói gì Cọc Gỗ nhà tôi!” Đa Bảo uống rượu say mềm nên không quan tâm vì sao yêu nghiệt biết quan hệ giữa cô và Cọc Gỗ, cô nghe được yêu nghiệt nói Cọc Gỗ nhà cô rồi, ai cũng không thể nói Cọc Gỗ nhà cô, anh ta dám nói! Không thể tha thứ!

“Ta muốn thay ông trời tiêu diệt ngươi! Yêu nghiệt trốn chỗ nào!” Đa Bảo nói xong liền cầm túi của mình lên đập mạnh vào đầu yêu nghiệt.

Doãn Kha Cẩn còn đang mãi khởi động xe tự dừng bị đập cho một phát, đầu đón giương mắt nhìn người phụ nữ đã say mềm bên cạnh.

“Hứa Đa Bảo, cô mà động chân động tay lần nữa tôi lập tức bán cô cho bọn buôn người, tiễn cô sang Tây phương cô có tin hay không.” Doãn Kha Cẩn cao giọng hù dọa cô, không ngờ có tác dụng thật, Đa Bảo lập tức yên tĩnh trở lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ủy khuất, núp ở tay lái phụ đáng vẻ rất đáng thương.

Yêu nghiệt hung dữ với cô, cô phải nói cho Cọc Gỗ!

“Tôi không muốn ngồi xe của anh tôi muốn xe của Cọc Gỗ nhà tôi, tôi sẽ bảo Cọc Gỗ nhà tôi đưa anh đến châu Phi đào than đá!” miệng Đa Bảo không ngừng cùng anh đấu khẩu, tay liên tục vung loạn xạ.

Mở miệng một tiếng Cọc Gỗ, cơ hồ như không thể rời Cọc Gỗ ra vậy.

Doãn Kha Cẩn cười lạnh phát động xe, Đa Bảo vẫn còn định móc di động ở trong túi xách, nhưng hôm nay cô vốn không biết rằng điện thoại di động của cô rơi vào phòng làm việc, cho nên móc nửa ngày cũng không thấy.

Đầu càng ngày càng nặng, Đa Bảo hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, “Tôi muốn về nhà, Cọc Gỗ ở nhà chờ tôi. . . . .” Cuối cùng mệt mỏi không chịu nổi, cái miệng nhỏ nhắn của Đa Bảo lẩm bầm câu này xong không khống chế được từ từ lăn ra ngủ.

Doãn Kha Cẩn nhìn đáng vẻ của cô chìm trong giấc ngủ, ánh mắt quét qua gương bởi vì uống rượu mà trở nên hồng hồng.

Gương mặt giống không có gì nổi bật, vóc người bình thường, trí thông minh hơi thấp, thật sự không tìm ra một chỗ nào khiến người ta say mê.

Tầm mắt chuyển hướng về con đường phía trước ánh mắt Doãn Kha Cẩn từ từ tập trung vào một nơi nào đó khiến người ta khó đoán được anh đang nghĩ gì.

Giang Mộ Hi. . . . . Cô ấy là tử huyệt của cậu ta sao?

. . . . .

Đa Bảo bị đuổi về ký túc xá lúc sau đã ngủ được trời đất u ám, mang theo mùi rượu nồng nặc trong miệng vẫn còn lẩm bầm lâu bầu.

“Đôi tho đi ngang qua Doãn Kha Cẩn cũng có thể phân biệt con nào đực con nào cái.”

Lúc Bát Bảo và Tứ Hi xuống đỡ Đa Bảo vừa vặn nghe thấy câu này, mặt Doãn Kha Cẩn trong nháy mắt liền tối đi chỉ là nhẫn nhịn không thèm chấp.

“Cám ơn quản lý, Đa Bảo cô say khướt đang nói mê sáng ngời ngàn vạn đưng để trong lòng!” Bát Bảo am hiểu nhất chính nhìn mặt nói chuyện, nhất là lãnh đạo.

Thấy nét mặt đó của Doãn Kha Cẩn cô liền vội vàng giảng hòa.

Doãn Kha Cẩn không để ý tới, khẽ giơ tay lên ý bảo họ có thể đi.

Lúc này Bát Bảo cùng Tứ Hỉ mới mang Đa Bảo say mềm trở về phòng ký túc xá.

Vừa về ký túc xá Bát Bảo cùng bạn cùng phòng liền bắt đầu chăm sóc cho Đa Bảo, thật vất vả để cô nằm lên giường rồi họ còn phải báo cho Giang Mộ Hi.

“Giang tổng, Đa Bảo mới trở về, uống nhiều say quá nên đã ngủ thiếp đi.”

Hôm nay điện thoại di động của Đa Bảo rơi ở công ty, Giang Mộ Hi gọi bao nhiêu cuộc cũng không có người nhận, cuối cùng gọi cho Bát Bảo nếu thấy Đa Bảo trở lại lập tức liên lạc với anh.

Nghe cô nói Đa Bảo say anh lông mày Nhị hotgirl lập tức nhíu chặt.

“Cô ấy về bằng cách nào?” Âm thanh ừ dột hỏi.

“Tổng giám đốc của chúng tôi đưa cô ấy trở về.” Bát Bảo thành thật trả lời.

Giang Mộ Hi ánh mắt hơi trầm xuống, bên đầu điện thoại kia anh giờ phút này mặt không chút thay đổi, thậm chí dẫn theo có chút thâm trầm.

Trầm mặc hồi lâu sau anh mới mở miệng lần nữa, “Chăm sóc cô ấy thật tốt, hôm nay để cô ấy ngủ ở ký túc xá.”

“Được ạ.”

Cúp điện thoại Giang Mộ Hi một mình ngồi trong thư phòng trầm tư nhìn vào khoảng không bất định.

Trong thư phòng đồng hồ trên vách tường vẫn đếm “Tí tách” (ở nơi tĩnh mịch chìm trong màn đêm như thế này âm thanh đó có vẻ hơi huyền ảo, cũng từ từ nhiễu loạn suy nghĩ của anh.

Bỗng dưng sức nhớ đến điện thoại bên cạnh mình, Giang Mộ Hi giờ tay đưa đến trước mặt mình, lật xem tất cả tên trong danh bạ đột nhiên xuất hiện ba chữ.

—— Doãn Kha Cẩn

Nhìn ba chữ này lại mắt hờn rất lâu, cuối cùng mới mở nhập một dòng tin nhắn.

—— Chỗ cũ, bây giờ.

Gửi xong không bao lâu sau điện thoại di động lại lần nữa sáng lên

—— Tôi đã đến.

Ba chữ rõ ràng rơi vào trong mắt anh, sau đó không do dự, thu điện thoại di động thay đồ rồi trực tiếp ra khỏi nhà. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41: Nghĩ lại mà kinh

Editor: Serena Nguyen

~ Haizzzzz, đọc chương này vừa thương DKC vừa thương Mộ Hi. Chung quy vẫn là tại bà tác giả..... Bà lại còn định cho 1 màn đam mĩ máu chó mới ghê chứ . . . May là đã bỏ ý định :)))~

Giang Mộ Hi lái xe tới đến sân thể chất sau trường cấp ba, anh xuống xe từ từ đi tới, từ xa đã nghe có tiếng bóng đập vào rổ.

“Bịch. . . . .” Quả bóng rơi từ rổ xuống, sau đó lăn trên sân bóng rổ, không có ai đi nhặt, vòng vòng cho đến khi Giang Mộ Hi dùng một chân chặn lại.

“Không ném quả ba điểm à? Không phải sở trường của anh sao?” Dưới ánh trăng mờ lung, trong bóng đêm, có một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi chậm rãi đi tới từ nơi không xa, mồ hôi sau khi chơi bóng còn lấp ló trên trán, mặc áo len cổ chữ V rộng thùng thình quuyền rũ mị hoặc.

Giang Mộ Hi nhẹ nhàng cúi người nhặt bóng lên, đứng thẳng giò tay lên, nhắm ngay khung giỏ bóng rổ mà ném. . . . .

“Bình!” Bóng rơi vào rổ, quả ném bóng ba điểm hoàn hảo chạm đất.

“Bốp. . . . .Bốp. . . . . Bốp” Doãn Kha Cần nhìn quả ném bóng hoàn hảo đứng tại chỗ vỗ tay.

“Quả nhiên anh chưa bao giờ lui bước.” Mang theo nét mặt nhìn không thấu, Doãn Kha Cần mở miệng trước.

“Tìm tôi gấp như vậy, thế nào, sợ tôi ăn tiểu bảo bối của anh à?” Sau đó nhìn anh cân một cách nghiền ngẫm, nói.

Giang Mộ Hi nhìn chằm chằm vào anh ta, khóe miệng hơi nhếch lên thành một đường cong.

“Chùng nào thì cậu mới có thể trưởng thành?” Nhân nhật mở miệng, anh giữ nguyên vẻ mặt tự nhiên.

Doãn Kha Cần chợt cảm thấy buồn cười, “Giang Mộ Hi, anh không cần dùng cái giọng nói này nói chuyện với tôi, anh có biết tôi cực kì phản cảm hay không.”

Giang Mộ Hi đứng tại chỗ nhìn anh ta.

“Cậu làm cái gì tôi đều có thể mất nhắm mắt mở, nhưng đừng kéo Đa Bảo vào.” Giang Mộ Hi coi như là trịnh trọng cảnh cáo.

“Tôi thật tò mò, rốt cuộc là anh đổi khẩu vị hay là thật sự động lòng, anh quên thân phận của anh rồi hả?” Doãn Kha Cần lười biếng dựa vào khung sắt dưới rổ, nói.

“Cậu làm tốt chuyện của cậu, chuyện của tôi không tới phiên cậu quan tâm.” Giang Mộ Hi trực tiếp mắng trả lại, thân phận sao? Có lúc anh thà rằng không muốn.

“Vây cũng mời anh về sau không cần quơ tay múa chân đến chuyện của tôi, về phần Hứa Đa Bảo, cô ta là nhân viên của tôi, tôi cho cô ta cơ hội phát triển năng lực anh cũng muốn can thiệp sao? Lấy thân phận gì? Cậu chủ Giang thị hay là bạn trai? Giang Mộ Hi, lấy việc công làm việc tư không giống như là phong cách của anh đâu.” Trực tiếp giễu cợt, Doãn Kha Cần cười cực kì âm u.

Nét mặt Giang Mộ Hi gần như đóng băng lại, trầm giọng mở miệng, “Tôi nói rồi không nên liên lụy cô ấy. Chùng nào cậu mới có thể dừng lại và làm việc đúng đắn vậy, cứ dậm chân tại chỗ, mặc dù đẩy cậu lên vị trí cao hơn nữa, cậu vẫn sẽ té xuống đau đến thương tích đầy mình thôi. Cậu có thời gian để cho người khác cơ hội tiến bộ, chẳng bằng bỏ thời gian cho mình cũng tiến bộ một chút, không cần tẩu hải như mấy đứa trẻ thế, không phải lần nào tôi cũng có thời gian đi cùng cậu đâu.”

Vừa dứt lời, mặt Doãn Kha Cần đã trầm xuống, đứng ở trước mặt anh, vẻ mặt tối tăm lạnh lùng, giống như là một giây kế tiếp sẽ có thể xé xác Giang Mộ Hi.

“Anh có tư cách gì nói với tôi những điều này, Giang Mộ Hi? Anh cho rằng anh có tư cách ngồi ở vị trí hiện tại là do ai? Ai cũng biết ông đã che chở anh từ nhỏ...anh vĩnh viễn ưu tú hơn tôi, nhà họ Giang các người có từng coi tôi như người một nhà sao? Thậm chí ngay cả họ của tôi cũng theo người ngoài, cái gọi là để cho tôi được rèn luyện trong miệng anh trong mắt của tôi không khác gì bỏ thí, không ai biết trừ Giang Mộ Hi, nhà họ Giang còn có một đứa cháu khác, ông có coi trọng tôi sao? Chưa từng, ánh mắt của ông chỉ đặt trên người anh, cả miễn cưỡng cũng không muốn liếc mắt đến tôi một cái, anh thì luôn đứng từ trên cao nhìn xuống, lấy danh xưng anh trai đứng trước mặt tôi giáo dục tôi, quở trách tôi. Giang Mộ Hi, có ai nói cho anh biết anh rất dối trá hay không?” Giống như là trút hết bất mãn, Doãn Kha Cần như đứa bé bị thương, cảm giác mình thương tích khắp người.

Ngày ông đột phát tắc nghẽn cơ tim, là anh phát hiện đưa ông đi bệnh viện, nhưng dọc đường, thậm chí trước khi vào phòng cấp cứu, ông vẫn chỉ gọi Giang Mộ Hi.

Anh báo cho Giang Mộ Hi, khi Giang Mộ Hi vội vã chạy đến ông đã làm giải phẫu xong, hai người ở ngoài phòng bệnh chờ ông tỉnh lại, khi ông tỉnh lại, thấy hai cháu trai đồng thời đứng trước giường bệnh, ông chỉ kêu Giang Mộ Hi.

“Mộ Hi. . . . .” Tay khẽ run từ trong chăn đưa ra muốn nắm lấy tay Giang Mộ Hi.

“Ông, cháu ở đây.” Giang Mộ Hi đưa tay mình ra, mặc dù ông còn rất yếu ớt lại cố gắng nắm tay Giang Mộ Hi, tựa như sợ mất đi cái gì, nắm thật chặt tay của anh.

Nhưng ông vốn dĩ sẽ không biết, hình ảnh cảm động này gây tổn thương bao nhiêu với một đứa cháu khác.

Doãn Kha Cần cứ như vậy nhìn chằm chằm vào hai bàn tay nắm chặt của hai ông cháu, trái tim như bị một bàn tay vô hình xé nát, không thể khâu liền lại nổi.

Ở nhà họ Giang, anh là thứ có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ là anh cứ mãi lừa mình dối người mà thôi, cứ cho là chỉ cần anh đi theo bước chân của Giang Mộ Hi, ông sẽ yêu thương anh như yêu thương Giang Mộ Hi.

Anh sai rồi, sai vô cùng, anh không nên hy vọng xa vời đến tình yêu thương của ông, bởi vì anh quên thân phận của mình, anh là đứa bé do bỏ nhĩ sinh ra, mà Giang Mộ Hi là con trai của vợ cả. Từ xưa tới nay, con vợ cả và con vợ hai luôn có sự phân biệt rõ ràng, huống chi anh còn không thể được tính là con thứ, mẹ của anh chưa bao giờ được bước vào cửa nhà họ Giang. Từ khi anh có ý thức, anh biết mẹ của mình ở trong mắt ông vĩnh viễn là hồ ly tinh phá hoại hôn nhân của bố và mẹ Giang Mộ Hi.

Anh là con của hồ ly tinh, làm sao có thể so sánh với Giang Mộ Hi miệng ngậm chìa khóa vàng lớn lên đây, chẳng qua là mơ mộng hão huyền thôi.

Giang Mộ Hi nhìn về mặt bị thương của Doãn Kha Cần, trong lòng cũng cực kì đau buồn.

Anh biết em trai vẫn luôn hâm mộ tình thương mà ông dành cho anh, cả tập đoàn Giang thị ông cũng đồng ý buông tay giao hết cho anh, trong con mắt của mọi người anh cực kỳ chói lọi, chói mắt như thần, thậm chí ngay cả em trai của mình cũng muốn đứng ở vị trí cao thượng được mọi người ngưỡng mộ như anh, nhưng có ai biết vị trí này của anh là dùng mạng sống của mẹ anh để đổi lấy?

Cũng như các gia đình quyền quý giàu sang khác, hôn nhân của bố mẹ cũng là hôn nhân kinh tế, lúc còn trẻ bố anh đẹp trai phóng khoáng, khiến mẹ anh hâm mộ yêu không dứt.

Sau khi cưới một lòng một dạ yêu bố, chỉ là mẹ quá đơn thuần cho là chồng mình cũng yêu mình sâu đậm nhưng không biết lúc ấy ông tuổi trẻ nồng cuồng không cách nào từ bỏ thói xấu của con nhà quyền quý, cùng với con nhà giàu khác ra vào những chốn xa hoa, gặp gỡ ngôi sao nổi như cồn năm đó, cũng chính là mẹ Doãn Kha Cần, không giống mẹ anh- có tri thức, hiểu lễ nghĩa, bà cởi mở phóng khoáng, mang cho bố rất nhiều kích thích chưa bao giờ có, dần ông một khi ăn vụng sẽ quên lời hứa với vợ lúc ban đầu, bố say mê người phụ nữ kia, rồi sau đó không cách nào tự kiềm chế.

Tin tức ngoại tình của con trai duy nhất của Giang thị rất nhanh bị tờ báo “Bộ phong tróc ảnh” công bố, một năm kia Giang Mộ Hi mới ra đời, mẹ biết được mình bị chồng phản bội, mắc phải chứng trầm cảm hậu sản trầm trọng.

Cái tên Giang Mộ Hi này là mẹ đặt, khi đó bà đã mất hết tất cả hi vọng, bà muốn nhìn thấy ánh bình minh nhưng lại bị giam cầm trong chạng vạng tối tăm.

Vậy nên gọi là Mộ Hi thôi. . . . . (Se: Mộ Hi: ánh bình minh buổi chiều tà. Ta biết là nó k logic mà :v nhưng người thất tình phải không logic vậy mới được :3)

Cái tên có chút mâu thuẫn khiến từ nhỏ Giang Mộ Hi vẫn không hiểu vì sao mẹ muốn đặt như vậy, đợi đến khi anh trưởng thành, cuối cùng anh cũng biết tên của mình có cả sự khổ sở và giằng giụa của mẹ.

Bị người chồng yêu thương phản bội khổ sở đến thế nào, tinh thần của mẹ cũng càng ngày càng bất ổn khi bệnh tình trầm trọng thêm.

Cuối cùng, không chịu nổi sự hành hạ về tinh thần, uống thuốc ngủ tự sát. . . . .

Năm đó, Giang Mộ Hi còn chưa đầy tháng đã mất mẹ vĩnh viễn.

Sự kiện vốn sẽ chấn động cả nước bị thế lực to lớn của nhà họ Giang đè xuống, từ đó, Giang Mộ Hi còn tám bé do ông tự tay nuôi dưỡng, con dâu tự sát là một đả kích rất lớn với ông Giang, con trai của mình lại làm ra chuyện làm người ta khinh thường, khiến nhà họ Giang mất hết mặt mũi như vậy. Trong cơn tức giận năm đó, trực tiếp lập di chúc, tất cả tài sản Giang thị sau khi ông chết sẽ được chuyển cho cháu trai Giang Mộ Hi, một là vì áy náy với con dâu, hai là vì đền đáp cho cháu trai từ nhỏ đã mất mẹ.

Để Giang Mộ Hi khỏe mạnh lớn lên, ông Giang còn lập lời thề, chỉ cần ông còn sống, ông cũng sẽ không để người phụ nữ kia bước vào cửa nhà họ Giang!

Vì vậy bố vẫn không thể được như nguyện mà mang người phụ nữ kia về nhà họ Giang, nhưng năm Giang Mộ Hi bốn tuổi lại mang về một đứa con trai vừa đầy tháng.

“Cái thằng nghiệp chướng! Nghiệp chướng!” Giang Mộ Hi bốn tuổi đứng ở cửa thư phòng của ông, chính mắt thấy bố bị ông dùng gậy quật mạnh.

Anh chưa bao giờ thấy ông dữ tợn như vậy, hung dữ khiến anh cảm thấy thật xa lạ.

“Bố! An Nhiên đã qua đời, ban đầu kết hôn kinh tế cũng không công bằng với con, con chưa từng yêu cô ấy, con và Nhiễm Nhiễm yêu nhau thật lòng, tại sao bố không đồng ý chúng con ở chung một chỗ!” Bố quỳ trên mặt đất, bị đánh nhưng cũng không có ý hối lỗi.

“Mày đang nói tiếng người sao? Tiểu Nhiên qua đời là ai làm hại! Là ai! Là mày bức tử con bé! Khiến Mộ Hi từ nhỏ đã không có mẹ, bây giờ còn ở bên ngoài sinh con hoang với người phụ nữ kia, mặt mũi nhà họ Giang cũng bị mày làm mất hết! Mất hết!” Ông tức giận tới mức đập cây gậy lên người bố bốp bốp.

Bố bị đánh lại vẫn cực lực che chở đứa bé trong ngực, đó là tình thương của cha Giang Mộ Hi chưa bao giờ nhận được. . . . .

Giang Mộ Hi bốn tuổi chưa từng được bố cưng chiều ôm như vậy, lúc đó nghe em trai cùng cha khác mẹ khóc, anh thậm chí có chút hâm mộ.

Lúc nào thì bố có thể ôm Mộ Hi một cái như vậy. . . . .

“Tao còn sống sẽ không chấp nhận người phụ nữ kia! Trừ phi tao chết! Nếu không, cô ta đừng mong bước vào nhà họ Giang một bước!” Ông và bố đều là một dạng người cố chấp, ông sẽ không dung túng con trai muốn làm gì thì làm nữa, thật xin lỗi con dâu đã chết và Mộ Hi còn chưa thành niên.

“Bố không cần tiếp nhận chúng con, nhưng đứa bé là vô tội, nó là cháu trai ruột của bố, bố nhẫn tâm để cho cháu trai ruột lưu lạc bên ngoài sao?” Bố biết ông sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý, liền dùng đứa bé, máu mủ tình thâm cố gắng lay động ông.

“Con hoang! Tao chỉ có một cháu trai là Mộ Hi! Tao sẽ không thừa nhận đứa bé này là người nhà họ Giang, từ nay mày cũng không còn là con tao nữa, từ nay về sau nhà họ Giang đều là của Mộ Hi, về sau tất cả chuyện của mày đều không liên quan đến tao! Cút cho tao! Cút!” Ông lại quật cho bố một gậy, giận đến mặt cũng trắng bệch, thân thể càng không ngừng run rẩy thất vọng.

“Bố, Mộ Hi vẫn còn nhỏ như thế, giao Giang thị cho nó, chờ đến lúc nào nó mới có thể một mình quản lý? Mộ Hi là cháu bố, Kha Cẩn cũng là cháu của bố! Con là con bố, là con trai duy nhất nhà họ Giang, dù con đã làm sai chuyện, con cũng vĩnh viễn là con của bố, là người thừa kế Giang thị, con phải có 50% cổ phần Giang thị, bố không có quyền đuổi con ra khỏi nhà họ Giang!” Người bố thẳng tắp, chết không cúi đầu.

“Đồ bất hiếu! Bất hiếu! Mày cút cho tao! Cút!” Ông giận tím mặt, chỉ vào bố hét.

Mộ Hi bốn tuổi vẫn núp ở phía sau cửa nhìn, bị sợ đến có chút phát run, cũng không dám phát ra một chút âm thanh.

“Con vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nhà họ Giang, bố có thể không chấp nhận tình yêu của con và Nhiễm Nhiễm, nhưng bố phải thừa nhận Kha Cẩn là cháu trai của bố, cũng là cháu như Mộ Hi, trên người nó cũng có gen của bố, nếu như bố không tiếp nhận nó con sẽ khiến bố vĩnh viễn không được gặp Mộ Hi, Mộ Hi là con của con, bố bắt con cút thì con mang theo nó cùng biến, bố sẽ không còn được gặp lại nó, con bảo đảm!” Bố lấy ra lá bài cuối cùng.

Ông tức giận đến toàn thân phát run, “Mày đang uy hiếp tao? Mày còn dùng Mộ Hi uy hiếp tao? Mộ Hi là con trai ruột của mày!”

“Kha Cẩn cũng là con trai ruột của con, làm bố, con chỉ muốn cho đứa bé của con có một cuộc sống tốt đẹp, không cầu gì khác.” Lời của bố lọt vào trong lòng Giang Mộ Hi bé nhỏ.

Rất nhiều người nói đứa bé 4 tuổi sẽ không nhớ nhiều kỉ ức, nhưng hình ảnh kia, mỗi một câu của ông và bố, Giang Mộ Hi vẫn nhớ rõ mồn một.

Cuối cùng ông vì anh nên vẫn nhượng bộ, đón nhận Doãn Kha Cẩn, chỉ là để che giấu tai mắt người khác nên để cho cậu theo họ của họ hàng——Doãn, lấy thân phận đứa bé họ hàng xa được nhà họ Giang nhận nuôi mà ở lại nhà họ Giang. . . . .

Giang Mộ Hi trưởng thành, hiểu chuyện sớm hơn bất kì đứa bé nào khác, bởi vì khi bốn tuổi anh đã biết anh là đứa bé không có tình thương của bố mẹ, trừ ông nội, anh chỉ có một mình.

Nhiều năm như vậy anh đã quen một mình chịu đựng, em trai hâm mộ anh, đồng thời anh cũng hâm mộ em trai mình, thật ra bọn họ đều cô độc như nhau, hâm mộ những thứ mình không có, tình yêu của ông, tình yêu của bố. . . . .

Có lúc càng muốn lấy được gì thì càng khó lấy được, vậy nên anh dần dần hiểu ra, dần dần giải thoát, còn em trai vẫn chìm trong đầm lầy đó.

Anh chỉ hi vọng ân oán đời trước không tiếp tục lặp lại nữa, nhưng anh biết dựa vào một mình anh là không đủ.

“Tôi chỉ là hy vọng cậu có thể biết, tôi vẫn là anh trai cậu. . . . . Mặc kệ cậu họ Giang hay là họ Doãn, tôi đều là anh trai cậu.” Nhớ lại chuyện lúc nhỏ, trong lòng Giang Mộ Hi cực kì khổ sở, buồn khổ trong lòng khó có thể biểu đạt, nhìn về mặt hồ hững của Doãn Kha Cẩn, anh chậm rãi nói.

“Ha ha. . . . .” Doãn Kha Cẩn lại cười lạnh, “Nếu như có thể, tôi vĩnh viễn không muốn thừa nhận tôi là em trai của Giang Mộ Hi. . . . .” Lời nói lạnh lùng giống như khối băng đâm vào lòng người. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 42: Cô đơn giản

Editor: Serena Nguyen

Hôm sau Đa Bảo tỉnh lại hoàn toàn quên chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Đa Bảo, bây giờ cậu có họ Giang nhà cậu làm chỗ dựa, lưng thẳng, lá gan cũng lớn thật! Tối ngày hôm qua lại dám dùng thơ Mộc Lan sửa đổi mảng quản lý là gay, choáng rồi!” Đa Bảo vừa rời giường Tứ Hi đã bắt đầu bài tụng kinh.

Đa Bảo gãi gãi đầu, thế nào cũng không nghĩ ra có chuyện gì xảy ra ngày hôm qua, cô chỉ nhớ có yêu nghiệt, có người mời rượu cô, còn nói muốn được lấy tài lộc của cô. (Se: Đa Bảo= nhiều tiền)

“À? Tớ nói gì quản lý?” Đa Bảo mờ mịt hỏi Tứ Hi.

“Hai con thỏ cùng chạy, nhận ra Doãn Kha Cẩn là trai hay gái mới tài*. . . . .” Tứ Hi sao y bản gốc mà trả lời Đa Bảo.

* Đây là biến thể 1 câu trong bài thơ viết về Mộc Lan:

“Thỏ đực chân mấp máy

Thỏ cái mắt mê toi

Cặp thỏ song song chạy,

Nhận ra ta đực cái mới tài.”Đa Bảo thiếu chút nữa thổ huyết, cô cô cô nói như vậy thật à? Xong rồi xong rồi, yêu nghiệt vốn là từng có khúc mắc với cô lần này không phải là kết thù luôn sao, uống rượu hồng việc hồng việc rồi!

“Quản lý nghe được không?” Đa Bảo yếu ớt hỏi.

“Ề hèm~” Tứ Hi gật đầu.

“Anh ta có phản ứng gì?” Đa Bảo hỏi tiếp.

“Không có phản ứng, chính là mặt biển thành bị táo bón mà thôi.” Bát Bảo ở bên cạnh thuận tiện chen miệng.

Bây giờ Đa Bảo đâm vào tường rồi, yêu nghiệt là người ghi thù, cô xong rồi xong rồi!

Quả nhiên không khác dự đoán của Đa Bảo, cô vừa vào phòng làm việc đã bị yêu nghiệt tìm đến văn phòng uống trà.

“Quản lý Doãn, chào buổi sáng. . . . .” Đi vào, Đa Bảo “tiên hạ thủ vi cường” chào hỏi trước.

Doãn Kha Cẩn thấy cô thì thu lại tài liệu trong tay, người phụ nữ ngu ngốc này, thế nào cũng sẽ không nghĩ đến quan hệ giữa anh ta và Giang Mộ Hi được đâu.

Mặc dù là anh em, bởi vì cùng cha khác mẹ, bọn họ trừ đáng người và mắt rất giống ra cũng không còn điểm nào giống nhau.

Giang Mộ Hi trông giống như bố của bọn anh hơn, chừng chặc thành thực kín kẽ, anh thì giống mẹ, ông không thích anh hơn phân nửa cũng là bởi vì gương mặt giống mẹ của anh, mắt hoa đào, cằm nhọn, mũi hoặc chúng sinh.

“Càng ngày nó càng giống người đàn bà đó, nhìn đến nó tôi chỉ nghĩ đến người đàn bà hại chết mẹ Mộ Hi kia, coi như nó là cháu của tôi, bảo tôi phải yêu nó như thế nào đây! Nhìn nhiều tôi đều sinh lòng chán ghét.”

Đây là lúc anh 6 tuổi vô tình nghe được ông và một người họ hàng nói chuyện lúc đi ngang thư phòng của ông.

Anh uất ức khóc từ trong nhà chạy ra ngoài sân.

“Tiểu Cẩn sao thế?” Bởi vì chạy quá nhanh, anh đâm vào lòng bố, bố trêu mếu cúi xuống hỏi anh, nhìn thấy anh khóc hai lòng mảy lập tức nhẩn tít.

“Giang Mộ Hi, mày tới đây cho tao!” Không đợi con trai nhỏ mở miệng, ông ta không nói gì mà quát Giang Mộ Hi đang đạp xe đạp ở trong sân một tiếng.

Giang Mộ Hi 10 tuổi nghe bố gầm lên, nhìn thất bố rất tức giận, anh có chút sợ nhưng vẫn từ từ xuống xe đạp sau đó dắt nó đi tới.

“Mày lại bắt nạt em đúng không?” Bố nghiêm nghị chất vấn anh, Mộ Hi vô tội mở miệng.

“Bố con không. . . . .”

Không để ý đến câu trả lời của anh, bố nhìn xe đạp của anh chợt cảm thấy bức bối, đó là quà sinh nhật 10 tuổi ông tặng cho anh, mỗi năm sinh nhật con lớn ông cụ cũng sẽ không quên, còn con trai nhỏ đã sáu tuổi chưa từng có được một buổi tiệc sinh nhật đặc biệt tổ chức cho nó.

Càng nghĩ càng phiền não, ông ta đoạt lấy xe đạp trong tay Giang Mộ Hi nặng nề đạp xuống.

“Bố. . . . . Bố đây là của con. . . . . Con không bắt nạt em, bố bố đừng đạp xe của Mộ Hi. . . . .” Mộ Hi bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, anh không biết vì sao bố lại ghét anh như vậy, ở trong mắt của bố như chỉ có em trai.

Doãn Kha Cẩn sáu tuổi nhìn Giang Mộ Hi đau lòng khóc trước mặt mình và bố khóc, trái tim nhỏ bé lại có một cảm giác vui sướng. (Mẹ, đọc đến đây thì cảm giác thương tiếc ở chương trước tan thành mây khói. Thằng điên. Tỷ tuổi đã xấu xa đề tiện. Than thân trách phận cmm ấy-Se)

Khi đó anh bắt đầu giành tất cả mọi thứ của Giang Mộ Hi, chỉ cần là của Giang Mộ Hi anh đều muốn cướp, không chừa thủ đoạn nào để đoạt lấy, anh

ghen ghét anh ấy có được tất cả, anh không có được thì dù là phá hủy nó anh cũng sẽ không để Giang Mộ Hi có được, khi còn bé là như vậy, hiện tại cũng vẫn vậy. . . . .

Khỏe miệng nhếch lên, ánh mắt Doãn Kha Cẩn nhìn Đa Bảo cũng tăng thêm mấy phần dịu dàng làm cho người ta nhìn không thấu.

“Chào, hôm qua say rượu hôm nay vẫn ổn chứ?” Anh ta mở miệng, giọng nói cũng rất nhu hòa.

Đa Bảo cho là anh ta đang nói chuyện ngày hôm qua cô mắng anh ta, tim đập hồng luôn rồi.

“Quản lý, anh cao cả đừng chấp nhặt lỗi lầm của cấp dưới mà, tôi uống nhiều rượu nói không suy nghĩ, câu nói kia anh ngàn vạn lần đừng để vào trong lòng, tôi chỉ thuận miệng nói như vậy anh đại nhân đại lượng nghe tai nào ra tai đấy đi nhé. . . . .” Đa Bảo bắt đầu xin lỗi, không biết trừ câu kia còn nói gì đắc tội anh ta nữa hay không.

Rượu thật đúng là không phải đồ tốt!

Doãn Kha Cẩn nhìn nét mặt cô và lời nói của cô thì kết luận được cô đã quên chuyện xảy ra tối hôm qua, rất tốt, quên là tốt nhất.

“Ngày hôm qua cô nói cái gì sao? Câu nói nào? Không có ấn tượng, không bằng cô lặp lại lần nữa xem xem tôi có nhớ lai được hay không.” Doãn Kha Cẩn cố ý giả vờ hỏi, Đa Bảo cho là anh ta thật sự không nhớ rõ còn âm thầm cảm thấy may mắn.

“Không có gì không có gì, tôi già nua si ngốc cũng quên mất rồi, ha ha. . . . .” Đa Bảo đáp trả yêu nghiệt.

Dạng này có thể coi là bình an vô sự rồi đúng không?

“Hứa Đa Bảo, ngày hôm qua cô biểu hiện rất tốt, đối tác cũng tán thưởng, hôm nay cùng đi ký hợp đồng với tôi.” Đa Bảo còn đang hồn vía trên mây, Doãn Kha Cẩn trực tiếp hạ lệnh.

“Hả?” Đa Bảo kinh dị.

Tại sao lại là cô?

“Thế nào? Không muốn đi?” Doãn Kha Cẩn nhướn lông mày.

“Muốn! Quản lý cho tôi cơ hội tốt như vậy, tôi cảm ơn quản lý còn không kịp làm sao lại không muốn được! Quản lý đây là đang cho tôi học tập cơ hội! Cảm ơn quản lý ưu ái!” Đa Bảo lại bắt đầu trở miệng lưỡi.

“Không cần khách khí.” Doãn Kha Cẩn trả lời nhẹ như lông hồng.

. . . . .

Buổi chiều Đa Bảo theo yêu nghiệt đến công ty đối tác thuận lợi ký hợp đồng, chỉ là Đa Bảo cảm giác ánh mắt lãnh đạo đối phương nhìn cô là lạ, giống như. . . . . giống như cô và yêu nghiệt có cái gì mờ ám vậy. . . . .

Nghĩ đến bị người ta hiểu lầm cô và một tên hai mặt có gian tình, cả người Đa Bảo nổi hết cả da gà.

Hứa Đa Bảo cô là người có gia đình rồi đấy! Giang đại nhân nhà cô mới là gấu thật nhé, nói ra nhất định hù dọa bọn họ! Hừ!

Cầm hợp đồng ký xong, lúc trở về Đa Bảo hưng phấn ngồi ở trên xe yêu nghiệt.

Lần này coi như là thành công rực rỡ rồi, xong chuyện của cô rồi nhì, vẫn nên thành thành thật thật trở về làm kế toán nhỏ nhoi đi, cô chỉ thích hợp chức vị bình thường như vậy.

Yêu nghiệt chuyên chú nhìn phía trước lái xe, Đa Bảo không an tĩnh nhìn ra bên ngoài qua lớp thủy tinh.

Chờ đèn đỏ thời điểm cô nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm người túm tụm lại, tò mò nhìn qua, hóa ra là thể thao mạo hiểm chỉ thấy trên TV, rất nhiều người yêu thích mạo hiểm mang theo trang bị của mình ở một sân trượt đã dựng sẵn chờ thực hiện.

Có một thiếu niên không theo trào lưu dẫm lên ván trượt, lúc bay lên làm mấy tư thế đẹp, cuối cùng còn lộn ngược ra sau rồi văng vẳng tiếp mặt đất trượt trở về chỗ cũ.

“Oa ~ tuyệt! Đẹp trai kinh hồn!” Đa Bảo nhìn đến ngốc luôn, hoàn toàn quên bên cạnh mình là ai.

“Này mới là chuyên nghiệp chứ, phong cách hơn tên yêu nghiệt đeo patin đi ra ngoài giả bộ Na Tra kiểu tây kia nhiều!” Cảm thán không chút nào chú ý tới bên cạnh Doãn Kha Cẩn nét mặt.

“Hứa Đa Bảo cô nói ai?” Trực tiếp mở miệng hỏi cô.

“Yêu nghiệt chứ ai.” Đa Bảo khinh khinh nói, sau đó quay đầu lại, lúc này mới ý thức được mình vẫn còn ở trên xe yêu nghiệt. . . . .

Cô ngắt!

“Quản lý. . . . . Tôi chưa nói cái gì anh không nghe thấy gì. . . . .” Đa Bảo nhỏ giọng nói, thật muốn chôn mình luôn.

Không có đầu óc, không có đầu óc! Thật không có đầu óc!

Doãn Kha Cần lơ đãng liếc về sân thể thao mạo hiểm ở phía xa xa, cười nhàn nhạt.

“Hứa Đa Bảo, không phải cô cũng nên đi thử một chút sao?” Nhạo báng mở miệng hỏi.

Đa Bảo hóa đá, trượt băng cô cũng không trượt được, còn chơi thể thao mạo hiểm tay chân lập cập chết luôn rồi sao!

“Quản lý tôi không chơi được. . . . .” Đa Bảo vội vàng cự tuyệt, yêu nghiệt lại càng cười rõ ràng hơn, lái xe đến chỗ kia.

“Cuộc sống phải mạnh dạn trải nghiệm mới được, còn chưa thử đã phủ quyết thì sao được?” Nói xong dừng xe muốn kéo cô xuống xe.

“A a a, quản lý tôi thật sự không đi đâu, tôi già rồi chịu không được giày vò như vậy đâuuuuuu. . . . .” Đa Bảo kêu thảm sống chết không muốn xuống xe.

“Tôi chỉ muốn tới chỗ này thưởng thức một chút, cô không cần chuyện bé xé ra to thế chứ.” Doãn Kha Cần thấy cô sợ nên không trêu chọc cô nữa.

Không phải để cho cô đi chơi, chỉ là tới xem một chút, nói sớm đi chứ!

Đa Bảo thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi xuống xe.

“Quản lý thời gian ở chỗ này xem diễn sẽ không tính là lười biếng chứ?” Đa Bảo sợ bị trừ lương còn đặc biệt hỏi anh ta.

Doãn Kha Cần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, chậm rãi mở miệng, “Không tính. . . . .”

Không phải cô đã câu được Giang Mộ Hi rồi sao, còn tính toán tỉ mỉ như vậy làm cái gì?

“Quản lý vậy tôi đói bụng muốn đi mua đồ ăn thì có được tính phí làm việc không?” Đa Bảo xuống xe vẫn chứ từng yên lặng, Doãn Kha Cần nhúc nhích đầu lấy ra 100 từ ví tiền trong túi áo của mình đưa cho cô.

“Được.” Doãn Kha Cần nói xong Đa Bảo đã cầm tiền hấp ta hấp tấp chạy biến.

Chỉ chốc lát sau mua hai cái hot dog thật to trở lại.

“Quản lý, cho anh.” Đưa một cái hot dog và tiền lẻ tới trong tay yêu nghiệt, Đa Bảo bắt đầu cắn đầu cắn cổ ăn.

Doãn Kha Cần nhìn tiền lẻ và hot dog đột nhiên xuất hiện trong tay một chút, lại nhìn Đa Bảo đang ăn đến vui sướng một chút, đột nhiên cảm thấy hơi hiểu tại sao Giang Mộ Hi phải coi trọng cô.

Bởi vì cô đơn giản. . . . . Mà mấy thứ nhìn như đơn giản cũng là thứ mà bọn họ không có. . . . .

Editor: Serena Nguyen

Hôm sau Đa Bảo tỉnh lại hoàn toàn quên chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Đa Bảo, bây giờ cậu có họ Giang nhà cậu làm chỗ dựa, lưng thẳng, lá gan cũng lớn thật! Tối ngày hôm qua lại dám dùng thơ Mộc Lan sửa đổi mắng quản lý là gay, choáng rồi!” Đa Bảo vừa rời giường Tứ Hi đã bắt đầu bài tụng kinh.

Đa Bảo gãi gãi đầu, thế nào cũng không nghĩ ra có chuyện gì xảy ra ngày hôm qua, cô chỉ nhớ có yêu nghiệt, có người mời rượu cô, còn nói muốn được lấy tài lộc của cô. (Se: Đa Bảo= nhiều tiền)

“À? Tớ nói gì quản lý?” Đa Bảo mờ mịt hỏi Tứ Hi.

“Hai con thỏ cùng chạy, nhận ra Doãn Kha Cần là trai hay gái mới tài*. . . . .” Tứ Hi sao y bản gốc mà trả lời Đa Bảo.

* Đây là biến thể 1 câu trong bài thơ viết về Mộc Lan:

“Thỏ đực chân mập máy

Thỏ cái mắt mê toi

Cặp thỏ song song chạy,

Nhận ra ta đọc cái mới tài.”Đa Bảo thiếu chút nữa thổ huyết, cô cô nói như vậy thật à? Xong rồi xong rồi, yêu nghiệt vốn là từng có khúc mắc với cô lần này không phải là kết thù luôn sao, uống rượu hồng việc hồng việc rồi!

“Quản lý nghe được không?” Đa Bảo yếu ớt hỏi.

“Ề hèm~” Tứ Hi gật đầu.

“Anh ta có phản ứng gì?” Đa Bảo hỏi tiếp.

“Không có phản ứng, chính là mặt biến thành bị táo bón mà thôi.” Bát Bảo ở bên cạnh thuận tiện chen miệng.

Bây giờ Đa Bảo đắm vào tường rồi, yêu nghiệt là người ghi thù, cô xong rồi xong rồi!

Quả nhiên không khác dự đoán của Đa Bảo, cô vừa vào phòng làm việc đã bị yêu nghiệt tìm đến văn phòng uống trà.

“Quản lý Doãn, chào buổi sáng. . . . .” Đi vào, Đa Bảo “tiên hạ thủ vi cường” chào hỏi trước.

Doãn Kha Cẩn thấy cô thi thủ lại tài liệu trong tay, người phụ nữ ngu ngốc này, thế nào cũng sẽ không nghĩ đến quan hệ giữa anh ta và Giang Mộ Hi được đâu.

Mặc dù là anh em, bởi vì cùng cha khác mẹ, bọn họ trừ đáng người và mắt rất giống ra cũng không còn điểm nào giống nhau.

Giang Mộ Hi trông giống như bộ của bọn anh hơn, chừng chặc thành thực kín kẽ, anh thì giống mẹ, ông không thích anh hơn phân nửa cũng là bởi vì gương mặt giống mẹ của anh, mắt hoa đào, cằm nhọn, mũi hoặc chứng sinh.

“Càng ngày nó càng giống người đàn bà đó, nhìn đến nó tôi chỉ nghĩ đến người đàn bà hại chết mẹ Mộ Hi kia, coi như nó là cháu của tôi, bảo tôi phải yêu nó như thế nào đây! Nhìn nhiều tôi đều sinh lòng chán ghét.”

Đây là lúc anh 6 tuổi vô tình nghe được ông và một người họ hàng nói chuyện lúc đi ngang thư phòng của ông.

Anh uất ức khóc từ trong nhà chạy ra ngoài sân.

“Tiểu Cẩn sao thế?” Bởi vì chạy quá nhanh, anh đâm vào lòng bố, bố trù mến cúi xuống hỏi anh, nhìn thấy anh khóc hai lòng mảy lập tức nhăn tít.

“Giang Mộ Hi, mày tới đây cho tao!” Không đợi con trai nhỏ mở miệng, ông ta không nói gì mà quát Giang Mộ Hi đang đạp xe đạp ở trong sân một tiếng.

Giang Mộ Hi 10 tuổi nghe bố gầm lên, nhìn thất bố rất tức giận, anh có chút sợ nhưng vẫn từ từ xuống xe đạp sau đó dắt nó đi tới.

“Mày lại bắt nạt em đúng không?” Bố nghiêm nghị chất vấn anh, Mộ Hi vô tội mở miệng.

“Bố con không. . . . .”

Không để ý đến câu trả lời của anh, bố nhìn xe đạp của anh chợt cảm thấy bức bối, đó là quà sinh nhật 10 tuổi ông tặng cho anh, mỗi năm sinh nhật con lớn ông cụ cũng sẽ không quên, còn con trai nhỏ đã sáu tuổi chưa từng có được một buổi tiệc sinh nhật đặc biệt tổ chức cho nó.

Càng nghĩ càng phiền não, ông ta đoạt lấy xe đạp trong tay Giang Mộ Hi nặng nề đạp xuống.

“Bố. . . . . Bố đây là của con. . . . . Con không bắt nạt em, bố bố đừng đạp xe của Mộ Hi. . . . .” Mộ Hi bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, anh không biết vì sao bố lại ghét anh như vậy, ở trong mắt của bố như chỉ có em trai.

Doãn Kha Cẩn sáu tuổi nhìn Giang Mộ Hi đau lòng khóc trước mặt mình và bố khóc, trái tim nhỏ bé lại có một cảm giác vui sướng. (Mẹ, đọc đến đây thì cảm giác thương tiếc ở chương trước tan thành mây khói. Thằng điên. Tỷ tuổi đã xấu xa đề tiện. Than thân trách phận cmm ấy-Se)

Khi đó anh bắt đầu giành tất cả mọi thứ của Giang Mộ Hi, chỉ cần là của Giang Mộ Hi anh đều muốn cướp, không chừa thủ đoạn nào để đoạt lấy, anh ghen ghét anh ấy có được tất cả, anh không có được thì dù là phá hủy nó anh cũng sẽ không để Giang Mộ Hi có được, khi còn bé là như vậy, hiện tại cũng vẫn vậy. . . . .

Khóc miệng nhếch lên, ánh mắt Doãn Kha Cẩn nhìn Đa Bảo cũng tăng thêm mấy phần dịu dàng làm cho người ta nhìn không thấu.

“Chào, hôm qua say rượu hôm nay vẫn ổn chứ?” Anh ta mở miệng, giọng nói cũng rất nhu hòa.

Đa Bảo cho là anh ta đang nói chuyện ngày hôm qua cô mắng anh ta, tìm đập hồng luôn rồi.

“Quản lý, anh cao cả đừng chấp nhặt lỗi lầm của cấp dưới mà, tôi uống nhiều rượu nói không suy nghĩ, câu nói kia anh ngàn vạn lần đừng để vào trong lòng, tôi chỉ thuận miệng nói như vậy anh đại nhân đại lượng nghe tai nào ra tai nào đi nhé. . . . .” Đa Bảo bắt đầu xin lỗi, không biết trừ câu kia còn nói gì đặc tội anh ta nữa hay không.

Rượu thật đúng là không phải đồ tốt!

Doãn Kha Căn nhìn nét mặt cô và lời nói của cô thì kết luận được cô đã quên chuyện xảy ra tối hôm qua, rất tốt, quên là tốt nhất.

“Ngày hôm qua cô nói cái gì sao? Câu nói nào? Không có ấn tượng, không bằng cô lặp lại lần nữa xem xem tôi có nhớ lại được hay không.” Doãn Kha Căn cố ý giả vờ hỏi, Đa Bảo cho là anh ta thật sự không nhớ rõ còn âm thầm cảm thấy may mắn.

“Không có gì không có gì, tôi giả nua si ngốc cũng quên mất rồi, ha ha. . . . .” Đa Bảo đáp trả yêu nghiệt.

Dạng này có thể coi là bình an vô sự rồi đúng không?

“Hứa Đa Bảo, ngày hôm qua cô biểu hiện rất tốt, đối tác cũng tán thưởng, hôm nay cùng đi ký hợp đồng với tôi.” Đa Bảo còn đang hồn vía trên mây, Doãn Kha Căn trực tiếp hạ lệnh.

“Hả?” Đa Bảo kinh dị.

Tại sao lại là cô?

“Thế nào? Không muốn đi?” Doãn Kha Căn nhướn lông mày.

“Muốn! Quản lý cho tôi cơ hội tốt như vậy, tôi cảm ơn quản lý còn không kịp làm sao lại không muốn được! Quản lý đây là đang cho tôi học tập cơ hội! Cảm ơn quản lý ưu ái!” Đa Bảo lại bắt đầu trở miệng lưỡi.

“Không cần khách khí.” Doãn Kha Căn trả lời nhẹ như lông hồng.

. . . . .

Buổi chiều Đa Bảo theo yêu nghiệt đến công ty đối tác thuận lợi ký hợp đồng, chỉ là Đa Bảo cảm giác ánh mắt lãnh đạo đối phương nhìn cô là lạ, giống như. . . . . giống như cô và yêu nghiệt có cái gì mờ ám vậy. . . . .

Nghĩ đến bị người ta hiểu lầm cô và một tên hai mặt có gian tình, cả người Đa Bảo nổi hết cả da gà.

Hứa Đa Bảo cô là người có gia đình rồi đấy! Giang đại nhân nhà cô mới là gấu thật nhé, nói ra nhất định hù dọa bọn họ! Hừ!

Cầm hợp đồng ký xong, lúc trở về Đa Bảo hưng phấn ngồi ở trên xe yêu nghiệt.

Lần này coi như là thành công rực rỡ rồi, xong chuyện của cô rồi nhỉ, vẫn nên thành thành thật thật trở về làm kế toán nhỏ nhoi đi, cô chỉ thích hợp chức vị bình thường như vậy.

Yêu nghiệt chuyên chú nhìn phía trước lái xe, Đa Bảo không an tĩnh nhìn ra bên ngoài qua lớp thủy tinh.

Chờ đèn đỏ thời điểm cô nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm người túm tụm lại, tò mò nhìn qua, hóa ra là thể thao mạo hiểm chỉ thấy trên TV, rất nhiều người yêu thích mạo hiểm mang theo trang bị của mình ở một sân trượt đã dựng sẵn chò thực hiện.

Có một thiếu niên không theo trào lưu dẫm lên ván trượt, lúc bay lên làm mấy tư thế đẹp, cuối cùng còn lộn ngược ra sau rồi vững vàng tiếp mặt đất trượt trở về chỗ cũ.

“Oa ~ tuyệt! Đẹp trai kinh hồn!” Đa Bảo nhìn đến ngốc luôn, hoàn toàn quên bên cạnh mình là ai.

“Này mới là chuyên nghiệp chứ, phong cách hơn tên yêu nghiệt đeo patin đi ra ngoài giả bộ Na Tra kiêu tây kia nhiều!” Cảm thán không chút nào chú ý tới bên cạnh Doãn Kha Căn nét mặt.

“Hứa Đa Bảo cô nói ai?” Trực tiếp mở miệng hỏi cô.

“Yêu nghiệt chứ ai.” Đa Bảo khinh khỉnh nói, sau đó quay đầu lại, lúc này mới ý thức được mình vẫn còn ở trên xe yêu nghiệt. . . . .

Cô ngất!

“Quản lý. . . . . Tôi chưa nói cái gì anh không nghe thấy gì. . . . .” Đa Bảo nhỏ giọng nói, thật muốn chôn mình luôn.

Không có đầu óc, không có đầu óc! Thật không có đầu óc!

Doãn Kha Căn lơ đãng liếc về sân thể thao mạo hiểm ở phía xa xa, cười nhàn nhạt.

“Hứa Đa Bảo, không phải cô cũng nên đi thử một chút sao?” Nhạo báng mở miệng hỏi.

Đa Bảo hóa đá, trượt băng cô cũng không trượt được, còn chơi thể thao mạo hiểm tay chân lập cập chết luôn rồi sao!

“Quản lý tôi không chơi được. . . . .” Đa Bảo vội vàng cự tuyệt, yêu nghiệt lại càng cười rõ ràng hơn, lái xe đến chỗ kia.

“Cuộc sống phải mạnh dạn trải nghiệm mới được, còn chưa thử đã phủ quyết thì sao được?” Nói xong dừng xe muốn kéo cô xuống xe.

“A a a, quản lý tôi thật sự không đi đâu, tôi già rồi chịu không được giày vò như vậy đâuuuuuu . . . . .” Đa Bảo kêu thảm sống chết không muốn xuống xe.

“Tôi chỉ muốn tới chỗ này thưởng thức một chút, cô không cần chuyện bé xé ra to thế chứ.” Doãn Kha Cần thấy cô sợ nên không trêu chọc cô nữa.

Không phải để cho cô đi chơi, chỉ là tới xem một chút, nói sớm đi chứ!

Đa Bảo thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi xuống xe.

“Quản lý thời gian ở chỗ này xem diễn sẽ không tính là lười biếng chứ?” Đa Bảo sợ bị trừ lương còn đặc biệt hỏi anh ta.

Doãn Kha Cần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, chậm rãi mở miệng, “Không tính. . . . .”

Không phải cô đã câu được Giang Mộ Hi rồi sao, còn tính toán tỉ mỉ như vậy làm cái gì?

“Quản lý vậy tôi đói bụng muốn đi mua đồ ăn thì có được tính phí làm việc không?” Đa Bảo xuống xe vẫn chút từng yên lặng, Doãn Kha Cần như cầu vồng ra 100 từ ví tiền trong túi áo của mình đưa cho cô.

“Được.” Doãn Kha Cần nói xong Đa Bảo đã cầm tiền hấp ta hấp tấp chạy biến.

Chỉ chớp lát sau mua hai cái hot dog thật to trở lại.

“Quản lý, cho anh.” Đưa một cái hot dog và tiền lẻ tới trong tay yêu nghiệt, Đa Bảo bắt đầu cầm đầu cầm cổ ăn.

Doãn Kha Cần nhìn tiền lẻ và hot dog đột nhiên xuất hiện trong tay một chút, lại nhìn Đa Bảo đang ăn đến vui sướng một chút, đột nhiên cảm thấy hơi hiểu tại sao Giang Mộ Hi phải coi trọng cô.

Bởi vì cô đơn giản. . . . . Mà mấy thứ nhìn như đơn giản cũng là thứ mà bọn họ không có. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43: “Sét đánh” hơn cả máu chó

Editor: Serena Nguyen

“Hứa Đa Bảo, cô biết cảm giác đứng ở nơi đó té xuống thế nào không?” Nhìn người ưa mạo hiểm đang chuẩn bị trượt lên không trung ở đỉnh máng trượt chữ U, vẻ mặt Doãn Kha Cần có vẻ hơi nặng nề.

Đa Bảo không dời mắt nhìn chăm chăm người kia mong đợi động tác trình diễn tiếp theo của anh ta, trái tim nhỏ đang đổ mồ hôi dầm dề bị yêu nghiệt hỏi như vậy có chút ngơ.

“Đương nhiên là rất đau rồi, cao như vậy mà.” Đa Bảo nhìn độ cao của máng trượt, bật thốt lên.

Nghe được câu trả lời của cô, Doãn Kha Cần khẽ giật giật khoé miệng, không nói gì thêm, tiếp tục lẳng lặng xem biểu diễn.

Bay lên trời, lộn một vòng trên không sau đó vững vàng rơi xuống máng trượt, động tác dứt khoát và hoàn mỹ.

“Oa! Rất đẹp trai ~” Đa Bảo kim lòng không được cảm thán.

Doãn Kha Cần vẫn nhìn về hướng kia, tầm mắt ngừng ở chỗ người vận động viên vừa rơi xuống.

“Người chưa từng ngã. . . . . không có tư cách nói đau. . . . .” Bỗng dung giọng nói ừ dột của anh ta vang lên bên tai Đa Bảo.

Đa Bảo hơi dừng lại, sau đó cũng có chút không vui.

Thật khôi hài, rõ ràng là anh ta hỏi cô, cô trả lời còn bày mặt khó chịu cho cô nhìn, giả bộ cái cớ gì! Cô khinh!

“Tôi cũng không phải là Na Tra, tôi không thích đang đầu lại bay cao như vậy, thì sao? Ngã để thử độ đàn hồi của mỡ à, ngu mới làm như vậy.” Đa Bảo

tức giận đốp lại anh ta một câu.

Doãn Kha Cẩn thu hồi tầm mắt nghiêng đầu nhìn về phía Đa Bảo, vừa rồi còn say mê cuồng nhiệt giờ xem ra có chút không thoải mái, bữu môi u oán đứng ở anh bên cạnh.

“Hứa Đa Bảo, nét mặt này là sao?” Doãn Kha Cẩn thu lại khóe miệng đáng đánh đòn trước đó, như có như không cười cười.

Nét mặt ghét bỏ anh đó!

Đa Bảo âm thầm nghĩ trong bụng, dĩ nhiên không có nói như vậy.

“Không có gì, tôi chỉ đang cảm thán tôi không làm được Na Tra cười mây đáp gió thôi, tôi nói như rồng leo làm như mèo mửa, không hi vọng xa vời.” Đa Bảo nói như vậy định lấp liếm cho qua.

Doãn Kha Cẩn lại không dễ gạt như vậy, “Hứa Đa Bảo, ý cô là ám chỉ tôi quá tham vọng?” Nhưống mày hỏi.

“Sao có thể chứ quản lý, tiểu nhân không dám, sao quản lý có thể là người quá tham vọng chứ, người tục tằn như chúng tôi mới phải tham vọng, quản lý là lòng mang chí lớn, nhìn xa trông rộng!” Bây giờ Đa Bảo cảm thấy Yêu Nghiệt quá khó hầu hạ rồi, người là do người mẹ sinh, yêu là yêu mẹ sinh, lời này một điểm cũng không sai! Yêu khác người ở chỗ quái đản, người đã quái đản, yêu còn cmmn quái đản hơn!

Doãn Kha Cẩn nhìn cô nửa mép khua môi, tâm trạng cũng không trầm trọng như vừa rồi, Giang Mộ Hi, xem ra bảo bối của anh cũng không hoàn toàn là kẻ ngu, còn biết vòng vèo châm chọc người khác. Truyện được đăng duy nhất trên diễn đàn lễ quý đôn.

“Hứa Đa Bảo, cô biết ăn nói vậy ở phòng tài vụ thật là đáng tiếc.” Nhìn cô, Doãn Kha Cẩn mở miệng lần nữa.

“Quản lý quá khen, tiểu nhân trình độ học vấn không cao, trình độ giao tiếp có hạn, so với đồng nghiệp ở phòng ngoại giao chính là gấp sư phụ, quản lý cất nhắc tiểu nhân như vậy, thật là khiến người ta giật mình.” Đa Bảo tiếp tục nói liều, yêu nghiệt, không phải là anh lợi hại sao, tôi liều với anh!

Doãn Kha Cẩn khẽ nheo đôi mắt đào hoa, nụ cười không giảm, không tiếp tục tiếp tục cùng cô đối chiến, chỉ là xoay người có ý muốn rời khỏi.

“Quản lý, anh đi đâu vậy?” Đa Bảo hỏi theo bản năng.

Doãn Kha Cẩn xoay người lộ ra vẻ mặt gấp gáp, “Tôi đột nhiên nhớ tôi còn có một khách hàng phải gặp mặt, thời gian sắp tới, Hứa Đa Bảo, cô phải về công ty một mình rồi.” Anh ta nói, vẻ mặt còn rất là bất đắc dĩ.

Đa Bảo ngơ tại chỗ.

Doãn Kha Cẩn khẽ mỉm cười với cô rồi cất bước trực tiếp rời đi, cũng không quay đầu lại mà lên xe luôn.

“Doãn Kha Cẩn, [bad word] you, đồ lương tâm bị chó tha!” Lúc xe rời đi, Đa Bảo kêu gào giận dữ về hướng đó, khiến những người bên cạnh rối rít ghé mắt.

Đây là vùng ngoại ô đó vùng ngoại ô đó đại gia! Cô, một cô gái yếu đuối trên người một đồng tiền cũng không có, anh ta phải mông một cái rồi ném cô ở đây, còn giả bộ không liên quan, quá đê tiện luôn!

Bởi vì ra ngoài gặp Đa Bảo cũng không mang theo ví, trên người không có gì cả, điện thoại di động cũng không có, sớm biết anh ta hèn như vậy, vừa rồi cũng không nên trả tiền mua hot dog thừa cho anh ta, giờ tiền bắt taxi cũng không có.

Đa Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

Hứa Đa Bảo cô chưa bao giờ là tiểu nhân thích đâm chọc, nhưng Yêu Nghiệt trắng trợn khi dễ cô như vậy, cô chắc chắn phải kiện Cọc Gỗ nhà cô rồi!

Buổi tối, khi Giang Mộ Hi về đến nhà liền nhìn thấy Đa Bảo bữu môi ngồi ở phòng khách.

“Mộ Hi, có người bắt nạt em. . . .” Vừa nhìn thấy anh trở lại, cô uất ức nhảy xuống ghé sa lon nhào vào trong ngực anh kể khổ.

Giang Mộ Hi còn chưa kịp đứng vững liền bị cô nhào vào lòng, theo bản năng sẽ dùng tay kéo cô vào trong ngực mình, cô nhìn anh giống như nhìn cả thế giới của cô.

Loại làm nũng, lệ thuộc này với Giang Mộ Hi mà nói là cực kỳ hưởng thụ.

“Ai bắt nạt em?” Có chút cung chiều vuốt tóc của cô mở miệng hỏi.

“Tên quản lý nửa nạc nửa mỡ đó! Anh ta bắt nạt em! Anh ta ném em lại ở vùng ngoại ô một mình để em tự đi về, đau hết cả chân rồi TT!” Đa Bảo giống như là tìm được núi dựa mà kể khổ.

Cô thật sự đi bộ về, từ ngoại ô đi tới công ty, mệt miễn bàn luôn.

Giang Mộ Hi nghe được hai chữ “quản lý”, ánh mắt hơi trầm xuống, nhưng lúc nhìn Đa Bảo lại lập tức khôi phục dịu dàng lúc trước.

“Đau ở đâu? Để anh nhìn một chút.” Bỏ tài liệu trong tay và cời âu phục, anh ôm lấy Đa Bảo ngồi trở lại sofa phòng khách, đọc quyền-

Người đang bị uất ức càng được dỗ dành sẽ càng thấy uất ức, Đa Bảo chính là điển hình như vậy, Giang Mộ Hi không dịu dàng cũng may, vừa dịu dàng cái, Đa Bảo thấy đủ loại xót xa ập tới.

“Đồ lên luôn. . . . .” Nén cảm giác một giây sau là có thể khóc òa lên, Đa Bảo nhỏ giọng lẩm bẩm, ở trước mặt Giang Mộ Hi quả thật giống như con cừu lam người ta thương yêu.

Giang Mộ Hi cúi người nhìn bàn chân của cô, bởi vì đi bộ quá xa đã đỏ lên thật, gót chân còn nổi lên bọt nước.

“Đau không?” Đau lòng hỏi cô.

“Có có có.” Đa Bảo gật đầu như mèo cầu tài.

Giang Mộ Hi từ từ nâng chân cô lên nhẹ nhàng xoa cho cô, rồi chậm rãi mở miệng, “Bảo Bảo. . . . . Nếu ở đó không vui, vậy chuyển em đến tổng bộ được không?”

Đa Bảo vốn chỉ muốn cho Cọc Gỗ biết Yêu Nghiệt khi dễ cô, dạy dỗ anh ta thôi, không ngờ anh sẽ muốn chuyển cô đến tổng bộ.

Cửa sau này lớn thật, hướng chỉ cô cũng không thực lực và tài nghệ để ở lại Tổng bộ Giang thị, cô cũng không bỏ được các chị em ký túc xá, mặc dù ghét yêu nghiệt nhưng rồi công ty cũng không phải ý định của cô.

“Mộ Hi, quản lý chỉ là có lúc hơi dễ tiện, bình thường vẫn được, anh ta chính là cảm thấy em cản trở công ty phát triển nên thi thoảng mới khó khăn cho em, cũng không phải là đặc biệt nhắm vào em. . . . .” So với một mình đến Tổng bộ Giang thị, Đa Bảo vẫn muốn ở lại công ty.

Giang Mộ Hi nghe cô nói xong cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt, chỉ là cảm giác rất thâm trầm

“Mộ Hi anh làm sao vậy? Anh ngàn vạn lần không được cứ như vậy đuổi anh ta nha, em chỉ muốn tha vãn vậy thôi, mặc dù nhân phẩm anh ta rất tệ, toàn làm khó em nhưng mà lần trước em bị viêm đại tràng cấp tính, nếu không phải là anh ta kịp thời đưa em đi bệnh viện, nói không chừng em đã tèo rồi, tiền thuốc men cũng trả cho em nữa.” D/d/t;q,đ Đa Bảo chỉ muốn tỏ ra uất ức để nhìn đáng vẻ quan tâm của anh, cũng nhân tiện có thể cho Yêu Nghiệt một bài học, nhưng là tuyệt đối không định hãm hại anh ta mất việc.

Cọc Gỗ nhà cô là cậu chủ Giang thị, tùy tiện nói một câu Yêu Nghiệt phải dọn dẹp đồ đạc cút ngay, mượn việc công báo thù riêng như vậy, Đa Bảo cảm thấy không phúc hậu.

Giang Mộ Hi nhìn đáng vẻ khấn trương của cô, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

“Bảo Bảo. . . . . Có chuyện vốn là anh không định nói cho em biết sớm như vậy nhưng mà anh lại đồng ý với em sau này sẽ không lừa gạt em chuyện gì. . . . .” Nhìn cô, anh mở miệng nói.

Đa Bảo có vẻ nghi hoặc, không biết anh muốn nói cái gì.

Không khí bỗng ngưng có vẻ nghiêm túc, làm cho Đa Bảo cũng có chút luống cuống.

“Mộ Hi, chuyện gì thế. . . . .” Đa Bảo nhỏ giọng hỏi.

Bình thường trong phim truyền hình, lúc nam chính nói với nữ chính như vậy, chuyện kế tiếp chính là ——

Nam chủ: “Thật xin lỗi, em yêu. . . . . Nhà anh không đồng ý chúng ta ở cùng nhau, anh phải cưới con gái nhà XX ở, anh yêu em, nhưng gia thế của anh không cho phép chúng ta ở chung một chỗ!”

Nữ chủ: “Anh quên lời thề lúc trước rồi sao? Rốt cuộc anh cũng chỉ vì gia thế mà vứt bỏ em sao? Ha ha, quả thật em nhìn lầm anh rồi, em yêu lầm người rồi, em thật là ngu, thật là ngu. . . . .”

Nam chủ: “Ồ! Không! Em yêu, em đừng như vậy, anh thật sự yêu em mà, anh và cô ta không có tình yêu, anh chỉ yêu em!”

Nữ chủ: “Đừng nói nữa, những điều này cũng không có ý nghĩa, lúc anh lựa chọn gia đình chúng ta đã không có khả năng, chỉ trách em yêu sai người. . . . . Đừng tới đây, hãy để cho chúng ta lưu lại ký niệm tốt đẹp về nhau. . . . . Em sẽ nhớ em đã từng yêu anh, từng yêu một người em không nên yêu, một người em không xứng với. . . . . Hẹn gặp lại. . . . .”

. . . . .

Các loại lời kịch máu chó hiện lên trong đầu Đa Bảo, liên hệ đến tình cảnh hiện tại, cộng thêm thân phận của Cọc Gỗ và vẻ mặt có chút ưu buồn của anh, Đa Bảo cảm thấy cô nên biến ngay bây giờ.

Nhưng đang lúc cô đắm chìm trong máu chó còn chưa kịp có hành động, Giang Mộ Hi đã mở miệng trước.

“Quản lý của em, Doãn Kha Cần. . . . . là em trai anh. . . . .”

Vừa dứt lời, nét mặt Đa Bảo còn khiếp sợ hơn lúc ảo tưởng tình tiết máu chó.

Mẹ nói, chuyện này còn “sét đánh” hơn máu chó. Cô chết đây~

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 44: Củi khô lửa bốc

Editor : Serena Nguyen

~Dời đất quý thần ơi. H. . . . H oi là H. Suýt téc với chương này TT. Quá là mất máu~

Đa Bảo nhất thời không tiếp nhận nổi thiếu chút giật mình chết.

Yêu Nghiệt lại là em trai Cọc Gỗ. . . . . Quá đáng sợ, quá đáng sợ ! ! Không cách nào tưởng tượng không cách nào nhìn thẳng!

“Mộ Hi, anh. . . . . anh lặp lại lần nữa. . . . .” Đa Bảo thật không thể tiếp nhận sự thật này, tin dữ này quả thật còn kinh khủng hơn cả máu chó của mẹ Quỳnh Dao.

Giang Mộ Hi nhìn nét mặt khiếp sợ như dự liệu của Đa Bảo, bình tĩnh nhắc lại, “Doãn Kha Cần là em trai anh. . . . .”

Lúc này Đa Bảo muốn đi ngoáy tai.

Khó trách lúc trước nhìn Yêu Nghiệt cô lại có cảm giác giống giống Cọc Gỗ, nhưng là, thế này không khoa học!

“Sao anh ta lại là em trai anh? Trừ thân hình, mặt mũi hai người chẳng giống gì nhau cả mà, Mộ Hi nói cho em biết đây không phải là thật! Không phải Giang thị chỉ có một người thừa kế sao? Tại sao lại có thêm một người cháu thế?” Đa Bảo nói năng lộn xộn luôn, tin tức giật gân này mà phát tán ra tuyệt đối có thể đứng trang đầu!

Giang Mộ Hi ôm Đa Bảo càng chặt, sau đó thật bình tĩnh mở miệng, “Anh biết chuyện này khiến em rất khó tiếp nhận, nhưng cậu ấy thật sự là em trai anh, em trai cùng cha khác mẹ, ông không chỉ có một đứa cháu là anh, anh chỉ là cháu trưởng.”

Cùng cha khác mẹ?

Miệng Đa Bảo há thành chữ “O” luôn, nhất định là khi còn trẻ bố Cọc Gỗ ỷ có tiền nên quan hệ nam nữ bừa bãi!

Không tiếp tục chờ Đa Bảo hỏi, Giang Mộ Hi nói tiếp.

“Mẹ anh là con nhà gia giáo, họ An, nhà họ An với nhà họ Giang thân thiết nhiều đời, đám cưới kinh tế cũng tự nhiên cứ vậy mà thành, mẹ hiền lành, yêu bố, nhưng bố thì tuổi trẻ d-đ,l'qđ nồng cuồng cuối cùng dây vào tật xấu của tất cả con cái nhà giàu, lúc mẹ mang thai anh thì ông đã gặp vũ công nổi tiếng thời đó. . . . .”

“Là mẹ Doãn Kha Cần sao?” Đa Bảo không nhịn được chen miệng hỏi.

Giang Mộ Hi khẽ gật đầu, Đa Bảo chán nản. . . . .

“Bố bắt đầu không về ngủ, điên cuồng bệnh hoạn yêu người phụ nữ kia, một năm kia anh vừa sinh ra. . . . . Sau khi biết, mẹ tìm bố chất vấn nhưng lại nhận được giấy thỏa thuận li hôn. . . . .” Giang Mộ Hi gằn từng chữ mà kể, cười khổ.

“Mộ Hi. . . . .” Đa Bảo thương cảm gọi tên anh, sau đó nắm lại tay anh thật chặt.

“Mẹ mắc chứng trầm cảm sau sinh, bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, bố lại cảm thấy là bà đóng kịch vì không chịu ly hôn, buộc bà kí tên vào thỏa thuận li hôn. . . . . Tinh thần mẹ bị đá kích trầm trọng, uể oải hoảng hốt không chịu nổi gánh nặng tâm lý, ban đêm uống thuốc ngủ tự sát, ngày đó anh vừa đầy tháng, lúc bà uống thuốc ngủ ôm anh trong ngực nằm ở trên giường. . . . . Bà đã qua đời bên cạnh anh. . . . .” Bỗng dưng, Giang Mộ Hi không tiếp tục nói nữa, Đa Bảo nghe giọng nói nghẹn ngào của anh, ngẩng đầu nhìn anh, lại bị anh trốn tránh ánh mắt.

Đa Bảo thấy được trong hai tròng mắt của anh có gì đó long lánh.

Thì ra là. . . . . Cọc Gỗ của cô, không có mẹ. . . . . từ nhỏ đã không có. . . . .

“Mộ Hi. . . . .” Đa Bảo nhẹ nhàng gọi tên anh, cả người dính vào người anh, sau đó đưa tay ôm anh thật chặt.

“Nếu như khi đó anh hiểu chuyện thì tốt biết bao, đã có thể cứu mẹ, mẹ cũng sẽ không qua đời. . . . . thậm chí. . . . . anh còn không nhớ mẹ trông thế nào. . . . .” Giang Mộ Hi tựa đầu thật sâu vào cổ Đa Bảo, trong lòng Đa Bảo dâng lên từng nỗi đau khổ.

Cô và anh ở cùng nhau lâu như vậy, anh luôn khuyên cô nói chuyện tử tế với mẹ, không nên giận dỗi kỳ cục, không cần cãi vã, trước kia cô không biết chỉ cho là anh trưởng thành hơn cô, bây giờ cô mới hiểu, thì ra là những thứ này với cô là thứ rất bình thường nhưng từ nhỏ anh đã bỏ lỡ, anh không có mẹ, ở trong mắt cô sự cảm râm của mẹ thật đáng ghét, đó lại là thứ anh tha thiết ước mơ. . . . .

Cô vẫn cho là, anh cũng giống những công tử nhà giàu trong phim truyền hình, có một người mẹ quyền lực và tài giỏi, lại không biết thực tế vĩnh viễn không phải phim truyền hình, vĩnh viễn không phải. . . . .

Quyển luyến ngửi mùi thơm đặc biệt trên người Đa Bảo, Giang Mộ Hi dần dần trở nên bình tĩnh.

“Bảo Bảo em biết không. . . . . Anh thật hâm mộ Doãn Kha Cần.”

“. . . . .”

“Cậu ấy có cả bố lẫn mẹ, có bố thương yêu, bố thương cậu ấy như mạng, ngay cả anh là con lớn mà bố chưa bao giờ coi trọng anh một lần, bố căm thù anh đến tận xương tủy, bởi vì nguyên nhân cái chết của mẹ và vì anh nên ông mới vẫn không để cho người phụ nữ kia bước vào nhà họ Giang, thậm chí trong cơn tức giận nói lập di chúc giao toàn bộ Giang thị cho anh, ông nội đã lập lời thề, chỉ cần ông còn sống thì người phụ nữ kia không thể bước vào nhà họ Giang, nếu không phải năm đó bố dùng anh uy hiếp ông nội, Doãn Kha Cần cũng không thể đặt chân vào nhà họ Giang.” Ánh mắt trống rỗng, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu giống như một tờ giấy trắng, Giang Mộ Hi cười thật cô đơn.

“Đều là con trai, bố chưa bao giờ làm gì cho anh. . . . . Từ nhỏ đến lớn anh chỉ là công cụ bố dùng để uy hiếp ông nội. . . . .”

Đêm đen yên lặng giống như tâm trạng hiện tại của Giang Mộ Hi, mang theo vô tận phiền muộn, Giang Mộ Hi chỉ có cảm giác mình đáng thương, cô đơn như vậy.

Bỗng chốc, Đa Bảo cảm thấy trên cổ có cảm giác ấm áp, một giọt lại một giọt, từ từ tụ thành dòng chảy xuống xương quai xanh, lồng ngực, từ từ, thấm vào vào người cô, ngấm vào đáy lòng cô.

Cọc Gỗ khóc, Cọc Gỗ của cô khóc, bầu trời cô vẫn lấy làm kiêu ngạo. . . . . đổ mưa rồi. . . . .

“Mộ Hi, anh còn có em. . . . . Em sẽ vẫn sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, sẽ không rời khỏi anh, em sẽ chăm sóc anh, chăm sóc gia đình nhỏ của chúng ta cả đời.” Đa Bảo ghé vào bên tai Giang Mộ Hi rõ ràng kiên định nói, thân hình nhỏ yếu giờ phút này giống như ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ.

Nơi có Cọc Gỗ chính là nhà cô, không xa không rời, cả đời. . . . .

Đa Bảo vừa dứt lời, nụ hôn nóng rực của Giang Mộ Hi rơi xuống trong tích tắc.

Nụ hôn này bao hàm nhiều thứ, tình yêu, cảm động, quý trọng.

Ở trên thế giới này trừ ông nội, anh không còn cảm nhận được tình yêu nồng nàn đến vậy, tựa như một cam kết, một lời thề, bàn tay nhỏ nhắn kia sẽ không tùy tiện buông anh ra, về sau anh ở chỗ không có ông nhưng anh sẽ không bao giờ một mình cô đơn nữa, có phải không?

Nụ hôn dần sâu hơn, giữa môi và lưỡi còn kèm theo nước mắt còn vương của Giang Mộ Hi, nhỏ xuống môi hai người, lan tràn chảy vào trong miệng từng người.

Chát chát, mặn mặn, Đa Bảo lại càng cảm thấy đau khổ, là nỗi khổ trong lòng anh 28 năm, nỗi đau khó có thể biểu đạt, không ai biết 28 năm này một mình anh đã vượt qua cô độc như thế nào. Lúc cô được cha mẹ thương yêu cưng chiều, lúc cô trải qua một tuổi thơ ngây ngô hạnh phúc, anh lại chỉ có thể trở mặt nhìn bố của mình trong mắt chỉ có em trai, hóa ra đằng sau vẻ chói mắt người khác nhìn thấy, anh là như vậy.

Lòng Đa Bảo đau đớn như kim châm, kể cả nội tạng cũng đau, đau lòng ôm chặt anh hơn, chỉ muốn cho anh cảm nhận được cô, cho anh biết dù cho anh có hai bàn tay trắng đi chăng nữa anh cũng không cần sợ, ít nhất anh còn có cô, mà cô vĩnh viễn sẽ không rời khỏi anh.

Thiết tha đáp lại nụ hôn nóng rực của anh. Trên làn da trắng nõn của cô lưu lại một dấu ấn nóng bỏng, dấu ấn thuộc về riêng mình anh.

Đầu lưỡi trơn trượt mang tính chiếm đoạt chui vào miệng Đa Bảo, không trêu đùa, vội vàng trực tiếp kéo cái lưỡi mềm dẻo của cô ra, ngậm vào trong miệng mình giống như viên đường mà trẻ con thích ăn nhất, tiếc không dám nuốt, vừa liếm vừa cắn.

Sau đó hồ hững rút lưỡi ra, rất nhanh sau đó có hơi thở cực nóng phả lên cổ Đa Bảo, cổ đến đầu vai có cảm giác ướt ướt, cảm giác trơn bóng. Một tay Giang Mộ Hi đặt lên eo Đa Bảo, ôm chặt người cô để cô dính sát vào anh, một cánh tay khác dần dần trượt vào quần jeans của cô, tìm kiếm khu vực xinh đẹp nhất, sau đó từ từ lột bỏ chướng ngại vật, đi vào chỗ sâu tìm kiếm.

Nơi đó truyền đến một cảm giác trơn trượt, khiến Đa Bảo cả người cũng có chút run lên.

“Ừm. . . . .” Đa Bảo nhảy cảm vận vệp eo, càng kéo gần khoảng cách của hai người.

Bây giờ Giang Mộ Hi rất yếu ớt, anh muốn được an ủi nhiều hơn, muốn Đa Bảo và anh hòa thành một thể, vĩnh viễn không tách rời.

Anh bỗng nắm tay của cô đặt ở lồng ngực rắn của mình, sau đó dẫn cô thẳng xuống phía dưới.

Tay Đa Bảo lướt qua thắt lưng cường tráng, tới đường cong duyên dáng ở xương hông, từng tắc, chậm rãi lướt qua. Mặc dù không là lần đầu tiên làm tình với anh, nhưng cũng là lần đầu tiên chạm tới da thịt của anh như vậy. Đa Bảo mặt đỏ tím đập không dám nhìn thẳng anh, muốn trốn tránh thu tay lại, lại bị anh dẫn dắt tiến vào nơi bí ẩn hơn. Nóng bỏng như giạt điện, giống như là bị đốt cháy tay, Đa Bảo vừa chạm vào chỗ cứng rắn như ngọn núi kia, phút chốc kia cả người đều có chút run lên, sợ đến lập tức rút tay về.

“Bảo Bảo, đừng sợ, đừng sợ. . . . .” Giang Mộ Hi biết hủ cô sợ, không tiếp tục ép buộc cô, lại nhẹ nhàng đặt tay lên thân thể cô tiến vào từ dưới áo, không chậm trễ tiến đến nơi đầy đặn của cô sau đó đẩy cả áo và áo ngực lên.

Ngọn núi đầy đặn trước ngực nhảy ra ngoài, tay Giang Mộ Hi phủ lên, dịu dàng vuốt ve chơi đùa hai viên mềm mại, môi rơi vào cổ cô từ mút cũng dần dần chuyển thành gặm cắn, hô hấp càng nóng bỏng, khiến Đa Bảo cảm thấy mặt và người nóng ran.

Sau đó hô hấp nóng bỏng chậm rãi dời xuống, đi tới trước ngực ngạo nghễ dựng đứng của cô, cúi người ngậm vào phần đỉnh đầy đặn, nhẹ nhàng mút, hút, gặm cắn, cuồng nhiệt hơn bất kỳ lần nào trong quá khứ. Đồng thời dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm vòng tròn trên đỉnh đã trở nên cứng rắn. Đa Bảo thậm chí cảm thấy có hơi đau, không khỏi run rẩy.

“Mộ Hi. . . . . Ừ. . . . . Đau. . . . .” Vừa ra khỏi miệng lại thay đổi thành mềm mại rên rỉ.

Giang Mộ Hi giảm bớt sức lực, nên dùng hàm răng khẽ cắn chậm rãi mài vùng lõi lên đã sưng đỏ, bàn tay vốn đặt ở bên eo cô từ từ cởi quần của cô ra, sau đó chuyển dời đến một ngọn núi khác.

Xoa nắn, đè nén, khống chế sức lực của mình, anh chỉ muốn thương cô yêu cô.

“Bảo Bảo. . . . . Yêu anh không?” Đột nhiên lại leo lên trở về cổ của cô, giọng anh khàn khàn, ánh mắt mong đợi hỏi.

Khuôn mặt Đa Bảo nóng rực đỏ mồ hôi hột, nhìn ánh mắt mê ly và hoảng hốt của anh, lại trả lời nghiêm túc kiên định.

“Em yêu anh, Mộ Hi. . . . .”

Đầu lưỡi trơn trượt truy đuổi lấy lỗ tai của cô, Đa Bảo cảm thấy nhột muốn tránh nó nhưng không được, đầu lưỡi tiến vào lỗ tai của cô liếm láp đảo quanh, Đa Bảo được Giang Mộ Hi ôm vào trong ngực thật chặt, không cách nào khắc chế nhẹ rên rỉ ra tiếng.

“Bảo Bảo. . . . . Lặp lại lần nữa. . . . . Lặp lại lần nữa. . . . .” Anh như đứa bé không biết đủ yêu cầu, tham lam muốn nghe một lần nữa.

Đa Bảo nhìn anh càng thêm dịu dàng, sau đó mở miệng lần nữa.

“Mộ Hi, em yêu anh. . . . . em yêu anh. . . . .”

Ánh mắt Giang Mộ Hi nồng đậm nóng bỏng, giống như được bao phủ lên bởi ánh sáng rực rỡ, cười thỏa mãn, sau đó dùng sức, cây gậy to lớn thẳng tiến hoa kính nhỏ hẹp của Đa Bảo.

“A ~”

Đa Bảo thấp thỏm gấp.

Bởi vì không chuẩn bị đầy đủ, cô còn chưa đủ ướt, Giang Mộ Hi vừa mới tiến vào liền bị kẹp chặt có chút khó di chuyển.

Giang Mộ Hi đỡ lấy người Đa Bảo điều chỉnh tư thế, đôi tay vuốt ve vùng nhạy cảm của cô để cho cô buông lỏng. Anh quỳ giữa hai chân của cô, để cặp chân cô quấn bên hông của anh, sau đó sau lại nhẹ nhàng vuốt ve bụng Đa Bảo để cô buông lỏng xiết chặt với anh, khi Đa Bảo từ từ thả lỏng, Giang Mộ Hi không tự kiềm chế được động thân khiến cây gậy to lớn tròn chặt trong hoa kính của Đa Bảo.

“Ừ. . . . .”

“A. . . . .” Cảm giác mong đợi đã lâu làm cho hai người đồng thời than nhẹ ra tiếng.

Giang Mộ Hi xác định Đa Bảo không khó chịu, từ từ rút ra, chuyển động.

Đa Bảo theo bản năng ôm thật chặt cổ của anh, đừng đưa theo những cú đâm vào của anh, nhưng theo tốc độ cùng rung động tăng nhanh, hai chân Đa Bảo từ từ trượt đến móng anh, theo động tác của anh không kèm chế được mà đừng đưa, mà tay đặt ở lưng bởi vì mồ hôi cũng trở nên ướt dính, dần dần cũng trượt xuống, muốn giữ lấy anh chỉ có thể lưu lại vết móng tay ở sau tấm lưng cường tráng của anh.

Cực khoái đến rất nhanh, Đa Bảo chỉ cảm thấy hoa kính kịch liệt co rút lại, sau đó ở chỗ sâu phun ra một lượng yêu dịch lớn, mà cùng lúc đó cũng cảm thấy Giang Mộ Hi cười trên người mình bị yêu dịch phun nóng bỏng đến cả người khẽ run rẩy, hơn nữa trong âm đạo thắt chặt lại, co rút nhanh chóng, khiến cho anh không thể không thả chậm tốc độ.

Nhưng độ sâu không hề giảm bớt, mỗi lần anh tiến vào đều sâu hơn gấp hơn lần trước.

“Bảo Bảo. . . . . Em thật nóng. . . . .” Anh khẽ thở hổn hển bên tai cô, khẽ cắn vành tai của cô.

Đa Bảo muốn nói chuyện, vừa tới khúc miệng lại hóa thành rên rỉ động tình.

“Ừ. . . . .”

Tinh lực của anh quá mức tràn đầy, Đa Bảo chưa bao giờ chiếm ưu thế, rất nhanh lại bị anh mang tới cao trào.

Lúc nhanh lúc chậm tiếp tục dùng lực rút ra, đâm vào, thần trí Đa Bảo hình như cũng càng bay càng xa, chỉ có thể tuân theo bản năng thân thể khuấy phục dưới khoái cảm trí mạng này.

Rốt cuộc tần suất rung động bắt đầu tăng nhanh, Đa Bảo biết anh muốn bắn rồi. . . . . Chỉ là thời gian dài đến khiến cô thán phục, một lần cuối cùng đâm thật sâu vào chỗ sâu trong âm đạo của cô, phun tinh dịch nóng bỏng vào người cô, thân thể vốn đang trong khoái cảm mãnh liệt của cô cũng cùng lên đỉnh.

Hai người tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa, Giang Mộ Hi dùng hai chân từ từ ma sát hai chân Đa Bảo, hai tay ầm ập cũng di chuyển trên lưng cô, đồng thời môi lưỡi cực nóng cũng nhẹ nhàng ma sát môi của cô, anh dùng thân thể của mình ma sát thân thể nhỏ nhắn của cô, để cho cô cảm nhận thấy anh, cũng để cho mình cảm nhận được cô, không phân anh và em, chỉ có chúng ta.

“Bảo Bảo. . . . .” Bỗng dưng anh nhỏ giọng kêu cô.

“Hà?” Đa Bảo ôm thật chặt ở cổ của anh, gần sát lồng ngực bền chắc của anh, cô chỉ cảm thấy chưa từng kiên định như này.

“Anh yêu em. . . . . Yêu em. . . . .” Anh ghé vào bên tai cô từng câu từng chữ nói, tựa như đưa ra một lời hứa suốt đời. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 45: Ấm áp ngọt ngào

Editor: Serena Nguyen

Một đêm này, Giang Mộ Hi như đứa bé bị thương, hết sức lệ thuộc vào Đa Bảo, lúc ngủ vẫn ôm chặt cô ở trong lòng mình không thả lỏng, Đa Bảo hơi nhúc nhích anh sẽ tỉnh lại sau đó đổi tư thế rồi lại ôm cô vào ngực.

Đây là Mộ Hi mà Đa Bảo chưa từng thấy, yếu ớt không chịu nổi một kích, thật ra thì Cọc Gỗ của cô vẫn thiếu thôn tình yêu, từ nhỏ đến lớn đều vậy. . . .

Buổi sáng khi Giang Mộ Hi tỉnh lại Đa Bảo đã không có ở bên cạnh anh, nhẹ nhàng xờ xờ mấy sợi tóc mái rơi trên trán, ngực Giang Mộ Hi còn có chút cảm giác đau đón mơ hồ.

Mỗi lần hồi tưởng lại tuổi thơ của mình anh đều như đứa bé bơ vơ, anh khát vọng được yêu, hâm mộ những thứ bình thường của đứa bé khác, yêu Đa Bảo là lẽ dĩ nhiên, bởi vì trên người cô có mọi thứ anh khao khát, còn có chân thật. . . . .

Người ở trên cao mới biết trên cao lạnh.

Thu hồi suy nghĩ, Giang Mộ Hi xuống giường lấy ra áo len cổ chữ V màu đen từ trong tủ quần áo.

Ánh mắt quét qua âu phục treo chính tề trong tủ, mỗi cái đều đã được là không hề có nếp gấp nào, gọn gàng sạch sẽ.

Trong lòng như có một dòng nước ấm dâng lên, vọt tới ngực của anh xoa dịu nỗi đau đón trước đó.

Đây là cảm giác gia đình sao? Một ngôi nhà thực sự thuộc về anh.

Ra khỏi phòng, thấy bóng người nhỏ bé của Đa Bảo ở phòng ăn như dự đoán. Hôm nay là cuối tuần, cô vốn dĩ có thể không cần chăm chỉ làm đồ ăn sáng cho anh như vậy.

“Ngủ đủ rồi hả ?” Đa Bảo bung đồ ăn vừa làm xong nhìn thấy anh nhẹ nhàng mở miệng.

Vẫn mặc áo ngủ rộng thùng thình của anh, vô tình lộ ra bờ vai xinh đẹp mê người hơn cả bữa ăn mới nấu.

Giang Mộ Hi từ từ đi tới ôm lấy cô vào trong ngực từ phía sau, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ cọ trên người cô, tham lam ngửi mùi vị đặc trưng trên người cô.

“Để cho anh ôm một lát được không? Cứ ôm như vậy một lát. . . . .” Êm ái khắc ra một câu, Giang Mộ Hi không đợi Đa Bảo đáp lại đã mình kiên nghị cầm chống đỡ ở Đa Bảo hông vai, vừa tỉnh ngủ, đầu tóc còn rối bù xù giống như lông vũ như có như không chạm vào cổ Đa Bảo.

Đa Bảo biết cảm xúc âm ức ngày hôm qua của anh vẫn còn nên không phản kháng, mặc cho anh làm nũng ôm như vậy.

Giang Mộ Hi cứ lẳng lẳng vẫn Đa Bảo như vậy, không tiếp tục bất kỳ động tác nào, tối hôm qua anh buồn bã vô ý dùng nhiều lực, trên da Đa Bảo còn có vết tụ máu nhàn nhạt khiến anh nhìn thấy vừa đau lòng vừa tự trách.

Hôm qua cô bị anh giày vò đến rạn sáng, anh hơi không khống chế được dục vọng chưa thỏa mãn, càng không ngừng đòi hỏi, cô vẫn luôn thỏa mãn anh, không hề phản kháng, bị anh làm đau cũng không kêu lên. Serena Nguyen.

Cô bé ngốc. . . . .

Đau lòng thờ dài trong lòng, Giang Mộ Hi quay mặt Đa Bảo về phía mình.

“Về sau em không cần suy nghĩ cho anh, anh không muốn nhìn thấy em có một chút uất ức.” Cầm chống lên vầng trán nho nhỏ của cô, anh mở miệng tràn đầy dịu dàng.

Đa Bảo nhất không chống đỡ được dịu dàng của Cọc Gỗ nhà cô, anh vừa dịu dàng cả người cô đều mềm như chuẩn bị hóa thành nước rồi, tựa sát vào lồng ngực to lớn của anh, Đa Bảo đưa ngón út nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo cổ áo chữ V của anh.

“Không uất ức mà, em không uất ức chút nào.” Đa Bảo nói rồi ngửa đầu cười với anh.

Giang Mộ Hi cảm thấy trong lòng ấm áp, không tự chủ được cúi đầu ép lên môi của cô.

Đa Bảo thuận theo đáp lại anh, Giang Mộ Hi chỉ lưu luyến trong chốc lát trên môi của cô rồi rời đi ngay.

“Luc nào rảnh đi thăm ba mẹ em một chút đi, sau lần trước anh vẫn chưa đến thăm hai người.” Giang Mộ Hi vuốt ve làn tóc dài của Đa Bảo mở miệng nói.

Đa Bảo tròn tròn mắt nhìn anh, “Đến nhà em? Sau khi biết thân phận của anh bọn họ vẫn thấy rất áp lực. . . . .” Giọng càng ngày càng nhỏ.

Mặt Giang Mộ Hi bình thản, “Em biết anh rất bình thường, anh không muốn bởi vì thân phận của anh mà thành gánh nặng cho em và người nhà em, ở ngoài Giang thị anh chỉ là bạn trai của em, Cọc Gỗ của em” Nghiêm túc nói với Đa Bảo, khiến trái tim Đa Bảo cảm động mất một lúc.

“Mộ Hi, anh là tốt nhất, Cọc Gỗ của em là tốt nhất!” Đa Bảo dính vào trong ngực anh nhảy cẫng hoan hô.

Giang Mộ Hi nhìn cô vui vẻ cũng thuận thế mở miệng nói với cô, “Bảo Bảo, anh muốn dẫn em đi gặp ông nội anh. . . . .”

Đa Bảo lập tức ngây người, đứng đực tại chỗ có vẻ không biết làm sao.

Ông Cọc Gỗ, người giống ông già KFC?

Đa Bảo tự nhiên có chút sợ hãi, Cọc Gỗ sinh ra ở nhà giàu, ông Cọc Gỗ cũng là một nhân vật lớn đức cao vọng trọng, không phải cô không tin tưởng chính mình, là cô và Cọc Gỗ chênh lệch quá xa, cô sợ ông anh không tiếp nhận cô.

“Mộ Hi. . . . . Em..em còn chưa chuẩn bị xong. . . . .” Yếu ớt mở miệng đáp lại anh, nhưng thật ra là cô chột dạ.

Mặc dù trong hiện thực, motif kinh điển vì khoảng cách thân phận quá lớn mà mỗi người một ngã như trong phim truyền hình cũng không phải là ít, không phải Đa Bảo không muốn cô và Cọc Gỗ tiếp tục phát triển, nhưng cô cũng nghĩ tới thái độ của ông nội anh, nếu như ông Cọc Gỗ nhất quyết không đồng ý cho bọn họ ở chung một chỗ thì cô và Cọc Gỗ phải làm sao?

Cô lại không dám nghĩ đến kết quả, dđlqđ cũng không muốn suy nghĩ, nói cô nhất gan cũng được, trốn tránh cũng được, cô chỉ muốn trốn tránh hiện thực mà sống tốt ở hiện tại, cô chỉ biết hiện tại cô vẫn cùng Cọc Gỗ ở chung một chỗ, cho nên vật cản ở phía trước có thể tránh bao lâu thì tránh bấy lâu, cô không quan tâm.

Giang Mộ Hi thấy cô không có ý trở về cùng anh cũng cảm thấy bây giờ vẫn còn quá sớm, bệnh tình của ông vừa mới chuyển biến tốt, còn cần nghỉ ngơi một thời gian mới có thể khôi phục, chuyện của anh và Đa Bảo, thôi thì chờ ông bình phục rồi hãy nói.

“Vậy thì chờ em chuẩn bị xong rồi đi. . . . .” Vuốt vuốt đầu Đa Bảo, anh ôm cô cùng nhau ngồi xuống chuẩn bị ăn sáng.

“Mộ Hi. . . . .” Đa Bảo đang ăn, lại không nhận được gọi anh.

“Hà?”

“Ông anh có thể không thích em hay không?” Lúc Đa Bảo hỏi tay vẫn khuấy đều cốc sữa, nhìn có vẻ rất để ý rất căng thẳng.

Giang Mộ Hi chú ý tới chi tiết nhỏ này, khóe miệng khẽ cười.

“Suy nghĩ nhiều, ông là người rất sáng suốt.”

“Nhưng. . . . . Trong phim truyền hình. . . . .” Đa Bảo lại gấp gáp muốn nói gì đó, vừa mở miệng lại bị Giang Mộ Hi giành nói.

“Bảo Bảo, em biết khuyết điểm của em là gì không?” Giang Mộ Hi hỏi ngược lại.

“A. . . . . Không biết. . . . .” Đa Bảo lắc đầu.

Giang Mộ Hi có chút bó tay mở miệng nói cho cô biết, “Chính là xem quá nhiều phim truyền hình sau đó liên hệ với cuộc sống, về sau đọc nhiều sách đi, xem ti vi ít thôi!” Giống như là giáo dục cô, mỗi lần cô xem phim cũng nhập hồn vào luôn, không phải cười to thì là khóc bù lu bù loa, đã xem nhiều còn áp dụng vào cuộc sống, logic gì đó?

“Ồ. . . . . Vậy sau này không xem phim truyền hình nữa, đọc sách. . . . .” Đa Bảo bị tước đoạt quyền lợi xem phim, bữu môi có chút bất mãn, nhưng vẫn nghe lời mà đáp.

“Ừ.” Giang Mộ Hi tán đồng cúi đầu uống sữa tươi. . . . .

Sau đó quả nhiên Đa Bảo cai phim truyền hình đổi thành đọc sách, Giang Mộ Hi còn cảm thấy được an ủi thật lâu, cho đến có lần khi cô ngủ ở thư phòng anh mới biết, đúng là cô đọc sách, nhưng lại là ngôn tình!

——Vài chữ to《 Vợ yêu của tổng giám đốc 》đột nhiên lọt vào mắt Giang đại nhân khiến anh thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Hứa Đa Bảo, em đúng là thiên tài!

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 46: Xuân sắc vô biên

Tiểu thuyết của Đa Bảo, kể từ khi bị Giang đại nhân phát hiện, mất hết rồi, Đa Bảo không còn món ăn tinh thần, có mấy quyển hay cô còn chưa xem được kết cục mà, ăn không ngon ngủ không yên, thực sự muốn biết kết cục, vì vậy tối nay thừa dịp Giang đại nhân làm việc ở thư phòng cố ý đi quấy rối anh.

Làm anh vui vẻ nói không chừng lại từ bi trả lại tiểu thuyết của cô cũng nên, Aha ~

Giang Mộ Hi ngồi ở trước bàn làm việc đang hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm màn hình laptop trước mắt, bỗng dưng thấy tay cầm cửa thư phòng bị chuyển động nhẹ nhàng, sau đó một cái đầu thẫm dò thò vào khe hở.

Giang Mộ Hi không ngược mắt, biết người nào đó lại tới quấy rầy nên anh chỉ hơi hơi cười cười.

Người nào đó chậm rãi chậm rãi đến gần anh trên đôi dép lê, sau đó đột nhiên nhảy đến phía sau anh ôm lấy anh.

“Mộ Hi, anh đang làm gì vậyyy~” Cố ý dùng giọng nũng nịu để làm nũng.

Đa Bảo tự làm mình buồn nôn, nổi hết cả da gà.

Chỉ là cấp bậc của Giang đại nhân mạnh mẽ quá đáng, cô ghê tởm nữa anh vẫn có thể bình chân như vại.

“Làm việc.” Nhàn nhạt đáp lại cô, tầm mắt của anh không lập tức rời khỏi màn hình.

“Những thứ này là cái gì vậyy~” Đa Bảo tiếp tục ghê tởm, cũng thuận thế nhìn màn hình máy vi tính của anh, một đồng chữ lú lú đập mắt làm cô nhìn hoa cả mắt.

Tay phải Giang Mộ Hi nhanh nhẹn thuần thục gõ bàn phím, cánh tay trái đặt trên bàn làm việc chống cằm, mặc áo len cổ chữ V màu đen nhìn vừa lười nhác lại vừa mê người.

Đa Bảo nhìn đến chảy nước miếng, bên tai truyền tới câu trả lời ngắn gọn của anh.

“Tài liệu cơ mật của Giang thị. . . . .”

Đa Bảo nhất thời bị hù dọa, vội vàng che cặp mắt của mình, nói, “Em không nhìn thấy gì hết, thật là không thấy, nếu là ngày nào đó tài liệu này bị tiết lộ khẳng định không phải là em làm nha, Mộ Hi!”

Giang Mộ Hi nhìn bộ dạng ngây thơ đáng yêu của cô, tâm trạng thật tốt, duỗi tay một cái trực tiếp ôm cô ngồi lên đùi mình.

“Hứa Đa Bảo, không cần giấu đầu lòi đuôi.” Nhướn mày nói với cô.

Đa Bảo nhìn gò má hoàn hảo và gương mặt đẹp trai của anh, lại hồn vía lên mây, chắc chắn chắc, làm sao ngày thường mà người đàn ông nhà cô cũng đẹp trai như vậy nhỉ! Đây không phải là tạo áp lực cho cô sao!

“Những tài liệu này trị giá thật nhiều tiền ....! Mộ Hi, anh cứ để trong máy tính như vậy không sợ bị trộm hả.” Đa Bảo thấy anh chẳng có ý đề phòng nào, không khỏi bận tâm thay.

“Máy tính đã được anh thiết lập mật mã, không phải anh thao tác sẽ tự động tắt máy cho đến anh bật lên.” Giang Mộ Hi dừng dừng nói như đang nói một chuyện rất bình thường, Đa Bảo nghe được lại sùng sốt ngẩn người.

“Mật mã? Mộ Hi, anh cũng biết lập trình?” Không đúng, không phải chuyên ngành của anh là quản trị kinh doanh sao? (= mật mã ai chả biết lập. Chắc. -Se)

Khỏe môi Giang Mộ Hi hơi nhếch lên, “Ừ, chỉ là nghiệp dư, trình độ cũng chỉ ngang với thanh mai trúc mã của em thôi.” Thản nhiên mà nói giống như chẳng có gì lạ.

Đa Bảo càng nghe lại càng thấy sai sai, nghĩ hồi lâu mới phát giác được Giang đại nhân nhà mình quá là độc mồm độc miệng luôn.

Đây là khen anh hay là đang chê An Kha chứ!

“Bảo Bảo, ngày mai tan việc đi đến nhà của em một chuyến đi, anh tới đón em” Giang Mộ Hi cọ chóp mũi vào cổ Đa Bảo, nhẹ nhàng nói.

Đa Bảo thuận tay ôm lấy cổ của anh, nghe anh nói như vậy hơi ngẩn ra.

“A. . . . . Ngày mai? Vậy giờ em gọi điện thoại nói cho mẹ đã.” Đa Bảo nói xong muốn đi xuống khỏi đùi anh để lấy điện thoại, Giang Mộ Hi lại càng ôm cô chặt hơn.

“Không cần, anh không muốn ba mẹ em phải chuẩn bị giống như chuẩn bị đón tiếp khách quý, muốn tùy ý giống như lúc bình thường em về nhà thôi.” Giang Mộ Hi nắm bàn tay nhỏ bé của Đa Bảo đặt lên ngực mình, rất tự nhiên nói, giống như bọn họ đã sớm là người một nhà.

Đa Bảo nhìn anh, cõi lòng ấm áp.

Dù anh thân phận cao quý nhưng lại là một người hiền hoà khiêm tốn, chưa từng cảm thấy tài trí hơn người bởi vì gia thế của mình, cũng không có tính khí thiếu gia, anh còn ưu tú như vậy chói mắt như vậy.

Kiếp trước Hứa Đa Bảo cô tích đức gì mà có thể yêu được anh đây, Hừ! Ai nói cuộc đời của cô chỉ có thất bại chứ! Cọc Gỗ nhà cô chính là một bất ngờ trong đời cô! Cái gọi là vật cực tất phản, người quá tệ hại sẽ gặp may mắn, may mắn của cô chính là Cọc Gỗ nhà cô, a ha ha ~

“Mộ Hi anh thật tốt~” Đa Bảo càng nghĩ càng vui vẻ, trực tiếp ôm đầu Giang Mộ Hi dâng lên một nụ hôn.

Giang Mộ Hi mang theo nụ cười cùng lúc ôm chặt lấy cô, để cô dính vào người mình, người Đa Bảo đè trên người anh, Giang Mộ Hi lại thuận thể xoay người cô để cô ngồi giạng chân ở ngang hông mình, tư thế mập mờ vô hạn.

“Anh có biết xấu hổ hay không thế!” Đa Bảo cảm thấy tư thế này thật là mắc cỡ, đỏ mặt đẩy Giang Mộ Hi mấy cái.

“Chỉ là để em ngồi thoải mái chút, đầu nhỏ đang suy nghĩ gì?” Giang Mộ Hi mềm giọng nói, nhẹ nhàng dựa vào người Đa Bảo, giọng nói dễ nghe giống như một trận gió thổi lên gò má Đa Bảo.

Mặt Đa Bảo bỗng đỏ lên, vươn tay làm bộ định đẩy anh.

“Ngồi như vậy mới không thoải mái!” Giữa hai chân đã cảm thấy bão bồi của anh bắt đầu từ từ có phản ứng, đè lên đùi cô có cảm giác... rất cứng.

“Nơi nào không thoải mái? Hừm?” Giang Mộ Hi càng dính vào người cô, thổi hơi nóng rục lên cổ của cô, cổ ý trêu cô.

Mặt Đa Bảo đỏ đến tận mang tai.

“Anh chống ở đó khiến em không thoải mái!” Nũng nịu nói.

Giang Mộ Hi làm bộ chột hiểu ra, cả người lại càng sát lại gần cô, “VẬY NHƯ THẾ NÀY THÌ SAO?” Vật nóng rực phía dưới trực tiếp chĩa vào cửa u kính của cô.

Đa Bảo che mặt ngượng ngùng.

“Giang Mộ Hi, anh đáng ghét!” Hô to định giãy giụa.

“Vừa rồi còn nói anh tốt, giờ lại đáng ghét? Bảo Bảo, em thật hay thay đổi.” Khóe miệng chứa đựng nụ cười, đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt gò má đỏ nhợt của cô, vừa mềm vừa trơn khiến anh yêu thích không buông tay, bóp nhẹ thật lâu.

Đa Bảo nhìn trông mắt đang từ từ hội tụ dục vọng của anh, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Bát Bảo luôn nói đàn ông lúc tình trùng lên não là dễ dàng thỏa hiệp nhất, nên ngoan ngoãn leo lên người anh, ôm chặt cổ anh, đưa lưỡi liếm láp môi anh.

“Đùa với lừa?” Giờ phút này, hai bộ phận tư mật nhất của hai người dính chặt vào nhau, tư thế trêu đùa này của Đa Bảo khiến Giang Mộ Hi không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vốn là chỉ là định trêu cô không có ý định làm thật, bị cô trêu chọc như vậy, tình dục của anh đã bị trêu chọc ra ngoài.

“Mộ Hi . . . .” Đa Bảo hiền lành ngoan ngoãn ôm cổ anh, giọng mềm như con cừu non.

“Hả?” Giọng Giang Mộ Hi cũng biến thành khàn khàn mê ly.

“Anh trả sách lại cho em thì sẽ là người tốt!” Đa Bảo nhân cơ hội ghé vào lỗ tai anh thì thầm

Giang Mộ Hi trong nháy mắt đầu đầy vạch đen.

“Hứa Đa Bảo, em đọc sách nào giúp cả người khỏe mạnh có được không hả? Tiểu thuyết với phim truyền hình thì có gì khác nhau?” Vẫn là đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Có chứ, đương nhiên là có khác nhau, một là xem TV một là đọc sách mà. . . . .” Đa Bảo còn vô tội trả lời anh.

Giang Mộ Hi nhúc nhúc đầu, Đa Bảo không biến sắc tiếp tục leo lên làm nũng.

“Mộ Hi Mộ Hi, đó là món ăn tinh thần của em mà, trả lại cho người ta có được hay không~”

Món ăn tinh thần?

Giang Mộ Hi ngược mắt nhìn cô.

“Không đọc sách còn có thể làm những chuyện khác, Bảo Bảo. . . . .” Bỗng dưng giáo hoạt cười một tiếng, anh nói xong là tiếp cận quần lót dưới váy của Đa Bảo.

“Bảo Bảo. . . . . Hôm nay em ở trên?” Không biết từ lúc nào Giang Mộ Hi đã dán lên người cô, khê cắn vành tai như ngọc của cô, thờ bên tai cô.

Tay không an phận bắt đầu xé rách quần lót của cô, Đa Bảo lại đưa tay đè tay anh xuống.

“Mộ Hi. . . . . Hôm nay em không trong kỳ an toàn.” Đa Bảo nhỏ giọng nói. (nghe vậy là biết sắp cmn có thai rồi ==, Se)

Giang Mộ Hi khê cau mày, tình dục đang dâng trào không muốn dừng lại.

“Sẽ không chính xác như vậy, ngoan. . . . .” Gặm nhấm môi của cô, anh cũng giải phóng dục vọng dưới người ra.

Đa Bảo còn chưa kịp phản ứng, lửa nóng của anh đã vào hoa kính.

“A. . . . .” Đa Bảo không nhịn được nhỏ giọng hô.

Lỗ tai được Giang Mộ Hi hôn lên có chút ẩm ướt.

“Có Tiểu Mộc Đầu, anh nuôi. . . . .” Nói nhỏ bên tai cô, giống như gió mát quét qua bên tai Đa Bảo, lọt vào đáy lòng của cô. . . .

Bạn đang đọc truyện *Style Vợ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.